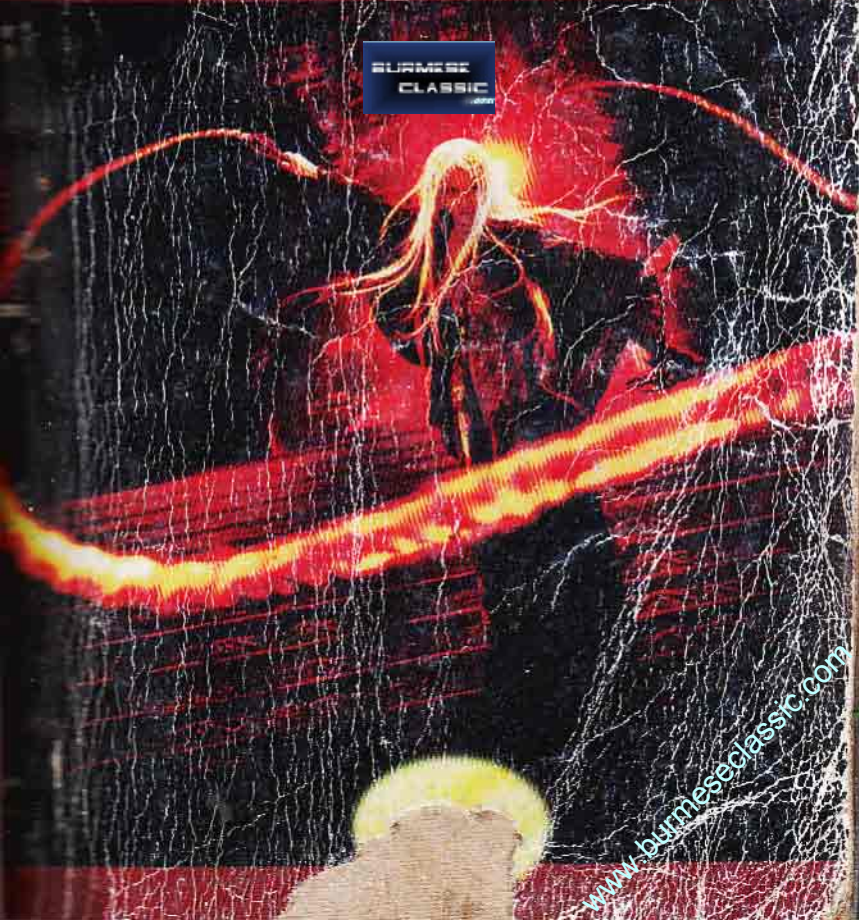

မိုးကျော်သူ

ဓားသမားခုန်ပောက်

၇ ၈၄ ၆ သို့တိုက် ၉ ၂ ၆ ၆

BURMESE
CLASSIC

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် ၅၀၀၈၉၄၀၆၀၈
မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် ၅၀၀၈၁၃၀၆၀၈

၂၀၀၈ ခုနှစ်၊
ပထမအကြိမ်၊ အုပ်စု ၅၀၀
တန်ဖိုး ၁၀၀/-ကျပ်

ထုတ်ဝေသူ
ဒေါ်မိုးကေခိုင် (ချိုတေးသံစာပေ)
ရွှေနံ့သာကျေးရွာ၊ ပုလဲမြို့ (၃)
မင်္ဂလာဒုံမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

အတွင်းပုံနှိပ်သူ
ဦးသော်လွင်မြင့် (စန္ဒကူး ပုံနှိပ်တိုက်)
၉ (H) ၊ နဝရတ်ရိပ်သာလမ်း
မရမ်းကုန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

မျက်နှာဖုံးပုံနှိပ်သူ
ဦးဝင်းကျော်မိုး (မုံရွေး ပုံနှိပ်တိုက်)
အမှတ် ၁၄၀၊ ၄၅ လမ်း
ဗိုလ်တစ်ထောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ပြည်ထောင်စု အဖွဲ့ဝင်များ

ပြည်ထောင်စု အဖွဲ့ဝင်များ
တိုင်ရင်းသား ဦးလှည့်ညွတ်စု အဖွဲ့ဝင်များ
အဖွဲ့ဝင်အခြားအား တည်တံ့နိုင်ခြင်း

အဖွဲ့ဝင်များ
အဖွဲ့ဝင်များ
အဖွဲ့ဝင်များ

ပြည်သူ့သဘောထား

- ပြည်ပအားကိုး ဝယ်နံနိုး အဆိုပြုဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်စက် နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- နိုင်ငံတော် တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေ စိုးမိုးရေး
- အမျိုးသား ငြိမ်လည် စည်းလုံးညီညွတ်ရေး
- နိုင်ငံတော် ဖွဲ့စည်းရာ အခြေခံဥပဒေသစ် ဖြစ်ပေါ်လာရေး
- ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ဖွဲ့စည်းရာ အခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်အညီ ခေတ်မီ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ်တစ်ရပ် တည်ဆောက်ရေး

စီးပွားရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- စိုက်ပျိုးရေးကို အခြေခံ၍ အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- ဈေးကွက်စီးပွားရေးစနစ် ပိုပြင်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာရေး
- ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများ ပိတ်ပင်၍ စီးပွားရေး ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- နိုင်ငံတော် စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဝန်တိုးနိုင်စွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်ရင်းရင်းသား ပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင် ရှိရေး

လူမှုရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တဖြင့်ပေးရေး
- အမျိုးဂုဏ်၊ ဓာတ်ဂုဏ်ဖြင့်ပေးရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှု အမွေအနှစ်များ၊ အမျိုးသားရေး လက္ခဏာများ ဖော်ထုတ်ဖျက်ဆီးဆောင် ထိန်းသိမ်း ဖောင့်ဖြောက်ရေး
- မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ် ပြုသန်ထက်မြက်ရေး
- တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်ဖြင့်ပေးရေး

နေနဲလ ရွှေနှင့်မြ

ဟန်ကျိုးမြို့။

ဟန်ကျိုးမြို့မှာ အလွန်စည်ကားသောမြို့တစ်မြို့ဖြစ်၏။

ဟန်ကျိုးမြို့သည် လှပသော ရွှေမျှော်ခင်းများကြောင့်ကျော်

ကြား၏။

ထို့အပြင် ဟန်ကျိုးမြို့၏ ဂုဏ်သတင်းသည် အလွန်လှသော

မိန့်ကလေးတစ်ဦးကြောင့် ပို၍ မွှေးပျံ့နေသည်။

ထို့ကြောင့် ဟန်ကျိုးမြို့သူမြို့သားများမှာ ကိုယ်မြို့ကိုယ်

မှာအတွက် အလွန်ဂုဏ်ယူနေကြလေသည်။

www.burmeseclassic.com

ဆောင်းရာသီ။

ဟန်ကျိုးမြို့၏ နင်းငွေ့များအောက်ဝယ် လှပစွာတည်ရှိ
လေသည်။

ဟန်ကျိုးမြို့၏ ကျက်သရေဆောင် မိန်းကလေးမှာ မည်သူ
နည်း။

ထိုမိန်းကလေး၏ အမည်မှာ နန့်လန်မင်ဟို ဖြစ်၏။

နန့်လန်မင်ဟိုမှာ မန်ချူးအမျိုးသမီးတစ်ဦး ဖြစ်၏။

သူမသည် ရုပ်ရည်ချောမောရုံသာမက သိုင်းပညာ အရာ၌
လည်း ထူးချွန်၏။

စာပေ၊ ကဗျာ အရာ၌လည်း နှံ့သပ်ပေသည်။

နန့်လန်မင်ဟို၏ ဖခင်မှာ ဟန်ကျိုးမြို့စားကြီး နန့်လန်
ရှူးယီ ဖြစ်၏။

နန့်လန်ရှူးယီသည် သမီးချောအတွက်အမြဲဂုဏ်ယူ၏။

သို့သော်လည်း ...

ညတစ်ည ...

ညဉ့်နက်နေပြီဖြစ်၏။

ဆောင်းရာသီညဉ့် ဟန်ကျိုးမြို့ရှိ အိမ်တိုင်းလိုလိုပင် မီးငြိမ်း

ကာ အိပ်နေကြပြီ ဖြစ်၏။

သို့သော် ... ဟန်ကျိုးမြို့စားဂေဟာမှာမူ မီးမငြိမ်းသေးပါ။

ပို၍ပင် ... လင်းထိန်နေ၏။

မြို့စားဂေဟာမှ အမှုထမ်းများမှာလည်း ယောက်ယက်

ခတ်ကာ အလုပ်ရှုပ်နေပုံရ၏။

သို့စေကာမူ ...

သူတို့အားလုံး မျက်နှာများ၌ အပြုံးပန်းများ ပွင့်လန်းနေ

၏။

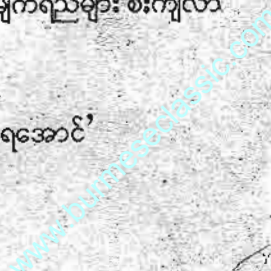
ပျော်ရွှင်နေကြလေသည်။

မှန်ပါသည်။

သို့သော် ... ငိုကြွေးသံမှာ ကျယ်လောင်ခြင်းမရှိပါချေ။
 အခန်းတွင်းဝယ် မိန်းကလေး၏ ပြင်းထန်စွာ ငိုကြွေးနေပုံ
 သည် အလွန်ပင် စိတ်မချမ်းမြေ့ဖွယ်ရာပင်။
 အတန်ကြာမှ မိန်းကလေးက ငိုကြွေးရာမှ ရပ်တန့်လိုက်၏။
 အင်္ကျီလက်ဖြင့် မျက်ရည်များကို သုတ်လိုက်၏။
 ပြီးနောက် အခန်းဝဘက်သို့ လှည့်ကာ . . .
 'အထိန်းတော်'
 ဟု ခေါ်လိုက်၏။
 မိန်းကလေး၏ ခေါ်သံနှင့် မရှေးမနှောင်းပင် အသက်လေး
 ဆယ်ခန့် အမျိုးသမီးကြီး တစ်ဦး တံခါးဖွင့်ဝင်လာလေသည်။
 ထိုအမျိုးသမီးကြီးမှာ အထိန်းတော်ပင် ဖြစ်၏။
 အထိန်းတော်က သက်ပြင်းချရင်း . . .
 'သခင်မလေး ... ဘာဖြစ်လို့ ငိုနေတာလဲ မြို့စားကြီးသာ
 သိရင် စိတ်ထိခိုက်မှာ သေချာတယ်၊ အရင်ကိစ္စတွေကို မေ့ပစ်
 လိုက်ပါတော့' ဟုနှစ်သိမ့်လိုက်၏။
 သခင်မကလေး ဆိုသည်မှာ အခြားသူမဟုတ်ပါ။
 ဟန်ကျိုးမြို့စားကြီး၏ သမီး နန့်လန်မင်ဟိုပင် ဖြစ်၏။
 နန့်လန်မင်ဟိုက . . .
 'ကျွန်မ မေ့ပစ်နိုင်ပါတယ်၊ ကဲ ... သမီးလေးကို ခေါ်ခဲ့ပါ။
 ကျွန်မ နောက်ဆုံး တစ်ခါလောက် ကြည့်ပါရစေဦး'
 အထိန်းတော်မှာ ... သက်ပြင်းရှည်တစ်ချက် မှတ်ထုတ်ပြီး
 အခန်းတွင်းမှ ပြန်ထွက်သွားလေသည်။

အထိန်းတော် ထွက်သွားပြီး မကြာမီပင် အခန်း ပြတင်း
 ပေါက်သို့ အရိပ်တစ်ခု ထိုးကျလာ၏။
 ပြတင်းပေါက် တံခါးပွင့်သွားပြီး အသက်(၂၇)နှစ်ခန့်လူရွယ်
 တစ်ဦး ဝင်လာလေသည်။
 လူရွယ်မှာ အနက်ရောင် ကိုယ်ကျပ် အင်္ကျီတို ဝတ်ဆင်ထား
 ပြီး ... ဓားတိုတစ်လက်ကို ခါးတွင် ချိတ်ဆွဲထားသည်။
 လူရွယ်၏ ဥပမိရုပ်မှာ ခန့်ညားတည်ကြည်၏။
 ပီရိုသော နှုတ်ခမ်းအစုံက ဇွဲရှိပြီး ပြတ်သားသည့်ဟန်ကို
 သိသာပေါ်လွင်စေ၏။
 လူရွယ်၏ မျက်နှာပေါ်တွင် ခံပြင်းသော အရိပ်အယောင်
 များ ပေါ်လွင်နေ၏။
 လူရွယ်သည် သခင်မကလေး (၁) နန့်လန်မင်ဟိုအား
 တစ်ချက်ကြည့်လိုက်၏။
 နန့်လန်မင်ဟို၏ ရှေ့တွင် ... ကဗျာစာရွက်တစ်ရွက်ရှိပြီး
 ထိုစာရွက်ရှိ စာကြောင်းအချို့တွင် ... မင်များ ပျံ့စွန်းနေသည်ကို
 တွေ့ရ၏။
 ထိုအခိုက် နန့်လန်မင်ဟိုက ခေါင်းမောကြည့်လိုက်ပြီး ...
 'အစ်ကို'
 ဟုသာ တစ်ခွန်းခေါ်ပြီးနောက် မျက်ရည်များ စီးကျလာ
 လေသည်။
 လူရွယ်က သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး ...
 'ညီမလေး ... အစ်ကိုတို့ဖွဲ့ ပြေးရအောင်'

၁၂ © ပိုးကျော်သူ

ဟု လေသံဖြင့် ပြောလိုက်၏။
 နန့်လန်မင်ဟိုက ဘာမျှပြန်မပြောဘဲ ငိုမြဲငိုနေ၏။
 လူရွယ်က အားမလို အားမရ ဖြစ်လာ၏။
 'ညီမလေးနဲ့ အစ်ကိုတို့ ထွက်ပြေးရင် ... လွတ်ပါတယ်။
 ပြေးစရာမြေတွေ အများကြီးပါ။ တို့နှစ်ယောက် အေးအေးချမ်းချမ်း
 နေရမယ့် နေရာ မရှိဘူးလို့ ညီမလေး ထင်နေသလား'
 ဟု ထပ်ပြောလိုက်၏။
 နန့်လန်မင်ဟိုက လူရွယ်အား မော့ကြည့်လိုက်ပြီး ...
 'အစ်ကိုဟာ ဘာလို့များ ဟန်လူမျိုး ဖြစ်နေရတာလဲ'
 ဟု တီးတိုး ရေရွတ်လိုက်၏။
 လူရွယ်မှာ ထိုစကားကြားသောအခါ ... မျက်နှာချက်ချင်း
 တင်းမာ ခက်ထန်သွားကြလေသည်။
 နန့်လန်မင်ဟို၏ မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်လိုက်ပြီး ...
 'ဪ မင်းလည်း ... ရာထူးဂုဏ်ပကာသန မက်မောတဲ့
 လူပါပဲလား'
 ဟု ပြောလိုက်၏။
 ထိုအခိုက်မှာပင် အပြင်ဘက်မှ အချက်ပေးသံများ ဆူညံစွာ
 ထွက်ပေါ်လာ၏။
 လူသံများ ဆူညံစွာ ထွက်ပေါ်လာသည်ကိုလည်း ကြား
 လိုက်ရ၏။
 လူရွယ်မှာ မျက်နှာဖျက်သွားပြီး ...
 'မင်းက ငါ့ကိုပါ ရှင်အစွဲဖို့ ကြံနေတာကိုး၊ စိတ်ချ ... လာပါ

ခင်းကိုယ်တိုင် သတ်လိုက်စမ်းပါ။ ငါ့ခန္ဓာကိုယ်ဟာ ... မင်းအတွက်
 သက်ဖွဲ့ပါပဲ'
 ဟု အံကြိတ်ကာ ပြောလိုက်လေသည်။
 နန့်လန်မင်ဟိုက ခေါင်းခါယမ်းရင်း ...
 'အစ်ကို ဒီလို မပြောပါနဲ့'
 လူရွယ်က ဘာမျှ မပြောတော့ပါ။
 ပြတင်းပေါက်အနီး ကပ်သွားပြီး အပြင်ဘက်သို့ အကဲခတ်
 ကြည့်လိုက်သည်။
 ခြံဝင်းအတွင်း၌ မီးများထိန်လင်းနေ၏။
 လက်နက်ကိုင်များသည် သူရောက်နေရာ အဆောင်ရှေ့
 ဆက်မှ ဖြတ်ကာ ဂေဗာအနောက်ဘက်သို့ ပြေးလွှားသွားနေ
 သည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။
 လူရွယ်မှာ အံ့ဩသွား၏။
 ထိုအချက်ပေးသံသည် မိမိနှင့် သက်ဆိုင်ခြင်းမရှိကြောင်း
 စားလည်လိုက်သည်။
 ထို့ကြောင့် အခန်းထဲသို့ ပြန်လျှောက်လာ၏။
 ထိုစဉ် ... အခန်းတံခါးဝမှ ခြေသံကိုကြားလိုက်၏။
 လူရွယ်က ချက်ချင်းပင် ဗီရိုတစ်လုံးနောက်၌ ဝင်ပုန်းလိုက်
 လေသည်။
 လူရွယ်ဝင်ပုန်းပြီး မကြာမီမှာပင် အခန်းတံခါးပွင့်သွား၏။
 အခန်းထဲသို့ဝင်လာသူမှာ ... အထိန်းတော်ပင်ဖြစ်၏။
 သူမက ကလေးငယ်အား ပွေ့ချီထားသည်။

ကလေးငယ်မှာ အိပ်ပျော်နေဟန်တူ၏။

အထိန်းတော်က ...

'သခင်မလေး ... ကြားလိုက်သလား'

'ဘာကိုလဲ'

'ဂေဟာအချုပ်ခန်းကို လာဖောက်လို့ ... တချို့ လွတ်သွား

တယ် ... အခု အားလုံး လိုက်ရှာနေကြတယ်'

သခင်မလေးက ထိုစကားအား သိပ်စိတ်ဝင်စားဟန် မရှိပါ။

အထိန်းတော်လက်မှ ကလေးကို ပြောင်းယူလိုက်သည်။

လူရွယ်မှာ ဝင်လာသူကိုသိသည်နှင့် ပုန်းကွယ်ရာမှ ပြန် ထွက်လိုက်သည်။

အထိန်းတော်မှာ လူရွယ်အားတွေ့လိုက်ရသောအခါ အံ့ဩ သွားပြီး ...

'သခင်လေး ယန်ယွင်ချုံးပါလား'

လူရွယ်က ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

အထိန်းတော်က စိတ်မကောင်းသောလေသံဖြင့် ...

'ကျွန်မတို့ရဲ့ သခင်မလေးကို ခွင့်လွှတ်ပါရှင်၊ မနက်ဖြန် ဆိုရင် သခင်မလေး လက်ထပ် ...'

အထိန်းတော်၏ စကားမဆုံးမီမှာပင် ... ယန်ယွင်ချုံးက

လက်ကာ ဟန့်တားလိုက်ပြီး ...

'ကျုပ် ... သိပါတယ်'

ဟုပြောလိုက်ပြီးလျှင် ... ချာခနဲလှည့်ကာ နန့်လန်မင်ဟို

အား လက်ဝါးဖြင့် ရိုက်ချ တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

ရှက်တရက်ခွဲ နန့်လန်မင်ဟိုမှာ ထိတ်လန့်သွားပြီး အလိုလို ရှောင်တိမ်းမိသွားလေသည်။

သို့သော် .. လက်ထဲမှကလေးမှာမူ ယန်ယွင်ချုံး၏ လက်ထဲ သို့ ပါသွားလေသည်။

'အစ်ကို သမီးလေးကို ဘာလုပ်မလို့ ...'

ဟု အလောတကြီး မေးလိုက်၏။

ယန်ယွင်ချုံးက မွဲပြုံး ပြုံးလိုက်ပြီး ...

'မင်းအနေနဲ့ သမီးကို ဂရုစိုက်နိုင်မှာမဟုတ်ဘူး၊ သမီးလေး တို့ အစ်ကို ခေါ်သွားတာ အားလုံးအတွက် အကောင်းဆုံးပါပဲ'

ဟုပြောပြီးလျှင် ... ချက်ချင်း ပြတင်းပေါက်ဆီသို့ ဆုတ်ခွာ သွားလေသည်။

ပြီးနောက် ... အပြင်ဘက်သို့ တစ်ချက်ကြည့်ကာ ပြတင်း ပေါက်မှ ခုန်ထွက်သွားလေသည်။

နန့်လန်မင်ဟိုမှာ မင်သက်မိနေ၏။

အတန်ကြာမှ သတိဝင်လာပြီး ပြတင်းပေါက်ဆီသို့ ပြေး သာသည်။

ယန်ယွင်ချုံး၏ အရိပ်အယောင်မျှပင် မတွေ့ ရပါချေ။

နန့်လန်မင်ဟိုမှာ ညအမှောင်အား ကြည့်ကာ ငေးငိုင် သွား၏။

အတန်ကြာမှ ရိုက်သံသဲ့သဲ့ ထွက်လာတော့သည်။

မန်ချူး အာဏာသားများသည် ... ထောင်ပြေးများကိုသာ
အာရုံစိုက်နေကြသည်။

ယန်ယွင်ချုံးမှာ အနှောင့်အယှက်မတွေ့ရဘဲ ဆက်လက်
လျှောက်လာရာ နောက်ဆုံးမြို့ပြင်သို့ ရောက်လာလေသည်။

ယန်ယွင်ချုံးမှာ သမီးငယ်အား ပွေ့ပိုက်ထား၏။
မြို့စားဂေဟာအတွင်းမှ သူ့အလွယ်တကူပင် ထွက်လာနိုင်
ခဲ့သည်။

ယခု လမ်းမပေါ်ရောက်သောအခါ ပတ်ဝန်းကျင်အား
အကဲခတ်ကြည့်လိုက်၏။

မန်ချူးအာဏာသားများ ဥဒဟို သွားလာနေသည်။

ယန်ယွင်ချုံးမှာ စိတ်ကို တည်ငြိမ်စွာစုစည်းပြီး လမ်းမပေါ်
လျှောက်သွားလိုက်သည်။

မန်ချူးများက အန္တရာယ်ပြုလာလျှင် ခုခံရန် အသင့်ပြင်ဆင်
ထားလိုက်သည်။

သို့သော် သူ့အား မန်ချူးအာဏာသားများက ဂရုပင် မစိုက်
နိုင်ချေ။

ယနေ့ညအဖို့...

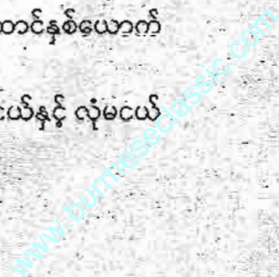
ယန်ယွင်ချိုး၏ ခန္ဓာကိုယ်မှာ ဆတ်ခနဲတုန်သွား၏။
 မျက်ချင်းပင် အသိဉာဏ် ပြန်ဝင်လာသည်ထံင်။
 သင်းချိုင်းဂူ၏ အနောက်ဘက် မြက်ပင်ရှည်များ ကြားသို့
 တိုးဝင်ပုန်းကွယ်လိုက်လေသည်။
 ပြီးမှ အထဲမှနေ၍ လမ်းမပေါ်သို့ ပြန်လည် အကဲခတ်ကြည့်
 လိုက်လေသည်။

မြင်းခွာသံမှာ ပို၍ပီပြင်စွာ ကြားလိုက်ရ၏။
 ကြည့်နေဆဲမှာပင် မြင်ကွင်းအတွင်းသို့ လူနှစ်ယောက် ပြေး
 သာနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။
 အသက်ဆယ့်ခုနစ်နှစ်ခန့် လူငယ်တစ်ဦးနှင့် လုံမငယ်လေး
 တစ်ဦးတို့ပင် ဖြစ်၏။
 သူတို့၏ မျက်နှာပေါ်တွင် ချွေးများစို့နေသည်ကိုပင် တွေ့
 နေရ၏။

သူနှင့် မလှမ်းမတမ်းနေရာသို့ အရောက်ဝယ် ... လူငယ်နှင့်
 လုံမငယ်တို့မှာ ရပ်တန့်သွားလေ၏။
 ဓားကိုယ်စီ ဆွဲထုတ်ကာ ... ရန်သူအား ပြန်လည်စောင့်
 ဆိုင်း နေလိုက်ကြ၏။
 မကြာပါချေ ... မြင်းနှစ်ကောင်မှာ လူငယ်နှင့် လုံမငယ်တို့
 အနီးသို့ ရောက်ရှိလာ၏။
 မြင်းပေါ်၌ မန်ချူးအာဏာသား ခေါင်းဆောင်နှစ်ယောက်
 သိလာ၏။

အာဏာသား ခေါင်းဆောင်နှစ်ဦးမှာ လူငယ်နှင့် လုံမငယ်

ညမှာ တိတ်ဆိတ်မြဲ တိတ်ဆိတ်နေသည်။
 မကြာမီ ညသည် ကုန်ဆုံးတော့မည် ဖြစ်သည်။
 ယန်ယွင်ချိုးမှာ ခေါင်းငိုက်စိုက်ချကာ လျှောက်လှမ်းနေ၏။
 သူ၏ရင်ခွင်ထဲဝယ် ကလေးငယ်ကိုမူ တင်းကျပ်စွာ ပွေ့
 ဖက်ထားသည်။
 ကလေးငယ်မှာမူ ... ယခုထိ အိပ်ပျော်နေဆဲပင်။
 ယန်ယွင်ချိုးမှာ ... ကိုယ်ခန္ဓာ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်နေသည်။
 စိတ်မှာလည်း ထိခိုက်ကြေကွဲနေသည်။
 လမ်းလျှောက်နေသော်လည်း ခံစားမှုကင်းမဲ့နေပေသည်။
 လောကပတ်ဝန်းကျင်နှင့် အဆက်အသွယ်ပြတ်တောက်
 နေသယောင်ပင်။
 လျှောက်ရင်း လျှောက်ရင်းနှင့် ဟန်ကျိုးမြို့ပြင်သချိုင်းဆီ
 သို့ ရောက်လာလေသည်။
 ထိုအခိုက်မှာပင် သူ၏နောက်ဘက်မှ မြင်းခွာသံသို့ ထွက်
 ပေါ်လာသည်။

၂၀ © မိုးကျော်သူ

ကိုတွေ့လျှင် မြင်းပေါ်မှ ခုန်ဆင်းလိုက်ကြပြီး...

'နောက်ဆုံးတော့ မင်းတို့နှစ်ယောက် ငါတို့လက်က ပြေးလို့ မလွတ်ပါဘူး'

ဟု ကြုံးဝါးလိုက်လေ၏။

အာဏာသားတစ်ဦးက ဓားကို ဆွဲထုတ်လိုက်ပြီး...

'မင်းတို့ ပြန်အဖမ်းခံပါ။ ငါ မင်းတို့ကို မသတ်ချင်ဘူး'

ဟု အေးစက်စွာ ပြောလိုက်၏။

လူငယ်နှင့် လုံမငယ်တို့၏ တစ်ဦးမျက်နှာ တစ်ဦး ကြည့် လိုက်ကြ၏။

ထို့နောက် ... ဘာစကားမျှ မပြောတော့ဘဲ မန်ချ်။ အာဏာသား ခေါင်းဆောင်နှစ်ဦးအား ခုခံတိုက်ခိုက်လိုက်ကြလေ တော့သည်။

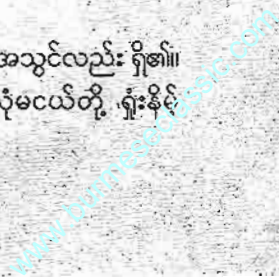

ဆောင်းရာသီ၏ညမှာ ရှည်လျားလွန်းလှ၏။
အဝေးမှ အုန်းမောင်းခေါက်သံ သုံးချက် ထွက်ပေါ်လာ၏။
ဟန်ကျိုးမြို့၏ သင်္ချိုင်းအတွင်းဝယ် တိုက်ခိုက်သံများ ထွက်ပေါ်နေ၏။

လူငယ်နှင့် လုံမငယ်တို့မှာ အာဏာသားနှစ်ဦးအား ပြင်းထန်စွာ ခုခံတိုက်ခိုက်နေကြ၏။
ယန်ယွင်ချိုးက တိုက်ပွဲအခြေအနေကို အကဲခတ်ကြည့် လိုက်သည်။

လုံမငယ်၏ ဓားပညာမှာ မဆိုးပါ။
သို့သော် ... အတွေ့အကြုံ နုနယ်ပုံရ၏။
လူငယ်မှာမူ မိန်းကလေးလောက်ပင် ထက်မြက်ခြင်း ခန့်ပါ။

ထို့အပြင် ... အားအင်ကုန်ခန်းနေသည့် အသွင်လည်း ရှိ၏။
အချိန်ကြာလာလျှင် ... လူငယ်နှင့် လုံမငယ်တို့ ရှုံးနိုင် သွားမည်မှာ ကျိန်းသေပေ၏။

၂၂ © မိုးကျော်သူ

ယန်ယွင်ချုံးက ... အနီးအနားလှည့်ပတ်ကြည့်လိုက်ပြီး
ခဲလုံး လေးနှစ်လုံးအား ကောက်ယူလိုက်၏။
ထို့နောက် ... လူငယ်တို့အား ကူညီရန် အခွင့်ကောင်းကို
စောင့်နေလိုက်လေသည်။
ပြီးမှ ... ခဲလုံးနှစ်လုံးအား မန်ချူး အာဏာသားနှစ်ယောက်
ထံသို့ ပစ်လွှင့်လိုက်လေတော့သည်။

စားသမား ခုနစ်ယောက် (၅) © ၂၃

မန်ချူးအာဏာသား နှစ်ဦးမှာ အတွေ့အကြုံ ရင့်ကျက်သူ
များပီပီ ... လူငယ်နှင့် လုံမငယ်တို့အား အနေနှင့်အမြန် အနိုင်
ရမည်ကို တွက်ဆမိလေ၏။

ထို့ကြောင့် ... မြန်မြန်အနိုင်ရစေရန် ပို၍ ဖိတိုက်လေသည်။
ထိုအခိုက် ... သူတို့၏လက်များ ရုတ်တရက် ထုံကျင်
သွား၏။

လှုပ်ရှားမှုများမှာလည်း နှေးကွေးသွားလေသည်။
လူငယ်နှင့် လုံမငယ်တို့၏ ဓားချက်များကို ခုခံနိုင်စွမ်းမရှိ
တော့ပါချေ။

‘အား ...’
‘အား ...’

လူငယ်နှင့် လုံမငယ်တို့က တစ်ဦးကိုတစ်ဦးကြည့်ကာ
ပြုံး လိုက်ကြလေ၏။

ထို့နောက် ... ဓားကို ပြန်သိမ်းလိုက်ကြ၏။
လုံမငယ်က ..

‘အစ်ကိုလည်း အနှိပ်စက်ခံထားရပေမယ့် ... တော်တော်
တွေ့ တိုက်ခိုက်နိုင်သေးတာပဲ’
ဟု ချီးကျူးလိုက်လေသည်။
လူငယ်က . . .

‘အစ်ကိုက ဒီလောက် မဟုတ်ပါဘူး၊ ညီမလေးရဲ့ ဓားပညာ
က ပိုကောင်းပါတယ်၊ ဒီလူနှစ်ယောက်က နာမည်ကြီး မန်ချူး
သိုင်းသမားတွေ ... ညီမလေးက ထက်လိုသာ ရှင်းပစ်နိုင်တာပဲ’
ဟု တစ်ဦးကိုတစ်ဦး ချီးကျူးနေကြလေသည်။

ယန်ယွင်ချုံးမှာ သူတို့နှစ်ယောက်ကိုကြည့်ရင်း ရယ်ချင်စိတ်
ကို မနည်းမျိုသိပ်ထားလိုက်ရလေသည်။
သူကြည့်နေစဉ်မှာပင် ... လူငယ်နှင့် လုံမငယ်တို့မှာ တီးတိုး
ပြောနေကြ၏။

မိန်းကလေး၏ မျက်နှာမှာ ပြောရင်း ... ဒေါသထွက်ဟန်
ပေါ်လာ၏။

နောက်ဆုံး ... အသံပင် ကျယ်လာလေသည်။
‘အစ်ကို ... ဓာတယ်ဖွင့်ပြောလိုက်တယ် ... ဟုတ်လား’
လူငယ်က မျက်နှာညှိုးငယ်စွာဖြင့် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်၏။
လုံမငယ်၏မျက်နှာမှာ တင်းမာခက်ထန်သွား၏။

ချက်ချင်းပင် လူငယ်၏ပါးကို လက်ဝါးဖြင့် ရိုက်ချလိုက်၏။
‘ဖြန်း . . .’
လူငယ်မှာ တုံ့ပြန်ခြင်း မရှိပါ။
ခေါင်းငုံ့ကာ မလှုပ်မယှက် ရပ်နေ၏။

လုံမငယ်မှာ နောက်သို့ ဆုတ်သွား၏။
ထို့နောက် ...
မျက်နှာကို လက်ဝါးဖြင့်အုပ်ကာ ရိုက်ငိုရင်း နောက်သို့
ချာခနဲ လှည့်ကာ ပြေးထွက်သွားလေသည်။
လူငယ်မှာ ... ခေါင်းငုံ့ထားဆဲပင်။
အတန်ကြာမှ လေးတွဲသော ခြေလှမ်းများဖြင့် မြက်ပင်များ
ကြားသို့ တိုးဝင်သွားလေသည်။

မြစ်ကမ်းနံဘေး သဲသောင်အတိုင်း အနောက်ဘက်ဆီသို့
ဦးတည်ကာ လျှောက်လှမ်းလိုက်၏။

ယခင်က သွက်လက်လှသော သူ၏ခြေလှမ်းများသည်
ယခုမူ လေးပင်နေသည်ဟု ခံစားမိလေသည်။

လျှောက်လာနေစဉ် . . .

‘ယန်ယွင်ချိုး’

ဟု သူ၏ အမည်ခေါ်သံကို ကြားလိုက်ရလေသည်။

ယန်ယွင်ချိုး၏ ခန္ဓာကိုယ်မှာ ဆတ်ခနဲတစ်ချက် တုန်ခါ
သွား ၏။

ခေါ်သံလာရာဘက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ အပြာရောင်
ဝတ်ဆင်ထားသူ လူကြီးတစ်ဦးနှင့် အဖြူရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူ
လူငယ်နှစ်ဦးအား တွေ့လိုက်ရလေသည်။

လူငယ်နှစ်ဦးကိုမူ သူတစ်ကြိမ် တစ်ခါမျှ မမြင်ဘူးပါ။

အပြာရောင် ဝတ်ဆင်ထားသူ လူကြီးကိုမူ တွေ့ဖူးသည်ဟု
ထင်၏။

ထို့ကြောင့် အပြေးအလွှား စဉ်းစားလိုက်၏။

စဉ်းစားရမိသည်နှင့် ယန်ယွင်ချိုး၏ မျက်နှာမှာ ကွက်ခနဲ
ပျက်သွားလေသည်။

အပြာရောင်ဝတ်စုံနှင့် လူ၏အမည်မှာ ညိုထက်လူ ဖြစ်၏။
ညိုထက်လူသည် မန်ချူးသိုင်းဆရာ တစ်ဦးဖြစ်သည့်အပြင်

မြို့စားလေး တော်ချက်၏ ဦးလေးလည်း ဖြစ်၏။

ယန်ယွင်ချိုး ... သိုင်းလောကသို့ ဝင်ရောက်ပြီး မကြာမီ

ယန်ယွင်ချိုးမှာ အဖြစ်အပျက်ကိုငေးကြည့်ကာ ငေးငိုင်နေ
မိလေတော့၏။

အတန်ကြာမှ သက်ပြင်းရှည်တစ်ချက် ချလိုက်၏။

စောစောက မိန်းကလေး ငိုကြွေးနေသည်ကို ကြည့်ပြီး
သခင်မလေး နန်လန်မင်ဟိုအား ပြန်လည်မြင်ယောင်လာ၏။

ချက်ချင်း အံကြိတ်ကာ ထရပ်လိုက်၏။

ထို့နောက် ကလေးကို ပွေ့ချီထွေးပိုက်ကာ နမ်းရှုံ့လိုက်
လေသည်။

ထိုစဉ် လေတိုးသံကဲ့သို့ အသံတစ်ခု ကြားလိုက်၏။

ယန်ယွင်ချိုးက သေချာစွာ နားထောင်ကြည့်ရာ လေတိုးသံ
မဟုတ်ဘဲ ဒီရေတက်လာသည့်အသံ ဖြစ်ကြောင်း သိလိုက်၏။

ဟန်ကျိုးမြို့ပြင်၊ သင်္ချိုင်းနောက်တွင် ... မြစ်တစ်ခု ရှိသည်
မဟုတ်ပါလော။

ယန်ယွင်ချိုးက ကလေးကို ထွေးပိုက်ရင်း မြစ်စပ်ဘက်သို့
ဦးတည်လျှောက်သွားလိုက်လေသည်။

၂၈ © မိုးကျော်သူ

ကျွန်ကျန်ချိုင့်ဝှမ်း တိုက်ပွဲ၌ ရင်ဆိုင်တွေ့ဖူးပေသည်။

ညိုထက်လူက . . .

‘တို့တွေ ... မတွေ့ကြတာ အတော်ကြာပြီပဲ’

ဟု အေးဆေးစွာပင် ပြောလိုက်၏။

ယန်ယွင်ချိုးက ဘာမျှ ပြန်မပြောပါ။

ကလေးငယ်ကို လက်တစ်ဖက်က ပွေ့ထားပြီး ကျန်လက် တစ်ဖက်က တိုက်ခိုက်ရန်အတွက် အားကို စုစည်းထားလိုက်လေ သည်။

ညိုထက်လူက . . .

‘မင်းဟာ တော်လှန်ရေးသမားတစ်ယောက်ပါ။ မင်းနဲ့ငါဟာ ဆန့်ကျင်ဘက်ဆိုပေမယ့် မင်းရဲ့သတ္တိကို ငါအမြဲ လေးစားချီးကျူး ပါတယ်’

ယန်ယွင်ချိုးက . . .

‘စကားအပိုတွေ ပြောမနေပါနဲ့။ ခင်ဗျား ... ကျုပ်နောက်ကို ကိစ္စမရှိဘဲ လိုက်လာမှာ မဟုတ်ဘူး’

ဟု ခပ်ပြတ်ပြတ်ပင် မေးလိုက်၏။

ညိုထက်လူက . . .

‘မင်းနဲ့ နန်လန်မင်ဟို သခင်မလေးအကြောင်း မြို့စားလေး ထော်ချက် မသိအောင် ဖုံးထားနိုင်ပေမယ့် ငါ့ကိုတော့မဖုံးထားနိုင် ပါဘူး။ မင်းလုပ်ခဲ့တဲ့ လုပ်ရပ်ထဲမှာ ဒီအချက်ဟာ တို့ကို အစော် ကားဆုံးပဲ။ မင်းကိုငါ ဘယ်လိုမှ ခွင့်မလွှတ်နိုင်ဘူး’

ဟု အေးစက်စွာ ပြောလိုက်လေသည်။

ညိုထက်လူ၏ စကားဆုံးသည်နှင့် သူ၏ နောက်၌ ရပ်နေ သော လူငယ်နှစ်ဦးက ရှေ့သို့ ခုန်ထွက်လာကာ ယန်ယွင်ချိုးအား တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

ယန်ယွင်ချိုးက ရှောင်တိမ်းရင်း သွက်လက်စွာ ပြန်လည် တိုက်ခိုက်လိုက်၏။

ညိုထက်လူ မပါမီ ထိုလူငယ်နှစ်ဦးအား အပြတ်ရှင်းမှ ဖြစ် မည်ဟု တွေးမိလိုက်သောကြောင့် ယန်ယွင်ချိုး၏ တိုက်ခိုက်မှုမှာ ပြင်းထန်ရက်စက်ပေသည်။

သိုင်းကွက် ဆယ်ကွက်မပြည့်မီပင် လူငယ်နှစ်ဦးမှာ ယန်ယွင်ချိုး၏ လက်ချက်ကြောင့် နောက်သို့ ရွင့်စဉ်ထွက်သွား လေသည်။

‘ဝုန်း...’

‘ဝုန်း...’

လူငယ်နှစ်ဦးမှာ ပြန်ထလာနိုင်ခြင်း မရှိဘဲ သေဆုံးသွား လေတော့သည်။

ညိုထက်လူမှာ မျက်နှာပျက်သွား၏။ သူ၏ တပည့်နှစ်ဦးအား ယန်ယွင်ချိုးက လက်တစ်ဘက် တည်းဖြင့် အသေသတ်နိုင်ခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား။

ညိုထက်လူမှာ ဒေါသခြောင်းခြောင်း ထွက်သွားသည်။ ချက်ချင်းပင် ယန်ယွင်ချိုးထံသို့ ခုန်ဝင်ကာလက်ဝါးဖြင့် ခိုက်ချလိုက်လေသည်။

ညိုထက်လူမှာ ယန်ယွင်ချိုးအား အထင်မသေးစွဲပါ။

ထို့ကြောင့် အားကုန်ထုတ်သုံးပြီး ရိုက်ချလိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။
ယန်ယွင်ချိုးမှာ ရှောင်တိမ်းခြင်းမပြုပါ။

ရိုက်ချလာသောလက်ဝါးအား လက်ဝါးဖြင့်ပင် ပြန်လည်ခုခံ
ပေးလိုက်လေသည်။

‘ပုန်း’

နှစ်ဦးစလုံး .. နောက်သို့ဆုတ်သွားရသည်။

ညိုထက်လူမှာမူ နောက်ဆုတ်ရုံမက လဲပင်ကျသွားသည်။

ယန်ယွင်ချိုးမှာလည်း မသက်သာပါ။

ယိမ်းယိုင်သွားပြီး လက်ထဲမှကလေးငယ်ပင် လွတ်ထွက်
သွား၏။

မြေသို့မကျမီ အမြန်ပြေးဖမ်းလိုက်သည်။

ထို့နောက် ပဝါတစ်ထည်ဖြင့် ကလေးအား ရစ်သိုင်းလိုက်

ပြီး ကျောနောက်တွင် ချိပိုးလိုက်သည်။

ဓားကိုလည်း ဆွဲထုတ်ကာ အဆင်သင့် ပြင်လိုက်လေ
သည်။

ညိုထက်လူမှာ ပြန်ထလာသည်။

သူသည် သံလက်ဝါးဟူသောအမည်ဖြင့် ကျော်ကြားခဲ့၏။

ယခု ယန်ယွင်ချိုးက သူ၏လက်ဝါးအား ခုခံနိုင်သည့်အပြင်

သူ့အား လဲကျစေသဖြင့် ပို၍ဒေါသထွက်လာလေသည်။

ခါးတွင် ချိတ်ထားသော လက်နက်ကို ဆွဲထုတ်လိုက်လေ
တော့၏။

သူ၏လက်နက်မှာ ယူးဆန်း၏။

နှစ်ပေနှင့် ရှစ်လက်မ ရှည်သော သံတုတ်ထိပ်၌ ကြိတ်ပုံ
သံပြား တပ်ဆင်ထားပေသည်။

ညိုထက်လူက ချက်ချင်းပင် ယန်ယွင်ချိုးထံ ပြေးဝင်တိုက်
ခိုက်လေသည်။

ယန်ယွင်ချိုးကလည်း ပြန်လည် တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

ယခုတစ်ကြိမ်တွင် ညိုထက်လူက တိုက်ခိုက်မှုကို တစ်မျိုး
ပြောင်းလိုက်၏။ ရက်စက်ယုတ်မာသော တိုက်ကွက်ပင်

ယန်ယွင်ချိုးထက် ယန်ယွင်ချိုးကျောတွင် ချိပိုးထားသော
ကလေးကိုသာ ထိအောင် တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

ယန်ယွင်ချိုးမှာ အခက်ကြုံသွား၏။

ကလေးကို မထိအောင် ကာကွယ်ရင်း ပြန်လည်တိုက်ခိုက်
နေရလေတော့သည်။

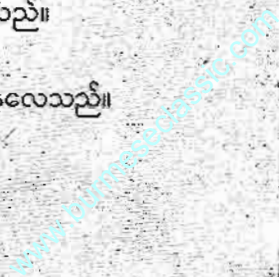

၃၀
၁၃၆

www.burmeseclassic.com

ဆောင်းလေမှာ ဝေဏာဝိုက်ကာ တိုက်ခတ်နေသည်။
 သို့သော် ညိုထက်လူနှင့် ယန်ယွင်ချိုးတို့မှာ အေးစက်ခြင်း
 ကို မခံစားရပါ။
 နှစ်ဦးစလုံး၏ ကိုယ်ပေါ်တွင် ချွေးများစိုရွဲနေပေသည်။
 တိုက်ကွက်တစ်ရာကျော်သွားပြီ ဖြစ်သည်။
 မည်သူမျှ အသာမရသေးပါ။
 ယန်ယွင်ချိုးမှာ စိတ်လောလာသည်။
 ဤအတိုင်း ဆက်လက်တိုက်ခိုက်နေပါက သူ့အတွက်
 အခြေအနေ မကောင်းပါ။
 အချိန်ကြာသည်နှင့်အမျှ ညိုထက်လူ့ဘက်မှ စစ်ကူရောက်
 လာနိုင်သည် မဟုတ်ပါလား။
 ယန်ယွင်ချိုးမှာ ထိုက်ပွဲကို မြန်မြန်သိမ်းလို၏။
 ထို့ကြောင့် သူသောကိုယ်သေ တိုက်ခိုက်မှုများ ပြုလုပ်လိုက်
 လေသည်။
 သူ့အားတိုက်ခိုက်လာသော သံတုတ်အား မမ်းဆုပ်လိုက်ပြီ။

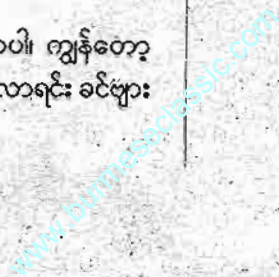
ဓားနှင့်ထိုးချလိုက်၏။
 ညိုထက်လူမှာ သူ၏သံတုတ်ကို မမ်းဆုပ်ခံရသည်ကို တွေ့
 သည်နှင့် ကျန်လက်ဖြင့် ယန်ယွင်ချိုး၏ ရင်သို့ ရိုက်ချလိုက်၏။
 'ဝုန်း...'
 'အား...'
 နှစ်ဦးစလုံး ... နောက်ပြန်လဲကျသွားသည်။
 ညိုထက်လူ၏ ကိုယ်တွင် သွေးချင်းချင်းနီရဲနေသည်။
 ထို့အတူပင် ... ယန်ယွင်ချိုးမှာလည်း ကလေးမထိအောင်
 မှောက်လျက် လဲချလိုက်ရသည်။
 သူသည်လည်း ... ညိုထက်လူ၏ လက်ဝါးရိုက်ချခံရသဖြင့်
 အတွင်းဒဏ်ရာ ပြင်းထန်စွာရရှိသွားလေသည်။
 အတန်ကြာသည့်အထိ နှစ်ဦးစလုံး မလှုပ်ရှားနိုင်ဘဲ
 ဖြစ်နေ၏။
 ကလေးမှာ လန့်နိုးလာပြီး ငိုကြွေးလိုက်လေသည်။
 သဲသောင်စပ်ဝယ် ကလေးငိုသံမှတစ်ပါး အခြားအသံများ
 မရှိ ပကတိတိတ်ဆိတ်နေပေသည်။
 ညိုထက်လူမှာ အားယူ၍ ကုန်းထနေသည်။
 ညိုထက်လူ၏ လှုပ်ရှားမှုကို တွေ့သောအခါ
 ယန်ယွင်ချိုးမှာ ထိတ်လန့်သွားသည်။
 သူသည် လှုပ်ရှားနိုင်ရန် ကြိုးစားလိုက်သည်။
 သို့သော် ... မည်သို့မျှ မလှုပ်ရှားနိုင်ပါ။
 ပါးစပ်ထဲမှသာ သွေးများယိုစီးကျလာနေလေသည်။

ညိုထက်လူမှာ အားယူထစပြုနေသည်။
 ညိုထက်လူ၏ လှုပ်ရှားမှုကိုကြည့်ရင်း ယန်ယွင်ချိုးမှာ ပို၍
 ထိတ်လန့်လာသည်။
 ညိုထက်လူသာ ထနိုင်ပါက သူ့အတွက် မျှော်လင့်ချက်မရှိ
 တော့ပါ။
 သူသာမက သူ၏သမီးကလေးပါ အန္တရာယ်ရှိလာနိုင်သည်
 မဟုတ်ပါလား။
 ယန်ယွင်ချိုးမှာတွေးရင်း စိတ်လှုပ်ရှားလာသည်။ စိတ်လှုပ်
 ရှားလာသည့်အတွက် ခေါင်းတစ်ခုလုံး မူးစေကာ မိုက်ခနဲသတိ
 လစ်သွား၏။ သတိမလစ်မီ သူ့နားထဲ၌
 ‘ယန်ယွင်ချိုး ယန်ယွင်ချိုး’
 ဟူသောခေါ်သံကို ကြားသလိုလို ခံစားလိုက်ရပြီးလျှင်
 မှောင်အတိ ကျသွားလေတော့သည်။

အေးစက်နေသောရေ၏ အတွေ့အထိကြောင့် ယန်ယွင်ချိုး
 သတိရလာသည်။
 သူက ပတ်ဝန်းကျင်အား အကဲခတ်ကြည့်ရာ မြစ်ကမ်းစပ်
 သို့သော်ပေါ်၌ပင် ရှိသေးကြောင်း သိလိုက်ရသည်။
 အရုဏ်ဦး၏ အလင်းရောင်ပင် ထွက်စပြုနေပြီဖြစ်၏။
 ထိုစဉ် ... အသံကြားလိုက်ရ၏။
 ‘အစ်ကိုကြီး ယန်ယွင်ချိုး သတိရလာပြီလား’
 ယန်ယွင်ချိုးက ကြည့်လိုက်ရာ စောစောက ပါးရိုက်ခံရ
 သော လူငယ်ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။
 ယန်ယွင်ချိုးက ကြိုစား၍ မေးလိုက်၏။
 ‘မင်း ငါ့ကို သိတယ်ဟုတ်လား မင်းဘယ်သူလဲ’
 လူငယ်က သက်ပြင်းချရင်း
 ‘ကျွန်တော်ကသာ ခင်ဗျားကို တွေ့ဖူးတာပါ။ ကျွန်တော့်
 သမားရဲ့ ဧည့်ခံပွဲမှာပါ။ အခု ကျုပ်က မြစ်ထဲခုန်ချဖို့လာရင်း ခင်ဗျား
 တွေ့လို့’

ယန်ယွင်ချိုးက ...

အခုလည်း ခုန်မချန်တော့၊ နောက်လည်း ခုန်ချဖို့ မစဉ်းစားနဲ့၊ ယောက်ျားဆိုတာ ... ဘာကိစ္စမဆို သတ္တိရှိရှိ ရင်ဆိုင်ဝံ့ရတယ်' လူငယ်မှာ ယန်ယွင်ချိုးအား ကြည့်ကာ စိတ်ဓာတ်ပြန် တက်ကြွလာ၏။

ယန်ယွင်ချိုးမှာ ဒဏ်ရာ အလွန်ပြင်းထန်၏။

သို့သော် ... စိုးစဉ်းမျှ ကြောက်ရွံ့ခြင်း မရှိပါ။

ထို့ကြောင့် ယန်ယွင်ချိုးအပေါ် ပို၍ လေးစားသွားလေ တော့သည်။ ယန်ယွင်ချိုးက အင်္ကျီစကို ဖြဲဆုတ်လိုက်၏။

ထို့နောက် ... သွေးဖြင့် စာရေးလိုက်၏။

ပြီးမှ ထိုအင်္ကျီစအား လူငယ်အား လှမ်းပေးလိုက်ပြီး ..

'ဒီစာကို မင်းယူသွား၊ ငါ့ဓားကိုလည်း ယူသွားပါ။ ကလေးကို ကင်းစန်းတောင်က လှိုမင်ဆရာတော်ဆီကို ပို့ပေးပါ။ မင်းကို သူက ဓားပညာ သင်ပေးလိမ့်မယ်၊ ငါ့အတွက် ... ဆောင်ရွက်ပေးပါလို့ တောင်းပန်ပါတယ်'

ဟု ရှည်လျားစွာ ပြောလိုက်ပြီး ... မျက်စိမှိတ်သွား၏။

ထိုအခိုက် ... ကလေးငယ်က ငိုကြွေးလိုက်ပြန်သည်။

လူငယ်က ကလေးကို ချောသိပ်လိုက်၏။

ယန်ယွင်ချိုးအား ကြည့်လိုက်ရာ သေဆုံးနေပြီ ဖြစ်ကြောင်း စိတ်မကောင်းစွာ တွေ့လိုက်ရလေသည်။

လူငယ်က ကလေးကို ပွေ့ချိုလိုက်ပြီး ခါးတွင် ဓားတိုကို ချိတ်လိုက်၏။

စာရေးထားသော အင်္ကျီစကို ခါးပတ်ကြား၌ ထိုးထည့်လိုက်၏။

ထိုစဉ် အဝေးမှ ...

'အစ်ကို ... အစ်ကို'

ဟူသော မိန်းကလေး အသံကို ကြားလိုက်ရလေသည်။

လူငယ်၏ ခန္ဓာကိုယ်မှာ တစ်ချက်တုန်ခါသွား၏။

လူငယ်က ... အပေါ်အင်္ကျီနှင့် ဖိနပ်ကို ချွတ်လိုက်၏။

မြစ်မှာ ... ဒီရေပိုတက်လာ၏။

လူငယ်က ကျေနပ်စွာ ပြုံးလိုက်ပြီး ... အပေါ်အင်္ကျီနှင့် ဖိနပ်အား မြစ်ထဲသို့ ပစ်လွှင့်လိုက်လေသည်။

ထို့နောက် ပုန်းခိုစရာနေရာတစ်ခု ရှာဖွေကာ ပုန်းနေလိုက်လေသည်။

'အစ်ကို ... အစ်ကို'

အော်သံနှင့်အတူ မိန်းကလေးတစ်ဦးနှင့် လူရွယ်နှစ်ဦး မြင်းတိုယ်စီဖြင့် သဲသောင်စပ်သို့ ရောက်လာ၏။

တကြော်ကြော် အော်ခေါ်နေသော မိန်းကလေးမှာ စောစောက လူငယ်အား ပါးရိုက်ခဲ့သော လုံမငယ်ဝင် ဖြစ်ပါသည်။

လုံမငယ်တို့မှာ သဲသောင်စပ်သို့အရောက် အလောင်းများ တွေ့လိုက်ရသဖြင့် အံ့ဩသွားကြ၏။ လူရွယ်တစ်ဦးက ...

'ဟင် ... ယန်သူရဲကောင်းပါလား'

ဟု ရေရွတ်ပြီး ... မျက်ချင်းပင် ယန်ယွင်ချိုးအား ပွေ့ထုလိုက်၏။

ယန်ယွင်ချိုး သေဆုံးနေသည်ကို တွေ့မြင်ကြရာသဖြင့် စိတ်
မကောင်း ဖြစ်သွားလေသည်။ လူရွယ်တစ်ဦးက ပြောလိုက်သည်။

‘သူ့ကို သင့်တော်တဲ့နေရာတစ်ခုမှာ ကောင်းကောင်းမွန်မွန်
သင်္ကြိုတ်ပေးရမယ်’

ထိုစဉ် ... ရေမှာ ပိုတက်လာ၏။

ရေနှင့်အတူ ဖိနပ်တစ်ရံနှင့် အင်္ကျီစမှာ သောင်ပြင်သို့ ပြန်
ပါလာလေသည်။

မိန်းကလေးမှာ ဖိနပ်နှင့် အင်္ကျီကို မြင်သော် အလန်
တကြား အော်ဟစ်လိုက်ပြီး ငိုကြွေးလိုက်လေသည်။

လူရွယ်နှစ်ဦးက မိန်းကလေးအား ဖောင်းဖျနှစ်သိမ့်ပြီး မြင်း
ပေါ်သို့ ပြန်တင်ပေးလိုက်ကြ၏။ ထို့နောက် ... ယန်ယွင်ချိုး၏
အလောင်းကိုပါ သယ်ဆောင်သွားကာ ပြန်လည် ထွက်ခွာသွားကြ
လေသည်။

သူတို့အားလုံး ထွက်သွားတော့မှ လူငယ်မှာ ပုန်းကွယ်
နေရာမှ ထွက်လာ၏။

ထို့နောက် သဲသောင်အတိုင်း မြောက်ဘက်သို့ ဦးတည်
လျှောက်သွားလိုက်လေတော့သည်။

ချင်လျှံ တုံကျောင်း

ဖန်းစီးခရိုင် ...

ဂူထိုင်မြို့။

ဂူထိုင်မြို့သည် ဗုဒ္ဓဘာသာ အထွန်းကားဆုံး မြို့ပင် ဖြစ်၏။

နှစ်စဉ်နှစ်တိုင်း ပွဲတော်ကျင်းပလေ့ရှိ၏။

ဂူထိုင်မြို့တော်သည် အလွန်ပင်စည်ကားသည်။

အနယ်နယ် အရပ်ရပ်မှ လာကြသူများလည်း မနည်းပေ။

ယခုလည်း ပွဲတော်ကျင်းပတော့မည်မို့ ဂူထိုင်မြို့သို့ လူ

အများ တဖွဲဖွဲနှင့် ရောက်လာကြလေသည်။

တည်းခိုခန်း အားလုံးလိုလိုပင် ... လူများ ပြည့်လျှံနေကြပြီ

ဖြစ်ပါသည်။

ပွဲတော်နေ့ ...

နံနက်စောစော နေမထွက်မီ .. ဂူထိုင်မြို့မှာ လှုပ်လှုပ်

အားများ စည်စည်ကားကား ဖြစ်နေချေပြီ။

လမ်းမများပေါ်တွင် လူများဖြင့် ပြည့်ကျပ်နေ၏။
ထိုလူအုပ်အတွင်းဝယ် အတိုးအိုတစ်ယောက်နှင့် လူငယ်
ချောချောလေး တစ်ဦးမှာ ... တို့ဟိုသည်သည် ငေးရင်း လျှောက်
နေကြသည်။

အတိုးအိုမှာ ... သိုင်းလောက်တွင် နာမည်ကျော်ကြားသော
သမားတော် ဖုချင်စန်း ဖြစ်၏။

ဖုချင်စန်းသည် ဆေးပညာတွင်သာမက သိုင်းပညာတွင်
လည်း အဆင့်မြင့်သော သိုင်းလောက်သားတစ်ဦးပင် ဖြစ်၏။

သူနှင့်အတူ ရှိနေသော လူငယ်ချောချောလေး၏ အမည်မှာ
မောက်ဝမ်လင် ဖြစ်၏။

အမှန်စင်စစ် မောက်ဝမ်လင်သည် မိန်းကလေး တစ်ဦးပင်
ဖြစ်သည်။

မောက်ဝမ်လင်နှင့် ဖုချင်စန်းမှာ ဘာမျှ မတော်စပ်ပါ။

မောက်ဝမ်လင်၏ ဖခင်သည် မောက်ဖိကျန်းဖြစ်သည်။

မောက်ဖိကျန်း၏ဇနီးမှာ တုံရှောင်ရွက် ဖြစ်၏။

ကုသိုလ်ကံက မျက်နှာသာ ဖဖေး၍ ... တုံရှောင်ရွက်အား
ဟုန်ချင်ထောင်ဆိုသူက ဖမ်းဆီးခေါ်သွားကာ မန်ချူးဘူရင်အား
ဆက်သခဲ့ပေသည်။

မောက်ဖိကျန်းမှာ ဝမ်းနည်းကြေကွဲပြီး အရက်ကို အဖော်
ပြုကာ ... ထိုစိတ်နှင့်ပင် သေဆုံးသွားခဲ့ပေသည်။

မောက်ဖိကျန်း မသေမီ ဖုချင်စန်းထံ၌ သမီးငယ်အား အပ်
သွားခြင်းဝင် ဖြစ်ပါသည်။

မောက်ဝမ်လင်နှင့် ဖုချင်စန်းတို့မှာ လမ်းလျှောက်လာရင်း
လမ်းဆုံတစ်ခုသို့ ရောက်ရှိလာလေသည်။

လမ်းဆုံအရောက်ဝယ် ဖုချင်စန်းက . . .

‘သမီး ... ဟိုနှစ်ယောက်ကို သတိထားကြည့်လိုက်’

ဟု တီးတိုးပြောလိုက်လေ၏။

မောက်ဝမ်လင်က ဖုချင်စန်း ပြောသို့ ကြည့်လိုက်လေ၏။

သူတို့ရှေ့ ခပ်လှမ်းလှမ်း၌ လူနှစ်ဦးလက်တွဲကာ လျှောက်
နေကြ၏။

တစ်ဦးမှာ အလွန်ပိန်ပြီး အရပ်မှာ ခုနစ်ပေခန့် ရှည်၏။

ဝါးခြမ်းပြားတစ်ခု ထောင်ထားသည်နှင့် တူလှ၏။

သူနှင့်အတူ လက်တွဲလျှောက်နေသူမှာ အလွန်ဝပြုံး အရပ်
မှာ လေးပေပင် ပြည့်ဟန် မတူပါချေ။

ထို့ပြင် ခေါင်းမှာလည်း အလွန် ကြီးမားလှပေသည်။

မောက်ဝမ်လင်မှာ ထိုလူနှစ်ဦးအားကြည့်ရင်း ရယ်ချင်စိတ်
ကို မထိန်းနိုင်ဘဲ ရယ်မောလိုက်လေသည်။

ထိုလူနှစ်ယောက်မှာ ရယ်သံကြားသဖြင့် နောက်သို့ လှည့်
ကြည့်လိုက်ကြသည်။

ဖုချင်စန်းက မောက်ဝမ်လင်၏လက်ကို ဆွဲကာ လမ်းချိုး
ဘစ်ခုထဲသို့ ဝင်ပြီး လူကြားထဲ တိုးဝင်သွားလိုက်လေသည်။

ဖုချင်စန်းက . . .

‘သမီး ဒီလူနှစ်ယောက်ဟာ သိုင်းသမားတွေ ရှည်ရှည်နဲ့
လူက ဝင်ချင်ယင်း၊ ဝဝလူက ချင်းထုံ တဲ့၊ သူတို့ကို သွားမဝေ။’

ပြဿနာတက် နေမယ်'

ဟု သတိပေးလိုက်၏။

သူတို့နှစ်ဦး ဆက်လျှောက်ရာလမ်း၌ ... ထူးဆန်းမှုတစ်ခုကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

ဘုန်းကြီးတစ်ပါးမှာ ရှေ့မှ လျှောက်နေ၏။

သူ၏နောက်မှ လူချားက လိုက်နေ၏။

လူများမှာ ဘုန်းကြီးအား မည်သို့မျှ ကျော်မတက်နိုင်ဘဲ ပြန်အတွန်းခံရသကဲ့သို့ ဖြစ်နေလေသည်။

မောက်ဝမ်လင်မှာ ထိုအချင်းအရာကြောင့် အံ့ဩသွားပြီး ဖုချင်စန်အား မေးလိုက်လေသည်။

'ဘဘ ... ဒီဘုန်းတော်ကြီးကိုကော သိသလား'

ဖုချင်စန်က ဘုန်းတော်ကြီးအား လှမ်းကြည့်လိုက်လေ၏။

ဘုန်းတော်ကြီး၏ နားရွက်မှာ သာမန်လူ၏ နားရွက်ထက် နှစ်ဆကြီးမားနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

ဖုချင်စန်က ... ရှေ့ဆက်မလျှောက်တော့ဘဲ ပြန်လှည့်ကာ လမ်းတစ်ခုသို့ ဝင်လိုက်ရင်း ရှင်းပြလိုက်၏။

'ဒီဘုန်းတော်ကြီးက ... ဘုန်းကြီးအစစ်မဟုတ်ဘူး။ သိုင်းလောကသားတစ်ဦးပါ။ သူ့ကို သိုင်းလောကသားတွေက စပ်စုတယ်လို့ သမုတ်ကြတယ်'

မောက်ဝမ်လင်က ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

ဖုချင်စန်၏ အမူအရာမှာ ထိုဘုန်းကြီးတုအား ရွံ့ကြောက်သည့်သဏ္ဍာန် ပေါ်နေကြောင်း အကဲခတ်မိသည်။

သူမက ဆက်မပြောတော့ဘဲ ဟိုးငေးသည်ငေးဖြင့် ဆက်လျှောက်လာ၏။

အတန်ကြာ ဆက်လျှောက်လာသောအခါ ရှေ့တွင်လူတစ်ယောက်လာနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

ထိုလူအုပ်တွင် ... မျောက်နှစ်ကောင်ကို သံကြိုးချီကာ ဆွဲလာ၏။

ထိုအပြင် ပုံတိုများနှင့် ကြေးမောင်းများ ပါလာ၏။

ထိုအဖွဲ့၏ခေါင်းဆောင်မှာ အသက်သုံးဆယ်အရွယ်ခန့် အမျိုးသမီး တစ်ဦး ဖြစ်၏။

ထိုအမျိုးသမီး၏ ရုပ်ရည်မှာ ခန့်ညားသည်။

ထိုအဖွဲ့မှာ မျောက်ပွဲပြစားသူများနှင့် တူလှပေ၏။

ဖုချင်စန်မှာ ထိုအဖွဲ့အားတွေ့သောအခါ သက်ပြင်းချစ်၏။

မောက်ဝမ်လင်က . . .

'ဘဘ ... ဘာထူးခြားတာတွေ့လို့လဲ'

ဟု မေးလိုက်သည်။

ဖုချင်စန်က . . .

'အခုလာတဲ့ လူစုကလည်း မျောက်ပွဲပြစားတဲ့လူ အစစ်တွေ မဟုတ်ပြန်ဘူး။ အမျိုးသမီးဟာ သိုင်းပညာအကဲတော်အဆင့်မြင့် ပုံရတယ်'

ဖုချင်စနန်းနှင့် မောက်ဝမ်လင်တို့မှာ နောက်ကြောင်း ပြန်
လှည့်လာကြရာ မကြာမီပင် စောစောကတွေ့ခဲ့သော ဘုန်းကြီး
အနီးသို့ ပြန်ရောက်လာလေသည်။

ဘုန်းတော်ကြီးမှာ အေးအေးဆေးဆေးပင် ရှေ့မှလျှောက်
နေကြ၏။

သို့သော် လူစုများမှာမူ ကျော်မတက်နိုင်ဘဲ ဖြစ်နေ၏။

ဘုန်းကြီးနှင့် လူစုကြားဝယ် မမြင်ရသော တံတိုင်းတစ်ခု
ခြားထားသည်နှင့် တူလှ၏။

ထိုအခိုက် လူစုထဲမှ လူငယ်တစ်ဦးမှာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို မဟန်
နိုင်ဘဲ ရှေ့သို့ကွဲထွက်သွားရာ ... ဘုန်းကြီးနှင့်ဝင်တိုက်မိတော့မည်
ကဲ့သို့ ဖြစ်သွား၏။

ဘုန်းတော်ကြီးက လှည့်ပင်မကြည့်ပါ။

အသာအရာပင် နောက်ပြန် လက်ဝှေ့ယမ်းလိုက်ရာ ...

‘ဝုန်း...’

လူငယ်မှာ နောက်သို့ လွင့်စဉ်သွားလေသည်။

လူငယ်မှာ မဟန်နိုင်တော့ဘဲ လွင့်လာရာ မောက်ဝမ်လင်
ဘက်သို့ ရောက်လာ၏။

ထို့ကြောင့် ...

မောက်ဝမ်လင်က သူမအား ဝင်တိုက်မိမည်စိုးရိမ်ပြီးလျှင်
လက်ဝါးရှေ့ထုတ်ကာ ထိန်းလိုက်ရ၏။

လူငယ်က ... လျှပ်တစ်ပြက် မောက်ဝမ်လင်၏ လက်ကို
အမ်းဆုပ်ကိုင်လိုက်ပြီး သူ့ကိုယ်သူ ပြန်ထိန်းလိုက်လေ၏။

လူရွယ်မှာ မောက်ဝမ်လင်၏ နူးညံ့သော လက်ကလေး
အား ကိုင်မိသောအခါ အံ့အားသင့်သွား၏။

မောက်ဝမ်လင်အား ကြည့်သောအခါ ယောက်ျားလေးပုံစံ
ဖြစ်နေ၍ စိတ်သက်သာသွားပြီး ...

‘အခုလို မတော်တဆဖြစ်ရတာ စိတ်မရှိပါနဲ့’

ဟု တောင်းပန်လိုက်၏။

ဘုန်းကြီးက လူရွယ်အား ကြည့်လိုက်ကာ သဘောကျစွာ
မုယ်မောလိုက်ပြီး ...

‘ဟား... ဟား... ဟား မင်းမဆိုးဘူး၊ နောင်တွေ့ကြသေး
တာပေါ့’

ဟု ပြောပြီး ပြန်လှည့်သွား၏။

ဖုချင်စနန်းမှာမူ ခေါင်းငုံ့ကာ အခြားဘက်သို့ မျက်နှာလွှဲထား
လေ၏။

အဖြစ်အပျက်အားလုံးကို မမြင်ဟန် မကြားဟန် ပြုနေပေ
သည်။

မောက်ဝမ်လင်ကလည်း ... ဖုချင်စန်း၏ အမူအရာကို ရိုပ်မိ
သဖြင့် စကားကြောရှည် မနေတော့ဘဲ နေရာမှ ထွက်လာခဲ့လေ
တော့သည်။

ချင်လျှံ ဘုံကျောင်း။
ဂူထိုင်မြို့ တောင်ဘက် တောင်ကုန်းပေါ်တွင် တည်ရှိ၏။
ဂူထိုင်မြို့၏ အကျော်ကြားဆုံး သခိုင်းဝင် အဆောက်အအုံ
ဖြစ်၏။

ဂူထိုင်မြို့ပွဲတော်မှာ ချင်လျှံ ဘုံကျောင်းကို အစပြု၍ ဖြစ်
ပေါ်လာခြင်း ဖြစ်၏။

နေထွက်စပြုလာပြီ ဖြစ်၏။

ချင်လျှံ ဘုံကျောင်းဆီသို့ တက်လာရာ လမ်းကြောင်းပေါ်
တွင် အဘိုးအိုတစ်ဦးနှင့် လူငယ်လေးတစ်ဦး လျှောက်လာနေ၏။

ထိုလူငယ်နှင့် အဘိုးအိုမှာ မောက်ဝမ်လင်နှင့် ဖုချင်စန်းတို့
နှင့် ဖြစ်၏။

မောက်ဝမ်လင်နှင့် ဖုချင်စန်းတို့ ဘုံကျောင်းအနီးသို့ ရောက်
လာသောအခါ လူတစ်ဦးစ၊ နှစ်ဦးစကိုသာ တွေ့ရသဖြင့် အံ့ဩ
သွားမိ၏။

ယနေ့သည် ပွဲတော်နေ့ ဖြစ်၏။

၄၈ © မိုးကျော်သူ

ပွဲတော်လာသူမှန်သမျှ ချင်လျှံ ဘုံကျောင်းသို့ဝင်ကာ ဂါရဝ ပြု ပူဇော်ကြရမည် ဖြစ်သည်။

ယခုမှ လူများ အဘယ်ကြောင့် မရောက်သေးပါသနည်း။ မောက်ဝမ်လင် တွေးတောနေစဉ်မှာပင် ရှေ့မှလျှောက် သွားနေသော လူနှစ်ဦး အပြန်အလှန် စကားပြောနေသည်ကို ကြားလိုက် ရလေသည်။

‘ဒီနှစ်တော့ မန်ချူး ဘုရင်မင်းမြတ်ကိုယ်တိုင် ကြွလာမယ် မထင်ဘူး’

‘ဘာဖြစ်လို့လဲဗျ’

‘ကြည့်ပါလား၊ လမ်းတစ်လျှောက် အဝါရောင် ကော်ဇော ခင်းမထားဘူးဗျ’

‘အေး . . . ဟုတ်သားပဲ’

‘ဒါတင် မကသေးဘူး၊ ကိုယ်ရဲတော်တပ်ဖွဲ့တွေလဲ ချမထား ဘူးလေ’

‘ခင်ဗျားပြောမှပဲ သတိထားမိတော့တယ်၊ ဒီလိုဆိုရင် ဘုရင်မင်းမြတ် ကိုယ်စား ဘယ်သူလာမလဲ မသိဘူး’

‘နယ်စားကြီး တော်ချက်လာမယ်လို့ ကြားတယ်၊ နယ်စား ကြီးက ဘယ်တော့မှ အဆောင်အယောင်နဲ့ မလာတတ်ဘူးဗျ’

‘နယ်စားကြီး တော်ချက် ဟုတ်လား၊ သိပြီ . . . သိပြီ သူမြို့စား လေးဘဝက လက်ထက်ပွဲကျင်းပမယ့်ည ... ထောင်ဖောက်ခံရလို့ တော်တော် ဂယက်ထသွားသေးတာ ကြားခဲ့ဖူးတယ်၊ ဒါထက် နေပါ ဦးဗျ . . . ဘုရင်မင်းမြတ်ဟာ ဒီနှစ်ပိုင်းမှာ ကျုပ်တို့ ဝူထိုင်ကို

စားသား ခုနစ်ယောက် (ပ) © ၄၉

ဆုံးလေးခါလောက် လာခဲ့ပြီး ပွဲတော်ကျမှ ဘာလို့ မကြုံချီလာရ သလဲ မစဉ်းစားတတ်ဘူးဗျ’

မောက်ဝမ်လင်က ထိုလူနှစ်ဦးစကားကို နားထောင်ရင်း ချင်လျှံ ဘုံကျောင်းဆီသို့ ကြည့်လိုက်၏။

ဘုံကျောင်းတံခါးမှာ ပိတ်ထားဆဲပင် ဖြစ်၏။

မောက်ဝမ်လင်က ဘုံကျောင်းတံခါးကို ကြည့်ရင်း . . .

‘အင်း . . . ဘာဖြစ်လို့ ဘုံကျောင်းတံခါး မဖွင့်သေးတာလဲ၊ ပွဲတော်နေ့ဆိုတာ စောစောဖွင့်ဖို့ ကောင်းတာပေါ့’

ဟု တီးတိုးရှေ့ရွတ်လိုက်၏။

မောက်ဝမ်လင်၏ စကားကြောင့် ရှေ့မှ လျှောက်နေသူ နှစ်ဦးက မောက်ဝမ်လင်အား လှည့်ကြည့်ကာ ပြုံးပြလိုက်၏။

ပြီးမှ ဖော်ရွေသောလေသံဖြင့် . . .

‘ဒီကညီလေးက ... ဒီပွဲတော်ကို တစ်ခါမှ မရောက်ဖူးဘူး ဆင်တယ်’

ဟု မေးလိုက်လေသည်။

မောက်ဝမ်လင်က ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး . . .

‘ဟုတ်ပါတယ်’

ထိုလူက . . .

‘ဒီချင်လျှံ ဘုံကျောင်းက စည်းကမ်းတစ်ခုရှိတယ်လေ၊ ပွဲတော်နေ့ဆိုရင် ... တိုင်းပြည်အကြီးအကဲ တစ်ဦးဦးက စတင်ပြီး

အဖွဲ့တိုင်တစ်တိုင် ဘုံကျောင်းတံခါးဝမှာ ဖိုက်ရတယ်၊ ပြီးမှ အဖွဲ့နှင့်ပေးပြီး ဝင်ကန်တော့ရတယ်၊ အဲဒီနောက်ပိုင်းမှ ပွဲတော်သူ

Handwritten signature or mark at the bottom center.

ပွဲတော်သားတွေ ဝင်ပြီး ပူဇော်ခွင့်ရတယ်ဗျာ’
 ဟု ရှင်းပြလိုက်လေသည်။
 မောက်ဝမ်လင်တို့ စကားပြောဆိုနေကြစဉ်မှာပင် တောင်
 အောက်ဆီမှ လူသံများ ဆူညံစွာ ထွက်ပေါ်လာသည်။
 ဗုံသံများလည်း ကြားလိုက်ရ၏။
 မောက်ဝမ်လင်က ကြည့်လိုက်ရာ တောင်ပေါ်လမ်းအတိုင်း
 လူများစွာ တက်လာနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။
 ရှေ့ဆုံးတွင် လူရှစ်ဦး ထမ်းသော ဝေါစင်တစ်ခု ရှိ၏။
 မောက်ဝမ်လင်နှင့် ဖုချင်စန်းတို့က လမ်းဘေးကျောက်တုံး
 ပေါ်တွင်ထိုင်ကာ စောင့်ကြည့်နေလိုက်လေသည်။

ဝေါစင်မှာ ... အလွန်လှပ၏။
 ရွှေရောင်မှာ နေထိသည့်အတွက် အလွန်ပင်တောက်ပ

ဝေါစင်မှာ လျင်မြန်စွာပင် တောင်ပေါ်သို့ ရောက်လာ၏။
 ဝေါစင်ရှေ့တွင် အထိမ်းအမှတ် အလံကိုင်နှစ်ဦးပါလာ၏။
 ဝေါစင်နောက်ဘက်၌ ကိုယ်ရံတော် နှစ်ဆယ်ခန့် ပါလာ၏။
 ထို့နောက်တွင်မူ ပွဲတော်သို့ လာကြသူလူအများက ပါလာ

သည်။
 ဖုချင်စန်းက မောက်ဝမ်လင်အား တီးတိုးပြောလိုက်၏။
 ‘သမီး ဒီဝေါစင်ဟာ ဘုံကျောင်းဖွင့်ပွဲအတွက် ရောက်လာ

အုရင်မင်းမြတ် ကိုယ်စားလှယ်ပါပဲ’
 မောက်ဝမ်လင်က ခေါင်းညိတ်ရင်း သတိထားကြည့်လိုက်

သည်။
 ဖုချင်စန်းက ဝေါစင်ကိုကြည့်ရင်းမှ နောက်ဘက်မှလူနှစ်ဦး
 သတိထားမိသွားပြီး ...

‘အင်း... သူလဲ ရောက်လာပါလား၊ ဒီလောက် အဝေးကြီး
က လာတယ်ဆိုတော့’

ဟု ရေရွတ်လိုက်၏။

မောက်ဝမ်လင်က ... ဖုချင်စန်း ကြည့်ရာသို့ ကြည့်လိုက်ရာ
တိဘက်လားမား ဘုန်းတော်ကြီးတစ်ပါးနှင့် စစ်ဝတ်စုံဝတ်ဆင်
ထားသောလူတစ်ဦးအား တွေ့လိုက်ရလေသည်။

မောက်ဝမ်လင်က ဖုချင်စန်းအား ကြည့်လိုက်ရာ ဖုချင်စန်း
၏ မျက်နှာတွင် ထိတ်လန့်စိုးရိမ်နေဟန်များ တွေ့လိုက်ရသဖြင့်
အံ့သြသွားပြီး...

‘အဘ ... ဒီတိဘက်လားမားကြီးနဲ့ ဟိုဘုန်းကြီးတု ဘယ်သူ
က ကြောက်စရာပိုကောင်းသလဲ’

ဟု မေးလိုက်လေသည်။

ဖုချင်စန်းက...

‘နောက်မှ ဘာဘပြောပြမယ်၊ ဒီနေ့တော့ ပွဲကြီးပွဲကောင်း
တွေ့ရမှာ သေချာတယ်၊ ကဲ . . . သမီးနဲ့ ဘာတို့ လွတ်လွတ်
ကင်းကင်း နေရာတစ်ခု ရှာပြီး စောင့်ကြည့်ကြတာပေါ့’

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

ထို့နောက် မောက်ဝမ်လင်လက်ကိုဆွဲကာ တောင်ကုန်းမြင့်
ပေါ်သို့ တက်သွားလေတော့သည်။

ချင်လှုံဘုံကျောင်းတံခါးရှေ့အနီးသို့ ရောက်သောအခါ
ဝေါစင်မှာ ရပ်တန့်သွားလေသည်။

ဝေါစင်မှာ ... ငြိမ်သက်နေ၏။

အတန်ကြာမှ ကန့်လန့်ကာ လှုပ်ရှားသွားပြီး လူတစ်ဦး
ထွက်ဟန် ပြင်လိုက်၏။

သို့သော် ထိုလှုပ်ရှားမှုထက် မြန်သော လှုပ်ရှားမှုတစ်ခုက
ဇုတ်တရက် ပေါ်ပေါက်လာသောကြောင့် ဝေါစင်ထံမှ လူမှာ ထွက်
လာတော့ဘဲ ပြန်ထိုင်သွားလေသည်။

ထိုလှုပ်ရှားမှုမှာ ... အခြားမဟုတ်ပါ။

ချင်လှုံ ဘုံကျောင်းတံခါးဘေး ကျောက်တုံးအကွယ်မှ
အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ထွက်လာ၏။

ထိုအမျိုးသမီး၏မျက်နှာမှာ ဇာပဝါ ဖုံးထားသဖြင့် မမြင်ရ
သော်လည်း သူမ၏ ခန္ဓာကိုယ်အမျိုးအစားမှာမူ အတော်ပင် လှပ
လေ၏။

ထိုအမျိုးသမီး၏ လက်ထဲတွင် ထွန်းညှိထားသော အမွှေး
နှင့် တစ်ချောင်းပါလာ၏။

အမျိုးသမီးက ဘုံကျောင်းတံခါးရှေ့ အကြီးအကဲ အမွှေးတိုင် စိုက်ရမည့်နေရာတွင် စိုက်လိုက်လေသည်။

ထို့နောက် ဒူးထောက်ကာ ကန်တော့လိုက်လေသည်။

အဖြစ်အပျက်မှာ မြန်လွန်းသဖြင့် အားလုံး ငေးကြောင်နေကြ၏။

အတန်ကြာမှ ကိုယ်ရံတော်များက သတိဝင်လာပြီး မိန်းကလေးအား ဖမ်းချုပ်လိုက်သည်။

အံ့ဩစရာ ကောင်းလှပေသည်။

အားလုံးက မိန်းကလေး ပြန်လည်ခုခံမည်ဟု ထင်ထားသော်လည်း မိန်းကလေးမှာ ခုခံခြင်း မရှိပါ။

ကိုယ်ရံတော်နှစ်ဦး၏ လက်ဝယ် ကြက်ငှက်ကလေးသဖွယ် အလွယ်တကူ အဖမ်းခံလိုက်ရလေသည်။

ကိုယ်ရံတော်နှစ်ဦးက မိန်းကလေးအား ဝေါစင်ရှေ့သို့ ဆွဲခေါ်သွားကြလေသည်။

ဝေါစင်ရှေ့သို့ ရောက်သည်နှင့် မိန်းကလေး၏ ခန္ဓာကိုယ်မှာ လှုပ်ရှားသွား၏။

သူမအား ဖမ်းချုပ်ကိုင်ထားသော ကိုယ်ရံတော်နှစ်ဦးမှာ လွင့်စဉ်သွားလေသည်။

မိန်းကလေးမှာ လျင်မြန်စွာ ဓားကို ဆွဲထုတ်ပြီး ဝေါစင်အတွင်းသို့ ထိုးချလိုက်၏။

သို့သော် ... သူမ၏ ဓားမှာ တစ်ဝက်တစ်ပျက်နှင့် ရပ်တန့်သွား၏။

ချက်ချင်းပင် နောက်သို့ သုံးလှမ်းမျှ ဆုတ်သွားလေသည်။ ထိုအခိုက်အတန့်မှာပင် ဘုံကျောင်းခေါင်မိုးပေါ်မှ အရိပ်တစ်ရိပ်က ကြိုးဝါးသံနှင့်အတူ ခုန်ဆင်းလာ၏။

‘တော်ချက် ... ဒီနေ့ မင်းသေနေပဲ’

သူက မြေပေါ်မကျမီ အလင်းတန်းသုံးခုက ဝေါစင်အတွင်းသို့ ပြေးဝင်သွားလေသည်။

ဇာပဝါအုပ်ထားသော မိန်းကလေးက ... ထိုလက်နက်ပုန်းခြားတိုကလေးများအား အချိန်မီလမ်းမှ ဖြတ်ကာ ဓားဖြင့် ခုတ်ချလိုက်၏။

‘ချမ်း ...’

‘ချမ်း ...’

မြားတိုနှစ်ခုသာ ဟန့်တားနိုင်ပြီး တစ်ခုမှာမူ ဝေါစင်အတွင်းသို့ ဝင်သွားလေသည်။

ကြည့်နေသူအားလုံးမှာ နားမလည်ဘဲ ဖြစ်သွား၏။ စောစောကပင် မိန်းကလေးသည် ... ဝေါစင်ထဲမှ လူအား သတ်ရန် ကြံစည်ခဲ့၏။

ယခုတွင်မူ သူမကပင် ပြန်၍ ... ကယ်တင်နေသေးသည် ခဟုတ်ပါလား ...

လက်နက်ပုန်းတစ်ခုမှာ ဝေါစင်ထဲ ဝင်သွားသော်လည်း ...

ဘာမျှ အသံမကြားရပေ။ ထိုအခိုက် ...

လူအုပ်ကြားမှ ဘုန်းကြီးတုက ထွက်လာပြီး ..

၅၆ © ဖိုးကျော်သူ

'တော်ချက်ကို အလွတ်မပေးနဲ့'
 ဟု အော်ဟစ်တပ်လှန့်လိုက်၏။
 သူ၏ အသံအဆုံးဝယ် ချင်းတုံနှင့် ဝင်ချင်ယင်းတို့က တိုး
 ထွက်လာ၏။
 ထို့အတူ ...
 မျောက်ပွဲမြဲစားသူများဟု ထင်မှတ်ရသော အုပ်စုကလည်း
 လက်နက်ကိုယ်စီ ဆွဲထုတ်လာသည်။
 မောက်ဝမ်လင်မှာ ဖြစ်ပေါ်လာသော အခြေအနေကို ငေး
 ကြည့်နေမိ၏။
 ဘုံကျောင်းအမိုးပေါ်မှ ဆင်းလာသူမှာ သူမနှင့် ဝင်တိုးမိ
 တော့မလို ဖြစ်ခဲ့သော လူရွယ်ဖြစ်ကြောင်း မှတ်မိလိုက်၏။
 ကြည့်နေစဉ်မှာပင် လူရွယ်မှာ မြေပေါ်သို့ ခြေချမိသွား၏။
 လူရွယ်က ... မြေပေါ်သို့ ခြေချမိသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက်
 ဝေါစင်အတွင်းမှ မြားတိုကလေးသာ လျှပ်တစ်ပြက် ပြန်လည်
 ထွက်လာလေသည်။
 ထိုမြားတိုကလေးသည် အရှိန်အဟုန်ဖြင့် လူရွယ်ထံသို့ တည်
 မတ်စွာ ပြေးဝင်သွားလေသည်။
 လူရွယ်မှာ ... နောက်ကျွမ်းထိုးပြီး ရှောင်တိမ်းလိုက်၏။
 သို့သော် ... မလွတ်ပါချေ။
 ထို့ကြောင့် ကိုယ်တစ်စောင်းလှည့်ပြီး လက်မောင်းဖြင့်
 ခံပေးလိုက်ရလေတော့သည်။
 ကိုယ်ရံတော်များကလည်း သတိမင်လာ၏။

စာသမား ခုနစ်ယောက် (ပ) © ၅၇

ချက်ချင်းပင် လက်နက်ကိုယ်စီ ဆွဲထုတ်ကာ ဘုန်းကြီးတို့
 အုပ်စုအား ဆီးကြိုတိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။
 တစ်ခဏအတွင်းမှာပင် ...
 ချင်လျှံဘုံကျောင်းရှေ့၌ လူသံ၊ ဓားသံများ ဆူညံသွားလေ
 တော့သည်။

ချင်လျှာကျောင်းရှေ့၌ အခြေအနေမှာ ရှုပ်ထွေးနေ၏။
 ပွဲတော်လာသူများမှာလည်း ရုတ်ရုတ်သံသံ ဖြစ်ကာ
 ဟိုပြေးသည်ပြေး ပြေးနေကြ၏။
 လူသံများပို၍ ဆူညံပြီး ... ကမ္ဘာပျက်တော့မည့်ကဲ့သို့ ဖြစ်
 နေ၏။
 ဘုန်းကြီးတုမှာ ကိုယ်ရဲတော်များအား တရကြမ်းပင် တိုက်
 ခိုက်နေ၏။
 သူ၏တိုက်ခိုက်မှုမှာ ပြင်းထန်လှပေသည်။
 ကိုယ်ရဲတော်များမှာ ဘုန်းကြီးတုအား ဟန့်တားနိုင်စွမ်း
 မရှိဘဲ ဖြစ်နေ၏။
 ချင်းထုံနှင့် ဝင်ချင်ယင်းတို့မှာလည်း အတွဲညီလှ၏။
 သူတို့၏ လက်ချက်ဖြင့် ကိုယ်ရဲတော် ငါးဦးခန့်မှာ သေဆုံး
 သွားကြလေသည်။
 မကြာမီပင် ဘုန်းကြီးတုမှာ ဝေါစင်ရှေ့သို့ ရောက်ရှိသွား
 လေသည်။
 ဘုန်းကြီးတုက ...

‘တော်ချက် ... မင်းထွက်လာခဲ့တော့၊ မဆီမဆိုင် ငယ်သား
 တွေကို အသေမခံခိုင်းနဲ့’
 ဟု အော်ငေါက်လိုက်၏။
 ထိုသို့ ဘုန်းကြီးတု၏ အော်ငေါက်သံအဆုံးဝယ် ဝေါစင်မှ
 ကန့်လန့်ကာမှာ ပွင့်သွားလေသည်။
 အထဲမှ လူတစ်ယောက်က ဓာတ်လှမ်းချင်း ထွက်လာ၏။
 ဘုန်းကြီးတုမှာ မျက်နှာပျက်သွားလေသည်။
 ထွက်လာသူသည် တော်ချက် မဟုတ်ပါ။
 အမျိုးသမီးကြီး တစ်ဦး ဖြစ်၏။
 တော်ချက်၏ နီးပင် ဖြစ်ပါသည်။
 အမျိုးသမီးကြီးက ...
 ‘ရှင်တို့က ဘာကိစ္စနဲ့ တော်ချက်ကို တွေ့ချင်တာလဲ’
 ဟု လေသံအေးအေးနှင့် မေးလိုက်၏။
 ဘုန်းကြီးတုမှာ ဘာပြန်ပြောရမုန်းမသိဘဲ ပါးစပ်အဟောင်း
 သား ဖြစ်သွားလေတော့သည်။

မမျှော်လင့်သော အဖြစ်အပျက်ကြောင့် တိုက်ခိုက်မှုများ
 အားလုံး ရပ်တန့်သွားလေသည်။
 ဘုန်းကြီးတုမှာ ငေးငိုင်နေ၏။
 ထို့အတူ ... သူ၏အဖွဲ့သားအားလုံးမှာလည်း ဘာဆက်
 လုပ်ရမှန်းမသိ ဖြစ်သွားကြလေသည်။
 အမှန်စင်စစ် ဘုန်းကြီးတုတို့ လူစုသည် မန်ချူးတော်လှန်
 ရေး သမားများပင် ဖြစ်၏။
 သူတို့နှင့် တော်ချက်အကြားဝယ် ဖြေမရနိုင်သော ရန်ငြိုး
 တစ်ခုက ကြီးမားစွာ ရှိနေ၏။
 ယခုရောက်ရှိလာသူ အားလုံးသည် တော်ချက်မြို့စား
 ကလေးဘဝက ထောင်ဖောက်မှုနှင့် တစ်နည်းမဟုတ် တစ်နည်း
 ပတ်သက်နေသူများသာ ဖြစ်ကြ၏။
 ထိုထောင်ဖောက်ပြေးရာတွင် လွတ်သည့်လူလွတ်ပြီး
 သေသူလည်း သေခဲ့၏။ တော်ချက်မှာလည်း ထိုနောက်ပိုင်းမှစ၍
 တော်လှန်ရေးသမားများအား လိုက်လံ ရှာဖွေသတ်သင်၏။

တော်ချက်ကြောင့် မနည်းလှသော တော်လှန်ရေးသမား
 များ ကျဆုံးခဲ့ရ၏။
 အဖွဲ့အစည်းများမှာလည်း ဝါးအစည်းပြေသလို ဖြေခဲ့ရ၏။
 ထို့ကြောင့် ယနေ့ ချင်လျှံတုံကျောင်းပွဲတော်သို့ နယ်စားကြီး
 တော်ချက်လာမည်ဟု သတင်းကြားသောအခါ တော်လှန်ရေး
 သမားများက နယ်စားကြီး တော်ချက်အား လုပ်ကြံရန် စုစည်း
 ရောက်ရှိလာ ခြင်း ဖြစ်၏။
 သူတို့အားလုံးသည် တော်ချက်အား မုန်းတီး၏။
 တော်ချက်အား သေစေလို၏။
 သို့သော် ... မဆီမဆိုင် ကြားလူများကိုမူ အန္တရာယ် မပြု
 ချင်ကြပါ။
 ယခုလည်း ... ဝေါစင်ထဲမှ လူသည် တော်ချက် မဟုတ်ဘဲ
 တော်ချက်၏ဇနီး ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့သောအခါ ဘာလုပ်ရမည်
 မသိဘဲ ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်ကုန်ကြခြင်း ဖြစ်၏။
 တော်ချက်၏ ဇနီးက ...
 'ရှင်တို့မှာ ကိစ္စမရှိဘူးဆိုရင်လဲ ပြန်ကြပါတော့'
 ဟု ပြောဆိုရင်း ဘုံကျောင်းတံခါးဝဆီသို့ တစ်လှမ်းချင်း
 လျှောက်သွားလေသည်။
 ဝင်ချင်ယင်းမှာ တွေ့ဝေရပ်တန့်နေရာမှ ရုတ်တရက်
 လှုပ်ရှားလာ၏။
 'သူ့လဲ တို့လူတစ်ယောက်ကို ဒဏ်ရာရအောင် လုပ်ခဲ့တာပဲ။
 သူ့ကိုလဲ တို့ရန်သူလို့ပဲ သတ်မှတ်ရမယ်'

ဟုအော်ဟစ်လိုက်ပြီး တော်ချက်၏ ဇနီးအား ဝင်ရောက်
တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

တော်ချက်၏ဇနီးမှာ နောက်ပင် လှည့်မကြည့်ပါ။

နောက်ပြန်လက်တစ်ချက် ဝေ့ယမ်းလိုက်ရာ . . .

‘ဂုန်း . . .’

ဝင်ချင်ယင်းမှာ နောက်သို့လှည့်သွား၏။

ချင်းထုံမှာ ဝင်ချင်ယင်း ခံလိုက်ရသည်ကို တွေ့သောအခါ
ဒေါသခြောင်းခြောင်းထွက်သွားပြီး တိုက်ခိုက်ရန် ပြေးသွား၏။

သို့သော် ... နယ်စား တော်ချက် ကတော်မှာ ဘုံကျောင်း
အတွင်းသို့ ဝင်ရောက်သွားပြီ ဖြစ်ပါသည်။

ချင်ထုံးမှာ ဘုံကျောင်းအတွင်း၌မူ တိုက်ခိုက်ခြင်း မပြုလို
ပါချေ။

ထို့ကြောင့် ... မချင်မရဲဖြစ်ကာ ကျန်ရစ်ခဲ့လေတော့သည်။

ထိုအခိုက် ... တောင်အောက်ဘက်ဆီမှ မြင်းခွာသံများ
ဆူညံစွာ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

မြင်းခွာသံများမှာ ညီညာလှ၏။

အလွန်စနစ်ကျသော မြင်းတပ်ဖွဲ့တစ်ခုချီတက်လာခြင်း
ဖြစ်ကြောင်း အားလုံး နားလည်လိုက်၏။

စနစ်ကျလှသော မြင်းတပ်ဖွဲ့သည် ဘုရင့်ကိုယ်ရံတော်မြင်း
တပ်ဖြစ်ကြောင်းလည်း အလိုလို သိလိုက်ကြလေတော့၏။

လေထဲ၌ အလံငယ်များ လွင့်ပျံနေ၏။

အလံငယ်အားလုံး လေးဆယ့်ရှစ်ခုတိတိ ဖြစ်၏။

ထို့အတူ မြင်းမှာလည်း လေးဆယ့်ရှစ်ကောင် ဖြစ်၏။

မြင်း ... လေးဆယ့်ရှစ်ကောင်ပေါ်ဝယ် ဘုရင့်ကိုယ်ရံတော်

တပ်စုံဖြင့် စစ်သည်လေးဆယ့်ရှစ်ဦးက လိုက်ပါလာလေသည်။

၎င်းတို့၏ကျောပေါ်တွင် ... ပိုးထားသော လက်နက်များ

နေရာင်ကြောင့် တဖိတ်ဖိတ်တောက်ပနေလေ၏။

ဘုန်ကြီးတုက သက်ပြင်းချရင်း . . .

‘ဘုရင့်ကိုယ်ရံတော်တွေတော့ ရောက်လာကုန်ပြီ’

ဟု ပြောရင်း ဆုတ်ခွာဟန် ပြင်လိုက်၏။

သို့သော် ... တောင်ကုန်းပေါ်ရှိ ကျန်ရှိသေးသော ကိုယ်ရံ

တော်များက အလွတ်မပေးတော့ပါ။

သူတို့သည် ... စစ်ကူရောက်ရှိလာပြီဖြစ်၍ အားတက်သွား

ကြ၏။
သို့ဖြစ်ရာ ...

ဘုန်းကြီးတုတို့လူစုအား စတင်တိုက်ခိုက်လိုက်လေတော့
၏။

ဘုန်းကြီးတုတို့လူစုမှာလည်း မတတ်သာဘဲ ပြန်လည်
တိုက်ခိုက်လိုက်ရသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် ... မြင်းစီးဘုရင့်ကိုယ်ရံတော်တပ်ဖွဲ့က
လည်း တောင်ပေါ်သို့ရောက်ရှိလာပြီး ဘုန်းကြီးတုတို့လူစုအား
ဝိုင်းရံ တိုက်ခိုက်လိုက်လေတော့သည်။

ဇာပဝါဝိုးထားသော မိန်းကလေးမှာ တိုက်ပွဲအတွင်းမှ
ရှောင်ထွက်လိုက်၏။

ထို့နောက် ... လက်မောင်းတွင် ဒဏ်ရာရရှိထားသော
လူငယ်အား အကာအကွယ်ပေးကာ ဆုတ်လာခဲ့၏။

သို့သော် ... ဝေးဝေးပင် မဆုတ်နိုင်ပါ။

လူတစ်ဦးက သူမတို့အား ဟန့်တားတိုက်ခိုက်လိုက်လေ၏။

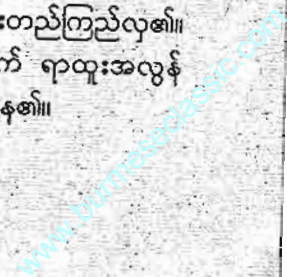
ဇာပဝါနှင့် မိန်းကလေးမှာ မတတ်သာတော့ဘဲ ပြန်လည်
တိုက်ခိုက်လိုက်သည်။

တိုက်ခိုက်ရင်းမှ ထိုကိုယ်ရံတော်၏သိုင်းပညာသည် အလွန်
ကြောက်စရာကောင်းကြောင်း နားလည်လိုက်သည်။

ထိုကိုယ်ရံတော်အား ကြောက်လန့်တကြားဖြင့် သေသေ
ချာချာ ကြည့်လိုက်၏။

ထိုကိုယ်ရံတော်၏ ဥပမိရုပ်မှာ ခန့်ညားတည်ကြည်လှ၏။

ထိုကိုယ်ရံတော်တစ်ဦး၏ ဟန့်မှုရာထက် ရာထူးအလွန်
ကြီးမားသူတစ်ဦး၏ ဟန့်မှုရာများ ပေါ်လွင်နေ၏။

ဇာပဝါနှင့် မိန်းကလေးမှာ ထိုကိုယ်ရံတော်အား တိုက်ခိုက်
 ရင်းမှ လူတစ်ယောက်အား သတိရသွား၏။
 ကြောက်လန့်တကြားနှင့် . . .
 'ဟင် . . . နယ်စားကြီး တော်ချက်ပါလား'
 ဟုလည်း ရေရွတ်မိလေတော့သည်။
 ဘုန်းကြီးတုမှာ တိုက်ခိုက်ရင်းမှ မိန်းကလေး၏ရေရွတ်သံ
 အား ကြားလိုက်သည်။
 ထို့ကြောင့် မိန်းကလေးနှင့် တိုက်ခိုက်နေသူအား အကဲခတ်
 လိုက်သည်။
 မှန်ပါသည်။
 နယ်စားကြီး တော်ချက်အစစ်ပင် ဖြစ်သည်။
 နယ်စားကြီး တော်ချက် ဖြစ်နေသည့်အတွက် မိန်းကလေး
 အတွက် အခြေအနေမကောင်းဟု တွေးမိ၏။
 ချက်ချင်းပင် မိန်းကလေးဘက်သို့ ကူးလိုက်ပြီး . . .
 'မိန်းကလေး . . . နောက်ဆုတ်စမ်း'
 ဟုလည်း သတိပေးလိုက်သည်။
 မိန်းကလေးမှာ သက်သာရာရသွားပြီးလျှင် ချက်ချင်းပင်
 နောက်ဆုတ်ပေးလိုက်လေသည်။
 ဘုန်းကြီးတုထက်ပင် ချင်းထုံက စောသည်ဟု ဆိုရပေမည်။
 ချက်ချင်းပင် တော်ချက်ထံ ခုန်ဝင်ကာ တိုက်ခိုက်လိုက်၏။
 ဘုန်းကြီးတုကလည်း တော်ချက်ကို ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်
 လိုက်၏။

တော်ချက်၏အနီးမှ ကိုယ်ရံတော်တစ်ဦးက ဘုန်းကြီးတု
 အား ဆီးကြိုဟန်တားလိုက်သည်။
 ချင်းထုံမှာ နယ်စားကြီး တော်ချက်မှန်း သိလိုက်သည်နှင့်
 တရကြမ်း တိုက်ခိုက်လိုက်သည်။
 သို့သော် . . . နယ်စားကြီး တော်ချက်အား မယှဉ်သာပေ။
 ဘုန်းကြီးတုက . . .
 'ချင်းထုံ . . . တော်ချက်ကို ငါ့အတွက်ထားစမ်း'
 ဟု အော်ပြောလိုက်သည်။
 ချင်းထုံက ချက်ချင်း နောက်ဆုတ်ကာ . . . ဘုန်းကြီးတုနှင့်
 တိုက်ခိုက်နေသူကို တိုက်ခိုက်လိုက်သည်။
 ဘုန်းကြီးတုကလည်း တော်ချက်အား ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်
 လိုက်လေသည်။
 ဘုန်းကြီးတုမှာ နယ်စားကြီးတော်ချက်အား အထင်မသေး
 ခဲ့ပါ။
 တော်ချက်၏ သိုင်းပညာသည် သူ့ထက်ပင် သာလွန်နေ
 သည်ဟု ယူဆထားသည်။
 ထို့ကြောင့် ဘုန်းကြီးတုက သူ့သေကိုယ်သေ အသက်စွန့်
 သော တိုက်ကွက်များကို အသုံးပြုကာ တိုက်ခိုက်လေသည်။
 နယ်စားကြီး တော်ချက်မှာ ဘုန်းကြီးတုကဲ့သို့ အသက်မစွန့်
 ခဲ့ပါ။
 ထို့ကြောင့် ဘုန်းကြီးတု၏ တိုက်ခိုက်မှုများအားရှောင်တိမ်း
 နင်းသာ ပြန်လည်တိုက်ခိုက်လိုက်၏။

၆၈ © ဖိုးကျော်သူ

အချိန်ကြာလာလျှင် သူ့အတွက် အခက် ကြုံနိုင်ကြောင်း
ယူဆလိုက်၏။

ထို့ကြောင့် ... နောက်သို့ဆုတ်ကာ တိုက်ပွဲကြားသို့ တိုးဝင်
ပျောက်ကွယ်လိုက်လေသည်။

ဘုန်းကြီးတုမှာ အားမလို အားမရ ဖြစ်သွား၏။

ချက်ချင်းပင် ... နယ်စားကြီး တော်ချက်နောက်သို့ လိုက်လံ
တိုက်ခိုက်လိုက်၏။

သို့သော် သူတို့ကြားမှ ကိုယ်ရံတော်များ၏ ဟန့်တား
ထားခြင်းကို ခံလိုက်ရလေသည်။

နယ်စားကြီးတော်ချက်မှာ ဘုန်းကြီးတုအား ရှောင်ကွင်းပြီး
နောက် ... တိုက်ပွဲအပြင်ဘက်သို့ ရောက်လာခဲ့၏။

ထိုအချိန်ဝယ် ... မျောက်ပွဲပြစားသောအဖွဲ့မှ ခေါင်းဆောင်
အမျိုးသမီးက တော်ချက်အား လာရောက် တိုက်ခိုက်လိုက်လေ
သည်။

နယ်စားကြီး တော်ချက်မှာ ခုခံရင်း ... ထိုအမျိုးသမီးအား
ကြည့်လိုက်လေ၏။

ထိုအမျိုးသမီးသည် ဘုရင်အလိုရှိသော တော်လှန်ရေး
ခေါင်းဆောင်တစ်ဦးဖြစ်ကြောင်း ချက်ချင်းမှတ်မိလိုက်၏။

ထို့ကြောင့် ထိုအမျိုးသမီးအား ဖမ်းဆီးရန် ဖြင်းပြင်း
ထန်ထန် တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

အမျိုးသမီးမှာ တော်ချက်၏ ပြင်းထန်သောတိုက်ခိုက်မှု
များကြောင့် နောက်သို့ တဖြည်းဖြည်း ဆုတ်သွားရ၏။

စာသမား ခုနစ်ယောက် (၁) © ၆၉

တရွေ့ရွေ့နှင့် သူတို့နှစ်ဦးမှာတိုက်ပွဲနှင့် အတော်ပင်အလှမ်း
ဝေးကွာလာလေတော့သည်။

'ဘာဘ ... လျူယုဖန်နဲ့ နယ်စားကြီး တော်ချက် ယှဉ်ပြိုင် တာ ဘယ်သူနိုင်မယ် ထင်သလဲ'

ဟု မေးလိုက်၏။

ဖုချင်စန်းက တစ်ချက် စဉ်းစားလိုက်ပြီး ...

'နယ်စားကြီး တော်ချက်ရဲ့ သိုင်းပညာဟာ အဆင့်မြင့်သလို လျူယုဖန်ကလည်း အဆင့်မြင့်တယ်၊ လျူယုဖန်ရဲ့ ဆရာဟာ ထင်းစန်းတောင်က လှိုမင်ဆရာတော်ရဲ့ ဂိုဏ်းတူ အစ်ကိုပဲ၊ ဓား ပညာမှာ လျူယုဖန်က သာတယ်၊ နောက်ဆုံး လျူယုဖန်ကသာ နိုင်ဖို့ များပါတယ်'

ဟု ပြောလိုက်၏။

မောက်ဝမ်လင်က သက်ပြင်းချရင်း တိုက်ပွဲဆီသို့ ပြန်လည် အာရုံစိုက်လိုက်သည်။

ဖုချင်စန်း တွက်ဆထားသည်မှာ မှန်ကန်၏။

ကြည့်နေဆဲမှာပင် လျူယုဖန်၏ ဓားကွက်များမှာ မြန်ဆန် သွက်လက်လာ၏။

နယ်စားကြီး တော်ချက်မှာ ခုခံကာကွယ်နေရ၏။

ထိုစဉ်မှာပင် ...

'ကျုပ် လာပြီ ... နယ်စားကြီး မပူပါနဲ့'

အသံနှင့်အတူ ... လူတစ်ဦးက တိုက်ပွဲအတွင်းသို့ ပြေးဝင် လာ၏။

ဘုန်ကြီးတုက ဟန့်တားသော်လည်း ထိုလူက ကျွမ်း ဘစ်ချက်ထိုးကာ ရှောင်ထွက်သွားလေ၏။

တော်ချက်မှာ တိုက်ခိုက်ရင်း နယ်ကျွံလာသည်ကို သတိပြု မိ၏။

ထို့ကြောင့် ... နောက်သို့ ပြန်ဆုတ်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်၏။ သို့သော် အမျိုးသမီးက နောက်ပြန်ဆုတ်ခွင့် မပြုတော့ပါ။ နယ်စားကြီးတော်ချက်အား ဓားဖြင့် တရကြမ်းတိုက်ခိုက် လိုက်လေတော့သည်။

ဖုချင်စန်းနှင့် မောက်ဝမ်လင်တို့က တိုက်ပွဲ အခြေအနေကို အပေါ်စီးက ကြည့်နေ၏။

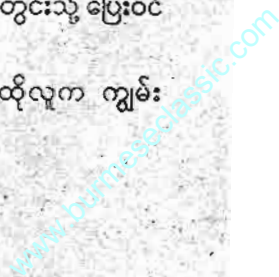
မောက်ဝမ်လင်က ...

'ဘာဘ ... ဒီအမျိုးသမီးက ဘယ်သူလဲ'

ဖုချင်စန်းက ...

'သူနာမည် လျူယုဖန် လို့ ခေါ်တယ်၊ သူဟာ ... တို့ဘုရင် လက်ထက်က တပ်မှူးကြီးတစ်ဦးရဲ့ သမီးပဲ၊ အခုတော့တော်လှန် ရေး ခေါင်းဆောင်တစ်ယောက်ပေါ့'

မောက်ဝမ်လင်က ...

ထိုလူက ချက်ချင်းပင် လျှူယုဖန်အား တိုက်ခိုက်လိုက်၏။
နယ်စားကြီး တော်ချက်မှာလည်း သက်သာရာရသွားပြီး
နောက်သို့ ဆုတ်လိုက်လေသည်။

သို့သော် ဘုန်းကြီးတို့က အလွတ်မပေးပါ။

နယ်စားကြီး တော်ချက်အား တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

မောက်ဝမ်လင်မှာ ... နောက်ဆုံး ရောက်လာသောလူ၏
သိုင်းပညာသည် အဆင့်မြင့် တစ်ဦးဖြစ်ကြောင်း သိလိုက်၏။

ထို့ကြောင့် ဖုချင်စန်းဘက်လှည့်ကာ ...

'ဘာဘ ဒီလူဘယ်သူလဲ၊ သူရဲ့ ကိုယ်ဖော့ပညာက ကြောက်
စရာ ကောင်းလှချည်လား'

ဟု မေးလိုက်၏။

ဖုချင်စန်းက သက်ပြင်းချရင်း ...

'သူ့နာမည်က ချူကြောင်းနန်တဲ့၊ သူဟာ ထင်းစန်း ဓား
နှစ်ဖော်က တစ်ဦးပဲ၊ သူ့ဆီမှာ နဂါးပျံခင်းဆိုတဲ့ ဓားကောင်း
တစ်လက်လဲ ရှိတယ်'

မောက်ဝမ်လင်က ...

'ချူကြောင်းနန်ဟာ ... ထင်းစန်း ဓားနှစ်ဖော်က တစ်ဦး
ဟုတ်လား'

ဖုချင်စန်းက ..

'ဟုတ်တယ်၊ သူနဲ့ နောက်တစ်ယောက်ကတော့ ယန်ယွင်
ချိုးပဲ၊ သူတို့နှစ်ယောက်ဟာ စိတ်ဓာတ်ချင်း ဆန့်ကျင်ဘက်ပဲ၊
ယန်ယွင်ချိုးက ... ကိုယ့်လူမျိုး ကိုယ့်တိုင်းပြည်အတွက် ကြိုးစား

တယ်၊ သူကတော့ သူ့ကိုယ်ကျိုးပဲ ကြည့်ပြီး မန်ချူးတွေဆီမှာ
သစ္စာခံခဲ့တယ်၊ ယန်ယွင်ချိုး သေဆုံးပြီးတဲ့နောက်ပိုင်း ထင်းစန်းမှာ
သူတစ်ယောက်ပဲ ကျန်တော့တယ်၊ ဒီတော့ ... သူက ဘယ်သူမှ
ဒီလောက် ဂရုမစိုက် တော့ဘူး'

မောက်ဝမ်လင်က ...

'သူက မန်ချူးတွေဆီမှာ ရာထူးကောင်းကောင်း ရထား
တယ် ထင်တယ်'

'ဟုတ်တယ်၊ ကိုယ်ရဲတော်ချုပ်ပဲ'

'သူ့ကို ဘယ်သူ ဝင်တားမှာလဲ၊ လျှူယုဖန်ကော ယှဉ်နိုင်ပါ့
မလား'

ဖုချင်စန်းက သက်ပြင်းချရင်း ...

'သမီး ... သည်မှာပဲ နေပါ၊ ဘာမှ မလှုပ်ရှားပါနဲ့'

မောက်ဝမ်လင်က ...

'ဘာဘ ... သွားမလို့လား'

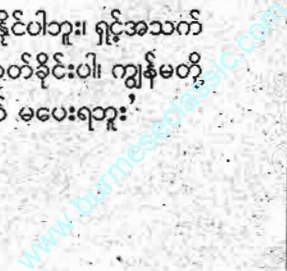
ဖုချင်စန်းက ...

'ဟုတ်တယ်၊ ငါမဝင်လို့ မဖြစ်တော့ဘူး၊ သမီး သတိနဲ့နေခဲ့'
ပြောပြီးနောက် ... ပုန်းကွယ်ရာမှ ခုန်ထွက်သွားလေတော့
သည်။

လျူယုဖန်မှာ ချူကြောင်းနန်နှင့် တိုက်ခိုက်နေ၏။
 သိုင်းကွက်ဆယ်ကွက်ခန့် ယှဉ်မိသောအခါ လျူယုဖန်က
 ကြာလျှင် မိမိရှုံးနိမ့်သွားမည်ဟု တွက်ဆမိ၏။
 ထိုစဉ် ... လူရိပ်တစ်ရိပ်က ခုန်ဝင်လာပြီး ချူကြောင်းနန်
 အား တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။
 လျူယုဖန်က ... နောက်ဆုတ်ပေးလိုက်ပြီး နယ်စားကြီး
 တော်ချက်ကို သွားရောက် တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။
 ဖုချင်စန်းမှာ ချူကြောင်းနန်နှင့် ပြင်းထန်စွာ တိုက်ခိုက်
 နေ၏။
 သူတို့နှစ်ဦးစလုံး ချောက်စွန်းနားဆီသို့ ရောက်သွား၏။
 သူတို့သည် ချောက်စွန်းအား ဂရုမမူဘဲ ဆက်လက် တိုက်
 ခိုက်ကြရာ နောက်ဆုံးနှစ်ဦးစလုံး ချောက်ထဲသို့ လိမ့်ကျသွား၏။
 ဖုချင်စန်းကမူ ကံကောင်းသည်ဟု ဆိုရပေမည်။
 ချောက်ကမ်းပါးစွန်း၌ ပေါက်နေသော သစ်ပင်ကို ဖမ်းဆွဲ
 ထားလိုက်နိုင်၏။

ချောက်ကမ်းပါးမှာ သိပ်နက်ရှိုင်းသည်ဟု မဆိုနိုင်ပါ။
 ချူကြောင်းနန်မှာမူ အောက်သို့ ပြုတ်ကျသွားလေသည်။
 လျူယုဖန်မှာ ... တော်ချက်နှင့်တိုက်ခိုက်ရင်း တိုက်ပွဲအခြေ
 အနေကို အကဲခတ်ကြည့်လိုက်၏။
 နယ်စားကြီး တော်ချက်၏ .. ကိုယ်ရံတော်တစ်ဖွဲ့ အင်အား
 တစ်ထောင်ခန့်က သူ့မတို့ဘက်တော်သားများကို ဝိုင်းရံထား
 ကြောင်း တွေ့လိုက်ရလေသည်။
 လျူယုဖန်က သက်ပြင်းချလိုက်၏။
 ယနေ့ ... သူမအဖို့ ဘုန်းကြီးတု ထုံမင်နှင့် ပူးပေါင်းပြီး
 နယ်စားကြီး တော်ချက်ကို အနိုင်ယူနိုင်ပြီ ဖြစ်၏။
 သို့သော် ... သူမတို့အဖို့လည်း လွတ်လမ်းမမြင်ပါချေ။
 နောက်ဆုံးတွင် ... လျူယုဖန်က တိုက်ခိုက်မှု ရပ်တန့်လိုက်
 ပြီးနောက် ...
 'တော်ချက် ... ရှင်ဒီနေ့ အသက်ရှင်ချင်သေးသလား'
 ဟု မေးလိုက်၏။
 နယ်စားကြီး တော်ချက်က ရယ်မောလိုက်ပြီး ...
 'မင်းက ... ငါ့ကို သတ်နိုင်လို့လား'
 ဟု ပြန်မေးလိုက်၏။
 လျူယုဖန်က ...
 'ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်ကို ... ရှင် မခုခံနိုင်ပါဘူး၊ ရှင့်အသက်
 ရှင်ချင်သလားဟင်၊ ရှင့်လူတွေကို နောက်ဆုတ်ခိုင်းပါ၊ ကျွန်မတို့
 ပြန်ထွက်သွားမယ်၊ ရှင် ... အနှောင့်အယှက် မပေးရဘူး'

၇၆ ● ငါ့ကျော်သူ

နယ်စားကြီး တော်ချက်က ...

'နောင် ... တွေ့ရင်ကော'

'နောက်ပြန်တွေ့ရင် ကျွန်မတို့ကလဲ ရှင့်ကိုသတ်ဖို့ကြိုးစား

မှာပဲ'

နယ်စားကြီးတော်ချက်က သဘောကျစွာရယ်မောပြီး ..

'ကောင်းပြီလေ'

တော်ချက်က ချက်ချင်း အော်ဟစ်အမိန့်ပေးလိုက်၏။

'အားလုံး ... ရပ်ကြ'

တော်ချက်၏အသံမှာ ဟိန်းထွက်သွား၏။

တော်ချက်၏အမိန့်သံအဆုံး၌ တိုက်ပွဲမှာ ရပ်တန့်သွား

လေ၏။

ဘုန်ကြီးတု ထုံမင်က တော်ချက်အား မကျေမနပ်ဖြင့် ကြည့်လိုက်ပြီး ... ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွားလေသည်။

လျှူယုဖန်ကလည်း သူ၏လူများအား ဆုတ်ခွာရန်အမိန့် ပေး လိုက်သည်။

ဇာပဝါဝိုးထားသော မိန်းကလေးက တော်ချက်အား စူးစူးရှဲရှဲ တစ်ချက် ကြည့်လိုက်သည်။

တော်ချက်ရှေ့မှ ဖြတ်အလျှောက်တွင် အင်္ကျီအိတ်ထဲသို့ လက်နှိုက်လိုက်သည်။

ဝင်ချင်ယင်းက လှမ်းတွေ့သွားပြီး ဖာန့်တားလိုက်၏။

'မိန်းကလေး ... ဒီလိုမလုပ်နဲ့၊ လူဆိုတာ ကိုယ့်ကတိကိုယ်

လေးစားရတယ်'

ဇာပဝါနဲ့ မိန်းကလေးက မကျေမနပ်ဖြင့် ခြေတစ်လှမ်း ဆောင့်ကာ ... တောင်အောက်သို့ ဆင်းသွားလေသည်။

လျှူယုဖန်တို့ကလည်း ... တောင်အောက်သို့ ဆင်းသွား လေ၏။

တော်ချက်မှာ လျှူယုဖန်တို့ ဆင်းသွားသည်ကို ငေးကြည့် နေသည်။

ထိုအခိုက် ... ဖုချင်စန်းက တောင်ပေါ်ပြန်တက်လာပြီး မောက်ဝမ်လင်နှင့်အတူ လျှူယုဖန်တို့နောက်သို့ ပြေးလိုက်သွား သည်။

တော်ချက်မှာ တော်လှန်ရေးသမားများ ထွက်သွားသည်ကို ကြည့်ရင်း ... မူးမေ့လဲကျသွားလေသည်။

သူသည် ဘုန်းကြီးတု၏ လက်ဝါးတစ်ချက် ထိခဲ့သည် ဟုတ်ပါလား။

အဖြစ်နိုင်ဆုံးမှာ ... မန်ချူးကိုယ်ရဲတော်များ လက်ထဲတွင်
အဖမ်းခံရခြင်း ဖြစ်နိုင်ပေသည်။

လျူယုဖန်က သက်ပြင်းချရင်း ...

'တို့ ... ဒီကထွက်ဖြစ်အောင် အရင်ထွက်ပြီးမှ ပြန်ကယ်ဖို့
တိုင်ပင်ကြမယ်'

သူမတို့အဖွဲ့သည် လျင်မြန်စွာ ခရီးဆက်လာရာ နေ့လယ်
ခင်းအချိန်၌ တောအုပ်အတွင်း လျှို့ဝှက်အဆောက်အအုံ တစ်ခု
အနီးသို့ ရောက်ရှိလာလေသည်။

လျူယုဖန်က သူ၏ငယ်သားနှစ်ယောက်အား 'သတင်းပို့
နိုင်လို့ပြီ သူမတို့က သစ်ပင်အောက်၌ အမောပြေ အနားယူ
လိုက်ကြလေသည်။

လျှို့ဝှက်ချက်များ

လျူယုဖန်တို့နှင့်အတူ ဖုချင်စန်းတို့ လိုက်ပါလာ၏။
ဇာပဝါနှင့် မိန်းကလေးလည်း အတူပါလာသည်။
အတန်ကြာ လျှောက်လာပြီးမှ လျူယုဖန်က တစ်ယောက်
အား သတိရသွားသည်။

ချက်ချင်း နောက်လှည့်ကာ ...
'သခင်လေး ... ကြောင်ဟွာကျောင်းကော'

ဟု မေးလိုက်သည်။
ထိုအခါမှ သတိထားမိသည်။ ဇာပဝါမိန်းကလေး တိုက်ခိုက်
ပြီး ... ဆက်တိုက် ဝင်တိုက်ခိုက်သူ လူရွယ်မှာ ကြောင်ဟွာကျောင်း
ပင် ဖြစ်သည်။

သူသည် ဒဏ်ရာရပြီး ... ဇာပဝါနှင့်မိန်းကလေးက ပထမ
အကာအကွယ်ပေးခဲ့သည်။

နောက်ပိုင်းတွင် ... တိုက်ခိုက်ရင်း လူချင်းကွဲသွား၏။

လျှူယုဖန်က ... ဇာပဝါဖုံးထားသော မိန်းကလေးအား
စိုက် ကြည့်လိုက်ပြီး ...

‘မိန်းကလေး ... မင်းဘယ်သူလဲ၊ မင်းရဲ့ ဒီနေ့ လုပ်ရပ်တွေ
ကို ငါ စဉ်းစားလို့ မရဘူး၊ မင်းဟာ ရန်သူကိုလဲ လုပ်ကြံတယ်၊
ပြီးတော့ ပြန်လဲ ... ကယ်တယ်၊ မင်းမျက်နှာက ဇာပဝါကို ချွတ်ပြ
နိုင်မလား’

ဟု မေးလိုက်သည်။

ဇာပဝါနှင့် မိန်းကလေးက ဘာမျှ ပြန်မပြောဘဲ မျက်နှာ
တွင် ဖုံးထားသော ဇာပဝါကို ဖြည့်ချလိုက်သည်။

မိန်းကလေး၏ မျက်နှာကို တွေ့သောအခါ အားလုံးအံ့အား
သင့်သွားကြတော့သည်။

မိန်းကလေးသည် အကျည်းတန်ခြင်း မရှိပါ။

လှပချောမောသော မိန်းကလေးတစ်ဦး ဖြစ်သည်။

သို့သော် ... သူမ၏ မျက်နှာသည် နယ်စားကြီးတော်ချွတ်
ကတော် နန့်လန်မင်ဟိုနှင့် ချွတ်စွတ်တူနေသောကြောင့်ပင် ဖြစ်
ပါသည်။

သို့သော် ... မိန်းကလေး၏ ဟန်ပန်မှာ ဟန်လူမျိုးနှင့်သာ
တူပြီး မန်ချူးတို့၏ ဟန်ပန်မျိုး မရှိပါချေ။

ဘုန်ကြီးတု ထုံမင်က ...

‘မိန်းကလေး ... မင်းက မန်ချူးလား၊ ဟန်လား’

ဟု မနေနိုင်ဘဲ ဖွင့်မေးလိုက်သည်။

မိန်းကလေးက ...

‘ကျွန်မ ... ဟန်လူမျိုးပါ’

ထုံမင်က ...

‘မိန်းကလေးရဲ့ နာမည်နဲ့ ဆရာကကော’

မိန်းကလေးက ...

‘နာမည်ဆိုတာ ... အမှတ်အသားတစ်ခုပါ၊ ရှင်တို့ ခေါ်ချင်
ရင်တော့ ယိလန်ကျူးလို့ ခေါ်နိုင်ပါတယ်၊ ကျွန်မရဲ့ သိုင်းပညာ
မြစ်စလောက်နဲ့ဆိုတော့ ဆရာ့သိက္ခာထိခိုက်မှာစိုးလို့ ဆရာကို
ပြောပါရစေနဲ့’

ဝင်ချင်ယင်းက ...

‘မင်း ... ဒီနေ့ရည်ရွယ်ချက်ကို ပြောပါဦး’

ယိလန်ကျူးဆိုသူ မိန်းကလေးက ...

‘ကျွန်မက တော်ချွတ်ကို လုပ်ကြံဖို့ပါ၊ ဒါပေမယ့် တော်ချွတ်
တော်လို့ မသတ်တာပါ၊ ကျွန်တာက ကျွန်မနဲ့ ဘာမှ မပတ်သက်
ဘူး’

ဖုချင်စန်းက မိန်းကလေးအား အကဲခတ်ရင်း လျှူယုဖန်
အား တီးတိုးပြောလိုက်သည်။

၈၂ © မိုးကျော်သူ

'ယိလန်ကျူးဟာ တစ်စုံတစ်ရာ ဖုံးကွယ်ထားပုံ ပေါ်တယ်၊
သူ့ကြည့်ရတာ စိတ်ထိခိုက်နေပုံလဲ ရတယ်၊ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ
ပြဿနာ ရှိနိုင်တယ်'

လျှူယုဖန်က ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

သူတို့သည် ယိလန်ကျူးအား ထပ်မံမေးမြန်းခြင်း မပြုတော့
ဘဲ အေးအေးဆေးဆေး နေခွင့်ပေးထားသည်။

ထိုစဉ်မှာပင် ...

တော်လှန်ရေးအဖွဲ့ကို ကြိုဆိုသူများ အဆောက်အအုံထဲမှ
ထွက်လာကြ၏။

ဖုချင်စန်းကို ရှေးဦးစွာ ခေါ်သွားပြီးမှ ... ကျန်လူများကို
နောက်ချန် ခေါ်သွားလေတော့သည်။

လျှို့ဝှက်ဂေဟာ ...

ဖုချင်စန်းမှာ ဂေဟာအတွင်းသို့ ရောက်ရှိသွား၏။

ဂေဟာအတွင်း၌ သပ်ရပ်ခန့်ညားစွာ ပြင်ဆင်ထား၏။

ဧည့်ကြိုက ဖုချင်စန်းအား စာကြည့်ခန်းအထိ ခေါ်ဆောင်

ပြီး စာကြည့်တိုက်ခန်းတံခါးဝ၌ ရပ်တန့်ကာ ...

'သခင်ကြီး ဧည့်သည် ရောက်လာပါပြီ'

ဟု ပြောလိုက်၏။

အသံဆုံးသည်နှင့် အထဲမှ ...

'ဝင်ခဲ့ပါ'

ဖုချင်စန်းက အခန်းတွင်းသို့ လှည့်ဝင်သွား၏။

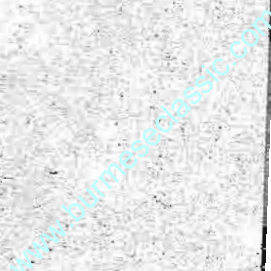
အခန်းတွင်းသို့ ရောက်သောအခါ ဈေးလင့်မထားသော

ခရီးသောက်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

ဖုချင်စန်း အံ့ဩဝမ်းသာ သွားပြီး ...

'ဟာ ... ဝူဟန်ယင်း'

ဟု နှုတ်ဆက်လိုက်လေသည်။

၈၄ © မိုးကျော်သူ

ဂူဟန်ယင်းက လည်း ...

'ဟုတ်တယ်၊ မင်း ... ပါလာတယ် ပြောကြလို့ မင်းကို အရင်
ခေါ်လိုက်တာ'

ဖုချင်စန်းက ကုလားထိုင်တွင် ဝင်ထိုင်လိုက်၏။

သူတို့နှစ်ယောက် မတွေ့ရသည်မှာ နှစ်ပေါင်း (၂၀)ခန့်ရှိပြီ
မဟုတ်ပါလား။

သူတို့နှစ်ဦး ရှေးဟောင်းနှောင်းနှောင်းဖြစ်များ ပြောဆိုကြပြီး
နောက် ဂူဟန်ယင်းက ...

'ငါ့မှာ ... ကိစ္စတစ်ခု ရှိနေသေးတယ်၊ မင်းကို ကြိုတုန်း
အကူအညီ တောင်းမလို့'

'ဘာကိစ္စလဲ'

ဂူဟန်ယင်းက ရယ်ကျဲကျဲဖြင့် ...

'မင်းကို အောင်သွယ်တော် လုပ်ခိုင်းမလို့ပါ'

ဖုချင်စန်းက မျက်မှောင်ကြွတ်သွားပြီး ...

'ဘယ်သူနဲ့လဲ၊ မောက်ဝမ်လင်လား၊ ငါတော့ သူ ငယ်သေး
တယ်လို့ ထင်ပါတယ်'

ဂူဟန်ယင်းက ...

'မောက်ဝမ်လင် မဟုတ်ပါဘူး'

'ဒါဆို ဘယ်သူလဲ၊ ငါလဲ မသိတော့ဘူး'

ဂူဟန်ယင်းက ရယ်မောလိုက်ပြီး ...

'မင်းသိပါတယ် ... လျှူယုဖန်လော့ သူက ... မငယ်တော့
ပါဘူး'

ဖုချင်စန်းက ခေါင်းကုတ်လိုက်ပြီး ...

'လျှူယုဖန်က ငယ်တော့ မငယ်တော့ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ...

သူက စိတ်ဆတ်တယ်ဗျ၊ နောက်ပြီး သူက တော်လှန်ရေးကိုပဲ
ခေါင်းထဲထည့်ထားတာ၊ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာဆို သိပ်ဦးစားပေး
တာ မဟုတ်ဘူး၊ သူ့ကိုအောင်သွယ်ပေးဖို့ သိပ်လွယ်မယ် မထင်
ဘူး၊ ဒါထက် ... သူ့နဲ့အောင်သွယ်ပေးရမယ့် သတို့သားကကော
ဘယ်သူများလဲ ပြောပါဦး'

ဟု ပြန်မေးလိုက်၏။

ဂူဟန်ယင်းက ဖုချင်စန်းအတွက် အရက်တစ်ခွက် ငှားပေး
လိုက်ပြီးမှ ...

'လျှူယုဖန်ထက်တော့ ... အဆင့်မနိမ့်ပါဘူး၊ အသက်က
လေးဆယ် မပြည့်သေးဘူး၊ ရိုးသားတယ်၊ စိတ်ထားဖြောင့်မတ်
တယ်၊ လျှူယုဖန်ကိုလဲ အမြဲအကူအညီပေးတယ်၊ ပြောရဦးမယ်၊
သူက လျှူယုဖန်ကို ခွင့်တောင်းခဲ့ဖူးတယ်၊ ဒါပေမယ့် ... လျှူယုဖန်
က စဉ်းစားဖို့ အချိန်မပေးနိုင်သေးဘူးတဲ့'

ဟု ရှည်လျားစွာ ပြောလိုက်၏။

ဖုချင်စန်းက ...

'သတို့သားနာမည် ပြောပါဦးဗျ'

ဂူဟန်ယင်းက ...

'မိုးမြေအဖွဲ့ခေါင်းဆောင် ဟန်စုဖန်ပါပဲ'

ဖုချင်စန်းက ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်လိုက်၏။

အတန်ကြာမှ အရက်ကို မော့သောက်လိုက်၏။

ပြီးမှ ...

'ကျုပ်ကြီးစားကြည့်ပါ့မယ်၊ လက်ခံတာ လက်မခံတာ တော့ သူ့သဘောပဲပေါ့'

ဂူဟန်ယင်းက ...

'ကဲ . . ဒါဆိုရင် ကျုပ်တို့ ဟန်စုဖန်ကို သွားကြည့်မယ်၊ မင်း နည်းနည်းပါးပါး အကဲခတ်ဦးပေါ့'

ပြောပြောဆိုဆို သူတို့နှစ်ဦးက အတွင်းခန်း တစ်ခန်းဘက် သို့ ထွက်လာခဲ့လေသည်။

ဂူဟန်ယင်းနှင့် ဖုချင်စန်းတို့မှာ ... အခန်းတစ်ခုရှေ့သို့ ရောက် လာ၏။

အခန်းထဲမှ ကလေးတစ်ဦး၏ အသံကို ဦးစွာ ကြားလိုက်ရ လေသည်။

'ဦးဦး ဟန် ... ရုံးပြီ၊ ကျွန်တော့ကို မြင်းလိုပိုးပေတော့' ဂူဟန်ယင်းနှင့် ဖုချင်စန်းတို့က ... တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက် ကြည့်ကာ အခန်းတွင်းသို့ လှမ်းဝင်လိုက်၏။

အခန်းထဲ၌ ... အသက်ဆယ်တစ်နှစ်ရွယ် ကလေးတစ်ဦး က လူရွယ်တစ်ဦး၏ ကျောပေါ် ခွစီးနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရ လေသည်။

ထိုလူရွယ်မှာ ဟန်စုဖန်ပင် ... ဖြစ်ပါသည်။ ကလေးမှာမူ .. ဂူဟန်ယင်း၏သား ဖြစ်၏။ ဟန်စုဖန်မှာ အခန်းတွင်းသို့ လူဝင်လာသည်ကို တွေ့သော အခါ ... မျက်နှာတစ်ခုလုံး နီရဲသွားလေသည်။ ကလေးကို အောက်ချကာ ချက်ချင်းထရပ်လိုက်၏။

၈၈ © ပိုးကျော်သူ

ဂူဟန်ယင်းက ဟန်စုဖန်နှင့် ဖုချင်စန်းတို့အား မိတ်ဆက်
ပေးလိုက်လေသည်။

ထို့နောက် ...

ဧည့်ခန်းဆီသို့ ပြန်ထွက်လာကြလေသည်။

စားသမား ခုနစ်ယောက် (၁) © ၈၉

လှူယုဖန်တို့ လူစုမှာ ဧည့်ခန်းတွင်း၌ အနားယူနေကြ၏။
ထိုစဉ် ဖုချင်စန်း၊ ဂူဟန်လင်းနှင့် ဟန်စုဖန်တို့ ဝင်လာသည်
ကို တွေ့လိုက်ကြရလေသည်။

လှူယုဖန်မှာ ဟန်စုဖန်ကို တွေ့သောအခါ ... မသိမသာ
ခေါင်းငုံ့သွားလေသည်။

ဂူဟန်ယင်းက ...

'ကဲ ... သမီးတို့လဲ ပင်ပန်းလာကြပြီထင်တယ်၊ အထဲမှာ
စားစရာ အသင့်ပြင်ထားတယ်၊ တို့တစ်တွေ စားသောက်ရင်း ရှေ့
ကိစ္စတွေ ဆွေးနွေးကြတာပေါ့'

ဟု ပြောရင်း ခေါ်ဆောင်သွားလေသည်။

အားလုံး စားသောက်ပြီးစီးသောအခါ လှူယုဖန်မှာ အကြံ
တစ်ခု ရလာ၏။

သူမတို့သည် မန်ချူးတော်လှန်ရေးသမားများ ဖြစ်၏။

သို့သော် အင်အားကောင့်တင်းမှု မရှိပါ၊ နေရာအတည်
တကျ မရှိပါချေ။

၉၀ © မိုးကျော်သူ

သူမတို့ နည်းတူ မိုးမြေအဖွဲ့မှာလည်း မန်ချူးတော်လှန်ရေး အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ ဖြစ်၏။

မိုးမြေအဖွဲ့သည် အင်အား တောင့်တင်း၏။

ဌာနချုပ် ဟူ၍လည်း ရှိ၏။

ထို့ကြောင့်... သူမတို့လူနည်းစုအနေနှင့် မိုးမြေအဖွဲ့ထဲသို့ ဝင်ရောက်ရန် စဉ်းစားလိုက်ပြီး ...

'ကျွန်မ စကားတစ်ခွန်းလောက် ... ပြောချင်ပါတယ်'

ဂူဟန်ယင်းက ...

'ဘာများလဲ'

လျူယုဖန်က ...

'ကျွန်မတို့နဲ့ မိုးမြေအဖွဲ့ဟာ ရည်ရွယ်ချက်ချင်း အတူတူပါပဲ ဒီတော့ ကျွန်မတို့ မိုးမြေအဖွဲ့ထဲ ဝင်ချင်ပါတယ်'

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

ထိုအခါ ... မိုးမြေ ဒုဂိုဏ်းချုပ် ယန်ဟီဝေးက ...

'ဟာ၊ သိပ်ကောင်းတာပေါ့ဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့ ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာ ကြိုဆိုပါတယ်'

ဟု ချက်ချင်းပြောလိုက်၏။

ဟန်စုဖန်က ...

'ဒီလိုလဲ ဘယ်ဟုတ်ပါ့မလဲ ... လျူယုဖန်လို နာမည်ကျော် တစ်ဦးအနေနဲ့ ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ထဲ ဝင်လာတယ်ဆိုတာထက်

ပူးပေါင်းတယ်လို့ပဲ သုံးနှုန်းသင့်ပါတယ်ဗျာ'

ဟု ပြုံးရွှင်စွာ ပြောလိုက်လေသည်။

လျူယုဖန်က ...

'ကောင်းပါပြီရှင် ... ရှင်ကပဲ ကျွန်မတို့ကို ဦးဆောင်ပါ'

ဟန်စုဖန်က လက်ကာလိုက်ပြီး ...

'ကျုပ်ဟာ ညီမလောက် အကြံကောင်း ဉာဏ်ကောင်းမရှိ

ပါဘူး၊ ဒီတော့ ညီမပဲ ... ခေါင်းဆောင်နေရာယူပါ'

ထိုစကားကြောင့် မိုးမြေဂိုဏ်း၏ ဒုဂိုဏ်းချုပ် ဟန်ဟီဝေး

မှာ မျက်လုံးပြူးသွားလေသည်။

ထိုစဉ် လျူယုဖန်က ...

'အို ... ကျွန်မကို အထင်မကြီးပါနဲ့ ရှင်ကပဲ ... ခေါင်းဆောင် လုပ်ပါရှင်'

ယန်ဟီဝေးက ကြားဖြတ်ပြောလိုက်သည်။

'ကျွန်တော်တို့က ... မိန်းကလေးကို လေးစားပြီးသားပါ။

ဒါပေမယ့် မိန်းကလေးပြောတာလဲ သဘာဝကျပါတယ်'

သူက တမင် မြှောက်ပင့်ပြီးမှ ခေါင်းဆောင်နေရာ မယူရန်

စကားနှင့် တားဆီးလိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်၏။

သို့သော် ... ပကတိ ရိုးသားပွင့်လင်းလှသော ဟန်စုဖန်က

အရိပ်အကဲကို နားမလည်ပါချေ။

လျူယုဖန်အား နဂိုကပင် မေပွေ့ရှိုရင်းစွဲမို့ ခေါင်းဆောင်

နေရာကို အတင်းပေးအပ်လိုက်ပြန်သည်။

'ဟာ ... မင်းတို့ကလဲ လေးစားပြီးသားဆိုတော့ ပိုကောင်း

တာပေါ့။ ကဲပါ ... ညီမကပဲ ခေါင်းဆောင်လုပ်လိုက်ပါ'

ယန်ဟီဝေးမှာ ဒုက္ခဖြစ်သွား၏။

သူ့အနေဖြင့် ... လျှူယုဖန်ကို ရှေ့ထား၍ မြောင် ကန့်ကွက်
ရန်လည်း မသင့်ပေ။

ထို့ကြောင့် ... လျှူယုဖန် ငြင်းပါစေဟုသာ ဆုတောင်းနေ
တော့သည်။

သို့သော် ... သူ၏ဆုတောင်းမှာ မပြည့်ဝပါချေ။

လျှူယုဖန်က ...

‘ကံပါလေ၊ လောလောဆယ်တော့ ... လက်ခံလိုက်ပါမယ်
အခု ... ဒီကနေ့ ပြဿနာတွေကိုပဲ ဆွေးနွေးကြရအောင်’

ဟု လက်ခံရင်း ... ပြောလိုက်လေသည်။

ယန်ဟီဝေးမှာ မျက်နှာပျက်မသွားမိအောင် ဟန်ဆောင်
ရလေတော့သည်။

ထို့နောက် ဝူဟန်ယင်းက ...

‘ဒီနေ့ တိုက်ပွဲအခြေအနေ ... ဘယ်လိုရှိသလဲ’

ဟု မေးလိုက်သည်။

လျှူယုဖန်က ...

‘ကျွန်မ တော်ချွန်ကို လုပ်ကြံနိုင်တဲ့ အခွင့်အရေး ရလိုက်
တယ်၊ ဒါပေမယ့် ... သူ့ကိုသတ်ရင် ကျွန်မတို့ လူတွေလဲ အကျ
သေကုန်မှာပဲ၊ ဒါကြောင့် တော်ချွန်ရဲ့ အသက်နဲ့ ပြန်လဲလာခဲ့ရတာ
ဒါထက် ... ကျွန်မကိုဝင်တိုက်ခဲ့တဲ့ ချူကြောင်နန်းရဲ့ သိုင်းပညာ
ဟာ သိပ်ကြောက်စရာကောင်းတယ်၊ အခု သူက ဘာဘ ဖုချင်စနစ်
နဲ့တိုက်ရင်း ချောက်ထဲကျသွားတယ် ဆိုတာသိရတော့မှ စိတ်အ
သွားရတော့တယ်’

ဖုချင်စန်းက ...

‘ဒီလိုလဲ ... မတွက်နဲ့ဦး၊ ငါတောင် ... ပြန်တက်လာနိုင်တာ၊

သူလဲ သေပြီလို့ တထစ်ချ ယူဆလို့ မရဘူး’

ဟန်စုဖန်က ...

‘ချူကြောင်နန်းဟာ သိုင်းပညာသိပ်မြင့်မားတယ်လို့ ကြား
ဖူးတာ၊ ဒါဆို သူ့ကို ယှဉ်နိုင်တာ တစ်ဦးပဲ ရှိတော့မယ်’

လျှူယုဖန်က ...

‘ဘယ်သူလဲ’

ဟန်စုဖန်က ...

‘သူ့နာမည်က ... လင်ဝိဖုန်း’

လျှူယုဖန် မျက်မှောင်ကြုတ်သွားပြီး ...

‘ကျွန်မ ... မကြားဖူးဘူး’

ဟန်စုဖန်က ...

‘ငါလဲ မမြင်ဖူးဘူး၊ ကြားရုံသာ ကြားဖူးတာ၊ သူ့ရဲ့ ဓားပညာ
နဲ့ လက်နက်ပုန်းပညာဟာ အထွတ်အထိပ်ပဲ၊ စင်ကျန်ပြည်မှာ
ဆည်းကြီးတယ်၊ ကျုပ်လဲ သူ့ကို လိုက်စုံစမ်းပါတယ်၊ ဒါပေမယ့်
အခုထိ မတွေ့ရသေးဘူး၊ ပြီးတော့ သူဟာ ထင်းစန်းတောင်ခြေ
မှာလဲ ကျက်စားတယ်၊ လွှဲမင်ဆရာတော်ရဲ့ တပည့်လား မသိဘူး’

ဖုချင်စန်းက ...

‘ကျုပ်တော့ လွှဲမင်ဆရာတော်က နောက်ထပ်တပည့်မွေး
တာ မကြားမိဘူးဗျ၊ ဒါပေမယ့် ကျုပ်တို့မတွေ့တာကလဲ ကြာလှ
တော့ တက်အပ်တော့ မပြောနိုင်ဘူး’

၉၄ © မိုးကျော်သူ

ဂူဟန်ယင်းက ...

'ဒါတွေ ခဏထားလိုက်ပါဦး၊ တပ်မှူးကြီး ကြောင်ဟွာမင်း

ရဲ့ သားကော ဘယ်မှာကျန်ခဲ့သလဲ'

ဟု မေးလိုက်လေသည်။

ဘုန်းကြီးတု ထုံမင်က သက်ပြင်းချရင်း ...

'သခင်လေး ကြောင်ဟွာကျောင်းဟာ ... ရန်သူ လက်ထဲမှာ ကျန်ခဲ့တယ်'

ဂူဟန်ယင်းက မျက်မှောင်ကုပ်သွားပြီး ...

'ဒါဆို ... ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ'

လျူယုဖန်က ...

'တော်ချက် ... ဒီတစ်ခါလာတာဟာ ကိုယ်ရဲ့တော် သိပ်များ တာပဲ၊ အင်အား တစ်ထောင်လောက် ရှိလိမ့်မယ်ရှင်၊ သူ့မှာ အကြံ တစ်ခုခုလဲ ရှိမှာ သေချာတယ်၊ သခင်ကလေးကို ကယ်ဖို့တော့ လောလောဆယ်မှာ ... လွယ်မယ် မထင်ဘူး'

ဟု မှတ်ချက်ချလိုက်သည်။

ဖုချင်စန်းက ...

'ခင်ဗျားတို့အနေနဲ့ ကျုပ်ကို သိပ်ပြီး အိုနေပြီလို့ မယူဆရင် ဂျပ်နဲ့ မောက်ဝမ်လင်တို့ နှစ်ယောက်သွားပြီး သခင်ကလေးကို နယ်ထုတ်ချင်တယ်'

ဟု ဝင်ပြောလိုက်၏။

ဂူဟန်ယင်းက ...

'ခင်ဗျားတို့ကိုတော့ စိတ်ချပါတယ်ဗျ၊ လွှတ်ရမှာအားနာလို့ သွ

စားသမား ခုနစ်ယောက် (ပ) © ၉၅

'ကိစ္စမရှိပါဘူးဗျာ'

'ဒါပေမယ့် ... ခင်ဗျားနဲ့အတူ ဒီကလေးမလေးကို ခေါ်သွား

နိုင် သူ့အတွက် အန္တရာယ်ရှိနေမလား မသိဘူး'

ဂူဟန်ယင်းက စိတ်မချသလို ပြောလိုက်၏။

ထိုအခါ ... မောက်ဝမ်လင်က ခွဲပြီးပြုံးလိုက်၏။ ထို့နောက်

သူမလက်ကို လျှပ်တစ်ပြက် လှုပ်ရှားလိုက်၏။

သူမ၏ လက်နက်ပုန်းများသည် ထိုင်နေသူများ၏ ဦးခေါင်း

ခေါ် တစ်လက်မခန့်အကွာမှ ဖြတ်သွားပြီး သူတို့အနောက်ရှိ

သစ်ပင်များတွင် အနိမ့်အမြင့် ညီညာစွာ စိုက်ဝင်သွားပေသည်။

ဂူဟန်ယင်းက ရယ်မောလိုက်ပြီး ...

'ဒါဆို ... ခင်ဗျားတို့ကို ယုံကြည်စိတ်ချပါပြီဗျာ'

ဟု စကားကို အဆုံးသတ်လိုက်လေသည်။

ဝ
စ်ချ
www.burmeseclassic.com

ည ...

လေကလေးတစ်ချက် ငွေယမ်းတိုက်ခတ်သွား၏။

ဂေဟာ၏ ပြတင်းတံခါး တစ်ခုပွင့်သွားပြီး ... အရိပ်နှစ်ရိပ် လျှပ်တစ်ပြက် ခုန်ထွက်လာ၏။

ချက်ချင်းဆိုသလိုပင် တောတွင်းသို့ ပြေးဝင် ပျောက်ကွယ် သွား၏။

မရှေးမနှောင်းပင် ... အခြားပြတင်းပေါက် တစ်ခုပွင့်သွား ပြီး အရိပ်တစ်ရိပ် ခုန်ထွက်ကာ တောတွင်းသို့ ပြေးဝင်သွားပြန်လေ တော့သည်။

ညဉ့်အမှောင်အောက်ဝယ် အရိပ်နှစ်ရိပ်မှာ လျင်မြန်စွာပြေး သွားနေ၏။

ထိုအရိပ်နှစ်ခုမှာ ဖုချင်စန်းနှင့် မောက်ဝမ်လင်တို့ပင် ဖြစ်ပါ တော့သည်။

မောက်ဝမ်လင်က ...

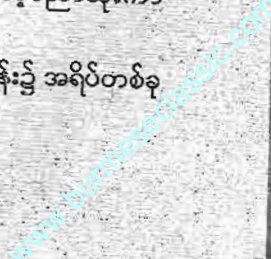
'ဘာ ... သမီးတို့ ဘယ်ကိုသွားကြမလဲ'

ဖုချင်စန်းက ...

'ပူထိုင်မြို့ဟာ တောင်ငါးလုံးအလယ်မှာ ရှိတယ်။ တောင် ငါးလုံးထဲက တစ်လုံးပေါ်မှာ ချင်လှံတုံကျောင်း ဆောက်ထား ဘယ်၊ နောက်ထပ်တောင်တွေပေါ်မှာတော့ အဆောက်အအုံတွေ ရှိတယ်။ အဲဒီအဆောင်တွေဟာ မန်ချူးအာဏာပိုင်တွေလာရင် တည်းခိုဖို့ပဲ။ အခုလဲ ... သူတို့ အဲဒီမှာပဲ ရှိမှာပဲ'

သူတို့က စကားတပြောပြောနှင့် ကိုယ့်ဖော့ပညာသုံးကာ ပြေးလွှားနေကြလေသည်။

ထိုအခိုက် ... သူတို့၏ ညာဘက် ယွန်းယွန်း၌ အရိပ်တစ်ခု ထူပ်ရှားသွားသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

လရောင်ဖြင့် သေချာစွာကြည့်လိုက်ရာ မျက်နှာဖုံးစွပ်ပြီး
အနက်ရောင်ဝတ်စုံ ဝတ်ထားသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

ချက်ချင်းပင် ဖုချင်စန်းနှင့် မောက်ဝမ်လင်တို့က ထိုအရိပ်
နောက်သို့ ပြေးလိုက်သွားလေသည်။

ရှေ့မှ သွားနေသောအရိပ်သည် ... ပိန်ပါးသွယ်လျပြီး မိန်း
ကလေးတစ်ဦးနှင့်တူ၏။

ထိုအရိပ်သည် ဖုချင်စန်းတို့ လိုက်လာသည်ကို တွေ့သော
အခါ ... နောက်သို့ ပြန်လှည့်ပြောလိုက်၏။

'ကိုယ့်လမ်း ... ကိုယ်လျှောက်ပါ'
ဖုချင်စန်းမှာ ထိုစကားကြားသောအခါ ချက်ချင်း ရပ်တန့်
လိုက်၏။

မောက်ဝမ်လင်ကိုလည်း ဟန့်တားလိုက်လေသည်။
မောက်ဝမ်လင်က ...

'သူ ... ဘယ်သူလဲ၊ ဘာ သိပြီလား'
ဟု မေးလိုက်၏။ ဖုချင်စန်းက ခေါင်းညိတ်ကာ ...

'အင်း... သူဟာ ယိလန်ကျူးပဲ၊ သူ့မှာလဲ ကိစ္စတစ်ခုခုရှိလို့
နဲ့တူပါတယ်၊ မလိုက်နဲ့တော့'

ဟု ပြောလိုက်၏။
မောက်ဝမ်လင်မှာ အံ့အားသင့်သွား၏။

ယိလန်ကျူးသည် လျှို့ဝှက်မှုများဖြင့် ပြည့်နှက်နေသော
မိန်းကလေးတစ်ဦးဟု ခံစားလိုက်ရလေတော့သည်။

ဖုချင်စန်းနှင့် မောက်ဝမ်လင်မှာ ... ချင်လျှော့ကျောင်းနှင့်
ချက်နှာချင်းဆိုင် တောင်ပေါ်သို့ တိတ်တဆိတ် တက်လာခဲ့၏။
ထိုတောင်ပေါ်၌ အထပ်မြောက်ထပ်ရှိသော အဆောက်
အအုံတစ်ခု ရှိ၏။

အထပ်တိုင်းတွင် ... မီးအိမ်များ တွန်းညှိထား၏။
ထိုမျှသာမက အဆောက်အအုံ၏ ပတ်လည်တွင်လည်း

မီးတိုင်များကို ဆယ်ပေခန့်ခြား၍ စီတန်းထွန်းညှိထား၏။
မီးရောင်အောက်ဝယ် ကိုယ်ရံတော် စစ်သည်အများအပြား

စောင့်ကြပ်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။
ကိုယ်ရံတော်များထံ၌ ... လေးသည်တော်များစွာကိုလည်း

တွေ့လိုက်ရလေသည်။
ဖုချင်စန်း သက်ပြင်းချရင်း ...

'အင်း ... မလွယ်ပါလား'
မောက်ဝမ်လင်က ...

'ဟုတ်တယ်၊ ဒီလောက်များတဲ့ အစောင့်တွေကြားထဲမှာ
သူ့ပြောနဲ့ ... ငှက်တောင် လွတ်အောင် ပျံပြေးနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး'

၁၀၀ © ပိုးကျော်သူ

ဖုချင်စန်းက ဘာမျှပြန်မပြောဘဲ သေချာစွာကြည့်နေရ၏။

ထိုစဉ် ... လေကလေးတစ်ချက် ဝေ့ယမ်းသွား၏။

ထိုအခါ ... မီးတိုင်များမှ မီးစွယ်များမှာ လူးလွန် လှုပ်ရှား
သွားလေသည်။

ဖုချင်စန်းက မြူးလိုက်ပြီး ...

‘အထဲဝင်နိုင်ဖို့ အကြံရပြီ သမီး ... မီးငြိမ်းတာနဲ့ ဘာ
နောက် အမိလိုက်နော်’

ဟုပြောပြီး ဖုချင်စန်းသည် လက်နှစ်ဘက်စလုံးကို လျှပ်
တစ်ပြက် ခုတ်ယမ်းလိုက်လေသည်။

လေတစ်ချက် ပြင်းထန်စွာ တိုက်ခတ်သွား၏။
လေနှင့်အတူ ... ပစ်လွှင့်လိုက်သော လက်နက်ပုန်းများက
မီးတိုင်များနှင့် တတိယထပ်ရှိ မီးအိမ်လေးငါးလုံးထဲသို့ ဝင်ရောက်
သွား၏။

မီးတိုင်အချို့နှင့် မီးအိမ်များ မီးငြိမ်းသွား၏။
မီးငြိမ်းသွားသည်နှင့် မောက်ဝမ်လင်နှင့် ဖုချင်စန်းတို့မှာ
ပြေးလွှားကာ တတိယထပ်ဆီသို့ ခုန်တက်လိုက်၏။
ထို့အတူ အရိပ်တစ်ခုကလည်း အဆောင်အောက်ဘက်သို့
ဖြတ်ဝင်သွားလေသည်။

မီးအိမ်များ ငြိမ်းသွားသောကြောင့် အစောင့်များ လှုပ်လှုပ်
စွားရှား ဖြစ်သွား၏။

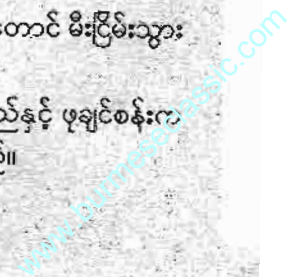
ကင်းမှူး တာဝန်ယူထားသူက ...
‘မီးပြန်ထွန်းကြစမ်း၊ ဒီနေ့မှပဲ လေကလဲ တိုက်လိုက်တာ’
ဟုအမိန့်ပေးရင်း ပတ်ဝန်းကျင်အား အကဲခတ်ကြည့်လိုက်
လေသည်။

၁၁၂ © ငါးကျော်သူ

ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး ... တိတ်ဆိတ်နေ၏။
 ပကတိငြိမ်သက်ကာ လှုပ်ရှားမှု လုံးဝမရှိပါချေ။
 မကြာပါ။ မီးငြိမ်းသွားသောမီးတိုင်များ ပြန်လည်ထွန်းညှိ
 လိုက်ကြ၏။
 အဆောင်အပြင်ဘက်၌ မီးများ ပြန်လည်လင်းထိန်သွား
 လေတော့သည်။

ဖုချင်စန်းနှင့် မောက်ဝမ်လင်တို့မှာ ပြတင်းပေါက်ဖွင့်လိုက်
 ပြီး အဆောင်တွင်းသို့ လှမ်းဝင်လိုက်၏။ အဆောင်၏ စင်္ကြံတစ်ခု
 လုံး မီးများထွန်းညှိထားသဖြင့် လင်းထိန်နေ၏။
 ဖုချင်စန်းက မီးတိုင်များကို ငြိမ်းသတ်လိုက်လေသည်။
 မောက်ဝမ်လင်ကလည်း ကူညီပေးလိုက်၏။
 ထိုစဉ် ... သူတို့ဘက်သို့ လျှောက်လာသော ခြေသံကို ကြား
 လိုက်ရလေသည်။ ဖုချင်စန်းက နံရံတွင်ကျောက်ပိရင်း လျှောက်
 လာသူများအား အကဲခတ်ကြည့်လိုက်၏။
 လူနှစ်ယောက် စကားပြောရင်း ... လျှောက်လာနေသည်
 တို့ တွေ့လိုက်ရလေသည်။
 'ဒီည ... လေတော်တော်တိုက်တာပဲ'
 'ဟုတ်တယ်၊ အပြင်မပြောနဲ့ ... ဒီအထဲတောင် မီးငြိမ်းသွား
 ပါလား'
 ထိုလူနှစ်ဦး ... အနီးသို့ ရောက်လာသည်နှင့် ဖုချင်စန်းက
 လျှပ်တစ်ပြက် သွေးကြောပိတ်လိုက်လေသည်။

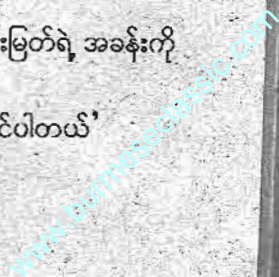
ထို့နောက် ... အခန်းလွတ်တစ်ခုအတွင်းသို့ ဆွဲသွင်းထား
လိုက်သည်။ မောက်ဝမ်လင်က သွေးကြောဖွင့်ပေးရင်း ...
'မေးတာကို ... မှန်မှန်ဖြေပါ'
ဖုချင်စန်းက ထိုလူနှစ်ဦးအား အကဲခတ်ကြည့်လိုက်သည်။
ထိုလူနှစ်ဦးသည် ကိုယ်ရံတော် မဟုတ်ပါ။
နန်းတွင်းအမှုထမ်းဝတ်စုံကို ဝတ်ဆင်ထားသည်။
ဖုချင်စန်းက ဝမ်းသာသွားပြီး ...
'မင်းတို့ဘုရင် ... ရောက်နေပြီမဟုတ်လား၊ ဆူ ဘယ်မှာလဲ
မှန်မှန်ပြောစမ်း'
ဟု မေးလိုက်သည်။
မောက်ဝမ်လင်၏ မျက်နှာမှာလည်း ချက်ချင်းပင်တင်းမာ
ခက်ထန်လာတော့သည်။ နန်းတွင်းသားက ...
'ဘုရင်မင်းမြတ် ... အပေါ်ဆုံးထပ်မှာ ရှိပါတယ်'
ဟု ကြောက်ကြောက်ရွံ့ရွံ့နှင့် ဖြေလိုက်သည်။
ဖုချင်စန်းက ထိုနန်းတွင်းသားအား သွေးကြော ပြန်ပိတ်
လိုက်ပြီး ...
'သမီး ... ငါတို့သွားကြမယ်၊ ရန်သူတွေ့ရင် လက်ဦးပါစေ'
မောက်ဝမ်လင်က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။
ထို့နောက် ... နှစ်ယောက်သား အပေါ်ဆုံးထပ်သို့ အသာ
တွယ်တက်လာခဲ့တော့သည်။

အပေါ်ဆုံးထပ်မှာ အခန်းကျယ်တစ်ခု ဖြစ်၏။
အခန်းထောင့်တစ်နေရာတွင် အခန်းငယ်တစ်ခု ဖွဲ့စည်း
ထားသည်။
ပဉ္စမမြောက် အထပ်တွင် အစောင့်များ ထူထပ်စွာချထား
သော်လည်း အပေါ်ဆုံး အထပ်မှာမူ အစောင့်နှစ်ယောက်သာ
ရှိပေသည်။ ထိုအစောင့်နှစ်ဦးမှာလည်း ငိုက်မြည်းနေသည်။
ဖုချင်စန်းနှင့် မောက်ဝမ်လင်တို့က ... ပတ်ဝန်းကျင်ကို
သေချာစွာ အကဲခတ်ကြည့်လိုက်ပြီးမှ အခန်းအတွင်းသို့ ခုန်ဝင်
လိုက်တော့သည်။ အစောင့်နှစ်ဦးမှာ ... ရုတ်တရက် ဝင်ရောက်
လာသော ဖုချင်စန်းတို့ကိုတွေ့သောအခါ လိတ်လန်သွား၏။
အော်ဟစ်တိုက်ခိုက်မည်အပြု ဖုချင်စန်းက သွေးကြောပိတ်
ထားလိုက်တော့သည်။
မောက်ဝမ်လင်က ... အခန်းတံခါးကို တွန်းဖွင့်လိုက်၏။
အခန်းတွင်း၏ သလွန်ပေါ်ဝယ် လူတစ်ယောက် လူးလဲ
ထလာသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

မောက်ဝစ်လင်က ချက်ချင်း ထိုလူအား တိုက်ခိုက်လိုက်၏။
 ဖုချင်စန်းကလည်း ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်လိုက်သည်။
 တိုက်ခိုက်ရင်းမှ ဖုချင်စန်းက ...
 'ဒီလူဟာ ... မန်ချူးဘုရင် မဟုတ်ဘူး'
 ဟု ပြောလိုက်သည်။
 ထိုလူက ရယ်မောရင်း ...
 'ခင်ဗျား ... မဆိုးဘူး'
 ဖုချင်စန်းက ...
 'မင်းတို့ အယောင်ဆောင်တာကလဲ သိပ်သိသာပါတယ်။
 အခုမှ မင်းတို့ဘုရင်က အသက်နှစ်ဆယ်ကျော်ကျော်ပဲ ရှိဦးမယ်။
 မင်းက လေးဆယ်လောက် ရှိနေပြီပဲ။ ကဲ ... မင်းကို ငါမသတ်
 ချင်ဘူး။ မင်းတို့ ဘုရင် ... ဘယ်မှာလဲ'
 ထိုလူက ...
 'ခင်ဗျားက ကျုပ်ကို ... သတ်နိုင်လို့လား။ အခု ... ခင်ဗျားတို့
 ထောင်ချောက်ထဲ ရောက်နေတာ မကြောက်ဘူးလား'
 ဖုချင်စန်းမှာ ရင်ထိတ်သွား၏။
 အချိန်ဆွဲနေ၍ အကျိုးမရှိကြောင်း နားလည်လိုက်သည်။
 ထို့ကြောင့် သူ၏အထက်မြက်ဆုံး သိုင်းကွက်များကို အသုံး
 ပြု၍တိုက်ခိုက်ရာ ... ထိုလူမှာ ဖုချင်စန်း၏ သွေးကြောပိတ်ခြင်းကို
 ခံလိုက်ရတော့သည်။
 ဖုချင်စန်းက ...
 'မင်းတို့ဘုရင် ... ဘယ်မှာလဲ'

ထိုလူက ရေငုံနှုတ်ပိတ်နေ၏။
 ဖုချင်စန်းက ထိုလူအား ... အသက်ရှူရန် ခက်ခဲစေသော
 သွေးကြောကို ဖိနှိပ်လိုက်လေသည်။
 ထိုလူမှာ ဝေဒနာကို မခံစားနိုင်တော့ဘဲ ...
 'ပြောပါတော့မယ် ... ရပ်လိုက်ပါတော့'
 ဖုချင်စန်းက ရပ်တန့်လိုက်ပြီး ...
 'ကဲ ... မှန်မှန်ပြောပါ'
 ထိုလူက ...
 'ကျုပ် ... အခန်းနောက်မှာ လျှို့ဝှက်လမ်း ရှိတယ်။ အဲဒီ
 လမ်းအတိုင်းသွားရင် ... ဘုရင်မင်းမြတ်ရဲ့ အခန်းကို ရောက်လိမ့်
 မယ်။ ဒါပေမယ့် ဒီလမ်းတစ်လျှောက်လုံးမှာ အစောင့်သုံးဆယ်
 ကျော် ရှိတယ်။ ခင်ဗျားတို့ ဘယ်လိုမှ သွားလို့ရမှာမဟုတ်ဘူး'
 ဟု ပြောလိုက်၏။
 ဖုချင်စန်းမှာ ... ထိုလူ အမှန်အတိုင်းပြောခြင်း ဖြစ်ကြောင်း
 ခိုပိမိလိုက်၏။ ထို့ကြောင့် ...
 'ဒါဆို ... မင်းလိုက်ပို့ပါ'
 ထိုလူက ...
 'မဖြစ်ဘူး ... ထင်တယ်'
 'ဘာကြောင့်လဲ'
 'ဘုရင်မင်းမြတ် ... အခွင့်မရဘဲ ဘုရင်မင်းမြတ်ရဲ့ အခန်းကို
 ဝင်ခွင့်မရှိဘူး'
 'အစောင့်တွေကိုတော့ မင်းညာရင် ရနိုင်ပါတယ်'

၁၀၈ © မိုးကျော်သူ

‘ဟုတ်ကဲ့၊ ဒါပေမယ့် ... ဘုရင်မင်းမြတ်က သူ့အခန်းနား အထိ ဘယ်သူ့ကိုမှ လာခွင့်မပေးဘူးဗျ၊ အစောင့်တွေတောင် ကိုက်နှစ်ရာကျော်အကွာကပဲ စောင့်ကြပ်ရတယ်’

ဖုချင်စန်းက ...

‘ကိစ္စမရှိဘူး၊ အစောင့်တွေကို ကျော်နိုင်ရင်တော်ပြီ’

ဖုချင်စန်းနှင့် မောက်ဝမ်လင်မှာ ထိုလူအား ဓားစာခံလုပ်ပြီး လျှို့ဝှက်လမ်းအတိုင်း လျှောက်လာခဲ့၏။

လျှို့ဝှက်လမ်းကလေးမှာ ရှည်လျားလှ၏။

ဆယ်ကိုက်ခန့်အကွာအဝေးတိုင်းတွင် အစောင့်တစ်ဦးစီ စောင့်ကြပ်နေကြ၏။ အစောင့်များသည် ဖုချင်စန်းတို့အား စစ်မေးခြင်း မပြုပါ။ ထိုလူကို ရှေ့မှတင်ထားသဖြင့် လွယ်ကူစွာပင် ဝင်လာနိုင်လေသည်။

နောက်ဆုံး အစောင့်ကိုကျော်လာပြီးနောက် အခန်းတစ်ခုကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

ဖုချင်စန်းက မောက်ဝမ်လင်အား သတိဖြင့်နေရန် မျက်ရိပ်ပြလိုက်၏။

ထိုစဉ် ... အခန်းတွင်းမှ ဘုရင်မင်းမြတ်၏ အသံကို ကြားလိုက်ရသည်။ အပြန်အလှန် ပြောဆိုနေသံများပင် ဖြစ်ပါသည်။

‘ဝူစန်းကွေ့က ... ဒီလိုလုပ်ခွံလို့လား’

‘မှန်လှပါ ... ကျွန်တော်မျိုး မလိမ်ဝံ့ကြောင်းပါ’

ဖုချင်စန်းမှာ ရင်ထိတ်သွား၏။ ဘုရင်မင်းမြတ်နှင့် ... အမြန်အလှန် ပြောဆိုနေသူ၏ အသံကို သူကောင်းစွာ သိထား၏။

ထိုသူသည် ပြိုင်ဘက်ကြီး ချူကြောင်းနန်ပင် မဟုတ်ပါလော့။ ထိုအခိုက် ... သူတို့၏နောက်ဘက်မှ သံတံခါးတစ်ခု ပြုတ်ကျလာ၏။

‘ဝုန်း’

ဖုချင်စန်းမှာ မျက်နှာပို၍ ပျက်သွားလေသည်။

အခန်းတံခါးလည်းပွင့်သွားပြီး ... ချူကြောင်းနန်နှင့် ကိုယ်ရံတော် ဆယ်ဦးခန့်က ထွက်လာကာ ...

‘ဘယ်က ရန်သူက ... ငါတို့ကို လာရန်စရသလဲ’

ဟု အော်ငေါက်မေးလိုက်၏။ ဘုရင်မင်းမြတ်က ...

‘ရန်သူကို ... အရှင်ဖမ်းခေါ်လာခွဲ’

ဟူသော အမိန့်သံပါ တစ်ဆက်တည်း ကြားလိုက်ရသည်။

ကိုယ်ရံတော်များက ရှေ့ဆုံးမှ ပြေးဝင်လာကာ ဖုချင်စန်း တို့အား တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။ ထိုအခါ ဖုချင်စန်းနှင့် မောက်ဝမ်လင် တို့ကလည်း ပြန်လည်တိုက်ခိုက်လိုက်၏။

ချူကြောင်းနန်ကလည်း ဝင်ရောက်လာလေသည်။

ချူကြောင်းနန်မှာ ဖုချင်စန်းအားတွေ့သောအခါ ရယ်မောလိုက်ပြီး ...

‘လက်စသတ်တော့ ခင်ဗျားကိုး၊ သေချင်လို့ ဒီကိုရောက်လာတာပဲ’

ဟုပြောရင်း ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

မောက်ဝမ်လင်ကလည်း ကိုယ်ရံတော်များကြားမှ အတင်းဆိုးဖောက်ကာ ဘုရင်မင်းမြတ်၏ အခန်းတွင်းသို့ ဝင်နိုင်ရန် ကြိုး

စားလိုက်သည်။ သို့သော် ... ကိုယ်ရံတော်များက အပြင်းအထန် ခုခံထားကြတော့သည်။

ထိုအခိုက် ကိုယ်ရံတော်ငါးယောက်ခန့် ထပ်ရောက်လာပြီး တုရင်မင်းမြတ်အား အကာအကွယ်ပေး၍ ခေါ်ထုတ်သွားလေ တော့သည်။

မောက်ဝမ်လင်မှာ ပို၍ဒေါသထွက်သွားသည်။

ကိုယ်ရံတော်များအား တရကြမ်း တိုက်ခိုက်လိုက်လေ၏။

သို့သော်... အများနှင့်တစ်ဦးမို့ အနိုင်မရနိုင်ဘဲ လှည့်ပတ် ရှောင်တိမ်းရင်းသာ တိုက်ခိုက်ရသော အနေအထားသို့ပြန်လည် ရောက်ရှိသွားလေတော့သည်။

ဖုချင်စန်းမှာ ... ချူကြောင်းနန်နှင့် ရင်ဆိုင်နေ၏။

သူသည် မောက်ဝမ်လင်အတွက် စိုးရိမ်မိသဖြင့် ...

'သမီး... ဘာဖြစ်လို့ ဒီလို တိုက်နေတာလဲ၊ အဆိပ်သဲကျွေး လိုက်ပါလား'

ဟု အော်ဟစ်သတိပေးလိုက်လေသည်။

မောက်ဝမ်လင်သည် လက်နက်ပုန်းပညာကို ဖုချင်စန်းထံမှ အကုန်တတ်မြောက်ထားပြီး ဖြစ်၏။

လက်နက်ပုန်းများထဲတွင် အဆိပ်သဲ လက်နက်ပုန်းမှာ ကြောက်စရာအကောင်းဆုံး လက်နက်ပုန်း ဖြစ်၏။

သေရေးရှင်ရေးမှလွဲ၍ အသုံးပြုရဟု ပိတ်ပင်ထား၏။

ယခုဆရာဖြစ်သူက သတိပေး အသုံးပြုခွင့် ပေးလိုက်သော အခါ ချက်ချင်းထုတ်၍ အသုံးပြုလိုက်လေသည်။

'ရွှီး... ရွှီး... အား... အား'

'ရွှီး... ရွှီး... အား... အား'

အော်ဟစ်သံနှင့်အတူ ကိုယ်ရံတော်ငါးယောက်ခန့် သေဆုံး သွားလေသည်။

ကျွန်ကိုယ်ရံတော်မှာလည်း အနားမကပ်ရဲဘဲ အဝေးမှဝိုင်း ထားလိုက်ကြသည်။

ဖုချင်စန်းက ...

'သမီးထွက်နိုင်ရင် ထွက်တော့ ... ဘတအတွက် ဘာမှ မစိုးရိမ်နဲ့ ... အချိန်မရွေး ပြန်ထွက်နိုင်တယ်'

ထိုစကားကြောင့် ... ချူကြောင်းနန်မှာ ဒေါသထွက်သွားပြီး ဖုချင်စန်းအား ပို၍အဟုန်ပြင်းစွာ တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

သို့သော် ... ချူကြောင်းနန်မှာ တောင်ပေါ်မှ ပြုတ်ကျစဉ် က ဒဏ်ရာပြင်းထန်စွာရရှိခဲ့ပြီး ... ကံကောင်းထောက်မရှင်သာ မသေခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။

ယခု မာန်တင်း၍ တိုက်ခိုက်နေရသော်လည်း ... အားပျော့ နေလေသည်။

မောက်ဝမ်လင်က ဖုချင်စန်း ပြောသကဲ့သို့ပင် ဖုချင်စန်းမှာ အလွတ်ရုန်းထွက်နိုင်ကြောင်း တွက်ဆမိ၏။

ထို့ကြောင့် ... သူမက အဆိပ်သဲကို အသုံးပြုပြီး ထိုးဖောက် တိုက်ခိုက်လေသည်။

တိုက်ပွဲသံကြောင့် ကိုယ်ရံတော်များက ထပ်မံရောက်လာ ထာပြန်လေသည်။

၁၁၂ © မိုးကျော်သူ

မောက်ဝမ်လင်မှာ သူမ လာလမ်းအတိုင်း ပြန်မထွက်နိုင် တော့ပါ။ နောက်ဆုံး ... ပြတင်းပေါက်မှပင် ထွက်လိုက်ရ၏။

သို့သော် ... သူမအဖို့ အောက်သို့လည်း မဆင်းနိုင်ပါ။

အောက်၌လည်း ... မန်ချူးလေးသည်တော်များက အသင့် စောင့်ကြည့်နေသည် မဟုတ်ပါလား။ နောက်ဆုံး ... သူမက ခေါင်မိုး ပေါ်သို့ တက်လာခဲ့ရလေတော့သည်။

အဆောင်ပတ်လည်၌ မီးများလင်းထိန်စွာ ထွန်းညှိထား သောကြောင့် ခေါင်မိုးပေါ်၌ မောက်ဝမ်လင်အား ထင်ရှားစွာ မြင်တွေ့နေရ၏။ ထိုအခါ ... မန်ချူး လေးသည်တော်များက သူမ အား လေးနှင့် ပစ်ခွင်းလိုက်ကြလေသည်။

မောက်ဝမ်လင်မှာ ခေါင်မိုးပေါ်၌ ရပ်မနေနိုင်တော့ပါ။

ခေါင်မိုးပေါ်တွင် မှောက်လျက်ဝပ်နေရ၏။

မြားတံများ ရာချီ၍ သူမပေါ်မှ ကျော်ဖြတ်သွားလေ၏။

မောက်ဝမ်လင်မှာ ခေါင်းပင် နည်းနည်းမှ မထောင်ဝံ့ဘဲဖြစ် နေ၏။ သူမ၏အခြေအနေမှာ ... အကျဉ်းကျပ်ဆုံးဖြစ်လာ၏။

နောက်ဆုံး သူမက အကြံတစ်ခုရလာပြီး ခေါင်မိုးအုပ်ကြွပ် ပြားကို အသာခွာလိုက်၏။ လူတစ်ကိုယ်စာ ကွာသွားသောအခါ အောက်သို့ ခုန်ဆင်းလိုက်လေသည်။

သူမ ... မည်သည့်နေရာသို့ ရောက်ရှိသွားသည်ကို မမှန်းဆ နိုင်ပါ။ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး မှောင်မည်းနေ၏။

သူမက အသာရွေ့လျားလာရာ ... နောက်ဆုံးမီးရောင်ပျံ့ လင်းနေသော အခန်းတစ်ခုအား တွေ့လိုက်ရလေသည်။

သူမက ထိုအခန်းတွင်းသို့ ဝင်လိုက်၏။ အခန်းထဲ၌ မည်သူ မှ မရှိပါချေ။

ရုပ်တုတစ်ခုရှိပြီး ထိုရုပ်တုအား အမွှေးတိုင်များဖြင့် ပူဇော် ပသထားသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။ ထိုစဉ် ... သူမက အသံသဲ့သဲ့ ကြားလိုက်ရ၏။ လှည့်ပတ်ရှာဖွေသော်လည်း မတွေ့ရပါချေ။

အသံမှာ ရုပ်တုအနောက်ဘက်မှ ထွက်ပေါ်နေခြင်းဖြစ်၏။ မောက်ဝမ်လင်က ရုပ်တု အနောက်ဘက်သို့ သွားကြည့် လိုက်၏။ လူရိပ်လူယောင်ပင် မရှိပါ။

မောက်ဝမ်လင်က ရုပ်တုအား ကြည့်လိုက်၏။

ရုပ်တု၏ ညှာလက်မှာ ပြောင်နေပြီး၊ ကျန်အစိတ်အပိုင်း များမှာ ဖုန်တက်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

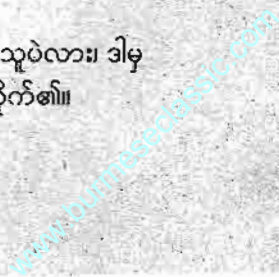
ထို့ကြောင့် ထိုညှာလက်အား အသာဆွဲလှုပ်ကြည့်ရာ ...

‘ဝှံ့’
ခနဲအသံနှင့်အတူ ရုပ်တုနောက်ရှိ နံရံမှာ ပွင့်သွားလေတော့ သည်။ မောက်ဝမ်လင်က စဉ်းစားတွေးဝေမနေတော့ဘဲ အထဲသို့ ဝင်သွားလိုက်လေတော့သည်။

မှောင်မည်းနေသော စကြွန်လမ်းမှာ သိပ်မရှည်ပါ။
 လမ်းအဆုံး၌ အခန်းတစ်ခုရှိ၏။ ထိုအခန်းတွင်း၌ မီးရောင်
 မိုန့်မိုန့်သာ ထွန်းညှိထား၏။ အခန်းတွင်းဝယ် ဘုန်းကြီးအို
 တစ်ပါးနှင့် လူငယ်တစ်ဦး စကားပြောနေ၏။
 လူငယ်၏ ဟန်မူရာမှာ ... မာနခက်ထန်၏။
 အဖိုးတန် အဝတ်အစားများကို ဝတ်ဆင်ထားလေသည်။
 မောက်ဝမ်လင်မှာ ... ထိုလူငယ်ကို တွေ့လိုက်သောအခါ
 မျက်နှာတစ်ခုလုံး တင်းမာခက်ထန်သွား၏။ ခါးမှ ဓားကို ဆွဲထုတ်
 လိုက်လေသည်။
 သို့သော် ... ဓားကို အဆုံးထိ ဆွဲမထုတ်လိုက်နိုင်ပါ။
 သူမ၏နောက်ကျော၌ ချွန်ထက်သော အရာတစ်ခု ထောက်
 ထားခြင်းကို ခံလိုက်ရလေသည်။
 'မလှုပ်နဲ့ ... ရှေ့ကို ဖြည်းဖြည်းလျှောက်ပြီး အခန်းထဲဝင်'
 ဟူသည့် အေးစက်သည့် အမိန့်သံကိုပါ ကြားလိုက်ရသည်။
 မောက်ဝမ်လင်မှာ ... မည်သို့မျှ မတတ်နိုင်တော့ပါ။
 အခန်းထဲသို့ လှမ်းဝင်လိုက်ရလေတော့သည်။

အခန်းထဲရှိ လူငယ်မှာ ... အခြားသူ မဟုတ်ပါ။
 မန်ချူးဘုရင်မင်းမြတ်ပင် ဖြစ်ပါသည်။ မန်ချူးဘုရင်မှာ
 မောက်ဝမ်လင်ကို တွေ့သောအခါ ဒေါသခြောင်းခြောင်း ထွက်
 သွား၏။ ထိုမိန်းကလေးသည် သူ့အား လုပ်ကြံရန် ဝင်ရောက်လာ
 သူ ဖြစ်ကြောင်း ဓုတ်မိလိုက်သည် မဟုတ်ပါလား။ ဘုရင်က ...
 'မင်းက တော်တော် သတ္တိကောင်းပါလား'
 ဟု အံ့အံ့ခေါ်လိုက်၏။
 ဘုန်းကြီးအိုမှာမူ ... မောက်ဝမ်လင်အား တွေ့သောအခါ
 မှတ်လုံးဆုံ ပြူးကျယ်သွား၏။
 မောက်ဝမ်လင်အား မမှိတ်မသန် စိုက်ကြည့်နေ၏။
 ဘုန်းကြီးအိုကြီး၏ မျက်နှာပေါ်၌ အံ့သြခြင်း၊ ဖုန်လှုပ်ခြင်း၊
 ... သာခြင်း စသည့် အရိပ်အယောင်များ ပေါ်လွင်လာလေသည်။
 မောက်ဝမ်လင်မှာလည်း ဘုန်းကြီးအို၏ ထူးဆန်းသော
 အရာကြောင့် ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွား၏။
 ဘုန်းကြီးအိုက ...
 'အင်း ... အိပ်မက်ပဲလား တကယ့်အဖြစ်မှ ဟုတ်ပါလေစာ
 ... မင်း ...'
 ဟု ကယောင်ကတန်းနှင့် ပြော၏။ ဘုရင်လည်း ဘုန်းကြီး
 အိုထံ လှည့်ကြည့်ကာ မျက်မှောင်ကြုတ်သွား၏။
 ဘုန်းကြီးအိုက ...
 'မင်း ... လူလား၊ ဝိညာဉ်ပဲလား၊ မင်းဟာ သူပဲလား၊ ဒါမှ
 ... မင်းဟာ သူ့ကိုယ်ပွားလား' ဟု မေးလိုက်၏။

မောက်ဝမ်လင်မှာ ချက်ချင်းသတိရခွား၏။
 သူမ၏မျက်နှာမှာလည်း တင်းမာလာပြီး ...
 'ရှင်ကကော ... ဘုရင်ဟောင်းပဲလား၊ ကျွန်မအမေကော
 ဘယ်မှာလဲ နန်းတွင်းမှာလား၊ ဒီမှာလား'
 ဟု ပြန်မေးလိုက်သည်။
 မန်ချူးဘုရင်မှာ မျက်နှာပျက်သွားပြီး ...
 'ယန်ကျုံးထင်း ... သူ့ကို ခေါ်သွားတော့'
 ဟု အမိန့်ပေးလိုက်၏။
 ယန်ကျုံးထင်းမှာ ဘုရင်မင်းမြတ်၏ သက်တော်စောင့်ဖြင့်
 ၏။ မောက်ဝမ်လင်အား တွေ့သဖြင့် ဖမ်းလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။
 ယခုလည်း ဘုန်းကြီးအို၊ မန်ချူးဘုရင်နှင့် မောက်ဝမ်လင်
 တို့မှာ တစ်နည်းမဟုတ် တစ်နည်း ... ပတ်သက်နေမည်ကို ရိပ်မိ
 လိုက်၏။ ထို့ကြောင့် ... မောက်ဝမ်လင်အားခေါ်သွားရန် ဟန်ပြင်
 လိုက်၏။ ထိုအခါ ... ဘုန်းကြီးအိုက ဟန်တားလိုက်၏။
 'သူ့ကို ... ခေါ်မသွားနဲ့'
 တစ်ဆက်တည်း ဘုရင်ဘက်သို့ လှည့်ကာ ...
 'သူ့ကို ... မင်းဖမ်းလို့ မဖြစ်ဘူး၊ သူ့မိခင်ဟာ ... မင်းကို
 ငယ်ငယ်ကလေးကတည်းက ထိန်းကျောင်းခဲ့ဖူးတယ်'
 ဟုပြောလိုက်ပြီး မောက်ဝမ်လင်ဘက်သို့ လျှောက်လာ၏။
 မောက်ဝမ်လင်အား ဆွဲခေါ်လိုက်ပြီး ...
 'အင်း ... မင်းအဖေလဲ သူ့ကို လက်လွှတ်လိုက်ရသလို ငါလဲ
 သူ့ကို ... မပိုင်ဆိုင်ရပါဘူး' ဟု ရေရွတ်လိုက်၏။

မောက်ဝမ်လင်က ...
 'ကျွန်မမေမေ ... ဘယ်မှာလဲ'
 ဘုန်းကြီးအိုက သက်ပြင်းချကာ ...
 'သူ လှူပြည်မှာမရှိတော့ ... မင်းနဲ့ ဘယ်လိုတွေ့ပေးရမလဲ'
 ဟင် ... မေမေ မရှိတော့ဘူး ဟုတ်လား'
 ဘုန်းကြီးအို၏ မျက်လုံးများမှာ ရီဝေသွားပြီး ...
 'အင်း၊ ဒါတွေဟာ အိပ်မက်တွေလိုပဲ၊ မင်းဟာ မင်းအမေ
 နဲ့ တစ်ထေရာတည်းပဲ၊ ကိုယ်ဖွားလေး တစ်ခုပါပဲလား'
 မောက်ဝမ်လင်က ...
 'ကျွန်မကို အဖြစ်အပျက် ပြောပြနိုင်မလား'
 ဟု သိလိုသည်ကိုသာ ဇွတ်မေးလိုက်၏။
 ဘုန်းကြီးအိုက ...
 'လာ ... လာ ... မင်းအမေရှိရာ အရင်သွားကြမယ်၊ ပြီးမှ
 ပြောပြမယ်'
 ပြောရင်း ... မောက်ဝမ်လင်၏လက်ကိုဆွဲကာ အခန်းထဲမှ
 ချွတ်လိုက်လေသည်။
 ဘုရင်နှင့် ယန်ကျုံးထင်းတို့ကလည်း နောက်မှ လိုက်လာခဲ့
 လေသည်။

www.burmeseclassic.com

လျှို့ဝှက်လမ်းကလေးအတိုင်း ပြန်အထွက် ... ဖုချင်စန်းနှင့်
ကိုယ်ရဲတော်များ တိုက်ခိုက်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။
ဘုန်းကြီးအိုကြီးက ...
'ဒီလူကော ... မင်းနဲ့အတူ လိုက်လာတာလား'
'ဟုတ်ပါတယ်'
ဘုန်းကြီးအိုက ဘုရင်ဘက်သို့ လှည့်လိုက်ပြီး ...
'ခေါင်ချို ... သူ့ကိုလဲ လွှတ်လိုက်ပါ'
ဟု ပြောလိုက်၏။
မန်ချူးဘုရင်၏ မျက်နှာပေါ်၌ ... မကျေနပ်သော အရိပ်
အယောင်များ ထွက်ပေါ်လာ၏။ သို့သော် ... ဘာမျှပြန်မပြော
တော့ဘဲ ကိုယ်ရဲတော်များအား ရပ်ခိုင်းလိုက်လေသည်။
ဖုချင်စန်းက ဘုန်းကြီးအိုထံ လျှောက်လာပြီး ဂါရာပြုလိုက်
၏။ ဘုန်းကြီးအိုက ...
'ကဲ ... ငါ့နောက်လိုက်ခဲ့ကြ'
ဟု ပြောရင်း ရှေ့မှ ဆက်လျှောက်သွား၏။

ဘုရင်က နောက်မှလိုက်သွားပြီး ... သူ့နောက်မှ ဖုချင်စန်း
နှင့် ယန်ကျူးထင်းတို့ကလည်း လိုက်သွားလေသည်။
ချူကြောင်းနန်မှာ အဖြစ်အပျက်ကြောင့် အံ့အားသင့်နေ၏။
အတန်ကြာမှ ... ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ လိုက်ပါသွားလေသည်။
ကျန်ကိုယ်ရဲတော်များမှာမူ အမိန့်မရသဖြင့် နေရာတွင်ပင်
ကျန်ရစ်ခဲ့လေတော့သည်။
အဆောင်၏ အနောက်ထပ်၌ ပန်းဥယျာဉ်တစ်ခုရှိ၏။
ပန်းဥယျာဉ်ထဲ၌ ကျောက်ဖြူဖြင့် လှပသေသပ်စွာ ပြုလုပ်
ထားသော ဂူတစ်ခု ရှိ၏။
ညဉ့်လေမှာ တစ်ချက်တစ်ချက် ... ဝေ့ယမ်းတိုက်ခတ်ရာ
ပတ် ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး အေးစိမ့်သွားလေသည်။
ဘုန်းကြီးအိုက ဂူရှေ့တွင် ထိုင်ချလိုက်ပြီး ...
'ဒီဂူဟာ ... မင်းမေမေရဲ့ဂူပါပဲ။ ဒီဂူထဲမှာ မင်းမေမေရဲ့
အဝတ်အစားတွေကို မြှုပ်နှံထားတယ်'
မှန်ပါသည်။ ဘုန်းကြီးအိုမှာ မန်ချူးဘုရင် စွန်းကျီ ဖြစ်၏။
မောက်ဝမ်လင်၏မိခင် တုံရှောင်ရွက်အား သိမ်းပိုက်သွား
သော မန်ချူးဘုရင် ဖြစ်ပါသည်။ သူသည် ... တုံရှောင်ရွက်အား
ချစ်မြတ်နိုးလွန်းသဖြင့် မိဖုရား တစ်ပါးအဖြစ် တင်မြှောက်ခဲ့၏။
သို့သော် ... တုံရှောင်ရွက်မှာ မပျော်နိုင်ပါ။ အချိန်ရှိသရွေ့
သမီးနှင့်ခင်ပွန်းကိုသာ တမ်းတလွမ်းဆွတ်မိ၏။
စွန်းကျီဘုရင်က ... မည်သို့ပင် ပျော်ရွှင်စွာထားသော်လည်း
ပျော်ပိုက်နိုင်ပါချေ။

၁၂၀ © မိုးကျော်သူ

စွန်းကျီ၏ မိဖုရားကြီးမှာ စွန်းကျီက တုံရှောင်ရွက်အပေါ်
အလွန်ပင် ချစ်မြတ်နိုးသည်ကို မနာလိုချေ။ ထို့ကြောင့်... စွန်းကျီ
ဘုရင် စစ်ထွက်သွားခိုက် တိတ်တဆိတ် လုပ်ကြံကာ အစပျောက်
ခဲ့ပေသည်။ စွန်းကျီ ဘုရင်သိသောအခါ... အလွန်ပင် စိတ်ထိခိုက်
သွား၏။ တုံရှောင်ရွက်ကိုသာ စားတပူဆွေးမိပြီး တိုင်းရေးပြည်ရာ
များ လစ်ဟင်းစပြုလာ၏။

နောက်ဆုံး သူ၏သားတော် ခေါင်ချို ဆယ်နှစ်ကျော်အရွယ်
မှာပင် ထီးနန်းလွှဲအပ်ပြီး ချင်လျှံ ဘုံကျောင်း၌ ဘုန်းကြီးလာဝတ်
နေခြင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။

မောက်ဝမ်လင်မှာ ... ဘုန်းကြီးအိုကြီး၏ ရှင်းပြမှုအဆုံး၌
မျက်ရည်များ ကျလာ၏။ သူ့မိခင်၏ဂုဏ်တွင် ... ခူးထောက်ကာ
ဂါရဝပြုလိုက်၏။

ထို့နောက် ဓားကို တင်းကျပ်စွာဆုပ်ကိုင်ကာ ဘုန်းကြီးအို
ဘက်သို့ လှည့်လိုက်လေသည်။

ဘုန်းကြီးအိုမှာ ... မလှုပ်မယုတ် ထိုင်နေ၏။

သူ၏မျက်နှာမှာ ... ဖြူရော်နေ၏။

မျက်လုံးမှာ ရိဝေနေပြီး... အဝေးသို့ ငေးကြည့်နေမိ၏။

မောက်ဝမ်လင်၏ ဓားကိုင်လက်မှာ တဖြည်းဖြည်းပျော့ကျ
သွားလေသည်။

ဖုချင်စန်းက သက်မြင်းချလိုက်ပြီး ...

'က ... တို့ သွားကြစို့'

ဟု ပြောလိုက်၏။

စားသမား ခုနစ်ယောက် (၁) © ၁၂၁

ထိုစဉ်မှာပင် ...

သူတို့ဘက်သို့ လူရိပ်တစ်ရိပ်က ပြေးလာပြီး ထိုလူရိပ်၏
နောက်မှ ကိုယ်ရံတော်များက ထက်ကြပ်မကွာ လိုက်လာသည်ကို
တွေ့လိုက်ရလေသည်။

မောက်ဝမ်လင်က အံ့ဩသွားပြီး ...

'ဟင် ... ယိလန်ကျ။'

ဟု ရေရွတ်လိုက်မိလေတော့သည်။

www.burmeseclassic.com

မောက်ဝမ်လင်နှင့် ဖုချင်စန်းတို့ မီးတိုင်များကို လက်နက် ပုန်းဖြင့် ငြိမ်းသတ်ပြီးနောက် ... အဆောင်တွင်းသို့ ခုန်ဝင်လိုက်၏။

ယီလန်ကျူးကလည်း .. အဆောင်အောက်ထပ်သို့ ပြေးဝင် သွား၏။ ထို့နောက် အစောင့်များအား ရှောင်ကွင်းရင်း ဆက်ဝင် လာခဲ့လေသည်။

အခန်းတစ်ခု၏ ပြတင်းပေါက်အနီးသို့ ရောက်သောအခါ စကားသံကြားလိုက်ရသဖြင့် အသာရစ်ပြီး နားထောင်လိုက်လေ သည်။ ထို့နောက် ... ထိုအခန်းတွင်းသို့လည်း ချောင်းကြည့်လိုက် လေ၏။ နယ်စားကြီးကတော် နန္ဒလန်မင်ဟိုမှာ ... ယနေ့ ချင်လုံ ဘုံကျောင်းတိုက်ပွဲအပြီး၌ ခင်ပွန်းဖြစ်သူ ဒဏ်ရာ အပြင်းအထန်ရရှိ သဖြင့် စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားခဲ့၏။

ခင်ပွန်းဖြစ်သူအား ကိုယ်တိုင်ပင် ပြုစုခဲ့လေသည်။

နယ်စားကြီး တော်ချက်မှာ ဆယ့်ခြောက်နှစ်တိုင်တိုင် ဇနီး ဖြစ်သူနှင့် ပေါင်းသင်းလာရာ ယခုတစ်ကြိမ် မိမိအပေါ် ဂရုစိုက် သည်ကို တွေ့သောအခါ ဝမ်းသာသွား၏။

ဇနီးဖြစ်သူ ပြုစုသမျှကို ဝမ်းပန်းတသာ ခံယူလိုက်၏။

နောက်ဆုံး ဆေးရှိန်ဖြင့် အိပ်ပျော်သွားလေသည်။

နန္ဒလန်မင်ဟိုမှာ ... ခင်ပွန်းဖြစ်သူ အိပ်ပျော်သွားသည်နှင့် မိမိအခန်းဆီသို့ ပြန်လာခဲ့၏။ ညဉ့်နက်ပြီဖြစ်သော်လည်း ... အိပ် မရသေးပါ။ မမေ့နိုင်သော အတိတ်က ဇာတ်ကြောင်းကိုသာ ငေးမောတမ်းတနေမိ၏။

ထိုအခိုက် ... လူငယ်တစ်ဦး ဝင်လာလေသည်။

ထိုလူငယ်မှာ ... သူမ၏တူတော်သူ နန္ဒလန်မင်ရှော ဖြစ်၏။

နန္ဒလန်မင်ရှောမှာ မန်ချူးအာဏာပိုင် မိသားစုများအနက် ထူးခြားသူတစ်ဦးဟု ဆိုရပေမည်။

သူသည် ... ကဗျာစာပေ အနုပညာကို ခုံမင်၏။

ဂုဏ်ပကာသန အသိုင်းအဝိုင်း၊ မိသားစု အသိုင်းအဝိုင်း အတွင်း ချုပ်ချယ်မှုနှင့် နေရသည်ကို မပျော်ပိုက်ချေ။

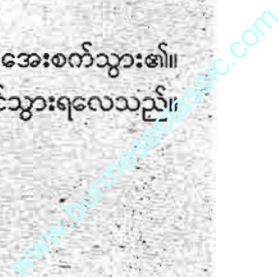
လွတ်လပ်သော လူတန်းစား အတွေးအမြင်ကို ပိုင်ဆိုင် ထားသူဖြစ်၏။

ထို့အပြင် ... သူ၏ အယူအဆများကို တိုင်ပင်နားထောင်သူ ဟူ၍ နန္ဒလန်မင်ဟိုသာ ရှိသောကြောင့် သူတို့နှစ်ဦးမှာပို၍ ရင်းနှီး ကြလေသည်။ နန္ဒလန်မင်ရှောမှာ မန်ချူးဘုရင်၏ ခင်မင်အရေးပေး ခြင်း ခံရသူလည်း ဖြစ်၏။ သို့သော်

သူ၏ကဗျာနှင့် သီချင်းများကိုမူ ဘုရင်အား မည်သည့်အခါ မတင်ဆက်ပေ။ အကြောင်းကား ... သူ၏ကဗျာများသည် အသေရာဇိစနစ်ကို ဆန့်ကျင်နေသည် မဟုတ်ပါလား။

ယခုလည်း ... အခန်းတွင်းသို့ ရောက်သည်နှင့် ...
 'ဒေါ်ဒေါ် ... ကျွန်တော်သီချင်းသစ်တစ်ပုဒ် စပ်ထားတယ်'
 ဝမ်းသာအားရနှင့် ပြောလိုက်၏။ နန့်လန်မင်ဟိုက ...
 'ကဲ ... မင်းပဲ ဆိုပြပါဦး'
 နန့်လန်မင်ရော့က ဗျပ်စောင်းကို ကောက်ယူလိုက်သည်။
 ကြိုးကို ညှိလိုက်ပြီး ... တေးသွားဖော်လိုက်၏။
 ထို့နောက် ... သူ၏သီချင်းအား ဆိုပြလိုက်လေသည်။
 သူ၏သီချင်းမှာ ရိုးရိုးကလေးပင် ဖြစ်သည်။
 ရွှေလှောင်ချိုင့်စံ ငှက်ငယ်၏ လွတ်လပ်မှု ရှာဖွေသံ ဖြစ်၏။
 နန့်လန်မင်ဟိုမှာ သီချင်းထဲ၌ မျောပါသွား၏။
 သူမ၏ ဝာဝသည်လည်း ... လှောင်ချိုင့်စံငှက်နှင့် ဘာများ
 ထူး ပါသနည်း။ နားထောင်ရင်း ... မျက်ရှည်များ ဝဲလာလေသည်။
 သီချင်းဆုံးသွားသည်ကိုပင် သတိမမူမိပါ။
 ထိုစဉ် ... လက်ခုပ်သံနှင့်အတူ ...
 'သိပ်ကောင်းတဲ့ သီချင်းတစ်ပုဒ်ပါပဲ'
 ဟူသော အသံထွက်ပေါ်လာ၏။
 နန့်လန်မင်ဟိုနှင့် နန့်လန်မင်ရော့တို့က အသံလာရာသို့
 လှမ်း ကြည့်လိုက်ကြလေသည်။
 ပြတင်းတံခါးပွင့်သွားပြီး ... မျက်နှာတွင် ဇာပဝါအုပ်ထား
 သော မိန်းကလေးတစ်ဦး ဝင်လာသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။
 နန့်လန်မင်ဟိုမှာ ... ထိုမိန်းကလေးအား ချက်ချင်းပင်
 မှတ်မိလိုက်သည်။

ယနေ့နံနက်က ... ချင်လျှံဘုံကျောင်း တိုက်ပွဲကို စတင်သူ
 မိန်းကလေးပင် ဖြစ်နေသည် မဟုတ်ပါလား။
 နန့်လန်မင်ဟိုက ...
 'မင်း ... ဘာကိစ္စနဲ့ ဒီကိုလာတာလဲ'
 ဟု မေးလိုက်လေသည်။ မိန်းကလေးက ...
 'ကျွန်မရဲ့ အပြစ်တစ်ခုကို ပြောပြချင်လို့ပါ'
 ထိုမိန်းကလေး၏ အသံမှာ ကြားဖူးသကဲ့သို့ နန့်လန်မင်ဟို
 ခံစားလိုက်ရသည်။ ထို့အပြင် မိန်းကလေး၏ လှုပ်ရှားမှုတိုင်းသည်
 မိမိနှင့် အလွန်အကျွမ်းဝင်နေသလို ခံစားလိုက်ရလေသည်။
 နန့်လန်မင်ရော့မှာလည်း အံ့ဩနေလေသည်။
 မိန်းကလေး၏ မျက်နှာကို မမြင်ရသေးသော်လည်း သူမ၏
 အသံနှင့် ခန္ဓာကိုယ်ဟန်မှာ သူ၏အဒေါ်နှင့် အတော်ပင်ဆင်နေ
 ကြောင်း သတိပြုမိလိုက်သည်။ နန့်လန်မင်ဟိုက ...
 'မင်းမှာ ... အပြစ်ရှိလို့ ဟုတ်လား'
 မိန်းကလေးက ...
 'ဟုတ်ပါတယ်'
 'ဘာအပြစ်များလဲ'
 'ကျွန်မလည်း မစဉ်းစားတတ်ဘူး၊ ကျွန်မ မေမေက ကျွန်မ
 ကို ငယ်ငယ်လေးကတည်းက စွန့်ပစ်သွားတာဟာ ... ကျွန်မမှာ
 အပြစ်ရှိလို့ပဲလို့ ... ထင်မိပါတယ်'
 နန့်လန်မင်ဟို၏ ခြေဖျားလက်ဖျားများ အေးစက်သွား၏။
 ထိုစကားကြောင့် သူမ၏ နှလုံးသားမှာ နာကျင်သွားရလေသည်။

ခန္ဓာကိုယ်မှာလည်း ... တုန်တုန်ယင်ယင် ဖြစ်သွားသည်။
 ခဏကြာမှ စိတ်ကို ပြန်တည်ငြိမ်အောင် စုစည်းလိုက်ပြီး ...
 'မိန်းကလေးရဲ့ နာမည်ကို ပြောပြနိုင်မလား'
 ဟု မေးလိုက်လေသည်။ မိန်းကလေးက ...
 'ယိလန်ကျူး'
 နန့်လန်မင်ဟိုက သက်ပြင်းချလိုက်ရင်း ...
 'ယန် ... မဟုတ်ဘူးလား'
 ယိလန်ကျူးက ...
 'ဘာလို့ ယန် ဖြစ်ရမှာလဲ၊ ယန်မှ နားထောင်ကောင်းလို့
 လား' ဟု ပြန်လည်၍ မေးလိုက်လေသည်။
 နန့်လန်မင်ဟိုက ဘာမျှ ပြန်မပြောတော့ပါ။
 တွေးတောနေမိလေသည်။
 'ယိဆိုတဲ့စာလုံးဟာ ယန်ဆိုတဲ့ စာလုံးကနေ နည်းနည်း
 ဖြတ်ပစ်လိုက်ရင် ရတယ်၊ ဒုတိယလန်ဆိုတော့ ဟင်း ... သူ ..သူ
 ဟာ ငါ စွန့်ပစ်ခဲ့ရတဲ့ သမီးလေးပဲလား'
 အတွေးနှင့်အတူ နန့်လန်မင်ဟိုမှာ ထရပ်လိုက်သည်။
 ထိုစဉ် အခန်းပြင်မှ ...
 'သခင်မကြီး ... သခင်ကြီး နိုးလာပါပြီ'
 ဟူသော အသံကို ကြားလိုက်ရလေသည်။
 နန့်လန်မင်ဟို၏ ခန္ဓာကိုယ်မှာ ပြန်လည် ပျော့ခွေကျသွား
 ပြီး ထိုင်ချလိုက်သည်။ ပြီးမှ ...
 'ငါ ... ဘာကူညီရမလဲ'

ယိလန်ကျူးက ...
 'ဘာအခက်အခဲပဲ ဖြစ်ဖြစ် ... တစ်ယောက်တည်း ရင်ဆိုင်
 နိုင်ပါတယ်'
 'ဒါဆို ... ဘာကြောင့် လာတာလဲ၊ အကြောင်းမရှိဘဲနဲ့တော့
 ထာမှာ မဟုတ်ပါဘူး'
 'ရှိတယ်ဆိုရင်ကော ... ဘာလုပ်မလဲ'
 'ငါက ... မင်းကို ကူညီပေးမလို့'
 'ဒါဆို ရှင်တို့ဖမ်းထားတဲ့လူကို ကျွန်မနဲ့ ပြန်ထည့်ပေး
 ခဲ့တယ်'
 နန့်လန်မင်ဟိုက ...
 'ငါ့ကို လက်နက်ပုန်းနဲ့ တိုက်ခိုက်တဲ့သူ ... မဟုတ်လား'
 ယိလန်ကျူးက ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ပြီး ...
 'ဟုတ်တယ်၊ သူကလည်း ရှင်မှန်းမသိလို့ တိုက်ခိုက်လိုက်
 ပြီးတော့ ... သူကလည်း မိဘမဲ့တစ်ဦးပဲ၊ ရှင် လွှတ်မပေး
 နှေးလား'
 နန့်လန်မင်ဟိုက သက်ပြင်းချလိုက်ရင်း ...
 'ကောင်းပြီလေ ... ငါလွှတ်ပေးလိုက်ပါမယ်'
 ပြောပြီး အခန်းထဲမှ လျင်မြန်စွာ ထွက်သွားလေသည်။
 ထိုစဉ် ... နန့်လန်မင်ရော့က ...
 'ကဲ မိန်းကလေး ... ထိုင်ပါဦး၊ ဒေါ်ဒေါ် ... ပြန်လာမှာပါ'
 ယိလန်ကျူး ထိုင်လိုက်၏။ မကြာမီပင် ... နန့်လန်မင်ဟိုနှင့်
 တွေ့ဆုံပွားကျောင်းတို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာကြသည်။

ကြောင်ဟွာကျောင်းမှာ ဇာပဝါနှင့် မိန်းကလေးအား တွေ့သောအခါ အံ့သြသွားလေသည်။ ယိလန်ကျူးက ... ကြောင်ဟွာကျောင်းအား အကဲခတ်ကြည့်လိုက်၏။

ကြောင်ဟွာကျောင်းမှာ ဒဏ်ရာက သွေးထွက်လွန်ခဲ့ဟန်တူသည်။ အင်္ကျီတစ်စည်လုံး သွေးများစွန်းထင်းနေပြီး မျက်နှာမှာလည်း ဖြူရော်နေ၏။ ထို့အပြင် ခန္ဓာကိုယ်မှာလည်း ယိမ်းယိုင်နေလေသည်။ ယိလန်ကျူးက ...

ရှင် ... လမ်းကော လျှောက်နိုင်ပါ့မလား'

ကြောင်ဟွာချောင်းက ရင်ကော့လိုက်ပြီး ...

'ရတယ်'

နန့်လန်မင်ရော့က ခေါင်းခါလိုက်ပြီး ...

'ခင်ဗျားတို့ ... ဒီအတိုင်း ထွက်သွားလို့ လွယ်မှာ မဟုတ်ဘူး ကျုပ် ... လိုက်ပို့ပါ့မယ်'

ကြောင်ဟွာကျောင်းက ခေါင်းမာစွာဖြင့် ငြင်းဆန်လိုက်၏။

'ရတယ် ... ကိစ္စမရှိဘူး၊ ကျုပ်တို့ သွားရတယ်'

နန့်လန်မင်ရော့က ...

'ဒါဆို ... ဒီမြားကလေး ယူသွားပါ'

ယိလန်ကျူးက လှမ်းယူလိုက်၏။ ကျောက်စိမ်းဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော မြားတိုကလေး ဖြစ်သည်။ မြားပေါ်တွင် 'တော်ရတယ်' ဟူ၍ ရေးသားထားသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

ကြောင်ဟွာကျောင်းက ယိလန်ကျူး မြားကို ယူသည်ကို တွေ့သောအခါ ... မကျေမနပ်နှင့် လှမ်းကြည့်လိုက်လေသည်။

ထို့နောက် ... ရှေ့မှ ထွက်သွားလေ၏။

ယိလန်ကျူးက နန့်လန်မင်ဟိုအား စိုက်ကြည့်လိုက်၏။

ပြီးမှ ... ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွားလေသည်။

ယိလန်ကျူး လှည့်အထွက်၌ မျက်ရည်စများ ကျဆင်းလာသည်ကို နန့်လန်မင်ဟိုက တွေ့လိုက်ရ၏။ သူမ၏ ရင်ထဲ၌လည်း သူ့ဘက်လာ၏။ ချက်ချင်း ... ဘုရားစင်ရှေ့ဒူးထောက်ကာ ငိုကြွေးလေတော့သည်။ သို့သော် ... ငိုသံမှာမူ လုံးဝ ထွက်မလာပါချေ။

ထိုစဉ် ... ယိလန်ကျူးမှာ ကြောင်ဟွာကျောင်းအား တွဲကာ သွက်လာခဲ့၏။ လမ်း၌ ကင်းပုန်းအတော်များများနှင့် ကြုံတွေ့ခဲ့ရသော်လည်း သို့သော် ... နန့်လန်မင်ရော့ ပေးလိုက်သော မြားကို ပြလိုက်ပြီး စစ်ဆေးခြင်းပင် မရှိတော့ချေ။ နောက်ဆုံး အဆောင်အပြင်သို့ ရောက်လာပြီး တောင်အောက်ဆင်းသော လမ်းသို့ ရောက်လာ၏။

ထိုနေရာအရောက်တွင် ကင်းမှူးတာဝန်ယူသူ ကိုယ်ရီဘက်မှာ ဇာပဝါနှင့် မိန်းကလေးအား မြင်ဖူးသည်ဟု ထင်မိ၏။ သူမ တွဲလာသူကလည်း သွေးများ စွန်းထင်းနေသည်ကို တွေ့ရသောအခါ သင်္ကာမကင်း ဖြစ်လာသည်။ ယိလန်ကျူးက ကြောက်ပြသော်လည်း လွတ်မပေးဘဲ အတွင်းသို့ ပြန်လည်မေးမြန်းမိသောအခါ ငယ်သားတစ်ဦးအား စေလွှတ်လိုက်သည်။

ယိလန်ကျူးမှာ ... ဣန္ဒြေမပျက်သော်လည်း ကြောင်ဟွာကျောင်းက သည်းခံလိုစိတ် မရှိပါ။ စတင် တိုက်ခိုက် ထိုးဖောက်လိုက်လေသည်။ ထိုအခါ ... ယိလန်ကျူးကလည်း လိုက်၍ ပါဝင်လိုက်ရတော့သည်။

ကိုယ်ရံတော်များကလည်း ချက်ချင်းပိုင်းရုံ တိုက်ခိုက်လိုက်ပြီး အချက်ပေးခရာ မှုတ်လိုက်သည်။ ချက်ချင်းဆိုသလို ကူညီရန် ပြေးလာကြသည်။ ကြောင်ဟွာကျောင်းမှာ ရင်ထိတ်သွား၏။

သူ၏ ဒဏ်ရာမှာ လှုပ်ရှားလိုက်သောအခါ သွေးများ ပြန်လည် ထွက်လာ၏။ လှုပ်ရှားမှုမှာလည်း မသွက်လက်တော့ပေ။ ကိုယ်ရံတော်များကလည်း တစ်စထက်တစ်စ များလာသဖြင့် နောက်ဆုံး ဆုတ်ခွာပြေးရလေသည်။

သူသည် ... မည်သည့်နေရာသို့ ပြေးမှန်း မသိပါ။ နောက်ဆုံး အဆောင်ထဲသို့ ပြန်ရောက်လာ၏။ တစ်နေရာအရောက်တွင် ခလုတ်တိုက်လဲကျပြီး မူးမေ့သွားလေတော့သည်။

ယိလန်ကျူးမှာ တိုက်ခိုက်နေရာမှ ကြောင်ဟွာကျောင်း ပြေးသွားသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ထို့ကြောင့် သူမက ... အခြား တစ်ဘက်သို့ ပြေးလွှားလိုက်လေသည်။

ကိုယ်ရံတော်များကလည်း ထက်ကြပ်မကွာ လိုက်လာလေ၏။ နောက်ဆုံး ယိလန်ကျူးမှာ ပြေးရင်းပြေးရင်းနှင့် ပန်းဥယျာဉ်ဘက်သို့ ရောက်ရှိလာလေတော့သည်။

ယိလန်ကျူး ပြေးလာသည်ကို မောက်ဝစ်လင် တွေ့၍ ... 'ယိလန်ကျူး'

ဟု ရေရွတ်မိလိုက်၏။ ဘုန်းကြီးအိုက ... 'ဒီနေ့ ... သူတို့ကို ဒုက္ခပေးပါနဲ့တော့၊ လွှတ်ပေးလိုက်ပါ' မန်ချူးဘုရင် မျက်နှာပျက်သွားပြန်၏။ သို့သော် ... မတတ်ဘဲ ယန်ကျူးထင်းဘက်သို့ လှည့်၍ အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

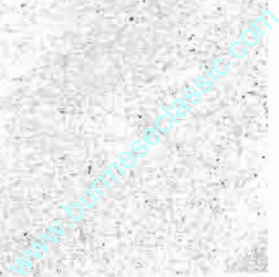
ယန်ကျူးထင်းကလည်း ကိုယ်ရံတော်များအား ရပ်တန့်ရန် အမိန့်ပေးလိုက်၏။ ဘုန်းကြီးအိုက ပုလဲကုံးတစ်ခုထုတ်ကာ ...

'ဒါ ... မင်းမိခင်ရဲ့ ပစ္စည်းပါ၊ အင်း ... အဖြစ်အပျက်တွေဟာ အိမ်ကဲလိုပါပဲ'

ဟု ပြောရင်း ပေးလိုက်၏။ ယန်ကျူးထင်းက ... 'ခင်ဗျားတို့ သွားဖို့ ... အချိန်တန်ပြီ'

မောက်ဝစ်လင်က ... 'ကျွန်မတို့ လူတစ်ယောက် ရှိသေးတယ်'

ယန်ကျူးထင်းက ဒေါသထွက်သွားပြီး ...

‘မင်းတို့ဟာ ... တရားလွန်လှချည်လား’

ဘုန်းကြီးအိုက ဘုရင်အား ...

‘ခေါင်ချို ... ဒီကနေ့ သူတို့အားလုံးကို လွှတ်ပေးလိုက်ပါ’

ဘုရင်က ယန်ကျုံးထင်းဘက်သို့ လှည့်ကာ ...

‘သူတို့ အားလုံးကို ... လွှတ်ပေးလိုက်ပါ’

ဟုပြောရင်း မျက်စိမှိတ်ပြလိုက်၏။

ဖုချင်စန်းက ထိုအချင်းအရာကို မြင်လိုက်သဖြင့် ရင်ထိတ်

သွား၏။ ယန်ကျုံးထင်းက ...

‘ခင်ဗျားတို့ သွားနှင့်ပါ။ ခင်ဗျားတို့လူကို တောင်အောက်ပို့လိုက်ပါမှမယ်’

ဖုချင်စန်းက ... ‘ကောင်းပါပြီ’

အခွင့်အရေး ရခိုက်မှ မသွားလျှင် ... ဒုက္ခတွေ့နိုင်သည်ကို သိသောကြောင့် ... မောက်စစ်လင်နှင့် ယိလန်ကျုံးတို့အား ဆွဲကာ တောင်ပေါ်မှ ပြေးဆင်းသွားလေတော့သည်။

ဖုချင်စန်းတို့ ထွက်သွားပြီးသည်နှင့် ယန်ကျုံးထင်းကလည်း လှည့်ထွက်သွား၏။ သူသည် ကြောင်ဟွာကျောင်းအား သုတ်သင်ရမည် မဟုတ်ပါလော။

ဘုရင်ကလည်း ဘုန်းကြီးအိုအား ဖေးမကာ အတွင်းသို့ ပြန်ဝင်လာခဲ့၏။ ချူကြောင်းနန်မှာမူ နေရာတွင် ရပ်ကာ ငေးနေမိ၏။ ယနေ့အဖြစ်အပျက်များသည် အိပ်မက်ဆန်လွန်းလှသည် မဟုတ်ပါလား။

ကြောင်ဟွာကျောင်းမှာ သတိပြန်ရလာ၏။

သတိရလျှင် ရချင်း ... အခန်းအား ဝေကြည့်လိုက်၏။ ‘

အခန်းတစ်ခုလုံးတွင် စာအုပ်စင်များရှိပြီး စာအုပ်များ ပြည့်နက်နေပေသည်။ သူ၏ ခန္ဓာကိုယ်အနံ့တွင်လည်း ပတ်တီးများဖြင့် စည်းနှောင်ထားသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။ ထိုအခိုက် ... လူရွယ်တစ်ဦး သူ၏ခုတင်အနီးသို့ လျှောက်လာပြီး ...

‘ခင်ဗျား သတိရပြီလား ... ဆေးသောက်လိုက်ပါဦး’

ဟု ဖော်ရွေစွာ ပြောလိုက်လေသည်။ ထိုလူရွယ်မှာ နန်လင်မင်ရှော့ ဖြစ်၏။ ကြောင်ဟွာကျောင်းက ပါးစပ် ပိတ်ထားလိုက်၏။

သူသည် ရန်သူ အကူအညီကို လက်မခံတတ်သည့် လူစား မဟုတ်ပါလော။ ထိုစဉ် ... တံခါးခေါက်သံ ကြားလိုက်ရပြီး ခြေသံအများအပြားကိုလည်း ကြားလိုက်ရလေသည်။

နန်လင်မင်ရှော့က ကြောင်ဟွာကျောင်းအား ငှက်မွေးစောင်ဖြင့် ဖုံးအုပ်ထားလိုက်၏။

သေသေချာချာ ပြန်ကြည့်ပြီးမှ တံခါးဆီသို့ လျှောက်သွားကာ ဖွင့်ပေးလိုက်လေသည်။

၁၃၄ © မိုးကျော်သူ

‘ဘာကိစ္စလဲ’

ယန်ကျုံးထင်းနှင့် ကိုယ်ရဲတော်များပင် ဖြစ်သည်။

ယန်ကျုံးထင်းက ...

‘တရားခံတစ်ယောက်ကို လိုက်ရှာနေတာပါ။ သခင်လေး

များ တွေ့မိသလားလို့ ...’

ဟု ရိုရိုသေသေပင် မေးလိုက်၏။

နန့်လန်မင်ရောက ရယ်မောလိုက်ပြီး ...

‘တွေ့တာပေါ့ဗျာ ... ငါ့အခန်းထဲမှာ ရှိတယ်’

ကြောင်ဟွာကျောင်းမှာ ထိုစကားကြောင့် ထိတ်လန့်သွား
လေသည်။ ယန်ကျုံးထင်းက အခန်းထဲသို့ တစ်ချက် ဝေ့ကြည့်
လိုက်၏။ ယေသားတစ်ဦးကလည်း ကြည့်လိုက်လေသည်။

နန့်လန်မင်ရောက ...

‘ရှိတယ် ... ဝင်လေကွာ၊ ခုတင်ပေါ်မှာ ရှိတယ်’

ဟု ထပ်ပြောလိုက်၏။

ကိုယ်ရဲတော်တစ်ဦးက ခုတင်အား လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး ...

‘ဟုတ်တယ်၊ ဟုတ်တယ် ... ခုတင်ပေါ်မှာ လူလိုလိုပဲ’

ဟု ပြောလိုက်၏။

ယန်ကျုံးထင်းမှာ မျက်နှာပျက်သွား၏။

ဝင်ပြောသော ကိုယ်ရဲတော်အား ပါးရိုက်ချလိုက်ပြီး ...

‘မင်းက သခင်လေးကို ဘာထင်နေသလဲ၊ သခင်လေး ...

စိတ်မရှိပါနဲ့၊ ကျွန်တော့်လူတွေကို ကျွန်တော် ဆုံးမပျံ့မယ်’

ဟု ပြောပြီး ပြန်လှည့်ထွက်သွားလေတော့သည်။

တေးသမား ခုနစ်ယောက် (၁) © ၁၃၅

တကယ်တမ်းအားဖြင့် ယန်ကျုံးထင်းမှာ နန့်လန်မင်ရော၏
အခန်းတွင်းသို့ ဝင်မရှာဝံ့ပါ။

နန့်လန်မင်ရော၏ ခုတင်ပေါ်၌ စောင်ပုံကို တွေ့ရ၏။

သို့သော် ...

တရားခံ ဝင်ပုန်း မနေနိုင်ဟုသာ တွက်ဆမိသည်။

အကယ်၍များ ဝင်ရှာမိ၍ တရားခံ မတွေ့ခဲ့သော် မိမိ
ရာထူးမှာ လှုပ်လှပေသည်။

နန့်လန်မင်ရောသည် မန်ချူးဘုရင်၏ ခင်မင်အရေးပေးခံ
ရသူ ဖြစ်သည်ကို ဒုက္ခ သိထားသောကြောင့်ပင် ဖြစ်ပါသည်။

ယန်ကျုံးထင်းတို့ အဝေးရောက်သွားမှ နန့်လန်မင်ရောက
တံခါးကို ပြန်လည်ပိတ်လိုက်၏။

ပြီးမှ ... ခုတင်ဆီသို့ ပြန်လျှောက်လာပြီး စောင်ကို ဆွဲဖယ်
လိုက်လေသည်။

ကြောင်ဟွာကျောင်း၏ တစ်ကိုယ်လုံး ချွေးများ စိုရွဲနေ
သည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

နန့်လန်မင်ရောက ကြောင်ဟွာကျောင်းအား ကြည့်ကာ ...
အားရပါးရ ရယ်မောလိုက်၏။

ကြောင်ဟွာကျောင်းကလည်း မနေနိုင်ဘဲ ရယ်မောမိလေ
တော့သည်။

www.burmeseclassic.com

အဇာတသတ် လက်သစ်

မန်ကျူးဘုရင်က ... အခန်းထဲ၌ ခေါက်တုံခေါက်ပြန် လမ်း
 လျှောက်နေ၏။ သူ၏ မျက်နှာပေါ်ဝယ် မကျေမနပ်ခြင်း၏ အရိပ်
 အယောင်များက ပေါ်လွင်နေသည်။ ခုတင်ပေါ်၌ ဘုန်းကြီးအိုက
 ထိုင်နေပြီး ... ချောင်းတဟွပ်ဟွပ် ဆိုးနေ၏။
 ဘုရင်က ဘုန်းကြီးအိုဘက်သို့ လှည့်ကာ ...
 'ဒီနေ့ လေစိမ်းတွေ အတိုက်ခံတာ ကြာသွားတာကိုး ...
 အနားယူဖို့ သင့်ပြီ ခမည်းတော်'
 ဘုန်းကြီးအိုက ...
 'ငါ့အတွက် ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ကဲ ... ညဉ့်နက်ပြီ၊ မင်းလည်း
 အနားယူတော့'
 ဘုရင်က ဘုန်းကြီးအိုအား ခုတင်ပေါ်တွင် လဲလျောင်း စေ
 လိုက်၏။ ပြီး ... အခန်းဆီသို့ ပြန်လာခဲ့လေသည်။

အခန်းတွင်းသို့ ရောက်သော်လည်း အနားမယူနိုင်သေးပါ။
 ခေါက်တုံခေါက်ပြန် လမ်းလျှောက်နေမိ၏။
 ဘုရင်မှာ တစ်ကိုယ်တည်း တီးတိုး ရေရွတ်လိုက်၊ ခေါင်းခါ
 ယမ်းလိုက်၊ ဒေါသတကြီး အမူအရာ ဖြစ်လာလိုက်နှင့် ဖြစ်နေ၏။
 မကြာခဏလည်း သက်ပြင်းများ ချနေ၏။ ကြည့်ရသည်မှာ တစ်စုံ
 တစ်ခုသောကိစ္စအား မဆုံးဖြတ်နိုင်ဘဲ ဇေဝေဝေါ ဖြစ်နေပုံရသည်။
 ထိုစဉ် ...
 ယန်ကျူးထင်းမှာ ကြောင်ဟွာကျောင်းအား လိုက်လံရှာဖွေ
 လျက်ရှိ၏။ နေရာနှံ့သွားပါသော်လည်း လုံးဝ မတွေ့ပါချေ။
 ထို့ကြောင့် လက်လျှော့လိုက်ပြီး ဘုရင်ထံသို့ အကြောင်းစုံ
 လျှောက်တင်ရန် ထွက်လာခဲ့လေသည်။ ဘုရင်၏ အခန်းရှေ့သို့
 ရောက်သောအခါ ဝင်ခွင့်တောင်းမည်အပြုတွင် ...
 'ယန်ကျူးထင်းလား'
 ဟူသော ဘုရင်၏ အသံကို ကြားလိုက်ရလေသည်။
 ယန်ကျူးထင်းက အံ့ဩသွားပြီး ...
 'မှန်လှပါ'
 'ဝင်လာခွဲ'
 ယန်ကျူးထင်းက အခန်းတံခါး ပွင့်ဝင်လိုက်ပြီးနောက်
 တံခါးကို ပြန်လည်ပိတ်လိုက်၏။
 ထို့နောက် ... ဘုရင်အား ဂါရဝ ပြုလိုက်လေသည်။
 ဘုရင်က ...
 'အခန်းအပြင်မှာ ဘယ်သူရှိသေးလဲ'

၁၃၈ © ပိုးကျော်သူ

ယန်ကျုံးထင်းက ...

‘အစောင့်တွေအားလုံး ခပ်လှမ်းလှမ်းက စောင့်ဖို့ မှာကြားထားပါတယ်ဘုရား’

ဟု လျှောက်တင်လိုက်၏။

ဘုရင်က ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်လိုက်ပြီး ...

‘ကောင်းတယ်၊ ဒါထက် မင်း အမှုထမ်းတာ ဘယ်လောက်

ကြာပြီလဲ’

ဟု မေးလိုက်၏။ ယန်ကျုံးထင်းက မဆိုင်းမတွပင် ...

‘ဆယ့်ငါးနှစ်ပါ ဘုရား’

ဟု ဖြေကြားလိုက်၏။ ဘုရင်က ...

‘ဒါဆို မင်းအနေနဲ့ အရင် ဘုရင်ထံမှာ သုံးနှစ်လောက် စေား

ဖူးတာပေါ့’

‘မှန်ပါ’

ဘုရင်၏ မျက်နှာမှာ ရုတ်တရက် ခက်ထန်လာ၏။

ယန်ကျုံးထင်းက ထိတ်လန့်သွားသည်။ ဘုရင်က ...

‘ဒါဆို စောစောက ဘုန်းကြီးကို မင်းသိမှာပေါ့’

ယန်ကျုံးထင်းက မျက်နှာပျက်သွားပြီး ...

‘မ ... မသိကြောင်းပါ’

ဘုရင်က ...

‘မင်း ... လိမ်စုံသလား’ ဟု ခက်ထန်စွာ မေးလိုက်၏။

ယန်ကျုံးထင်းက နဖူးနှင့် ကြမ်းပြင် ထိမတတ် အရှိအသေ

ပြုရင်း ...

စားသမား ခုနစ်ယောက် (ပ) © ၁၃၉

‘ဒီဘုန်းကြီးဟာ အရင်က ဘုရင်ပါပဲ၊ ဒါပေမယ့် ... သေသေချာချာ မကြည့်ရင် ဘယ်သူမှ မမှတ်မိပါဘူးဘုရား’

ဟု ကြောက်လန့်တကြား လျှောက်တင်လိုက်၏။

မန်ချူးဘုရင်က ...

‘အင်း ... အခုမှ မင်းက ငါ့အပေါ် သစ္စာရှိလာတယ်’

ယန်ကျုံးထင်းက ...

‘ကျွန်တော်မျိုး အသက်ထက်ဆုံး သစ္စာရှိပါမယ်ဘုရား’

ဘုရင်က ...

‘မင်းမှန်းသလိုပဲ ... ဒီဘုန်းကြီးဟာ အရင်က ဘုရင်ပါပဲ၊

ဒီနေ့ သူဟာ တိုင်းရေးပြည်ရေးကိစ္စများမှာ ဝင်ပြီးစွက်ဖက်ခဲ့တယ်၊

အင်း၊ မင်း ... ဝူမင်ချူး ဘယ်လိုသေခဲ့သလဲဆိုတာ သိသလား’

ယန်ကျုံးထင်းက ...

‘မသိပါဘုရား’

ဘုရင်က ...

‘ပညာရှိ ဝူမင်ချူးဟာ ... ခမည်းတော်နဲ့ ဓာတ်ရှောင်ရွက်တို့

အကြောင်း ကဗျာတစ်ပုဒ် ဖွဲ့ဆိုခဲ့တယ်၊ ခမည်းတော်ဟာ ဒီ ဝူထိုင်

တောင်ပေါ်မှာ ရှိနေဆဲ ဆိုတာပါ ဖော်ပြခဲ့တယ်၊ ဒီတော့ ... သူ့ကို

နှုတ်ပိတ်တဲ့အနေနဲ့ ငါ့အဆိပ် အရက်တစ်ခွက် ဆူချခဲ့တယ်၊ ဒါကို

လုပ်သင့်တယ်လို့ မင်း ယူဆသလား’

ဟု မေးလိုက်၏။ ယန်ကျုံးထင်းမှာ ထိတ်လန့်သွား၏။

သူသည်လည်း ယနေ့ ပထမဘုရင်ကို မှတ်မိခဲ့သည် မဟုတ်

ပါလား ...

၁၄၀ © မိုးကျော်သူ

ယန်ကျုံးထင်းသည် ချက်ချင်း ရှိခိုးလိုက်ပြီး ...
 'သေသင့်ပါတယ် ဘုရား'
 မန်ချူးဘုရင်က ...
 'မင်း မဆိုးဘူး၊ ဉာဏ်ရှိသားပဲ၊ မင်းကို ငါ မအိပ်သေးဘဲနဲ့
 စောင့်နေတာ ဘာကိစ္စလဲ ဆိုတာကော သိသလား'
 ယန်ကျုံးထင်းမှာ ချွေးပြန်လာ၏။
 ယနေ့ညသည် လျှို့ဝှက်ချက်များကို သိရှိခဲ့ရပြီ ဖြစ်၏။
 ဘုရင်မင်းမြတ်သည် အကြံအစည်တစ်ခု ရှိပုံရ၏။
 မိမိသည် ယနေ့ည ဘုရင်မင်းမြတ် သဘောကျ ဆောင်ရွက်
 နိုင်လျှင် မိမိအဖို့ ပို၍ ကြီးပွားတိုးတက်နိုင်၏။ သို့မဟုတ်ပါက
 ယနေ့ညသည် မိမိအတွက် နောက်ဆုံးညသာ ဖြစ်ပေတော့မည်ဟု
 တွေးမိလိုက်၏။
 ထို့ကြောင့် ... သူက ရဲဝံ့စွာပင် လျှောက်တင်လိုက်၏။
 'ဘာကိစ္စလဲဆိုတာတော့ ကျွန်တော်မျိုး မခန့်မှန်းတတ်ပါ။
 သို့သော်လည်း ကျွန်တော်မျိုးဟာ ဘုရင်မင်းမြတ်အပေါ် သစ္စာ
 စောင့်သိပါ့မယ်။ ဘုရင်မင်းမြတ်က သေဆိုလည်း သေဝံ့ပါတယ်'
 ဘုရင်က သဘောကျသွား၏။ ထိုစဉ် တစ်ဘက်ခန်းမှ
 ဘုန်းကြီးအို၏ အသံက ထွက်ပေါ်လာ၏။
 'ခေါင်ချို မင်း မအိပ်သေးဘူးလား၊ ဘယ်သူနဲ့ စကား
 ပြောနေတာလဲ'
 ဘုန်းကြီးအို၏ မေးသံနှင့်အတူ ချောင်းဆိုးသံကလည်း
 ထွက်ပေါ်လာသည်။

'ဖခမည်းတော် နေမကောင်းဘူးလား၊ သားတော် အခုလာ
 ကြည့်ပါ့မယ်'
 'ကိစ္စမရှိဘူး၊ မင်း အိပ်တော့ ... ညဉ့်နက်လှပြီ'
 ဘုရင်က ယန်ကျုံးထင်းဘက်သို့ လှည့်လိုက်ပြီး ...
 'ကဲ ... မင်း ငါနဲ့ လိုက်ခဲ့၊ ဟိုရောက်ရင် မင်းကောင်းကောင်း
 ပြုစုပါ'
 ဟုပြောပြီး လှည့်ထွက်သွားလေ၏။
 ယန်ကျုံးထင်း ... အကြီးအကျယ် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွား
 ရင်း ဘုရင်နောက်မှ လိုက်ခဲ့လေသည်။
 ဘုန်းကြီးအိုမှာ ... ခုတင်ပေါ်၌ လဲလျောင်းနေ၏။
 ထိုစဉ် ... ဘုရင်နှင့် ယန်ကျုံးထင်းတို့ ဝင်ရောက်လာသည်။
 ဘုန်းကြီးအိုမှာ ယန်ကျုံးထင်း ပါလာသဖြင့် မသိမသာ
 မျက်မှောင်ကြုတ်သွား၏။ ဘုရင်က ...
 'သူက ... သားတော်ရဲ့ သက်တော်စောင့်ပါ။ အခုတလော
 နန်သူတွေက စိတ်ချရတာ မဟုတ်ဘူး၊ သူ့ကို ပြုစုခိုင်းဖို့ ခေါ်လာ
 တာပါ'
 ဘုန်းကြီးအိုက ချောင်းသုံးချက် ဆက်တိုက်ဆိုးပြီးမှ ...
 'မင်း ... နာမည်'
 ယန်ကျုံးထင်းက ...
 'ယန်ကျုံးထင်းပါ။ ကျွန်တော်မျိုး အရှင်ဘုရားလက်အောက်
 မှာ သုံးနှစ်လောက် တာဝန်ထမ်းခဲ့ဖူးပါတယ်'
 ဘုန်းကြီးအိုမှာ မျက်မှောင်ကြုတ်သွားလေသည်။

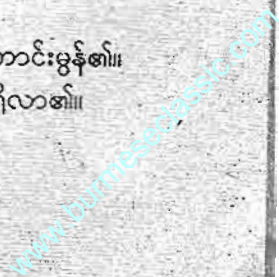
ယန်ကျုံးထင်းကိုလည်း စိုက်ကြည့်လိုက်၏။
 ယန်ကျုံးထင်းမှာ မလုံမလဲ ဖြစ်သွားပြီး ခန္ဓာကိုယ်မှာ
 လည်း တုန်ယင်သွားသည်။ ဘုန်းကြီးအိုက ...
 'ကဲ ... ငါ့ကို တွဲထူပါဦး'
 ယန်ကျုံးထင်းတ ထရပ်လိုက်၏။
 ဘုရင်က ယန်ကျုံးထင်းအား စိုက်ကြည့်ကာ ...
 'ခမည်းတော်ကို ... ကောင်းကောင်း ပြုစုလိုက်ပါ'
 ဟု ပြောလိုက်သည်။ ဘုန်းကြီးအိုမှာ ရင်ထိတ်သွား၏။
 သူ၏သားတော် ခေါင်ချိုသည် သူ့အား လူကြားထဲ၌ အထူး
 သဖြင့် အပြင်လူတစ်ဦးဦး၏ရှေ့၌ မည်သည့်အခါမျှ ခမည်းတော်
 ဟု မသုံးနှုန်းပါ။ ယနေ့ညမှ သုံးနှုန်းနေပေသည်။
 ထိုစဉ် ... ယန်ကျုံးထင်းက အနားရောက်လာပြီး ချိုင်းမှ
 မထူ လိုက်၏။
 ဘုန်းကြီးအိုက ယန်ကျုံးထင်းအား မသင်္ကာ၍ စိုက်ကြည့်
 လိုက်၏။
 ယန်ကျုံးထင်းမှာ ... တုန်ယင်သွားပြီး ဘုန်းကြီးအား
 လွှတ်ချ မည်ကဲ့သို့ ဖြစ်သွား၏။ ဘုရင်က ...
 'ဟေ့ ... မင်းကောင်းကောင်း ပြုစုပါဆိုမှ'
 ဟု လှမ်းအော်လိုက်၏။
 ယန်ကျုံးထင်းမှာ စိတ်ကို တည်ငြိမ်အောင် စုစည်းလိုက်၏။
 ထို့နောက် ... မျက်လုံးကို စုံမှိတ်ကာ ဘုန်းကြီးအိုကြီးအား
 အတွင်းအားဖြင့် ညှစ်ချလိုက်လေသည်။

ဘုန်းကြီးအိုကြီးမှာ ထိတ်လန့်သွား၏။
 ယုတ်မာသော ဘုရင်အား ကြည့်ကာ ...
 'သားတော် ... မင်း ...'
 ဟု ရှေ့တွင်ရင်း ခုတင်ပေါ်သို့ ပြန်လည် လဲကျသွားလေ
 တော့သည်။
 မန်ချူးဇကရာဇ်များအနက် ယခု ဘုန်းကြီးအို (သို့) ဘုရင်
 ခွန်းကျိသည် စစ်ပွဲအများဆုံး ဆင်နွဲခဲ့သူ ဖြစ်၏။
 စစ်ပွဲတိုင်းတွင် အောင်နိုင်ခဲ့၏။
 ရန်သူလက်ချက်ဖြင့် ဒဏ်ရာတစ်စုံတစ်ရာပင် မရဖူးပါချေ။
 ယခုမူ မထင်မှတ်သော သားတော်လက်ချက်ဖြင့် ကံကုန်ရ
 ချာချေပြီ။
 ဘုရင်က ငြိမ်သက်သွားသော ဘုန်းကြီးအိုအား မကြည့်ဘဲ
 ချက်နာလွှဲထားပြီး ...
 'ယန်ကျုံးထင်း ... ငါ့နောက် ပြန်လိုက်ခဲ့'
 ဟု ပြောကာ သူ၏ အခန်းဆီသို့ ပြန်လည် လျှောက်သွား
 လိုက်လေတော့သည်။

မန်ချူးဘုရင်က ... ကျောက်စိမ်းဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော
 အရက်အိုးအား ထုတ်ယူလိုက်ပြီး ခွက်ထဲသို့ ငှဲ့လိုက်၏။
 ထို့နောက် ယန်ကျုံးထင်းအား ...
 'ထိုင်လေ၊ တို့ ... ဒီနေ့ ဘာကိစ္စမှ မရှိတော့ဘူး၊ အရက်
 သောက်ဖို့မဲ ကျန်တော့တယ်'
 ဟု ပြောလိုက်၏။ ယန်ကျုံးထင်းက စားပွဲ၌ ဝင်ထိုင်လိုက်
 သည်။ ဘုရင်ကမီးပေးလာသော အရက်အား ငေးကြည့်နေ၏။
 ဘုရင် ပြောသောစကားကို ပြန်ကြားယောင်မိ၏။
 သူသည် ... ပညာရှိ၊ ဂုဏ်ကျေးဇူးကဲ့သို့ မဖြစ်လိုပါ။
 ထို့ကြောင့် ... ဘုရင်တိုက်သော အရက်ကို မသောက်ရဲ
 ပါချေ။ ဘုရင်က ရယ်မောလိုက်ပြီး ...
 'ဘာမှ စိုးရိမ်စရာ မရှိတော့ပါဘူး'
 ဟုပြောရင်း ထိုအရက်ခွက်ကိုပင် အကုန်မော့ချလိုက်လေ
 သည်။ ထို့နောက် နောက်တစ်ခွက် တစ်ဖန်ငှဲ့ကာ ဆူဟာသူပင်
 မော့ချလိုက်ပြန်၏။

တတိယခွက် ထည့်ပြီးနောက်တွင်မူ ယန်ကျုံးထင်းအား
 လှမ်းပေးကာ ...
 'မင်း ... ဒီနေ့ကစပြီး ငါ့လူယုံတော် ဖြစ်သွားပြီ၊ ငါက လွဲရင်
 ဘယ်သူမဆို မင်းအမိန့်ကို နှာခံစေရမယ်'
 ဟု အားရပါးရ ပြောလိုက်၏။
 ယန်ကျုံးထင်းမှာ ... ဝမ်းသာသွား၏။
 ချက်ချင်းပင် ဘုရင်အား ခူးထောက် ဂါရဝ ပြုလိုက်၏။
 ပြီးနောက် ... အရက်ခွက်ကို ယူကာ မော့ချလိုက်ပြီး ...
 'ဘုရင်မင်းမြတ် ... သက်တော်ရာကျော် ရှည်ပါစေ'
 ဟု ဆုတောင်းပေးလိုက်လေသည်။
 ဘုရင်က အားရပါးရ ရယ်မောလိုက်၏။
 ထိုစဉ် ... အခန်းအပြင်ဘက်မှ ရယ်သံတစ်ချက် ကြားလိုက်
 ရလေသည်။
 ဘုရင်မှာ မျက်နှာပျက်သွား၏။
 ယန်ကျုံးထင်းကမူ ချက်ချင်းခုန်ထကာ ပြတင်းပေါက်မှ
 ထွက်ပြီး ရယ်သံကြားရာသို့ ကြည့်လိုက်၏။
 အဝေးခေါင်မိုးပေါ်တွင် ပြေးလွှားနေသော လူရိပ်တစ်ရိပ်
 ကို တွေ့လိုက်၏။
 သူလည်း တုန်ဆိုးမနေတော့ဘဲ ထိုအရိပ်နောက်သို့ ပြေး
 လိုက်သွားလေတော့သည်။
 ယန်ကျုံးထင်း၏ ကိုယ်ဖော့ပညာမှာ ကောင်းမွန်၏။
 ခဏချင်းပင် ... ခေါင်မိုးပေါ်သို့ ရောက်ရှိလာ၏။

ခေါင်မိုးပေါ်သို့ ရောက်သောအခါ လူရိပ်သည် ထွက်ပြေး သွားခြင်းမရှိဘဲ စောင့်ဆိုင်းနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

ယန်ကျုံးထင်းမှာ စဉ်းစားမနေပါ။

ထိုလူရိပ်အား တစ်ရှိန်ထိုး ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်လိုက်လေ တော့သည်။ ထိုလူက အသာပင် ရှောင်တိမ်းပေးလိုက်ပြီး ...

‘မင်း သေချင်လို့လား၊ အခုလို တိုက်ခိုက်နေရင် အဆိပ်တွေ ပျံ့ကုန်လိမ့်မယ်’

ဟု ပြောလိုက်သည်။ ယန်ကျုံးထင်း အံ့အားသင့်သွား၏။ ချက်ချင်းပင် ... ခန္ဓာကိုယ်အား အတွင်းအားဖြင့် လှည့်ပတ်

စစ်ဆေးလိုက်၏။ အတွင်းအားကို မည်သို့မျှ စုစည်းမရပါချေ။ ယန်ကျုံးထင်း၏ မျက်နှာမှာ ဖြူရော်သွား၏။

ခန္ဓာကိုယ်မှာလည်း ခိုင်ခိုင်မာမာလှပိုင်လှပိုင် လာလေ သည်။ ထိုလူက ...

‘မင်းက မင်းဘုရင်ရဲ့ အဆိပ်အရက်ကို သောက်ခဲ့တာပဲ၊ ငါ ကယ်မလို့လာတာ မိမိ မိပျိုမလား မသိဘူး’

ဟု ဆက်ပြောလိုက်၏။

ယန်ကျုံးထင်းမှာ ထိုလူ၏စကားကို ကောင်းစွာပင် မကြား တော့ပါ။ သတိလစ် လဲကျသွားလေသည်။

ထိုလူက ကမန်းကတန်း ဖမ်းဆွဲလိုက်နိုင်၍သာ အမိုးပေါ်မှ ပြုတ်မကျခြင်း ဖြစ်၏။

ထိုလူက ချက်ချင်းပင် ... ယန်ကျုံးထင်း၏ ခန္ဓာကိုယ်အား အပ်ကလေးများဖြင့် စိုက်လိုက်၏။

ထို့နောက် ဆေးတစ်လုံးကို တိုက်ကျွေးကာ ယန်ကျုံးထင်း အား နှိပ်နယ်ပေးလိုက်၏။ မကြာမီ ... ယန်ကျုံးထင်းမှာ သတိ ပြန်ရလာလေသည်။ ထိုလူက မေးလိုက်၏။

‘မင်း ... သတိပြန်ရပြီလား’

ယန်ကျုံးထင်းက ...

‘ကျေးဇူးပါပဲဗျာ၊ ဒါပေမယ့် ... ကျွန်တော့်မှာ ခွန်အား လုံးဝ မရှိတော့သလို ခံစားနေရတယ်’

ထိုလူက သက်ပြင်းချရင်း ...

‘မင်း သိပ်ကံကောင်းတယ်၊ ငါ့မှာ ထင်းစန်းတောင်က ‘နှင်း ကြာပန်း’ ပါလာလို့ ဒါတောင် မင်းရဲ့ အဆိပ်ကို ခဏပဲ ထိန်းထား နိုင်မှာ’

ဗျာ ...

ယန်ကျုံးထင်း ပို၍ ထိတ်လန့်သွားသည်။ ထိုလူက ...

‘မင်း အဆိပ်က တော်တော်ပြင်းတယ်၊ မင်း ငါနဲ့ လိုက်ခဲ့၊ ဒါမှ ... မင်းကိုယ်ထဲက အဆိပ်ကို ထုတ်နိုင်မှာ’

ယန်ကျုံးထင်းမှာ တွေ့ဝေသွား၏။ ခဏကြာပြီးနောက် ...

‘အင်းလေ၊ ကျုပ်ဘဝက ဒီမှာ ဆက်နေဖို့လည်း အခြေ အနေမပေးတော့ပါဘူး၊ လိုက်ခဲ့ပါမယ်’

ထိုလူက ယန်ကျုံးထင်း လက်ခံသည်နှင့် ယန်ကျုံးထင်း အား ဖေးမ, ကာ ထွက်လာခဲ့လေသည်။

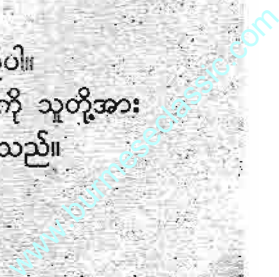

www.burmeseclassic.com

အရှင်ဦး၏ အလင်းရောင်ပင် ထွက်စပြုလာပြီ ဖြစ်၏။
 ဝူဟန်ယင်း၏ ဂေဟာ ဧည့်ခန်းတွင်း၌မူ လူတစ်စု စကား
 ပြောနေ၏။ ထိုလူစုမှာ ... လျှူယုဖန်တို့လူစုပင် ဖြစ်ပါသည်။
 လျှူယုဖန်တို့မှာ ဖုချင်စန်းတို့ ထွက်သွားပြီး ယခုထိ ဖြန်
 မလာသေးသည့်အတွက် စိတ်ပူနေကြ၏။ ထို့ပြင် ... ယိလန်ကျုံး
 ကိုလည်း မတွေ့သဖြင့် ပို၍ ရတက်မအေး ဖြစ်သွားကြ၏။
 ဝူဟန်ယင်းက ... နှစ်သိမ့်ထားရသည်။
 နောက်ဆုံး ... ဝူဟန်ယင်းက သူ၏ တပည့်ဆယ်ဦးခန့်
 အား လယ်သမားအသွင် ရုပ်ဖျက်စေကာ အခြေအနေစုံစမ်းရန်
 စေလွှတ်လိုက်လေသည်။
 အားလုံးကိုလည်း အိပ်စက်အနားယူခိုင်းလိုက်သည်။
 လျှူယုဖန်တို့မှာလည်း ... ပင်ပန်း နွမ်းနယ်နေသည့်အပြင်
 ဘာမျှလုပ်စရာ မရှိသည့်အတွက် အနားယူလိုက်ရလေတော့၏။

နောက်တစ်နေ့ နံနက်
 ဝူဟန်ယင်း၏သားငယ် ဝူချင်းဟွာနှင့် သမီးဖြစ်သူ ဝူချုံး
 ယောင်တို့မှာ ဂေဟာ၏ အနောက်ဘက်သို့ ပန်းခူးထွက်လာ
 ကြ၏။ သူတို့နှစ်ယောက်မှာ ကလေးအရွယ်သာ ဖြစ်သည့်အတွက်
 ဖြစ်ဖော်နေသည့် အခြေအနေများကို နားမလည်ကြပါချေ။
 လွတ်လပ်စွာ ဆော့ကစားနေကြ၏။ ထိုစဉ် ... အနီရောင်
 အရိပ်တစ်ခုက သူတို့အနားသို့ လျင်မြန်စွာ ရောက်ရှိလာလေသည်။
 ဝူချင်ဟွားတို့ မောင်နှမမှာ ထိတ်လန့်သွားကြ၏။
 ထိုလူအား ... သေချာစွာ ကြည့်လိုက်ရာ တိဗက်လားမား
 တစ်ဦး ဖြစ်နေသည်။ တိဗက်လားမားကြီးက သူတို့အားကြည့်ကာ
 တိဗက်စကားဖြင့် တစ်စုံတရာ ပြောဆိုလိုက်ပြီး လက်ဟန်ခြေဟန်
 ဖြင့် ပြလိုက်သည်။
 ဝူချင်းဟွာက တိဗက်စကားကို နားမလည်ပါ။
 ထို့ပြင် ... လက်ဟန်ခြေဟန်ဖြင့် ပြသည်ကို သူတို့အား
 ခန့်ပြုတော့မည်ဟု ယူဆပြီး တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

ထိုအခါ ... ဂူချိုးယောင်ကလည်း ဝင်ရောက် တိုက်ခိုက် ပြန်သည်။ တိဗက်လားမားကြီးက ရှောင်တိမ်းရင်း အော်ငေါက် လိုက်၏။ ထိုစဉ်မှာပင် ...

‘ဂူချင်းဟော့၊ လူကြီးကို ဒီလိုဆက်ဆံရသလား၊ ရပ်လိုက်စမ်း’ ဟူသော အသံနှင့်အတူ ဖုချင်စန်း ရောက်ရှိလာလေသည်။ မောက်ဝမ်လင်နှင့် ယိလန်ကျူးတို့ကလည်း ရောက်ရှိလာကြ၏။

ဖုချင်စန်းမှာ ထိုတိဗက်လားမားကြီးသည် မနေ့က ဂူထိုင် တောင်ပေါ်တွင် ချူခကြောင်းနန်နှင့်အတူ ပါလာသူဖြစ်ကြောင်း မှတ်မိလိုက်သည်။ ထို့ပြင် ထိုတိဗက်ကြီးက ရန်လိုသောစိတ် မရှိ သည်ကိုလည်း တွေ့မြင်ရသောကြောင့် ဟန့်တားလိုက်ခြင်း ဖြစ် ပါသည်။ ဖုချင်စန်းက လက်နှစ်ဖက်ဆုပ်ကာ ဂါရဝပြုလိုက်၏။

တိဗက်ကြီးကလည်း ပြန်လည်ဂါရဝပြုရင်း တိဗက်စကား ဖြင့် ပြောလိုက်၏။ ဖုချင်စန်းမှာ ... တိဗက်စကားကို နားမလည် သဖြင့် ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွားလေသည်။

ယိလန်ကျူးက ရှေ့တိုးလာပြီး တိဗက်ကြီးနှင့် စကားပြော လိုက်လေသည်။ ယိလန်ကျူးနှင့် စကားတစ်ခွန်းစ နှစ်ခွန်းစ ပြော ပြီးသော အခါ တိဗက်ကြီး၏ မျက်နှာမှာ ပြုံးရွှင်သွားသည်။

ထိုနောက် ... သူတို့နှစ်ဦးက တိဗက်လို အတန်ကြာအောင် ဆက်ပြောနေကြ၏။ ပြီးမှ ယိလန်ကျူးက ရှင်းပြလိုက်လေသည်။

တိဗက်ကြီးက ဂူဟန်ယင်း၏ ဂေဟာကိုမေးရာ ကလေး နှစ်ဦးက အထင်လွဲပြီး တိုက်ခိုက်ခြင်း ဖြစ်ကြောင်း၊ သူ့အနေဖြင့် ဂူဟန်ယင်း၏ ဂေဟာကိုလာခြင်းမှာ ရန်ရာလို၍ မဟုတ်ကြောင်း

သူ့ကို ဟန်လူမျိုးလူရွယ်တစ်ဦးက စေလွှတ်လိုက်၍ ဖြစ်ကြောင်း၊ ထို့အပြင် ... ထိုလူရွယ်သည် သူ့အား ချူကြောင်းနန်၏ လက်မှ ကယ်တင်ခဲ့သူ ဖြစ်ကြောင်း ပြောပြလိုက်လေသည်။

ဖုချင်စန်းမှာ ထိုအကြောင်း ကြားသိရသောအခါ အံ့ဩသွား သည်။ တိဗက်ကြီးနှင့် ချူကြောင်းနန်တို့မှာ တစ်ဖွဲ့တည်းသားပင် မဟုတ်ပါလား။ အဘယ်ကြောင့် ချူကြောင်းနန်နှင့် တိုက်ခိုက်နေရ ပါသနည်း။ ဖုချင်စန်းက နားမလည်နိုင်သည့်အတွက် ယိလန်ကျူး အား မေးမြန်းခိုင်းလိုက်လေသည်။

ယိလန်ကျူးကလည်း တိဗက်ကြီးအား မေးမြန်းလိုက်၏။ ပြီးမှ ... ဖုချင်စန်းအား ပြန်လည် ရှင်းပြလိုက်လေသည်။

ဒီလိုပါ။ ချူကြောင်းနန်နဲ့ သူဟာ နယ်စားကြီး ဝူစန်းကွေ့ လက်အောက်မှာ အတူ အမှုထမ်းခဲ့တယ်တဲ့။ ဒီနေ့ ဂူထိုင်တိုက်ပွဲမှာ ချူကြောင်းနန် ချောက်ထဲကျသွားတာတွေ့လို့ ... သူ ဆင်းကယ် တယ်တဲ့။ ချူကြောင်းနန်းက ချောက်ထဲမှာ ဘာမှမဖြစ်ဘူး။ ချုံပေါ် ကို ကျသွားလို့ သက်သာသွားတယ်။ တိဗက်ကြီးက ကူညီမလို့ အလုပ် ချူကြောင်းနန်က သူ့ကို တိုက်ခိုက်လာတယ်တဲ့’

ဖုချင်စန်းက ... ‘ဘာဖြစ်လို့ ...’

‘သူ့လဲ မသိဘူး၊ ဒီအချိန်မှာ ... အသက်လေးဆယ်လောက် လူရွယ်တစ်ယောက် ရောက်လာပြီး ချူကြောင်းနန်ကို တိုက်တော့ ချူကြောင်းနန်ဟာ ... လက်ဝါးတစ်ချက် အရှိက်ခံပြီး ထွက်ပြေး သွားတယ်တဲ့’

ဖုချင်စနန်းမှာ ... ပို၍ အံ့ဩသွားမိသည်။

ချူကြောင်းနန်း၏သိုင်းပညာမှာ မိမိနှင့်ယှဉ်လျှင်ပင် သာနိုင်သည်ဟု ယုံကြည်၏။

ယခုလို လူငယ်တစ်ဦးက ... တိုက်ခိုက်နိုင်သဖြင့် ထိုလူရွယ်မည်သူနည်းဟု သိချင်လာ၏။

ထို့အပြင် ... မနေ့ညက ချူကြောင်းနန်းနှင့်တိုက်ခိုက်စဉ် ချူကြောင်းနန်းမှာ အတွင်းဒဏ်ရာရထားကြောင်း တွေ့ခဲ့ရသဖြင့် တိဗက်ကြီး၏စကားမှာ မှန်ကန်နိုင်ကြောင်း ယုံကြည်လိုက်၏။

ထို့နောက် .. သူသိလိုသည်တို့ကို မေးမြန်းလိုက်လေသည်။

‘အဲဒီလူရွယ် ဘယ်သူလဲဆိုတာ သိသလား’

ယိလန်ကျူးက တိဗက်ကြီးအား မေးမြန်းလိုက်၏။

တိဗက်ကြီးက ပထမတွင် ခေါင်းခါလိုက်ပြီးမှ ရုတ်တရက်

မျက်နှာ တစ်ခုလုံး ပြုံးရွှင်သွား၏။

တစ်နေရာသို့လည်း လက်ညှိုးထိုးပြလိုက်လေသည်။

ဖုချင်စနန်းတို့အားလုံးက လက်ညှိုးထိုးပြရာသို့ ကြည့်လိုက်ကြ၏။ အသတ်သုံးဆယ်ကျော်အရွယ် လူရွယ်တစ်ဦးနှင့် ... မန်ချူးဘုရင့် သက်တော်စောင့်စောင့်စောင့်နှင့် လူတစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။ မန်ချူးသက်တော်စောင့်မှာ ယန်ကျူးထင်း ဖြစ်၏။

ဖုချင်စနန်းမှာ ... ယန်ကျူးထင်းအား တွေ့လိုက်ရသောအခါ ဒေါသထွက်သွားသည်။

‘မင်း ... လိုက်လာရဲသေးတာကိုး’

ပြောရင်း ... ပြေးလွှားတိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

ထို့အတူ ... ယိလန်ကျူးမှာလည်း ထိုလူရွယ်ကို တွေ့ရလျှင် မျက်နှာတစ်ခုလုံး ပြုံးရွှင်သွားလေသည်။

ဖုချင်စနန်းမှာ ... ယန်ကျူးထင်းအနီးသို့ ဦးစွာရောက်ရှိသွားပြီး တိုက်ခိုက်လိုက်သည်။ လူရွယ်က ... ယန်ကျူးထင်းကို အကာအကွယ်ပေးလိုက်သည်။ ဖုချင်စနန်းနှင့် လူရွယ်မှာ သိုင်းတစ်ကွက်စီ ယှဉ်မိလိုက်သည်။ ထိုစဉ် ... ယိလန်ကျူး ရောက်ရှိလာပြီး ...

‘ဘာဘ ရပ်လိုက်ပါ။ ဦးဦးက ထင်းစန်းတောင်က လင်ဝိဖုန်းဝါ ဦးဦး ... ဟောသည်က ဘာဘက ... သမားတော်သိုင်းသမား ဖုချင်စနန်းပါ။ အချင်းချင်းတွေပါပဲ’

ဟု ပြောလိုက်သည်။

လင်ဝိဖုန်းက လက်နှစ်ဘက်ဆုပ်၍ ဦးညွတ်လိုက်၏။

‘နာမည်ကို ကြားဖူးတာ ကြာပါပြီခင်ဗျာ’

ဟု လေးလေးစားစား ပြောလိုက်၏။ ဖုချင်စနန်းကလည်း လင်ဝိဖုန်း၏ လေးစားရိုသေသော ဟန်မူရာကြောင့် ကျေနပ်သွား၏။ ထို့ပြင် ... လူရွယ်၏သိုင်းပညာမှာ သူထက်ပင် သာလွန်၍သာ ချူကြောင်းနန်းကို အနိုင်ယူနိုင်ကြောင်း သိရှိလိုက်လေသည်။

အမှန်စင်စစ် ချူကြောင်းနန်းမှာ လူရွယ်အား ကြောက်ရွံ့၍ ထွက်ပြေးခြင်း မဟုတ်ပါ။ လူရွယ်၏ သိုင်းပညာသည် မိမိ၏ သိုင်းပညာနှင့် ဆင်တူနေသောကြောင့် ... ရင်မဆိုင်လို၍ ရှောင်တိမ်းလိုက်ခြင်းသာ ဖြစ်၏။

ထို့နောက် ...

ဖုချင်စနန်းက လူရွယ်အား အကဲခတ်ကြည့်လိုက်၏။

၁၅၄ © ဖိုးကျော်သူ

လင်ပီဖုန်း၏ ကိုယ်နေကိုယ်ဟန်မှာ ခန့်ညားသော်လည်း မျက်နှာပေါ်မှ ဓားဒဏ်ရာနှစ်ချက်ကြောင့် ကြည့်ရဆိုးနေသည်။

လင်ပီဖုန်းက ...

‘သူ့ကိုတော့ သိမယ်ထင်ပါတယ်၊ မန်ချူးဘုရင့် သက်တော် စောင့် ယန်ကျုံးထင်းပါ’

ဖုချင်စန်း မွဲလိုက်သည်။ လင်ပီဖုန်းက ... ဆက်ပြောသည်။

‘သူဟာ ... မန်ချူးဘုရင်ရဲ့ အဆိပ်အရက် သောက်ခဲ့မိပါတယ်၊ သူ့ကို ကုနိုင်ရင် ကုသပေးဖို့ မေတ္တာရပ်ခံပါတယ်’

ဖုချင်စန်းက ဘာမျှ ပြန်မပြောပါ။

အနီးရှိအရက်ဘူးကို ဆွဲဖြုတ်လိုက်ပြီး ယန်ကျုံးထင်းအား သောက်ခိုင်းလိုက်၏။

ထို့နောက် ... အနီးရှိပန်းပင်တစ်ပင်မှ ပန်းပွင့်ကလေးများ ပေါ်သို့ ထွေးချခိုင်းလိုက်လေသည်။

ပန်းပွင့်ကလေးများမှာ ... အရက်နှင့် ထိတွေ့လိုက်သည် နှင့် ချက်ချင်းနွမ်းကြေကာ ... မြေပေါ်သို့ ကြွေကျသွားလေသည်။

ဖုချင်စန်းက သက်ပြင်းချရင်း ...

‘အင်း ... တော်တော်မြင်းတဲ့အဆိပ်ပါလား’

လင်ပီဖုန်းကလည်း ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်လိုက်ပြီး ...

‘ဘုရင်ခေါင်ချီဟာ တော်တော်ရက်စက်ပါလား၊ ဒါထက် ဘာအဆိပ်လဲ ဆိုတာကော သိသလား’

ဖုချင်စန်းက ...

‘ဒေါင်းသည်းခြေနဲ့ ဖော်စပ်ထားတဲ့ အဆိပ်ပဲ’

စားသမား ခုနှစ်ယောက် (၈) © ခဲသူ

‘သည်အဆိပ်သောက်မိတဲ့လူဟာ ... အလွန်ဆိုးနာရီဝတ်ပဲ အသက်ရှင်နိုင်မယ်၊ ငါအံ့ဩတာက ... သူက ဘာလို့ ခုထိအဆိပ် ကို ခံနိုင်နေရတာလဲ’

ဟု တွေးတွေးဆဆ ပြောလိုက်၏။ လင်ပီဖုန်းက ...

‘ကျွန်တော် ... သူ့ကို နှင်းကြာပန်း ကျွေးထားလို့ပါ’

ဖုချင်စန်းက

‘ဪ ... နှင်းကြာပန်း ကျွေးထားတာကိုး၊ နှင်းကြာပန်း

စားထားတဲ့အတွက် သူ့အဆိပ်ကို ထိန်းထားနိုင်တာပဲ’

ယိလန်ကျုံးက ကြားဖြတ်မေးလိုက်၏။

‘ဘာ ... ဒီအဆိပ်ကို ကုနိုင်မလား’

ဖုချင်စန်းက ...

‘ဖြေဆေးမရှိရင် ကုဖို့ မလွယ်ဘူး၊ အခု နှင်းကြာပန်းစား

ထားတယ်ဆိုတော့ ကုလို့ရနိုင်သွားပြီ’

လင်ပီဖုန်းက ...

‘ဒါထက် ... ဘုရင်ခေါင်ချီဟာ ဒီအဆိပ်အရက်ကို နှစ်ခွက်

တောင် သောက်ခဲ့တယ်၊ သူတော့ ... ဘာမှမဖြစ်ပါလား’

ဖုချင်စန်းက ...

‘သူ့မှာ အဆိပ်ရှိသလို ဆေးလဲရှိမှာပေါ့၊ သူက ဖြေဆေးကြို

သောက်ထားမှာပေါ့၊ ကဲ ... ကဲ ... တို့ အထဲသွားကြမယ်’

၁၅၆ © နိုးကျော်သူ

ဖုချင်စနန်းတို့လူစုမှာ ဂူဟန်ယင်း၏ ဂေဟာအတွင်းသို့ ပြန်
ရောက်လာတော့သည်။

ဖုချင်စနန်းက ... ချက်ချင်း ဆိတ်ငြိမ်သော အခန်းတစ်ခုကို
ယူလိုက်ပြီးနောက် ... ယန်ကျူးထင်းအား ထည့်လိုက်သည်။

တို့နောက် ...

အတွင်းအား လေ့ကျင့်နည်းတစ်ခု ပြလိုက်ပြီး ... အဆိပ်ကို
စုစည်းခိုင်းလိုက်၏။

ဖုချင်စနန်းက ...

‘မင်းရဲ့ ကိုယ်မှာရှိတဲ့ အဆိပ်တွေဟာ သိပ်ပြင်းထန်တယ်၊
မင်းအနေနဲ့ ... သုံးဆယ့်ခြောက်နာရီလုံးလုံး အတွင်းအားနဲ့ အဆိပ်
ကို စုစည်းပါ။ မင်းရဲ့ အာရုံကို မဖျံ့လွှင့်စေနဲ့ အာရုံ ပျံ့လွှင့်တာနဲ့
မင်းကိုယ်က အဆိပ်တွေ ပျံ့နှံ့သွားမယ်၊ အဲဒီအခါ ... ကုသဖို့
မလွယ်တော့ဘူး၊ မင်း ... ဒါကို သေသေချာချာ ဂရုစိုက်ပါ’
ဟု သတိပေးမှာကြားလိုက်ပြီး ပြန်ထွက်သွားသည်။

ယန်ကျူးထင်းသည် အခန်းထဲ၌ တင်ပလွှင်ခွေထိုင်ကာ
အတွင်းအားဖြင့် အဆိပ်ကို စတင်စုစည်းလိုက်လေတော့သည်။

ဖုချင်စနန်းတို့ ပြန်ထွက်လာပြီးနောက် ... လင်ဝိဖုန်းအား
ဂူဟန်ယင်းတို့နှင့် မိတ်ဆက်ပေးလိုက်သည်။

ဟန်စုဖန်မှာ ဝမ်းသာသွားပြီး ...

‘ခင်ဗျား သတင်းကို ကြားဖူးနေတာ ကြာပြီဗျာ၊ အခုမှပဲ
လူချင်း တွေ့ဖူးရတော့တယ်’

ဟု ပြောလိုက်သည်။

လင်ဝိဖုန်းက ရယ်မောလိုက်ပြီး ...

‘ဝိုင်းချုပ်ကြီးရဲ့ လူတွေ ... ကျုပ်ကို လိုက်ရှာတယ်လို့
ကြားရပါတယ်၊ အခု ရောက်လာပြီပဲ’

ဟန်စုဖန်က ...

‘ကျုပ်က ... အခုဝိုင်းချုပ် မဟုတ်တော့ဘူးဗျာ၊ ဟောဒီမှာ
ဝိုင်းချုပ်အသစ် လျှူယုဖန်တို့’

ဟု လျှူယုဖန်အား လှည့်၍ မိတ်ဆက်ပေးလိုက်၏။

လျှူယုဖန်မှာ ဘုံမှာ ပြန်မပြောနိုင်ပါ။

လင်ဝိဖုန်း၏အသံကို ကြားဖူးသည်ဟု ထင်မိပြီး ငေးကြည့်
နေမိသည်။

အတန်ကြာမှ ...

‘တွေ့ရတာ ... ဝမ်းသာပါတယ်ရှင်’

ဟု ပြောလိုက်သည်။

လင်ဝိဖုန်းမှာ လျှူယုဖန်အား ကြည့်လိုက်သည်။

ထိုစဉ် ... သူ၏နှလုံးသားမှာ တုန်ခါသွား၏။

ဣန္ဒြေမပျက်အောင် ထိန်းလိုက်ပြီးမှ ...

ဒီဘက်ကိုလာကြတာ တော်ချက်ကို လုပ်ကြံဖို့ တစ်ခု
တည်းတွင် ဟုတ်ဟန်မတူဘူး၊ တခြားကိစ္စလဲ ရှိဦးမယ်ထင်တယ်
ဟု မေးလိုက်သည်။

လှူယုဖန်က ...

'ကိစ္စမရှိဘဲနဲ့ မလာရတော့ဘူးလား'

လင်ဝိဖုန်းက ...

'မဟုတ်ရပါဘူးဗျာ၊ ကျွန်တော်ပြောချင်တာက တော်ချက်
ကို လုပ်ကြံဖို့အတွက်နဲ့တော့ ဒီလောက်လူစုလူဝေးနဲ့ လာကြမှာ
မဟုတ်ဘူးလို့ ထင်မိလို့ပါ'

ထုံမင်က ကြားဖြတ်ပြောလိုက်သည်။

'ခင်ဗျားပြောတာ ... မှန်ပါတယ်၊ တောင်ပိုင်းမှာ ကျုပ်တို့
ခြေကုပ်စခန်း မရှိတော့တာနဲ့ ... သည်ဘက်ကို ခြေကုပ်ယူဖို့
လာရင်း တော်ချက်ရဲ့သတင်း ကြားတာနဲ့ လုပ်ကြံဖို့ စီစဉ်ကြ
တာပါ'

လင်ဝိဖုန်းက ...

'ခင်ဗျားတို့ တောင်ပိုင်းကို ပြန်သွားတာပဲ ကောင်းပါတယ်

ဗျာ'

သူကပြောရင်း တိဗက်ကြီးဘက်သို့လှည့်ကာ ...

'သူ့မှာ ခင်ဗျားတို့ မယုံနိုင်တဲ့ သတင်းတစ်ခု ပါလာတယ်
ဟုလည်း ဆက်ပြောလိုက်သည်။

လှူယုဖန်မှာ လင်ဝိဖုန်း လက်ချောင်းကလေးများ ချိုးနေ
သည်ကို ငေးကြည့်နေသည်။

သူမ၏ရင်ထဲမှ လူတစ်ဦးအား သတိရလာသည်။

လင်ဝိဖုန်းအား စူးရဲစွာ စိုက်ကြည့်လိုက်၏။

လင်ဝိဖုန်းမှာ မျက်နှာမှ ဓားဒဏ်ရာကြောင့် ရုပ်ဆိုးနေ၏။

သူမ၏ရင်ထဲမှ လူကမူ ခန့်ညားသော၊ ယောက်ျားပီသစွာ
ချောမောသော လူတစ်ဦးပင် ဖြစ်ပါသည်။

သူမ တွေးတောနေခိုက်တွင် ဖုချင်စန်းအသံက ထွက်ပေါ်
လာ၏။

'ဘယ်လို သတင်းများလဲ'

လင်ဝိဖုန်းက ...

'ကျွန်တော်တို့ မပြောခင် ... မနေ့က မန်ချူးဘုရင်နဲ့ ချူ
ကြောင်းနန် ကိုင်ပင်နေတာ ခင်ဗျားတို့ ကြားခဲ့တယ် မဟုတ်လား'
ဖုချင်စန်းက တစ်ချက် စဉ်းစားပြီးမှ ...

'ကျုပ် တစ်ခွန်းတည်း ကြားတာပါ၊ ဝူစန်းကျွေ သည်လို
ထုပ်ရဲရဲ့လားတဲ့၊ ဘာသဘောလဲတော့ မသိဘူး'

ဟု ပြောလိုက်၏။

လင်ဝိဖုန်းက ...

'သဘောကတော့ ဝူစန်းကျွေဟာ မန်ချူးတွေကို ပြန်ပြီး
ထော်လှန်ဖို့ ကြံစည်နေလို့ပဲ'

လင်ဝိဖုန်း၏ စကားကြောင့် ... အားလုံး အံ့သြသွားကြ၏။

ထုံနိုင်အောင်လည်း ဖြစ်သွားကြသည်။

ဖုချင်စနန်း ခေါင်းခါယမ်းရင်း ...

မဖြစ်နိုင်ဘူး။ နယ်စားကြီး ဝူစန်းကျွေဟာ မန်ချူးဘုရင်ရဲ့ သစ္စာခံတစ်ဦးပဲ။ ဘာကြောင့် ပြန်တော်လှန်ရမှာလဲ

လင်ဝီဖုန်းက ...

ကျုပ်က အထောက်အထား ရထားပြီးပါပြီ။ တိဗက်ကြီးနဲ့ ယန်ကျိုးထင်းတို့ကို မေးကြည့်ပါ။ ခင်ဗျားတို့ သံသယတွေ ရှင်း သွားလိမ့်မယ်

တိဗက်ကြီးက ... ဝင်၍ရှင်းပြလိုက်၏။

နယ်စားကြီး ဝူစန်းကျွေမှာ ... မန်ချူးများ တရုတ်နိုင်ငံကို စတင်ကျူးကျော်စဉ်က မန်ချူးသစ္စာခံပြီး ကူညီခဲ့သူ ဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့် ... မန်ချူးများ တရုတ်နိုင်ငံကို စိုးမိုးနိုင်သော အခါ ဝူစန်းကျွေ အပါအဝင် သုံးဦးအား နယ်စားကြီးရာထူးဖြင့် နယ်ပယ် အများအပြားကို အုပ်ချုပ်စေခဲ့လေသည်။

နောက်ပိုင်းတွင် နယ်စားကြီးများ၏ ဩဇာအာဏာ အလွန် ကြီးထွားလာသဖြင့် ဘုရင်က အာဏာကို ပြန်လည်ကန့်သတ်ရန် စီစဉ်၏။ ထိုအခါ ... အခြားနှစ်ဦးက ရာထူးမှထွက်ကာ သားသမီး များကို အာဏာလွှဲပြောင်းပေးပြီး ဘုရင်နှင့် အတိုက်အခံမပြုဘဲ ရှောင်ကွင်းခဲ့၏။

နယ်စားကြီး ဝူစန်းကျွေမှာ အမြဲတစေ ကိုယ်ကျိုးကြည့်သူ တစ်ဦးဖြစ်၏။

ယခုကဲ့သို့ သူ၏အကျိုးစီးပွား အာဏာထိပါးလာသောအခါ မန်ချူးဘုရင်အား ပြန်လည်တော်လှန်ရန် ကြံစည်လိုက်၏။

အနောက်ဘက် တိဗက်ပြည်နယ်နှင့် ပူးပေါင်း၍ တော်လှန် ရန် ကြံစည်ခဲ့၏။

ထိုအချက်ကို ဝူစန်းကျွေ ၏လူယုံတော်ဖြစ်သော ချူကြောင်း နန်က ရိပ်မိခဲ့၏။

ချူကြောင်းနန်မှာလည်း ... အတ္တသမားပင်။

သူသည် ဝူစန်းကျွေထံမှ ထွက်လာပြီး မန်ချူးဘုရင်ထံ သစ္စာခံလိုက်၏။

မန်ချူးဘုရင်ကလည်း ... ကိုယ်ရံတော်ချုပ်ရာထူး ခန့်ပေး လိုက်၏။

ချူကြောင်းနန်ကလည်း ... နယ်စားကြီးဝူစန်းကျွေ ၏ အကြံအစည်များကို ထုတ်ဖော်လို ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

အားလုံးမှာ ... တိဗက်ကြီး ရှင်းပြလိုက်၍ အခြေအနေကို သဘောပေါက်သွားကြ၏။

ချူကြောင်းနန်က တိဗက်ကြီးအား လုပ်ကြံခြင်းမှာ တိဗက် ကြီးသည် ဝူစန်းကျွေ ၏ လူယုံတော် ဖြစ်နေဆဲကြောင့်ပင်။

ထိုစဉ်မှာပင် ... အပြင်ဘက်မှ မြင်းခွာသံများ ဆူညံစွာ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရလေသည်။

နယ်စားကြီး တော်ချက်မှာ အိပ်ရာမှနိုးလာ၏။
 နိုးလာပြီး ... မကြာမီပင် ရန်သူများ ဝင်ရောက်လာခြင်းနှင့်
 ကြောင်ဟွာကျောင်း ပျောက်ဆုံးသွားကြောင်းကိုပါ သိလိုက်ရ
 သဖြင့် စိတ်မသက်မသာ ဖြစ်သွားလေသည်။
 တော်ချက်၏ မျက်မှောင်ကြုတ်သွား၏။
 ရန်သူဝင်လာသည်က ... ကိစ္စမရှိပါ။ ကြောင်ဟွာကျောင်း
 ကို ... ကယ်ထုတ်နိုင်ရန် လွယ်ကူသည် မဟုတ်ပါ။
 အတွင်းလူပါရှိသာ ဖြစ်ရမည်ဟု တွက်လိုက်မိ၏။
 နန္ဒလန်မင်ဟိုကလည်း နယ်စားကြီးတော်ချက်၏ မျက်နှာ
 ရိပ် မျက်နှာကဲကို အကဲဖမ်းမိ၏။
 ထို့ကြောင့် ... သူမကပင် ဦးစွာ ပြောလိုက်၏။
 'ကြောင်ဟွာကျောင်း လွတ်သွားတဲ့ကိစ္စကို အပြစ်တင်ချင်
 ရင် ကျွန်မကိုသာ တင်ပါရင်၊ အစောင့်တွေကို ကျွန်မကပဲ တာဝန်
 ပေးထားတာ၊ သူတို့အစား ... ကျွန်မကိုပဲ အပြစ်ပေးပါ'
 နယ်စားကြီး တော်ချက်မှာ တွေဝေသွား၏။

သူ၏ဇနီးအား အပြစ်တင်ရန် မဆိုထားနှင့် ... မျက်နှာထား
 တင်းတင်းပင် မကြည့်ခဲ့ပါ။ ဇနီးသည်ကလည်း ယခုမှသူ့အား
 ယုယစွာ ပြုစုလာသည့် အချိန်ကို ... အနှောင့်အယှက် မပြစ်ချင်ပါ။
 သူက ပြုံးလိုက်ပြီး ...
 'ကိစ္စမရှိပါဘူးကွာ၊ လူဆိုတာ ... တစ်ခါတစ်လေ အမှား
 အယွင်းတော့ ရှိမှာပေါ့။ တပ်မှူး ကျန်းချင်ပိန်ကို ခေါ်လိုက်'
 တပ်မှူး ကျန်းချင်ပိန် ရောက်လာသောအခါ ကြောင်ဟွာ
 ကျောင်းအား ပူထိုင်အနီးတစ်ဝိုက် လိုက်လံရှာဖွေရန် စေလွှတ်
 လိုက်လေသည်။ ထို့နောက် ...
 တပ်မှူးကျန်းချင်ပိန်မှာ ... ကိုယ်ရှံအော်အစ်အားငါးရာခန့်
 ခေါ်ဆောင်ကာ ပူထိုင်တောင်ပေါ်မှ ဆင်းလာ၏။
 သူက ပူထိုင်တောင်ပေါ်မှ ဆင်းလာသည်နှင့် ဝူဟန်ယင်း
 ၏ဂေဟာကို သတိရလိုက်၏။
 ထိုဂေဟာအား ... သူတစ်ကြိမ် ရောက်ခဲ့ဖူး၏။ ထို့ကြောင့်
 ထိုဂေဟာဘက် သွားရောက်စုံစမ်းရန် ထွက်လာခဲ့လေသည်။
 လမ်းတွင် ... လယ်သမားများအား တွေ့လိုက်ရ၏။
 သူသည် ... အတွေ့အကြုံရင့်ကျက်သူပီပီ ထိုလယ်သမား
 လေးများမှာ လယ်သမား အစစ်မဟုတ်မှန်း သိလိုက်၏။
 ထို့ကြောင့် ဖမ်းဆီးစစ်မေးလိုက်ရာ ဝူဟန်ယင်း၏ ဂေဟာ
 တွင် ဧည့်သည်အချို့ ရောက်ရှိနေကြောင်း သိရှိလိုက်ရာသဖြင့်
 ဝူဂေဟာသို့ အမြန်ဆုံး ချီတက်သွားလေတော့သည်။

ဘုန်းကြီးတု ထုံမင်က ပြတင်းပေါက်မှ ထွက်ကြည့်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ... ထိတ်လန့်စွာ အော်ပြောလိုက်၏။

'ဟာ ... မန်ချူးတွေပါလား'

ဂူဟန်ယင်းတို့ကလည်း ပြတင်းပေါက်သို့ ပြေးသွားကာ ကြည့်လိုက်ကြ၏။

တပ်မှူးကျန်းချင်ပိန် ဦးဆောင်သော မန်ချူးကိုယ်ရံတော် အင်အားငါးရာခန့်က သူတို့ဂေဟာအား စနစ်တကျ ဝိုင်းရံထားသည်တို့ တွေ့လိုက်ရလေသည်။

ဂူဟန်ယင်း မျက်နှာပျက်သွားပြီး ...

'အင်း ... ဒီတစ်ခါတော့ သူသေကိုယ်သေပဲ'

ဟု ရေရွတ်လိုက်၏။

ဘုန်းကြီးတု ထုံမင်က ... စိတ်ဆတ်သူပီပီ ချက်ချင်းထွက်၍ တိုက်ခိုက်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်၏။

ဂူဟန်ယင်းက ဟန့်တားလိုက်ပြီး ...

'နေဦး ... ကျုပ်အရှင် ထွက်တွေ့လိုက်ဦးမယ်၊ အခြေအနေ

ကြည့်ပြီးမှ လှုပ်ရှားကြပါ'

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

ထို့နောက် ... ဂေဟာထဲမှ တစ်လှမ်းချင်း ထွက်လာခဲ့၏။ သူသည် ကျန်းချင်ပိန်အား အယုံသွင်းပြီး ဖမ်းချုပ်ရန် စဉ်းစားလိုက်၏။ ကျန်းချင်ပိန်က ... ဂူဟန်ယင်း ထွက်လာသည်ကို တွေ့သောအခါ မြင်းပေါ်မှ ဆင်းလိုက်၏။

ဂူဟန်ယင်းက လက်နှစ်ဖက်ဆုပ် ဦးညွတ်လိုက်ပြီး ...

'တပ်မှူးကြီး ကိုယ်တိုင်လာတာ ဝမ်းသာပါတယ်ဗျာ၊ ဘာအကြောင်းကိစ္စများ ရှိနေသလဲ'

တပ်မှူးကျန်းချင်ပိန်က မျက်နှာထား တည်တည်ဖြင့် ...

'ဂူဟန်ယင်း ... ခင်ဗျားအိမ်မှာ ဧည့်သည်တွေ ရှိနေတယ်လို့ ကြားတယ်'

ဂူဟန်ယင်းမှာ မျက်နှာပျက်သွားပြီး ...

'တပ်မှူးကြီး အကြားလွဲတာ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်၊ ကဲ ... မယုံရင် တပ်မှူးကြီး ကိုယ်တိုင် ဝင်ရှာပါ'

ဟု ပြောလိုက်၏။ ကျန်းချင်ပိန်မှာ တွေဝေသွား၏။

သူသည် ဂူဂေဟာအတွင်းသို့ မဝင်ဝံ့ပါ။

ထို့ကြောင့် ... ကိုယ်ရံတော် ဆယ်ယောက်ခန့်အား အလှူငှာ ဝင်ရှာစေရန် စိတ်ကူးမိပြီး ...

'စိတ်တော့မရှိပါနဲ့ဗျာ၊ ကျုပ်မှာ တာဝန်အရ ဆောင်ရွက်ရတာပါ၊ ဒီတော့ ... ကျုပ် ငယ်သားတွေကိုပဲ ဝင်ရှာခွင့်ပြုပါ'

ဂူဟန်ယင်းမှာ ပို၍ ရင်ထိတ်သွား၏။

သူက ကျန်းချင်ပိန်ကို ကိုယ်တိုင်ဝင်လှူင် ဖမ်းချုပ် အကွပ်ကိုင်၍ ရနိုင်၏။

ယခု အခြေအနေမှာမှ ... သူရွေးချယ်စရာလမ်း မရှိပါ။
ထို့ကြောင့် ... အသာခေါင်းညိတ်၍ နောက်သို့ ပြန်လှည့်
လိုက်၏။ ကိုယ်ရံတော်ဆယ်ယောက်ခန့်ကလည်း နောက်မှ လိုက်
လာလေတော့သည်။

ထိုအချိန်တွင် ဂေဟာအတွင်းခန်းတစ်ခု၌ ...
ယန်ကျုံးထင်းမှာ အတွင်းအားဖြင့် အဆိပ်များကို စုစည်း
နေ၏။ ထိုစဉ် ... သူ၏အခန်းတံခါးဝအနီးမှ စကားပြောသံ အချို့
ကို ကြားလိုက်ရလေသည်။

'ဒီတစ်ခါတော့ ... ဒုက္ခကောင်းကောင်းတွေ့ပြီ'
'ဟုတ်တယ်၊ ကျုပ်တို့မှာအင်အားက အလွန်ဆုံးမှ ငါးဆယ်၊
သူတို့က အများကြီးပျ'

'ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ကွာ၊ သူသေ ကိုယ်သေချရမှာပဲ'
'သူသေကိုယ်သေ မဟုတ်ဘူး၊ တို့သာ သေရမှာကွ၊ မန်ချူး
တွေကအထဲဝင်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ အပြင်ကနေ မီးရှို့ရင် ဘယ်လိုလုပ်
ကြမလဲ'

ယန်ကျုံးထင်းမှာ ကြားလိုက်ရသော စကားသံများကြောင့်
အတွင်းအားဖြင့် အဆိပ်ကို စုစည်းနေရာမှ တွေဝေသွား၏။

ပူဟန်ယင်းတို့ ဂေဟာအား မန်ချူးများ ဝိုင်းရံထားပြီး ဖြစ်
ကြောင်း နားလည်လိုက်၏။

သူက အခြေအနေကို သုံးသပ်ကြည့်လိုက်၏။

သူ့ဘဝတစ်လျှောက် မန်ချူးဘုရင်ထံတွင် သစ္စာစောင့်သိ
ကာ တာဝန်မှန်သမျှ ရွပ်ရွပ်ရွံ့ရွံ့ ထမ်းဆောင်ခဲ့၏။

သို့သော် ... သူ့အတွက် နောက်ဆုံးရလဒ်မှာ အလွန်ပြုံး
ထန်သော အဆိပ်အရက်တစ်ခွက်သာ ဖြစ်၏။

သူသည် သိုင်းလောကသားများအား သုတ်သင်နှိပ်စက်
ခဲ့သူ ဖြစ်၏။ သို့သော် နောက်ဆုံးတွင် သူ့အား သိုင်းလောကသား
များက ကယ်တင်ခဲ့၏။

သူ့ဘဝတစ်လျှောက် ကောင်းသောအကျိုး၊ အများအတွက်
အကျိုးမည်မျှ ဆောင်ရွက်ခဲ့ပါသနည်း။

သူ့ကိုယ်သူ ပြန်လည်ဆန်းစစ်ကြည့်၏။ လုံးဝ မရှိပါချေ။
ယနေ့သူသည် ပြင်းထန်လှသော အဆိပ်ကို မိနေ၏။
သေမည်၊ ရှင်မည် မည်သူမျှ မပြောနိုင်ပါ။

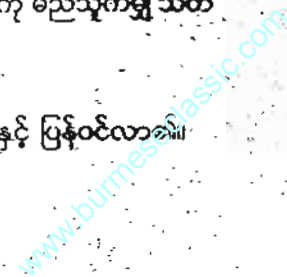
မသေမီ သူ့အနေနှင့် အများကောင်းကျိုး တစ်ခုခုလောက်
ဆောင်ရွက်သွားချင်၏။ ယခု ... ဝူဂေဟာတွင် ဒုက္ခနှင့် ရင်ဆိုင်နေ
ရပြီ ဖြစ်၏။ ထိုဒုက္ခအား လတ်တလော ဖြေရှင်းပေးနိုင်မည့်သူမှာ
မိမိပင် ဖြစ်ကြောင်းလည်း တွက်ဆမိ၏။

ထို့ကြောင့် ... သူက အတွင်းအားဖြင့် အဆိပ်စုစည်းခြင်းကို
မုပ်တန်လိုက်၏။ ထို့နောက် ... အခန်းထဲမှ ခြေလှမ်းကွဲကွဲဖြင့်
ထွက်လာခဲ့လေသည်။

အားလုံးမှာ ... အပြင်ဘက်ရှိ မန်ချူးများကိုသာ အာရုံ
စူးစိုက်နေသောကြောင့် သူထွက်လာသည်ကို မည်သူကမျှ သတိ
မပြုမိကြ ပါချေ။

ထိုအချိန်တွင် ...

ပူဟန်ယင်းမှာ စိတ်ပျက်လက်ပျက်နှင့် ပြန်ဝင်လာ၏။

မန်ချူးကိုယ်ရံတော်များကလည်း နောက်မှလိုက်လာ၏။
တံခါးဝအရောက်၌ တံခါးပွင့်သွားပြီး လူတစ်ယောက်ထွက်
လာသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

ထိုလူက ကျယ်လောင်သော အသံဖြင့် ...

‘မင်းတို့ ဘာကိစ္စနဲ့ လာကြတာလဲ၊ ငါဒီမှာရှိတယ်ဆိုတာ
မသိကြဘူးလား’

မန်ချူး ကိုယ်ရံတော်များမှာ အော်ငေါက်သံကြောင့် ထိုလူ
အား ကြည့်လိုက်၏။

ဘုရင်၏ သက်တော်စောင့် ယန်ကျုံးထင်းကို မမျှော်လင့်ဘဲ
တွေ့လိုက်ရသောအခါ ... ထိတ်လန့်သွားကြပြီး အမြန် ဦးညွတ်
အရိုအသေ ပေးလိုက်ကြလေသည်။

ယန်ကျုံးထင်းက ...

‘မင်းတို့ကို ... ဒီထဲ ဘယ်သူက ဝင်ခိုင်းလိုက်သလဲ’

‘တပ်မှူးကြီး ကျန်းချင်ပိန်ပါ’

‘သူ့ကို မြန်မြန်သွားခေါ်စမ်း’

မန်ချူးကိုယ်ရံတော်များ ခပ်သုတ်သုတ် ပြန်ထွက်သွားကြ
၏။ မကြာမီ ကျန်းချင်ပိန် ... ရောက်ရှိလာလေသည်။

ယန်ကျုံးထင်းက ကျန်းချင်ပိန်အား ကြည့်ကာ ...

‘မင်းကို ငါက ကြောင်ဟွာကျောင်းကို လိုက်ရှာခိုင်းထား

တယ် မဟုတ်လား၊ အခု တွေ့ပြီလား’

ဟု ခပ်ထန်ထန် မေးလိုက်၏။ ကျန်းချင်ပိန်က ...

‘မတွေ့သေးပါဘူး’

ယန်ကျုံးထင်းက ...

‘မတွေ့သေးတာကိုလိုက်မရှာဘဲ ဒီကို ဘာကိစ္စလာတာလဲ’
‘နယ်စားကြီးတော်ချက်က ဒီဘက်သွားရှာဖို့ လွှတ်လိုက်
တာပါ’

‘နယ်စားကြီးနဲ့ ဘုရင်မင်းမြတ်အမိန့် ... ဘယ်သူ့အမိန့်ကို
မင်းဆောင်ရွက်မှာလဲ’

တပ်မှူး ကျန်းချင်ပိန်မှာ ထိတ်လန့်သွားပြီး ...

‘ဘု ... ဘုရင်မင်းမြတ်ရဲ့ အမိန့်ကို ဆောင်ရွက်ပါ့မယ်’

ယန်ကျုံးထင်းက ...

‘အေး ... ဒါဆို မင်းတို့ပြန်တော့၊ ကြောင်ဟွာကျောင်းဟာ
အောက်မဆင်းနိုင်သေးဘူး၊ ဝူထိုင်တောင်ပေါ်မှာပဲ နိုနေလိမ့်မယ်၊
အဲဒီကို ပြန်သွားပြီး ... သေသေချာချာ ရှာကြ’

တပ်မှူး ကျန်းချင်ပိန်မှာ စောဒက မတက်ရဲတော့ပါ။

ယန်ကျုံးထင်းအား အရိုအသေပြုကာ ချက်ချင်းလှည့်ထွက်
သွား၏။

မကြာမီ မန်ချူးကိုယ်ရံတော် တပ်ဖွဲ့အားလုံး ဝူထိုင်တောင်
ပေါ်သို့ ပြန်လည်တက်သွားကြလေတော့သည်။

ယန်ကျုံးထင်းမှာ ကျန်းချင်ပိန်တို့ ပျောက်ကွယ်သွားသည် အထိ ငေးကြည့်နေ၏။ သူသည် ကြည့်နေရင်းမှ ခန္ဓာကိုယ် တစ်ခုလုံး ယိမ်းယိုင်သွား ပြီး တံခါးကို မှီထားလိုက်ရလေသည်။
ဖုချင်စန်းက ကမန်းကတန်းပြေးထွက်လာပြီး ယန်ကျုံးထင်းအား ဖေးမလိုက်၏။

ယန်ကျုံးထင်း၏ မျက်နှာတစ်ခုလုံးမှာ ညိုမည်းနေ၏။ ဖုချင်စန်းက အခြေအနေကို အကဲခတ်မိလိုက်၏။
ယန်ကျုံးထင်းသည် အချိန်မပြည့်မီ ထွက်လာခဲ့သဖြင့် အဆိပ်များထိန်းမရှိတော့ဘဲ တစ်ကိုယ်လုံးသို့ ပျံ့နှံ့သွားပြီ ဖြစ်၏။ သူ မည်သို့မျှ ကုသခြင်းငှာ မတတ်နိုင်တော့ပါ။
တွေးရင်း စိတ်မကောင်းဖြစ်လာပြီး မျက်ရည်များပင် ဝဲလာ၏။ ယန်ကျုံးထင်းက ဆိုနှင့်သော လေသံဖြင့် ...
'ကျုပ်ဘဝ တစ်လျှောက်လုံးမှာ ဒီအချိန်ဟာ အပျော်ရွှင်ဆုံးပါပဲ' ဟု ပြောလိုက်၏။
အားလုံးမှာ စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားကြ၏။

ယန်ကျုံးထင်းအား ပွေ့ချီကာ ခုတင်ပေါ်အသာချလိုက်၏။ ဖုချင်စန်းသည် ... အတတ်နိုင်ဆုံးကုသရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီး ငွေအပ်များကို ထုတ်လိုက်၏။ ယန်ကျုံးထင်းက ...
'ကျုပ်အခြေအနေ ကျုပ်သိပါတယ်၊ မကြိုးစားပါနဲ့တော့' ဝူဟန်ယင်းက ဘာမျှ ဝင်မပြောပါ။
ယန်ကျုံးထင်းရှေ့တွင် ခူးထောက်ဂါရဝ ပြုလိုက်၏။ ယန်ကျုံးထင်း၏ မျက်နှာပေါ်တွင် ကျေနပ်နှစ်သိမ့်သော အပြုံးပန်းတစ်ခုပွင့်လာပြီးနောက် ငြိမ်ကျသွားလေတော့သည်။
ဖုချင်စန်းက သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်ပြီး ...
'တပ်မှူး ကျန်းချင်ပိန် ပြန်သွားပေမယ့် ... မကြာဘူး ပြန်လာဦးမှာ သေချာတယ်' ဝူဟန်ယင်းက ...
'ဟုတ်ပါတယ်၊ သူ ... ဝူထိုင်တောင်ပေါ်ကို ပြန်ရောက်တာ အခြေအနေအမှန်ကို သိမှာပါပဲ' ထုံမင်က ...
'ဒါဆို ကျုပ်တို့ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ၊ ခုခံကြမှာလား' ဝူဟန်ယင်းက ...
'ခုခံနေလို့ အကျိုးမရှိပါဘူး၊ ဒီတော့ ... သူတို့ ပြန်မလာခင် နှုတ်တိမ်းနေတာ အကောင်းဆုံးပါပဲ' ဟု ပြောရင်း ... ငယ်သားများအား ချက်ချင်း ခရီးထွက်ရန် ဆွတ် ပြင်ဆင်ရန် အမိန့်ပေးလိုက်လေတော့သည်။

အားလုံး လူစုခွဲပြီး ထွက်သွားရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။
 လင်ပိုဖုန်း၊ လျှို့ဝှက်ဖုန်းနှင့် ဟန်စုဖုန်းတို့က အနောက်ဘက်
 သို့သွားကာ ဂုဏ်နန်းကျေကို တွေ့ဆုံမည်။
 အခြေအနေကို အကဲခတ်ပြီး မန်ချူးတော်လှန်ရေးလှုပ်ငန်း
 များ ဆောင်ရွက်ကြရပေမည်။
 မိုးမြေ ဒုဂိုဏ်းချုပ် ယန်ဟီဝေးက ... မိုးမြေအဖွဲ့သို့ ပြန်ကာ
 အဖွဲ့သားများအား စုစည်းရပေမည်။
 ထုံမင်း၊ ဝင်ချင်ယင်နှင့် ချင်းထုံတို့က ... ကွမ်တုံသို့သွားကာ
 ခြေကုပ်စခန်း ရှာဖွေမည်။
 ယီလန်ကျူးကမူ နေပြည်တော်တို့သွားကာ ကြောင်ယု
 ကျောင်းအား ကယ်တင်မည်။
 ဖုချင်စန်းနှင့် မောက်ဝမ်လင်တို့က စီချမ်နယ်သို့ သွား
 မည်ဟု အသိပေး ခရီးစဉ်ခွဲကာ ထွက်ခွာသွားကြလေတော့

ကန္တာရ ကြယ်

စန်စီးခရိုင် ... အနောက်ဘက်ခြမ်း။
 တောင်တန်းများက အလွန်ပင် မြင့်မားစောက်မတ်ကြ၏။
 မြင့်မားလှသော တောင်တန်းများကို ... ကွေ့ပိုက်ကာ မြစ်
 တစ်စင်းက စီးဆင်းနေသည်။ မြစ်နံရံများမှာ ပို၍မတ်စောက်၏။
 သို့သော် ... နံရံများတွင် ဂူပေါက်များစွာ ရှိသည်။
 ထိုဂူပေါက်များမှာ ... သဘာဝဂူပေါက်များအပြင် လူတို့
 ဖြူးလုပ်ထားသော ဂူပေါက်များလည်း ရှိသည်။
 ဂူတိုင်းလိုလို၌ ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော်များ ထည့်သွင်း ကြည့်ညှိ
 ထားကြပေသည်။ သို့သော် ... ထိုနေရာအနီးတစ်ဝိုက်၌မူ အိမ်ခြေ
 များ၌ လုံးဝ မရှိပါ။ မြို့ရွာဟူ၍လည်း ... မရှိပါချေ။
 ရာသီဥတုက ... ကြည်လင်နေ၏။ နေရောင်မှာ မြစ်ပေါ်သို့
 ဆိုးကျနေသည်။ လှိုင်းကြက်ခွပ်ကလေးများမှာ နေရောင်ခြည်
 ကြောင့် တလက်လက်ထနေ၏။

မြစ်ကမ်းပါးအတိုင်း လူရွယ်နှစ်ဦးနှင့် မိန်းကလေးတစ်ဦးတို့ လျှောက်လာနေကြသည်။ သူတို့သည် ကိုယ်ဖော့ပညာကို အသုံးပြုကာ သွားနေသောကြောင့် အလွန်ပင် လျင်မြန်လှပေသည်။

ထိုလူသုံးဦးမှာ လင်ဝိဖုန်း၊ ဟန်စုဖန်နှင့် လျူယုဖန်တို့ပင် ဖြစ်ပါသည်။ သူတို့သုံးဦးသား လျှောက်လာရင်း တဖြည်းဖြည်း ညနေစောင်းလာပေသည်။

လမ်းတစ်လျှောက်တွင် နားခိုစရာ အိမ်ခြေ မတွေ့ပါ။

ရှေ့ဘက် မျက်စိတဆုံး၌လည်း မတွေ့ရပါချေ။

လျူယုဖန်က သက်ပြင်းချရင်း...

‘ဒီညတော့ ... ဒီမှာပဲ စခန်းချရတော့မယ် ထင်တယ်’

လင်ဝိဖုန်းက ဂူများဘက်သို့ တစ်ချက်ကြည့်ကာ ...

‘မင်းက အမြဲတမ်း ပြတင်းပေါက်များများနဲ့ အလင်းရောင်

ရှိပြီး သန့်ရှင်းတဲ့အခန်းမှာ နေနေကျဆိုတော့ ဒီဂူတွေထဲမှာ စခန်းချနိုင်ပါ့မလား’

လျူယုဖန်မှာ ထိုစကားကြောင့် အံ့အားသင့်သွား၏။

သူမသည် ငယ်စဉ်ကပင် ... သူမ၏အခန်း၌ ပြတင်းပေါက်

များစွာ တပ်ဆင်ခဲ့၏။ နေရောင်ခြည် အခန်းတွင်းသို့ ထိုးဝင်သည်ကို အလွန်ပင် နှစ်မြိုက်လေသည်။

ထိုအကြောင်းကို လင်ဝိဖုန်းက မည်သို့သိနေပါသနည်း

လျူယုဖန်က လင်ဝိဖုန်းအား စိုက်ကြည့်ကာ ...

‘ရှင် ... ရှင် ကျွန်မအကြောင်း ... ဘယ်လိုလုပ်သိသလဲ’

လင်ဝိဖုန်းက ပြုံးကာ ...

‘မိန်းကလေးများများက ဒီလိုပဲသဘောကျတယ်လို့ ခန့်မှန်း

ပြီး ... ပြောလိုက်တာပါ’

လျူယုဖန်က သက်ပြင်းချကာ ...

‘ဟုတ်တော့ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ... သိုင်းလောကထဲ

ဝင်ရောက်ပြီးမှတော့ ... ဒါတွေ အရေးမကြီးတော့ပါဘူး’

ဟန်စုဖန်မှာလျူယုဖန်နှင့် လင်ဝိဖုန်းတို့ စကားလက်ဆုံ

ကျနေသည်ကိုကြည့်ရင်း ရင်ထဲ၌ ခါးသက်သက် ခံစားလိုက်ရလေ

သည်။ လျူယုဖန်နှင့် သူသိကျွမ်းခဲ့သည်မှာ ဆယ်နှစ်ကျော်ပြီဖြစ်

၏။ လျူယုဖန်က သူ့အား မိတ်ဆွေတစ်ဦးကဲ့သို့ ခင်မင်ရင်းနှီးစွာ

ဆက်ဆံခြင်းကိုပင် သိပ်မခံစားခဲ့ရပါ။

ယခု လျူယုဖန်သည် လင်ဝိဖုန်းနှင့်တွေ့ သည်မှာ ရက်ပိုင်း

သာရှိသေး၏။ သို့သော် သူမ၏အမူအရာသည် နှစ်ပေါင်းများစွာက

မိတ်ဆွေတစ်ဦးနယ် ပြောဆိုပြုမူနေသဖြင့် ရှင်ထံ ကြိုက်၍ မနာလို

ဖြစ်မိလိုက်လေသည်။

တဖြည်းဖြည်း အမှောင်ထုက ယှက်သန်းလာ၏။

သူတို့က နားခိုရန် ဂူတစ်ခုကို ရှာဖွေလိုက်၏။

မကြာပါချေ။ အလွန်ကျယ်ဝန်းသော ဂူတစ်ခုကို တွေ့လိုက်

၏။ အထဲ၌ကျယ်လွန်းရုံသာမက ပူဇော်ထားသည့် ရုပ်ပွားတော်

ပေသုံးဆယ်ခန့် မြင်လေသည်။ သူတို့အားလုံး ရုပ်ပွားတော်ရှေ့

တစ်ဖက်တော်ကာ အနားယူရန် တစ်နေရာကို သန့်ရှင်းလိုက်

သည်။

၁၇၆ © နိဂုံးသု

မီးရောင်ကြောင့် ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော်မှာ ... ပို၍ကြည်ညိုစရာ
ကောင်းလာလေသည်။

ပူနံရံ၌ ရေးဆွဲထားသော ပန်းချီကားမှာလည်း မီးရောင်
လှုပ်ရှားမှုကြောင့် အသက်ဝင် လှုပ်ရှားလာသကဲ့သို့ ရှိနေ၏။

လင်္ဂပိဖုန်းက ...

'အင်း ... ကျုပ်သည်ဘက်ကို ရောက်ခဲ့တာ နှစ်မနည်း
တော့ဘူး၊ သည်လောက် ... ကြည်ညိုစရာကောင်းတဲ့နေရာကို
တစ်ခါမှ မရောက်ဖူးဘူး'

လျှူယုဖုန်းက ...

'ရှင် ... ဒီဘက်ရောက်တာ ဘယ်နှယ်နှစ် ရှိပြီလဲ'

လင်္ဂပိဖုန်းက တစ်ချက်စဉ်းစားလိုက်ပြီး ...

'ဆယ်နှစ်ရှိသွားပြီ'

လျှူယုဖုန်း ... တွေဝေသွား၏။

လင်္ဂပိဖုန်းအား စိုက်ကြည့်ရင်း အင်္ကျီအတွင်းမှ စာရွက်လိပ်
တစ်ခုကို ဆွဲထုတ်လိုက်လေသည်။

ထို့နောက် စာရွက်လိပ်ကို ဖြန့်လိုက်ပြီး ...

'ဒီပုံကို ... ရှင်ကြည့်စမ်း'

ဟု ပြောလိုက်၏။ စာရွက်ပေါ်တွင် အသက်ဆယ့်ခြောက်
နှစ်ခန့် လူငယ်တစ်ဦး ပုံဆွဲထား၏။

လူငယ်၏မျက်နှာမှာ ခန့်ညားတည်ကြည်လှပေသည်။

လင်္ဂပိဖုန်းမှာ ... ထိုလူငယ်၏ပုံကို တွေ့သောအခါ မျက်နှာ
ကွက်ခနဲ ပျက်သွား၏။

စားသမား ခုနစ်ယောက် (၅) © ၁၇၇

သို့သော် ... ချက်ချင်း ဣန္ဒြေပြန်သည်လိုက်ပြီး ...

'လက်ရာ တော်တော်ကောင်းတာပဲ'

ဟု ချီးကျူးလိုက်သည်။ လျှူယုဖုန်းက ...

'ရှင် ... ဒီလူကို သိတယ်မဟုတ်လား'

လင်္ဂပိဖုန်းက ခေါင်းကိုညင်သာစွာ ခါယမ်းလိုက်ပြီး ...

'ငါ ... မသိဘူး'

ဟန်စုဖုန်းမှာလည်း ထိုလူငယ်ပုံကို ကြည့်နေ၏။ သူသည်
လျှူယုဖုန်း၏ အပြုအမူများကို နားမလည်နိုင်ဘဲ ဖြစ်နေလေသည်။

သူက မအောင့်အည်းနိုင်တော့ဘဲ ဖွင့်မေးလိုက်၏။

'ဒီလူငယ်က ဘယ်သူလဲ၊ ညီမရဲ့ ပျောက်ဆုံးနေတဲ့ ဆွေမျိုး
များလား'

လျှူယုဖုန်း၏ ခန္ဓာကိုယ်မှာ တုန်ယင်နေ၏။

အတန်ကြာမှ သူမက စိတ်ကိုပြန်ထိန်းချုပ်လိုက်ပြီး နံရံကို
မှီလိုက်၏။

ပူတွင်းတစ်နေရာမှ စမ်းချောင်းကလေးစီးသံကို ကြားရ၏။

ရေသံကြားလိုက်ရသောအခါ ... တစ်ချိန်က ဒီရေတက်နေ
သော မြစ်တစ်စင်း၏ ရှုခင်းကို ပြန်လည် မြင်ယောင်လာလေသည်။

သူမ၏မျက်နှာမှာ ... ဖြူရော်လာလေသည်။

ဟန်စုဖုန်းက ... လျှူယုဖုန်း၏ အခြေအနေကိုကြည့်ကာ
မီးခိုခိုသွားပြီး ...

'ညီမ ဘာဖြစ်သွားတာလဲ'

ဟု အလောတကြီး မေးလိုက်၏။

လျှူယုဖန်က သက်ပြင်းချရင်း ...

'ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ကျွန်မ ဒီကိစ္စကို ရှင့်ကို ပြောပြမလို့ ကြာပါပြီ၊ အခွင့်မကြုံလို့ပါ'

ဟန်စုဖန်က ငြိမ်သက်စွာ နားထောင်နေလိုက်၏။

လျှူယုဖန်က ...

'ဒီပုံဟာ ကျွန်မကိုယ်တိုင် ဆွဲထားတာပါ။ ဒီပုံထဲက လူဟာ ကျွန်မရဲ့ ငယ်ငယ်လေးကတည်းက ရင်းနှီးခဲ့ရတဲ့ မိတ်ဆွေတစ်ဦးပါ။ ကျွန်မက သူ့ကို ဟန်ကျိုးမြို့ပြင်တစ်နေရာမှာ ပါးရိုက်ခဲ့မိပါတယ်'

ဟု ဆွေးမြည့်သော လေသံဖြင့် ပြောလိုက်၏။

ဟန်စုဖန်က ...

'ညီမက ... ဘာဖြစ်လို့ ပါးရိုက်တာလဲ'

လျှူယုဖန်က ...

'ကျွန်မ အမှားတွေပါပဲ၊ ဒီအကြောင်းတွေပြောရရင် အရှည်

ကြီးပါပဲ'

ဟန်စုဖန်က ...

'ညီမ ပြောပြနိုင်ရင် ... ပြောပြပါလား'

ဟု မေးလိုက်သည်။ လျှူယုဖန်က ...

'သည်လိုပါ။ ကျွန်မရဲ့ မိဘတွေဟာ ... နယ်ချဲ့ မန်ချူးတွေကို ရင်ဆိုင်ရင်း ကျဆုံးခဲ့ကြပါတယ်။ တစ်နေ့မှာ အဖမ်းခံရတဲ့ မျိုးချစ်သိုင်းသမားတချို့က ထုတ်ဖော်လိုက်တဲ့အတွက် ကျွန်မ မိတ်ဆွေနဲ့ မျိုးချစ်သိုင်းသမားတချို့ အဖမ်းခံခဲ့ရတယ်။ သူတို့ နှိပ်စက်ခံရတော့

မခံနိုင်ဘဲ ထုတ်ဖော်ပြောလို့ လျှို့ဝှက်နေရာကို မန်ချူးတွေသိသွားပြီး အကုန်အဖမ်းခံလိုက်ရပါတယ်။ ကျွန်မတို့ ဟန်ကျိုးမြို့မှာ ထောင်ဖောက်ထွက်ပြေးတဲ့အခါ သူ လွတ်လာတယ်။ သည်အချိန်မှာ သူနဲ့ တွေ့ပြီးမေးတော့ ဝန်ခံခဲ့လို့ ကျွန်မက ပါးရိုက်မိတာပါ' ဟန်စုဖန်က ...

'နည်းတောင် နည်းသေးတယ်၊ သတ်ပစ်ဖို့ကောင်းတာကို'

လျှူယုဖန်က မကျေမနပ်နှင့် မျက်စောင်းထိုးလိုက်ပြီး ...

'ကျွန်မ အဆုံးအဖြတ်စောသွားလို့ပါ။ ဒီအချိန်က သူ့အသက်

က ... ဆယ်ခြောက်နှစ်ပဲ ရှိသေးတယ်၊ ပြီးတော့ ...'

ဟန်စုဖန်က ကြားဖြတ် ပြောလိုက်ပြန်၏။

'အသက်ငယ်တာနဲ့ ခွင့်လွှတ်ဖို့ ဘာမှမဆိုသဘူး၊ လျှို့ဝှက်

ချက်ကိုမှ မစောင့်ထိန်းနိုင်ရင် ... သတ်ပစ်တာအကောင်းဆုံးပဲ'

လျှူယုဖန်က နောက်ထပ်မျက်စောင်း တစ်ချက်ထိုးလိုက်

ပြီးနောက် ...

'ရှင် မသိဘဲ ကြားဖြတ်ဝင်ပြောနဲ့ တကယ်တော့ သူဟာ ရန်သူရဲ့ လှည့်စားမှုကို ခံရတာပဲ၊ ဒီကိစ္စတွေကို ကျွန်မလဲ နောက်မှ သိခဲ့ရတယ်။ အဖြစ်ကတော့ ဒီလိုပါ ... သူနဲ့အတူ ရန်သူ သူလျှို့ဝှက်တစ်ယောက်ကို အချုပ်ခန်းတစ်ခုထဲ အတူထားခဲ့တယ်။ သူထက် သူလျှို့ဝှက်ကို ပိုပြီးနှိပ်စက်ပြတယ်။ တစ်နေ့ အဲဒီလူက ထောင်ဖောက်ဖို့ ဆွယ်တယ်။ ထောင်ဖောက်ပြီး ပုန်းဖို့နေရာကို မေးတော့ ... သူက ပြောပြလိုက်မိတာပဲ'

လျှူယုဖန်၏ မျက်နှာမှာပို၍ ဆွေးမြည့်ဟန်ပေါ်လာ၏။

ဟန်စုဖန်က သက်ပြင်းချရင်း ...

'ကျွန်ုပ် ... တစ်ခု မေးပါရစေ'

လျှူယုဖန်က ...

'ရှင်မေးချင်တာက ... ဘာဖြစ်လို့ ဒီပုံတူကို ကျွန်မကိုယ်နဲ့
မကွာထားရလဲဆိုတာ မဟုတ်လား'

ဟန်စုဖန်က ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။ လျှူယုဖန်၏ မျက်လုံး
အစုံမှာ ရိဝေသွား၏။ အတန်ကြာမှ သက်ပြင်းချရင်း ...

'ကျွန်မသူ့ကို ပါးရိုက်မိတုန်းက သူ့မျက်နှာကို ရှင်တို့မြင်စေ
ချင်တယ်။ ကျွန်မမျက်စိထဲ ဘယ်လိုမှ မေ့မရအောင်ပါပဲ'

သူမက ပြောရင်း ပြန်လည် မြင်ယောင်လာ၏။
လူငယ်၏ ခံပြင်းသော၊ မာနကြီးသော မျက်နှာထားကို

ယခုပင် ... တွေ့မြင်သကဲ့သို့ ခံစားလိုက်ရ၏။
လင်ဝိဖုန်းမှာ ... ငြိမ်သက်စွာ ထိုင်နေ၏။ သို့သော် ...

လက်ချောင်းကလေးများကို အဓိပ္ပါယ်မဲ့စွာ ချိုးနေ၏။
ကျောက်နံရံအား ငေးစိုက်ကာ ကြည့်နေ၏။

လျှူယုဖန်မှာ ပြောရင်း လင်ဝိဖုန်းအား ကြည့်လိုက်၏။
ကြည့်ရင်း ... သူမ၏ အတိတ်ကလူငယ်နှင့် တူလှသည်ဟု

ခံစားမိလိုက်လေသည်။
ထိုစဉ် ... လူသံများ ကြားလိုက်ရလေသည်။ လူသံနှင့်အတူ

စစ်ဗိုလ်တစ်ဦး၊ တိဗက်နှစ်ဦး ဝင်လာသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။
တိဗက်နှစ်ဦးက သူတို့အား တွေ့သောအခါ ဦးညွတ်လိုက်

ပြီးလျှင် ...

'ကျွန်ုပ်တို့ နားခိုစရာမတွေ့လို့ ဝင်လာတာပါ။ ကျွန်ုပ်တို့ကိုလဲ
တစ်ည နားခွင့်ပေးပါ'

လင်ဝိဖုန်းက ...
ဒီနေရာဟာ ကျွန်ုပ်တို့ပိုင်တဲ့နေရာလဲ မဟုတ်ပါဘူး။ ခင်ဗျား

တို့ ... ကြိုက်သလို နေနိုင်ပါတယ်'
တိဗက်များက ဝူထောင့်တစ်နေရာ၌ ဝင်ထိုင်နေလိုက်ကြ

၏။ စစ်ဗိုလ်မှာမှ လင်ဝိဖုန်းတို့အား ရှိသည်ဟုပင် သဘောမထား
ပါချေ။ လင်ဝိဖုန်းမှာလည်း စစ်ဗိုလ်၏ မာနခက်ထန်သောအမူ

အရာကို ကြည့်မရပါ။
ထို့ကြောင့် ... ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော်နောက်သို့ ဝင်ကာ အနားယူ

နေလိုက်လေတော့သည်။
လျှူယုဖန်မှာ အိပ်စက်အနားယူရန် ဟန်ပြင်စဉ် တိဗက်

များ၏ အသံကိုကြားလိုက်ရလေသည်။ တိဗက်များသည် ကဗျာ
တစ်ပုဒ်အား ရွတ်ဆိုနေကြဟန်တူ၏။

သံနေသံထားဖြင့် နားထောင်ကောင်းလှပေသည်။
သို့သော် ... သူ့မ အဓိပ္ပာယ်မသိသဖြင့် လင်ဝိဖုန်းအား

လှမ်းမေးလိုက်လေသည်။
'သူတို့ ... ဘာတွေ ဆိုနေကြတာလဲ'

လင်ဝိဖုန်းက ...
'တိဗက်ကဗျာတစ်ပုဒ်ပါ'

'နားထောင်လို့ကောင်းတယ်။ အဓိပ္ပာယ်က ဘာများလဲ
ပြောပြပါလား'

လင်ဝိဖုန်းက သက်ပြင်းချရင်း ...

'သည်လိုပါ၊ တိဗက်နယ်မှာ အလွန်မာနကြီးတဲ့ 'ဟာတီလူ' ဆိုတဲ့ လူငယ်တစ်ယောက် ရှိတယ်တဲ့၊ သူဟာ ဘက်စုံတော်တဲ့ လူငယ် တစ်ယောက်ဖြစ်တယ်၊ သူက ဘယ်သူ့ကိုမှ ဦးမညွတ်ဘူး၊ သူ့ကိုသာ ဦးညွတ်အောင် လုပ်ခဲ့လို့ လူငယ်တွေကြားမှာ တကယ့် သူရဲကောင်း တစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့တယ် ...

'သည်လိုပဲ ဆိတ်ကျောင်းတဲ့ 'အာတိုင်' ဆိုတဲ့ မိန်းကလေး တစ်ယောက်ရှိတယ်၊ သူ့အလှကို ... ဘယ်သူမှ မယှဉ်နိုင်ကြဘူး၊ နယ်စားတွေကိုတောင် လက်မခံဘဲ ပယ်ချခဲ့တဲ့ မာနရှင်တစ်ဦးပါ။ သည်လိုနဲ့ အာတိုင်နဲ့ ဟာတီလူတွေ ကြတဲ့အခါ ... တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် မေတ္တာသက်ဝင်သွားကြတယ်၊ အာတိုင်ဟာ မာနရှင် ဖြစ်နေတော့ သူ့စီအေတိုင်း သူ့ရှေ့မှာ ခူးထောက်ရင် လက်ခံမယ် ပြောတော့ ဟာတီလူဟာ ခူးထောက်လိုက်တယ်၊ အားလုံး အံ့ဩ သွားကြတာပေါ့၊ အာတိုင်လည်းဝမ်းသာအားရ လက်ခံလိုက်တယ်၊ ဒါပေမယ့် ... ဟာတီလူကလဲ မာနရှင်ပဲ မဟုတ်လား၊ ခူးထောက် ရာက ထပြီး ... အာတိုင်ကို ဓားနဲ့ထိုးသတ်လိုက်တယ်၊ ပြီးတော့ ကိုယ့်ကိုကိုယ် အဆုံးစီရင်လိုက်တယ်၊ သူတို့အကြောင်းကို ရေးဖွဲ့ ထားတဲ့ 'မာနရှင် ဘယ်သူလဲ' ဆိုတဲ့ကဗျာပေါ့'

ဟန်စုဖန်က ...

'ကိုယ့်ချစ်သူ့ကို တကယ်ချစ်ရင် ဒီလိုမလုပ်သင့်ဘူး'

လင်ဝိဖုန်းက ...

'ကျုပ်လဲ ကျုပ်ချစ်တဲ့လူကို ဘယ်တော့မှ သတ်မှာမဟုတ် ဘူး သည်လိုပဲ ... ချစ်သူရှေ့မှာ ခူးလဲ ထောက်မှာ မဟုတ်ပါဘူး'

ထိုအခိုက် ... စစ်ဗိုလ်၏အသံ ထွက်လာသည်။

'ခင်ဗျားတို့ ဘာတွေ ဆိုနေတာလဲ၊ အိပ်ဖို့ကောင်းပြီ၊ မနက် ဖြန်ဆိုရင် ခရီးဆက်ကြရဦးမယ်'

တိဗက်များ ... ငြိမ်ကျသွားသည်။ ထိုစဉ်မှာပင် ... ဂူဝမှ အေးစက်သောအသံကိုပါ ကြားလိုက်ရ၏။

'မနက်ဖြန်ဆိုတာ ... မင်းတို့အတွက် မရှိစော့ပါဘူး'

တိဗက်နှစ်ဦးမှာ ... လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွား၏။

လင်ဝိဖုန်းတို့မှာလည်း ယခုဝင်လာသူသည် သိုင်းပညာ အဆင့် မြင့်သူဖြစ်ကြောင်း ရိပ်မိလိုက်သည်။

တိဗက်နှစ်ဦးမှာ လက်နက်ကိုယ်စီဆွဲထုတ်လိုက်၏။

ထို့နောက် ... ဝင်လာသူအား ဆီးကြိုတိုက်ခိုက်လိုက်၏။

သို့သော် ... သူတို့သည် သိုင်းကွက် သုံးကွက် ပြည့်အောင် ဝင် မတိုက်ခိုက်နိုင်ပါ။ နောက်သို့ ... ပြန်လည်ဆုတ်လာရလေ သည်။ လင်ဝိဖုန်းတို့က အသာချောင်းကြည့်လိုက်၏။

မကြာမီ ... အထဲသို့ ဝင်လာသူသုံးဦးအား တွေ့လိုက်ရ၏။

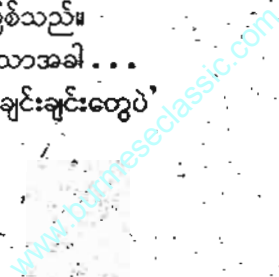
သုံးယောက်စလုံး အနက်ရှောင်ဝတ်စုံကို ဝတ်ဆင်ထား၏။

အလယ်မှလူကို တွေ့သောအခါ လင်ဝိဖုန်း မျက်နှာ ကွက် ခနဲ ပျက်သွားလေတော့သည်။ ထိုလူမှာ ချူကြောင်းနန်ပင် ဖြစ်ပါ သည်။ ကျန်နှစ်ဦးမှာမူ ကိုယ်ရံတော်များ ဖြစ်သည်။

စစ်ဗိုလ်မှာ ချူကြောင်းနန်ကို တွေ့သောအခါ ...

'အစ်ကိုကြီးပါလား၊ ကျွန်တော်တို့ အချင်းချင်းတွေပဲ'

ဟု ပြောလိုက်သည်။

မှန်ပါသည်။ ထိုစစ်ဗိုလ်သည် ... နယ်စားကြီး ဂူစန်းကျွေ၏ လူယုံတော် ဖြစ်သည်။ ချူကြောင်းနန်နှင့် အတူတွဲကာ တာဝန် ထမ်းဆောင်ခဲ့သူ တစ်ဦး ဖြစ်သည်။ ယခုအထိလည်း ဂူစန်းကျွေ ထံတွင် တာဝန်ထမ်းဆောင်နေဆဲ ဖြစ်ပါသည်။

ချူကြောင်းနန်က ထိုစစ်ဗိုလ်အား ကြည့်ကာ ...
'ကျန်းထင်မှ ... သူတို့ဆီက ကန္တာရကြယ်ကို ပြန်ယူလိုက်ပါ။ ဒါဆို ... ငါ မင်းတို့ကို ချမ်းသာပေးမယ်' ဟု အေးစက်စွာ ပြောလိုက်လေသည်။
သူ၏စကားကြောင့် ... ကျန်းထင်မှနှင့် တိဗက်နှစ်ဦးမှာ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားကြလေတော့သည်။

ကန္တာရကြယ် ...
ကန္တာရကြယ်ဆိုသည်မှာ တိဗက်လူမျိုးတို့ အထွတ်အမြတ် ထားရာ ရတနာပစ္စည်းတစ်ခုဖြစ်၍ ဖင်းတွင် ထည့်သွင်းပြုလုပ် ထားသော အရွယ်အစားကြီးမားပြီး အလွန်အရှည်အသွေးကောင်း သည့် စိန်ပွင့်ကြီးတစ်ခုကို အစွဲပြု၍ခေါ်ဆိုခြင်း ဖြစ်သည်။

ယခု ချူကြောင်းနန်က ... တောင်းဆိုချေပြီ။
ကျန်းထင်မှ သက်ပြင်းချကာ ...
'ကန္တာရကြယ်ဟုတ်လား၊ အစ်ကိုကြီး မှားနေပြီထင်တယ်' ဟု ပြောလိုက်သည်။
ချူကြောင်းနန်က ...
'မင်း ... ငါ့ကို မလိမ်နဲ့ ငါဒီသတင်းကို ကြားလို့ အမြန်လိုက်လာတာ၊ ပေးမလား ... မပေးဘူးလား'

ကျန်းထင်မှက မတတ်သာတော့ပါ။ လိမ်ညာ၍ ရှမည် မဟုတ်မှန်း သဘောပေါက်လိုက်၏။ ထို့ကြောင့် သူက ...
'ကန္တာရကြယ်ဟာ နယ်စားကြီးက တိဗက်ခေါင်းဆောင်တွေ ဆီကို ပို့ခိုင်းလိုက်တာပါ'
ဟု လေပြည်ထိုးကာ ပြောလိုက်လေသည်။
ချူကြောင်းနန်က ...
'မင်း ပေးမှာသာ ပေးစမ်းပါ'
'အစ်ကိုကြီးက သစ္စာဖောက်တာလား'
'ငါက ဘုရင့်အမိန့်နဲ့လာတာ၊ သစ္စာဖောက်တာက နယ်စား

ကြီးပ'

ကျန်းထင်မှက ထိတ်လန့်သွားသည်။
'ဘယ်လို နယ်စားကြီးက သစ္စာဖောက်တယ် ဟုတ်လား' ချူကြောင်းနန်က ...
'သိပ်ဟုတ်တာပေါ့၊ အခု ကန္တာရကြယ်ကိုပေးပြီး တိဗက်တွေနဲ့ ပူးပေါင်းမယ်၊ ဘုရင်ကို တော်လှန်မယ်၊ ဒါ သစ္စာဖောက်တဲ့ ထုပ်ရုပ်ပဲ၊ မင်းကော ... သစ္စာ ဖောက်ချင်လို့လား'
ဟု အေးစက်စွာ ပြောလိုက်လေသည်။
ကျန်းထင်မှမှာ တွေဝေသွားသည်။
တိဗက်နှစ်ဦးမှာ ကျန်းထင်မှနှင့် ချူကြောင်းနန်တို့ ပြောဆိုချက်သည်ကို ကြည့်ရင်း အခြေအနေကို ရိပ်စားမိလိုက်၏။
ထို့ကြောင့် ... ဂူဝသို့ လျင်မြန်စွာ ထွက်ပြေးလိုက်သည်။
သို့သော် ... ချူကြောင်းနန်က ပို၍ လျင်မြန်လှပေသည်။
တိဗက်နှစ်ဦး၏ရှေ့မှပိတ်ဆိုကာ တိုက်ခိုက်လိုက်သည်။

တိဗက်နှစ်ဦးမှာ မည်သို့မျှ မပြေးနိုင်တော့ဘဲ ခုခံတိုက်ခိုက် နေရလေတော့သည်။ ခဏအတွင်းမှာပင် ဆိုးရွားသော အခြေ အနေသို့ ရောက်ရှိလာလေသည်။

ဟန်စုဖုန်းမှာ ကြည့်ရင်း ... ခံပြင်းလာလေသည်။

ချက်ချင်းပင် ခုန်ထွက်ကာ တိဗက်များဘက်မှ ကူညီတိုက် ခိုက်လိုက်လေသည်။ လင်ဝိဖုန်းနှင့် လျှူယုဖုန်းတို့လည်း မနေသာ တော့ပါ။ ထွက်ပြီး တိုက်ခိုက်လိုက်ရလေတော့သည်။

ချူကြောင်းနန်မှာ ... လင်ဝိဖုန်းကို တွေ့သောအခါ ဒေါသ ခြောင်းခြောင်း ထွက်သွားလေသည်။

'မင်း ... ရှုပ်ပြန်ပြီလား၊ မင်းနဲ့ လွှဲမင်ဆရာတော် ဘယ်လို ပတ်သက်နေလဲ'

လင်ဝိဖုန်းက အေးအေးဆေးဆေးပင် ထရပ်လိုက်သည်။

လျှူယုဖုန်းနှင့် ဟန်စုဖုန်းတို့ကလည်း အသင့်ပြင်ထားကြ၏။

တိဗက်နှစ်ဦးကမူ ဂူထောင့် တစ်နေရာ၌မှီကာ အနားယူ နေကြလေသည်။ လင်ဝိဖုန်းက ...

'ခင်ဗျားနဲ့ ကျုပ်ဟာ ... ဝိုင်းတူညီအစ်ကိုလို့ ပြောလဲရပါ တယ်၊ ဒါပေမယ့် ... ခင်ဗျားက ဓားပြသူခိုး လုပ်နေတော့ ကျုပ်က ခင်ဗျားကို ဘယ်လိုလုပ်ပြီး အစ်ကိုလို့ ခေါ်ရမလဲ'

ဟု အေးတိအေးစက် တုံ့ပြန်လိုက်သည်။

မှန်ပါသည်။ လွှဲမင်ဆရာတော်၌ တပည့်နှစ်ဦး ရှိခဲ့သည်။

ယန်ယွင်ချိုးနှင့် ချူကြောင်းနန်တို့ ဖြစ်ကြသည်။

ယန်ယွင်ချိုး သေဆုံးကာနီး၌ ... လင်ဝိဖုန်းနှင့် တွေ့ဆုံပြီး ကလေးငယ်ကို ပေးအပ်ခဲ့သည်။

လင်ဝိဖုန်းက လွှဲမင်ဆရာတော်ထံသို့ ရောက်သွားခဲ့သည်။

ထိုမှစ၍ ... လွှဲမင်ဆရာတော်၏ နောက်ဆုံး တပည့်တစ်ဦး ပေါ်ထွက်လာလေသည်။ သို့သော် ... ထိုကိစ္စကို လျှို့ဝှက်ထား သဖြင့် လူ မသိကြခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ချူကြောင်းနန်မှာ လင်ဝိဖုန်း၏စကားကြောင့် ပို၍ဒေါသ ထွက်သွားလေသည်။

'မင်းက ... သေချင်နေတာကိုး'

ဟုပြောကာ တိုက်ခိုက်ဟန် ပြလိုက်သည်။

လင်ဝိဖုန်းက လက်ကာပြလိုက်ပြီး ...

'ခဏနေဦး၊ ခင်ဗျား ရှုံးသွားရင်ကော ...'

ဟု မေးလိုက်၏။ ချူကြောင်းနန်က ...

'ငါရှုံးသွားရင် ... မင်းတို့ကိုလွှတ်ပေးမယ်၊ ငါနိုင်ရင်တော့

အန္တရာယ်ကို ငါယူရလိမ့်မယ်'

လင်ဝိဖုန်းက ခေါင်းညိတ်သဘောတူလိုက်၏။

ချူကြောင်းနန်က သူ၏ နဂါးပျံဓားကို ဆွဲထုတ်ကာ စတင် တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

ယခုတစ်ကြိမ်၌ ချူကြောင်းနန်က လင်ဝိဖုန်းအား အထင် သေးဘဲ သတိထားကာ တိုက်ခိုက်လိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် ကျန်းထင်မှက တိဗက်နှစ်ဦးအနီး ချဉ်းကပ် သွား၏။

ထို့နောက် လျှပ်တစ်ပြက် တိုက်ခိုက်လိုက်ပြီး ကန္တာရကြယ် ထည့်ထားသော ဘူးကလေးအား လှယူကာ ဂူပြင်သို့ ပြေးထွက် လိုက်လေသည်။

တိဗက်နှစ်ဦးက အလန့်တကြား အော်ဟစ်လိုက်၏။

‘ကန္တာရကြယ် ... ပါသွားပြီ’

ဟန်စုဖန်က အလျင်ဆုံး သတိဝင်လာ၏။

ချက်ချင်းပင် ... ခုန်ထွတ်ကာ ကျန်းထင်မှကို ဟန်တား တိုက်ခိုက်လိုက်သည်။

ကျန်းထင်မှက ရှောင်တိမ်းလိုက်ပြီးနောက် ... ဘူးကလေး အား ဟန်စုဖန်ကိုကျော်၍ ... ချူကြောင်းနန်ထံသို့ ပစ်ပေးလိုက် လေသည်။

ထို့နောက် ... ဂူပြင်သို့ တစ်ရှိန်ထိုး ပြေးထွက်သွားလေ တော့သည်။

ချူကြောင်းနန်မှာ ကန္တာရကြယ်ဘူးလေး သူ့ထံပစ်လွှင့် လာသည်ကို တွေ့သောအခါ ဝမ်းသာသွားပြီး လှမ်းဖမ်းလိုက်၏။

ထိုခဏမှာပင် ... သူသည် လင်ဝိဖုန်းနှင့် တိုက်ခိုက်နေသည် ကို မေ့လျော့သွားမိ၏။

ထိုသို့ ... မေ့လျော့သွားခြင်းက သူ့အား ရုံးနှိမ့်ရန် ဖန်တီး ဝေးလိုက်သလို ဖြစ်နေပေတော့သည်။

လင်ဝိဖုန်း၏ လက်ဝါးချက်တစ်ချက်က ချူကြောင်းနန်၏ ခင်ဝသို့ ပြင်းထန်စွာ ရိုက်ချစ်လိုက်လေသည်။

ညဉ့်အမှောင်မှာ ပိုလာ၏။
ဂူထဲတွင်မူ မီးပုံးထွန်းထားသဖြင့် လင်းထိန်နေ၏။
ချူကြောင်းနန်၏ခါးမှာ မီးရောင်ဖြင့် ဝင်းလက်နေ၏။
နဂါးပျံစားသည် ဓားကောင်းတစ်လက် ဖြစ်၏။
လင်ဝိဖုန်း၏ ခါးမှာ နဂါးပျံစားနှင့် မယှဉ်နိုင်ပါ။ ပညာချင်း တူသော်လည်း ဓားချင်းယှဉ်လျှင် တစ်ဖန်ရှုံးနေသည်။
ဓားချင်း မထိအောင် သတိထားပြီး ... တိုက်ခိုက်နေရ၏။
ချူကြောင်းနန်က ... သူ၏ ခါးအားကိုးဖြင့် ဖိ၍တိုက်ခိုက် လိုက်လေသည်။
သိုင်းကွက် တစ်ရာကျော်လာသောအခါ ... လင်ဝိဖုန်း၏ ခန္ဓာကိုယ်တွင် ချူကြောင်းနန်၏ခါးချက် လေးငါးချက်မက ရှုပ် ထိခဲ့ပြီး ဖြစ်၏။
လင်ဝိဖုန်း၏ အင်္ကျီမှာ သွေးများစွန်းထင်းလာ၏။
လျှူယုဖန်မှာ ကြည့်ရင်း ... လင်ဝိဖုန်းအတွက် စိတ်ပူလာ လေသည်။

ဝုန်း ...

ချူကြောင်းနန်မှာ ... ဂူဝဘက်သို့ လွင့်ထွက်သွား၏။
လက်ထဲမှစားနှင့် ... ကန္တာရကြယ်ဘူးကလေးမှာလည်း
လွင့်ထွက်သွား၏။ လင်ဝိဖုန်းက လေပေါ်ခနဲတက်ကာ ဖမ်းထား
လိုက်လေသည်။

ချူကြောင်းနန်မှာ ... ထရပ်လိုက်၏။

သူ၏ရင်ဝဠံ ... အလွန်အမင်း နာကျင်နေ၏။

သူ့အနေနှင့် လင်ဝိဖုန်းအား ဆက်လက်ယှဉ်ပြိုင်နေလျှင်
ကိုယ့်သေတွင်း ကိုယ်တူးသည်နှင့်သာ တူပေတော့မည်။

ထို့ကြောင့် ဆက်လက်တိုက်ခိုက်မနေတော့ဘဲ ထွက်ပြေး
သွားလေတော့သည်။ သို့ဖြစ်ရာ ... တိုက်ပွဲပြီးဆုံးသွားပြီ ဖြစ်၏။

လင်ဝိဖုန်းက ရတနာစားဖြစ်သော 'နဂါးပျံစား'ကို ကြည့်
လိုက်၏။ ထို့နောက် ... ဓားအိမ်ထဲထည့်ကာ ချိတ်ဆွဲလိုက်၏။

သူသည် ... အေးဆေးတည်ငြိမ်စွာ လှုပ်ရှားနေသော်လည်း
ဒဏ်ရာများကမူ သွေးများစီးကျနေဆဲ ဖြစ်သည်။

သူ၏မျက်နှာမှာလည်း ဖြူရော်နေပေသည်။

လင်ဝိဖုန်းက တိဗက်နှစ်ဦးထံ လျှောက်သွားပြီး ကန္တာရ
ကြယ် ထည့်ထားသော ဘူးကလေးအား ပေးလိုက်သည်။

တိဗက်နှစ်ဦးက ဝမ်းသာလွန်းသဖြင့် ခူးထောက်ပြီးလျှင်
အရိုအသေ ပေးလိုက်ကြ၏။

ထို့နောက် ... ဘူးကလေးအား ဖွင့်ကာ ကန္တာရကြယ်ကို
ကြည့်လိုက်ရာ ချက်ချင်း ... သူတို့၏မျက်နှာများမှာ သွေးဆူတ်
သွားလေတော့သည်။

'ဒါ ... ကန္တာရကြယ် မဟုတ်ဘူး။ အတုပဲ'

ထိုအခါ ... လင်ဝိဖုန်း မျက်မှောင်ကြွတ်သွား၏။

အဘယ်ကြောင့် ... ကန္တာရကြယ်သည် အတု ဖြစ်နေရပါ
သနည်း။ ကျွန်းထင်မှတစ်ဦးသာ လဲလှယ်ရန် အခွင့်အရေးရှိသည်
ဟု တွက်ဆမိလိုက်၏။ သူနည်းတူပင် ... တိဗက်နှစ်ဦးကလည်း
တွက်ဆမိသွားဟန် တူ၏။ ချက်ချင်းပင် ... ဂူပြင်သို့ ပြေးထွက်
သွားကြလေတော့သည်။

လင်ဝိဖုန်းမှာ ... မားမားမတ်မတ် မရပ်နိုင်တော့ပါ။

ခန္ဓာကိုယ်မှာ ယိမ်းယိုင်လာ၏။ ကြီးစားထိန်းချုပ်လိုက်ပြီး
ပူနံရံတွင် လဲလျောင်းလိုက်သည်။

လျူယုဖန်က အနီးသို့ရောက်လာပြီး ...

'ရှင့်ဒဏ်ရာတွေက ... သွေးထွက် လွန်သွားတာကို ကျွန်မ
ဆေးထည့်ပေးမယ်' ဟု ဂရုတစိုက် ပြောလိုက်၏။

လင်ဝိဖုန်းက ဘာမျှပြန်မပြောဘဲ အိတ်ထဲမှ ဆေးတစ်လုံး
ထုတ်ကာ သောက်လိုက်၏။

လျူယုဖန်က လင်ဝိဖုန်း၏ မျက်နှာကိုစေ့စေ့ကြည့်ကာ ...

'ရှင်မျက်နှာဟာ အလျင်တုန်းက ဒီလိုမဟုတ်ဘူးနဲ့ တူတယ်'
လင်ဝိဖုန်းက ...

'အင်း ... ငါ ဓားနှစ်ချက် ထိခဲ့လို့ပါ'

ဟန်စုဖန်က အံ့အားသင့်သွားပြီး ...
'ခင်ဗျားရဲ့သိုင်းပညာအဆင့်နဲ့တောင် သည်လိုဒဏ်ရာရတာ
ဆိုတော့ ... ရန်သူဟာ သိပ်ကြောက်စရာကောင်းမှာပဲ'
ဟု ဝင်ပြောလိုက်သည်။

လင်ပိဖုန်း မျက်နှာတင်းမာလာသည်။

အတန်ကြာမှ ...

'သူက တော်လို့ မဟုတ်ပါဘူး။ အဲသည်တုန်းက ကျုပ်က သိပ်ညှဲသေးတယ်၊ ပြီးတော့ ... ယန်ယွင်ချိုးရဲ့ကလေးငယ်ကို ခရီးဝေးက နေပြီး ခေါ်လာခဲ့ရတာ ... ကျုပ် သိပ်ပြီးလင်ပန်းနေတယ်။ ဟောသည်ကို ရောက်ခါစပေါ့။ ကျုပ်ကို ကယ်မယ့်လူသာ မရှိခဲ့ရင် သေသွားတာ ကြာပြီပေါ့'

ဟု ပြောလိုက်သည်။

လျူယုဖန် အံ့အားသင့်သွားလေသည်။

ယန်ယွင်ချိုး ဟန်ကျိုးမြစ်သဲသောင်စပ်၌ သေဆုံးနေသည့် မြင်ကွင်းကို ပြန်လည်မြင်ယောင်လာသည်။

'ဒါဆို ... ရှင် ဟန်ကျိုးမြို့က လာခဲ့တာပေါ့'

လင်ပိဖုန်းမှာ သူ့စကား ကျွဲသွေးကြောင်း သိလိုက်လေသည်။ မတတ်သာတော့ဘဲ မြောင်ပင် ငြင်းဆန်လိုက်လေသည်။

'ကျုပ် ... ဟန်ကျိုးမြို့ကို တစ်ခါမှ မရောက်ဖူးပါဘူး'

လျူယုဖန်က 'မကျေနပ်နိုင်သေးဘဲ ...

'ရှင်နဲ့ ယန်ယွင်ချိုး ... ဘယ်လိုပတ်သက်နေလို့ သူ ကလေးကို ခေါ်လာခဲ့ရတာလဲ'

ဟု ထပ်မံမေးလိုက်လေသည်။

လင်ပိဖုန်း သက်ပြင်းချလိုက်ရင်း ...

'သည်ကိစ္စကိုပြောရရင် အရှည်ကြီးပါပဲ ... နောက်တော့ ပြောပြပါမယ်'

ပြောရင်း ... မှောက်အိပ်လိုက်လေသည်။

လျူယုဖန်က လင်ပိဖုန်းအနား ထိုင်ချကာ လိုလေသေးမရှိ ပြုစုနေလိုက်လေသည်။

ဟန်စုဖန်မှာ ထိုမြင်ကွင်းကြောင့် ရင်ထဲ၌ ဆစ်ခနဲ နာကျင် သွား၏။

'ညီမလေး ... အနားယူတော့လေ၊ အစ်ကို သူ့ကိုစောင့်ရှောက်ထားပါမယ်'

လျူယုဖန်က မျက်စောင်းတစ်ချက် ထိုးလိုက်သည်။

'ရပါတယ် ... ရှင်ဘာသာရှင် အနားယူနေပါ'

ဟန်စုဖန်မှာ ... လျူယုဖန်၏ အေးတိအေးစက် လေသံ

ကြောင့် ရင်မောသွားရလေတော့သည်။

နောက်တစ်နေ့နံနက် ...

လျူယုဖန်နှင့် လင်ပိဖုန်းတို့ ... အိပ်ရာမှ နိုးလာသောအခါ ဟန်စုဖန်အား မတွေ့ရတော့ပါချေ။

လျူယုဖန်က ...

'ခက်တာပဲ၊ အစ်ကို ဟန်စုဖန်ကလည်း ဘယ်များထွက် သွားပြန်ပြီလဲ မသိဘူး'

ဟုပြောရင်း ... ဂူပြင် ထွက်ကြည့်လိုက်သည်။

အပြင်ဘက်၌လည်း အရိပ်အယောင်မျှပင် မတွေ့ရပါချေ။

ထို့ကြောင့် သူမက အထဲသို့ပြန်ဝင်လာခဲ့၏။

အထဲရောက်သောအခါ လင်ပိဖုန်းက လဲလျောင်းနေပြီး

ပုန်နံ့ တစ်နေရာကို စိုက်ကြည့်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

သူမကလည်း ကြည့်လိုက်ရာ ပုန်ရံတွင် စာရေးထားသည်

တွေ့လိုက်ရလေသည်။

ညီမလေး... . . .

ငါဟာ မိတ်ဆွေဟောင်းဆိုပေမယ့် မိတ်ဆွေသစ်လောက် တောင် အဖိုးမတန်ပါဘူး၊ မိုးမြေအဖွဲ့ကို ညီမလေးတို့နှစ်ဦး ခေါင်းဆောင်ပါ။ ငါနှုတ်ဆက်ခဲ့ပါတယ်'

လူကြမ်းကြီးဟန်စုဖန်

လျှူယုဖန်က စာကိုဖတ်ပြီး ... သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

လင်္ဂရီဖုန်းက ...

'တို့ကို အထင်လွှဲပြီး ... ထွက်သွားတာနဲ့တူတယ်'

လျှူယုဖန်က ...

'သူ ... လမ်းမှာ တစ်ယောက်တည်းဆိုတော့ ဒုက္ခတွေ့နိုင်တယ်၊ ခက်တာက ဘယ်သွားမှန်းလဲမသိဘူး၊ ပြီးတော့ ရှင်ကလဲ ဒဏ်ရာနဲ့ဆိုတော့'

လင်္ဂရီဖုန်းက ...

'ငါ့အတွက် ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ မင်းသူ့ကို လိုက်ရှာပါ'

လျှူယုဖန်က ခေါင်းခါရင်း ...

'ကျွန်မ ဒီနယ်မြေကို မကျွမ်းကျင်ဘူး၊ ရှင်သက်သာလာတော့မှပဲ လိုက်ရှာတော့မယ်'

ဟု ယတိပြတ်ပြောလိုက်လေသည်။

ဟန်စုဖန်မှာ ... တစ်ညလုံး အိပ်မရပါ။
ချစ်ခြင်းမေတ္တာ၏ ခါးသည်းခြင်းအရသာကို ခံစားနေရ၏။
မနာလိုခြင်း၏ စေ့ဆော်မှုကိုလည်း ခံစားနေရ၏။
သူသည် လျှူယုဖန်အား အလွန်မြတ်နိုးသည်။
သို့သော် ... သူ့အပေါ်တွင် လျှူယုဖန်က အေးတိအေးစက်

နိုင်လှသည်။

နောက်မှ ရောက်ရှိလာသည့် လင်္ဂရီဖုန်းကိုမူ အလွန်ပင် ထိုက်လျှောဖော်ရွေစွာ ဆက်ဆံ၏။

လင်္ဂရီဖုန်းအား ... မနာလိုဖြစ်လာမိသည်။

သို့သော် ... 'သူသည် ဖြောင့်မတ်ဖွင့်လင်းသူ တစ်ဦး ဖြစ်၏။

အခြေအနေ အကြောင်းတရားကို နားလည်၏။

သူနှင့်ယှဉ်လျှင် 'လင်္ဂရီဖုန်း၏သိုင်းသံညာမှာ များစွာသာလွန်သည်။

လျှူယုဖန်ကဲ့သို့ ထက်မြက်သော မိန်းကလေးသည် သူနှင့်

ထိုက်တန်ပါ။

၁၉၆ © ငါးကျော်သူ

လင်ပီဖုန်းနှင့်သာ ထိုက်တန်ပေသည်။
 သူ့အနေနှင့် ချစ်ခြင်းမေတ္တာ၏ ခါးသည်းသော အရသာ
 များကို မခံစားလိုတော့ပါ။
 ဝေးရာသို့သာ ထွက်သွားချင်သည်။
 နောက်ဆုံး သူသည် လျှူယုဖန်တို့ အိပ်ပျော်နေခိုက် စာရေး
 ထားခဲ့ပြီး ထွက်လာခဲ့လေတော့သည်။
 ဟန်စုဖန်သည် တစ်နေ့လုံးလျှောက်လာရာ ညနေ နေဝင်
 တော့မည် ဖြစ်ပါသည်။
 ညနေဆည်းဆာချိန် ...
 နေလုံးကြီးသည် တောင်ပေါ်ဝယ် မေးတင်နေပြီ ဖြစ်၏။
 ဟန်စုဖန်မှာ ... လေးပင့်ခွာဖြင့် လျှောက်နေသည်။
 သူ ... မည်သည့်နေရာ သွားရမည်ကို မသိပါ။
 မည်သည့်လမ်းက သွားလျှင် မည်သည့်နေရာသို့ ရောက်
 မည် ဆိုသည်ကိုလည်း မသိပါ။
 သူ၏စိတ်အစဉ်မှာ နောက်ကျိနေသည်။
 ခြေဦးတည့်ရာကိုသာ လျှောက်နေမိလေသည်။
 နောက်ဆုံး ... သူသည် စမ်းချောင်းကလေး တစ်ခုအနီးသို့
 ရောက်ရှိလာလေသည်။
 ထိုစမ်းချောင်းကလေးတွင် သမင်ငယ်ကလေး တစ်ကောင်
 ရေသောက်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။
 သမင်ဟူသည် အုပ်အသင်းနှင့် ကျက်စားတတ်သည်။
 ယခု ... သမင်ကလေးမှာ တစ်ကောင်တည်းပင်။
 အထီးကျန်လေးပင်လား။

စားသမား ခုနစ်ယောက် (၁) © ၁၉၇

ဤသို့ တွေးမိသည်နှင့် သူ့ဘဝသည်လည်း ထိုသမင်ငယ်
 တလေးကဲ့သို့ပင် အထီးကျန်လှသည်ဟု စဉ်းစားလိုက်မိလေသည်။
 ထိုစဉ်မှာပင် ... သမင်ကလေးက စူးရဲစွာအော်ဟစ်ရင်း
 လှည့်ထွက်ကာ ဂူတစ်ခုဆီသို့ ပြေးသွားလေ၏။ သမင်ကလေး၏
 နောက်မှ ကျားသစ်တစ်ကောင်က ပြေးလိုက်သွားလေသည်။
 ဟန်စုဖန်မှာ မတရားမှုကို မြင်တွေ့လျှင် ကြည့်နေတတ်သူ
 တစ်ဦး မဟုတ်ပါ။ ချက်ချင်းပင် ကိုယ်ဖော့မညာကို အသုံးပြုကာ
 ကျားသစ်အား ဟန်တားတိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။
 ကျားသစ်မှာ ဟန်စုဖန်၏ ဟန်တားမှုကြောင့် ဟန်စုဖန်
 ဘက်သို့လှည့်ကာ ဒေါသတကြီးဖြင့် ခုန်အုပ်လိုက်သည်။
 ဟန်စုဖန်က လက်နက်ပုန်းများကိုပစ်လွှတ်ပြီး ပြေးဝင်လာ
 သော ကျားသစ်အား ဓားဖြင့်လည်း ထိုးချလိုက်လေသည်။
 ကျားသစ်မှာ လက်နက်ပုန်းများက ချက်ကောင်းထိသွား
 သည့်အပြင် ... ဓားနှင့်လည်း အထိုးခံလိုက်ရသဖြင့် ဟန်စုဖန်အား
 ခုန်မပြုနိုင်တော့ဘဲ သေဆုံးသွားလေတော့သည်။
 ဟန်စုဖန်က သမင်ကလေး ဝင်သွားရာ ဂူဆီသို့ လျှောက်
 သွားလိုက်သည်။ ထိုစဉ် ... ဂူထဲမှ သမင်လေးမှာ ပြန်ထွက်လာ၏။
 လေထဲမှ ပျံထွက်လာခြင်းပင် ဖြစ်သည်။
 သမင်ကလေး၏ တစ်ကိုယ်လုံး သွေးချင်းချင်း နီရဲနေပြီး
 ခြေပေါ်သို့ ပြုတ်ကျကာ သေဆုံးသွားလေသည်။
 ဟန်စုဖန်မှာ ... အံ့ဩသွားလေသည်။
 မည်သူက သမင်ငယ်ကလေးအား ရက်စက်စွာ သတ်ဖြတ်
 ဆိုက်ပါသနည်း။

၁၉၈ @ မိုးကျော်သူ

ဂူထဲတွင် ရှိသောသူမှာ ... မည်သူနည်း။
သူ မသိပါ။ သိရန်လည်း မစဉ်းစားနိုင်ပါ။ သမင်ကလေး
အတွက် ဒေါသထွက်လွန်းသဖြင့် ဂူထဲသို့ လှမ်းဝင်လိုက်လေသည်။

ဂူမှာ ဆယ့်ငါးပေခန့်သာ ကျယ်သည်။
အလင်းရောင် အနည်းငယ်သာ ရှိသော်လည်း ... အထဲသို့
ကောင်းစွာ မြင်ရသေးသည်။

ဟန်စုဖန်က ဂူအတွင်းသို့ ဝင်မိသောအခါ အတွင်း၌ထိုင်နေ
သောလူတစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

ထိုလူအား သူက မြင်မြင်ချင်းပင် မှတ်မိသွားပြီး ...
'ဪ ... ကျန်းထင်မှ ပါလား'

ကျန်းထင်မှမှာ ဟန်စုဖန်အား တွေ့သောအခါ ထိတ်လန့်
သွားလေသည်။ ချက်ချင်းပင် ခုန်ထလာပြီးလျှင် ဟန်စုဖန်အား
တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

ဟန်စုဖန်ကလည်း ... ပြန်လည်တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။
တိုက်ခိုက်ရင်း ... ကျန်းထင်မှမှာ အလွန်ကြောက်စရာ
ကောင်းကြောင်း သိရှိလိုက်ရလေသည်။ ကျန်းထင်မှ၏ သိုင်းပညာ
မှာ ချူကြောင်းနုနုထက် အနည်းငယ်သာ နိမ့်ကျပေမည်။

ဟန်စုဖန်ထက် စာလျှင် ... သာသည်ဟု ဆိုရပေမည်။
သိုင်းကွက်သုံးဆယ်ခန့်အတွင်း ဟန်စုဖန်မှာ ကျန်းထင်မှ၏
လက်ဝါးငါးချက်ခန့် ထိခိုက် ဖြစ်ပါသည်။ ဟန်စုဖန်မှာ ခံရလေလေ
ဒေါသထွက်လာလေလေ ဖြစ်၏။

သိုင်းပညာအရ ... ကျန်းထင်မှအား မယှဉ်သာကြောင်း
သဘောပေါက်လေသည်။

စားသမား ခုနစ်ယောက် (၁) @ ၁၉၉

သို့သော် ... သူက အလျှော့မပေးပါ။

အလျှော့မပေးသည့်အပြင် ပို၍ပင် ပြင်းထန်စွာ တိုက်ခိုက်
လိုက်လေသည်။ ကျန်းထင်မှမှာ တိုက်ခိုက်ရင်း ... ဟန်စုဖန်အား
ထိတ်လန့်လာလေသည်။

ဟန်စုဖန်၏ တိုက်ခိုက်မှုများသည် သိုင်းပညာရပ်ကဲ့သို့
မဟုတ်တော့ဘဲ တိရစ္ဆာန်တစ်ကောင်၏ သတ်ဖြတ်ခြင်းမျိုး ဖြစ်
လာလေသည်။ ကျန်းထင်မှမှာ ကြောက်ရွံ့လာသဖြင့် သိုင်းကွက်
ဈား အမှားအယွင်း ဖြစ်လာ၏။

တစ်ကြိမ်တွင်မူ ... ဟန်စုဖန်၏ အတင်းဝင်လုံးထွေးခြင်းကို
ခံလိုက်ရလေသည်။

ကျန်းထင်မှက ပို၍ကြောက်ရွံ့သွားပြီး ဟန်စုဖန်အား လက်
ဝါးဖြင့် ရိုက်ချလိုက်၏။ ဟန်စုဖန်က မရှောင်ဘဲ ဝင်ရောက်ပူးကပ်
လုံးထွေးပြီး နှစ်ဦးစလုံး လဲကျသွားလေသည်။

ဟန်စုဖန်မှာ လုံးထွေးမိသည်နှင့် ကျန်းထင်မှ၏လည်မျို
အား သွားဖြင့် တအားကိုက်ချလိုက်လေသည်။

ကျန်းထင်မှက အတင်းရုန်းကန်လိုက်၏။
သို့သော်လည်း ... မည်သို့မျှ ရုန်းကန်မရပါချေ။

နောက်ဆုံး တဖြည်းဖြည်း ပျော့ခွေသွားလေတော့သည်။
ဟန်စုဖန်မှာလည်း မလှုပ်နိုင်တော့ပါ။

ကျန်းထင်မှ အနီးတွင်ပင် မေ့မျောသွားလေတော့သည်။

ညဉ့်အမှောင်ထုက စိုးမိုးလာ၏။
ကောင်းကင်တွင်းကြယ်ကလေးများ မှိတ်တုတ်မှိတ်တုတ်
နှင့်ရှိနေ၏။ လေအေးလေးတစ်ချက်မှာ ဂူတွင်းသို့ ဝှေ့ယမ်းတိုက်
ခတ်ရင်း ဝင်လာ၏။

ဟန်စုဖန်မှာ မေ့မောနေရာမှ ပြန်လည်သတိရလာသည်။
သူက ပတ်ဝန်းကျင်အား ကြည့်လိုက်၏။ ဂူတစ်ခုလုံး မှောင်မည်း
နေ၏။ မိမိလက်ကိုပင် မိမိ ပြန်မမြင်ရပါချေ။

ဟန်စုဖန်က အားယူထလိုက်၏။ သို့သော် ... ထ၍ မရပါ။
သူ၏တစ်ကိုယ်လုံး နာကျင်နေ၏။

ထို့အပြင် အင်အားများလည်း ကုန်ခမ်းနေသကဲ့သို့ ခံစား
လိုက်ရ၏။

ဟန်စုဖန်က ... အားမလျော့ပါ။ ကြိုးစား၍ ထလိုက်၏။
ခဏ ခဏ ပြန်လဲကျခဲ့ပြီး ... နောက်ဆုံးတွင် ပြန်လည်
သတိမေ့မောသွားပြန်လေတော့သည်။

နေရောင်က မျက်လုံးပေါ်သို့ လာကျသဖြင့် ... ဟန်စုဖန်မှာ
သတိပြန်ရလာပြန်၏။

သူ့ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး ... နာကျင်ကိုက်ခဲနေ၏။
ခန္ဓာကိုယ်နာကျင်မှုထက် ဆာလောင်မှုဝေဒနာကို ပို၍
ခံစားလိုက်ရ၏။

ဟန်စုဖန်က အားယူထလိုက်၏။
သုံးလေးခါမျှ ကြိုးစားပြီး နံရံကိုမှီထလိုက်မှ ထရပ်နိုင်၏။
ဂူနံရံကို အမှီပြုကာ ဂူဝသို့ ထွက်လိုက်၏။

ဂူဝတွင် သမင်ကလေး သေဆုံးနေသည်ကို တွေ့ရ၏။
သူသည် ဆာလောင်မွတ်သိပ်ခြင်းဒဏ်ကို ပြင်းပြစွာခံစား
နေရသော်လည်း သမင်ကလေး၏အသားကိုမူ မစားလိုပါချေ။

ခဏတာအတွင်း သူ့မျက်လုံးများက တစ်နေရာသို့ ရောက်
သွား၏။

ကျားသစ်အသေကြောင်ပင် ဖြစ်ပါ၏။
သူသတ်ခဲ့သော ကျားသစ်ပင် ဖြစ်၏။

၂၀၂ © မိုးကျော်သူ

ဟန်စုဖန်က ကျားသစ်အနီးသို့ တရွေ့ရွေ့သွားလိုက်၏။
ထို့နောက် ... ကျားသစ်အား မနိုင်တန်နှင့်ဆွဲယူကာ
ဝူတွင်းသို့ ပြန်ဝင်လာခဲ့လေသည်။

ဝူထဲရောက်သောအခါ ... ကျွန်းထင်မှ ရှာဖွေထားသည့်
ထင်းစများကို တွေ့လိုက်ရ၏။

သူက မီးခတ်ကျောက်ဖြင့် မီးမွှေးလိုက်လေသည်။

ထို့နောက် ... ကျားသစ်အသားကိုလှီးကာ ကင်လိုက်၏။

အသားကင်၏အနံ့မှာ အလွန်ပင် မွှေးကြိုင်လှပေသည်။

ဟန်စုဖန်မှာ ... အသားကျက်သည်အထိ မစောင့်နိုင်ပါ။

ဆာဆာနှင့် စားပစ်လိုက်၏။

ထို့နောက် ဗိုက်ပြည့်သွားသောအခါ မျက်လုံးများစင်းလာ
ပြီး အိပ်ပျော်သွားလေတော့သည်။ မည်မျှကြာအောင် အိပ်ခဲ့မိ
သည်မသိ။ ဟန်စုဖန် နီးလာသောအခါ ညအမှောင်သို့ပင် ရောက်
နေသည်ကို သတိပြုမိ၏။

ဟန်စုဖန်က မီးထပ်ထည့်လိုက်ပြီး ကျားသစ်အသားများကို
ခုတ်ထစ်ကာ ကင်ထားလိုက်လေသည်။

အသားကင်ရင်း ပျင်းပျင်းနှင့် ဝူထဲသို့ လျှောက်ကြည့်ရာ
ဂူနံရံတွင် ပုံများ ရေးဆွဲထားသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

လူပုံသဏ္ဍာန်များဖြစ်ပြီး ထိုလူပုံသဏ္ဍာန်များသည် သိုင်း
ကွက်တစ်ခု ဖော်ဆောင်ထားသည်နှင့် တူလှ၏။

အားလုံး ခုနစ်ဆယ့်နှစ်ပုံတိတိ ဖြစ်၏။

ဟန်စုဖန်က ပုံများကို ကြည့်ကာ ... ပုံများအတိုင်း လှုပ်ရှား
ကြည့်လိုက်၏။

စားသမား ခုနစ်ယောက် (၅) © ၂၀၃

ပုံများကိုကြည့်ရသည်မှာလွယ်ကူမည်ဟု ထင်ရသော်လည်း
လက်တွေ့တွင်မူ မလွယ်ကူဘဲ ဖြစ်နေ၏။

ထို့ကြောင့် ...

စိတ်ဝင်တစားနှင့် လေ့လာလိုက်လေသည်။

ဟန်စုဖန်မှာ ထိုပုံများကို လေ့လာမိသည်နှင့် သူ၏ဘဝမူ
အချစ်ခံစားမှုများ မေ့လျော့သွား၏။

ထိုပုံများသာ သူ့ဘဝကဲ့သို့ ဖြစ်သွားလေတော့သည်။

ထိုပုံများအား ကြည့်ရင်း ဆာလောင်သည့်အခါ ကျားသစ်
အသားကို စားလိုက်၊ ပုံများ ပြန်ကြည့်လိုက်နှင့် အချိန်များကုန်ဆုံး
သွားလေသည်။

လေးရက်မြောက်နေ့။
 ဟန်စုဖန်မှာ ပုံများကို အတော်ပင် ကျွမ်းဝင်လာ၏။
 သို့သော် ... သူ့ဉာဏ်မမီ၍ အချို့ပုံများကို မဆက်စပ်နိုင်ခဲ့
 ပါချေ။ သူ ... ဆက်စပ်ရသလောက်ကိုသာ အပြန်ပြန်အလှန်လှန်
 လေ့ကျင့်မိ၏။
 နောက်ဆုံး ကျားသစ်အသားကုန်သွားမှ ပတ်ဝန်းကျင်ကို
 ပြန်လည်သတိရလာမိလေတော့သည်။
 သူက နောက်တစ်နေ့ မိုးလင်းသည်နှင့် သည်ဝူထဲမှထွက်
 သွားရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီး အိပ်စက်အနားယူလိုက်လေသည်။
 ထိုစဉ်မှာပင် လူနှစ်ယောက်၏ စကားပြောသံကို ကြား
 လိုက်ရ၏။
 မကြာမီ ...
 မြေသံကလည်း ဝူအနီးသို့ ရောက်လာလေသည်။
 ဟန်စုဖန်က ... ဝူအတွင်းရှိ ကျောက်တုံးတစ်တုံးနောက်၌
 ဝင်ပုန်းနေလိုက်၏။

ထိုအခိုက် ... အပြင်မှ အသံကြားလိုက်၏။
 'ဟေ့ ... ဒီဝူထဲမှာ လူသေခုံ့ရတယ်ကွ'
 မှန်ပါသည် ... ကျန်းထင်မု၏ အလောင်းမှာ ပုပ်နေပြီး အနံ့
 တထောင်းထောင်း ထနေ၏။ ဟန်စုဖန်မှာ ... နှာခေါင်းယဉ်နေ
 ၍သာ သတိမထားမိခြင်း ဖြစ်၏။
 အသံဆုံးသည်နှင့် ... ကိုယ်ရံတော်ဝတ်စုံ ဝတ်ထားသည့်
 လူနှစ်ယောက်က ဝူတွင်းသို့ လှမ်းဝင်လာလေသည်။
 'ဟာ ... ကျန်းထင်မု သေနေပါလား'
 'ဟုတ်တယ်'
 'ကျန်းထင်မု ... သိုင်းပညာ သိပ်ကောင်းတယ်၊ လင်ပိဖုန်းနဲ့
 တွေ့သွားလို့ ထင်တယ်'
 ဟန်စုဖန်မှာ ထိုစကားကြားသောအခါ ရယ်ချင် မိသွားလေ
 သည်။ ဝင်လာသူနှစ်ဦးမှာလည်း တွန့်ဆုတ်တွန့်ဆုတ် ဖြစ်သွား၏။
 တစ်ဦးက ...
 အထဲမှာ မီးမငြိမ်းသေးဘူး၊ လူရှိဦးမယ်ထင်တယ်
 နောက်တစ်ဦးက ...
 'ရှိလည်း ... ဘာဖြစ်သလဲ'
 ပထမလူက ...
 'တခြား လူဆိုရင် ကိစ္စမရှိဘူး၊ လင်ပိဖုန်းဆိုရင်တော့ သတိ
 ထားရမယ်'
 ဟန်စုဖန်မှာ ထိုစကား ကြားသောအခါ ဒေါသထွက်သွား
 လေတော့သည်။
 သူသည် လင်ပိဖုန်းကို ကြိုတ်၍ မနာလိုဖြစ်မိ၏။

၂၀၆ © ဝိကျော်သူ

ယခုလည်း ... ထိုလူနှစ်ယောက်က လင်ပိဖုန်းမှ လွဲလျှင် အခြားလူကို ဂရုမစိုက်ဟု ဆိုလာသောအခါတွင် ဒေါသကို ထိန်းမရတော့ပါ။ ကျောက်တုံးနောက်မှ ခုန်ထွက်လိုက်ပြီး ...

‘အေး ... ငါက လင်ပိဖုန်းတော့ မဟုတ်ဘူး၊ ဒါပေမယ့် ... မင်းတို့ကို ကောင်းကောင်းသတိပစ်နိုင်တယ်’

ဟု အော်ငေါက်လိုက်၏။

ကိုယ်ရံတော်နှစ်ဦးမှာ ... ရုတ်တရက် လူတစ်ယောက် ခုန်ထွက်လာသောကြောင့် ထိတ်လန့်သွား၏။

သေသေချာချာကြည့်မှ ... လင်ပိဖုန်း မဟုတ်သဖြင့် စိတ်သက်သာရာရသွား၏။ ကိုယ်ရံတော်တစ်ဦးက ...

‘ဒီကောင် ကျန်းထင်မုဆိက ကန္တာရကြယ် ရသွားပြီထင်တယ်’

ဟု ပြောလိုက်၏။ ကျန်ကိုယ်ရံတော်က ...

‘မင်း ... ကန္တာရကြယ်ကိုပေးရင် မင်းအသက်ကို ချမ်းသာပေးမယ်’

ဟုပြောလိုက်၏။

ဟန်စုဖန်မှာ ယခုမှပင် သဲကန္တာရကြယ်ကို သတိရလာလေသည်။

ဟန်စုဖန်က ရယ်မောလိုက်ပြီး ...

‘ဒီစကားပြောရအောင် မင်းတို့က ဘာအစွမ်းအစရှိလို့လဲ’ ဟု ပြန်ပြောလိုက်၏။

ကိုယ်ရံတော်နှစ်ဦးမှာ ချူကြောင်းနုနုထံမှ သတင်းကြားပြီး ဖြစ်၍ ကျန်းထင်မုဆိက အား ရှာဖွေရန် ထွက်လာခြင်းဖြစ်၏။

ယခု ကျန်းထင်မုဆိက သတ်သည့်လူအား ... တွေ့သောအခါ အလွတ်မပေးနိုင်တော့ပါ။ သို့မဟုတ်လျှင် ... ကန္တာရကြယ်ကို လက်လွှတ်လိုက်ရသလို ဖြစ်နေမည် မဟုတ်ပါလား။

ကိုယ်ရံတော်နှစ်ဦးက တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး အချက်ပြကာ ဟန်စု ဖန်အား ဝိုင်းရံတိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

ဟန်စုဖန်ကလည်း ... ပြန်လည်တိုက်ခိုက်လိုက်၏။

ယှဉ်ပြိုင်မိသည်နှင့် ... ကိုယ်ရံတော်နှစ်ဦးအား သူမနိုင်နိုင်ကြောင်း သဘောပေါက်လိုက်လေသည်။

ဟန်စုဖန်မှာ ရင်ထိတ်သွားမိလေ၏။ ထိတ်လန့်မှုကလည်း အစားထိုး ဝင်ရောက်လာလေသည်။ ကိုယ်ရံတော်တစ်ဦးက ...

‘မင်း ... မသေချင်ပါနဲ့၊ ကန္တာရကြယ်ကိုသာ ပေးစမ်းပါ’

ဟု ခြိမ်းခြောက်လိုက်၏။

ဟန်စုဖန်မှာ ခေါင်းမာသူ တစ်ဦးဖြစ်၏။

ရန်သူ၏ ခြိမ်းခြောက်မှုခံရသောအခါ ခံပြင်းစိတ်ဖြစ်ပေါ်လာ၏။ ခံပြင်းစိတ်က သူ့အားပို၍ သတ္တိရှိလာစေလေသည်။

ကိုယ်ရံတော်နှစ်ဦးကလည်း ဟန်စုဖန်အား အသေသတ်ပြီး ထူမှသာ ရနိုင်မည်ဖြစ်ကြောင်း နားလည်လိုက်၏။

သိုင်းကွက် တစ်ရာကျော်လာသောအခါ ဟန်စုဖန်၏ အခြေအနေမှာ ဆိုးရွားလာလေသည်။

တစ်ကြိမ်တွင် အကျဉ်းအကျပ်တွင်းသို့ ရောက်ရှိသွား၏။

ဟန်စုဖန်မှာ ... မည်သို့ခံရမည်ကို မစဉ်းစားနိုင်ပါ။

အလိုလိုပင် ဂူနံရံပေါ်က ရသော သိုင်းကွက်များကို အသုံးပြုမိသွား၏။

၂၀၈ © မိုးကျော်သူ

ဟန်စုဖန်မှာ ထိုသိုင်းကွက်တစ်ကွက်တည်းနှင့်ပင် အကျပ်
အတည်းကြားမှ ရုန်းထွက်လာနိုင်ခဲ့လေသည်။

ဟန်စုဖန်က ... ဝမ်းသာသွား၏။

ဆက်လက်၍ သိုင်းကွက်များကို ဖော်ထုတ်လိုက်ရာ . .

ပုန်း ...

ပုန်း ...

ကိုယ်ရံတော်နှစ်ဦးမှာ ဟန်စုဖန် လက်ဝါးမိပြီး လွင့်စဉ်သွား
၏။ ပြန်လည်ထလာနိုင်ခြင်းမရှိဘဲ သေဆုံးသွားလေတော့သည်။

ဟန်စုဖန်မှာ အံ့ဩသွား၏။

ရင်ထဲ၌လည်း ဖော်မပြနိုင်အောင် ဝမ်းသာသွားလေသည်။

သူက ကျန်းထင်မှ၏အလောင်းအား သွား၍ရှာဖွေလိုက်
၏။ မကြာမီ ... နံ့သာဘူးကလေးကို တွေ့ရှိလိုက်ရသည်။

ဟန်စုဖန်က နံ့သာဘူးကလေးအား ရင်ဝယ်သိမ်းဆည်းပြီး
အနားယူလိုက်လေတော့သည်။

ပထမပိုင်းပြီး၏။

ဒုတိယပိုင်း(ဇာတ်သိမ်း) ဆက်လက်ဖတ်ရှုပါရန်။

မိုးကျော်သူ

မိုးကျော်သူ

ခေးသမားခန္ဓာပျောက်

BURMESE
CLASSIC

(ဒုတိယပိုင်း - ဇာတ်သိမ်း)

ကန္တာရကြယ် ပြန်ဝေးခြင်း

နောက်တစ်နေ့နက် မိုးလင်းသည်နှင့် ဟန်စုဖန်က ဝူတွင်းမှ ထွက်လာခဲ့သည်။

သူ၏ရင်ဝယ် တိုးတက်လာသော သိုင်းပညာအတွက် ဂိုဏ်းယူ နေမိ၏။ ထို့အပြင် သဲကန္တာရကြယ်ကိုလည်း ပြန်လည်ယူဆောင်လာ နိုင်သည် မဟုတ်ပါလော။

သို့သော် ... သူက မည်သည့်နေရာကို သွားရမည်မသိပါ။
ဤလမ်းခရီးမှာ ... သူ့အတွက် စိမ်းလွန်းလှပေသည်။
ဟန်စုဖန်မှာ တွေ့ရာလမ်းအတိုင်း လျှောက်လာခဲ့၏။
နေ့လယ်ခင်းအချိန်ဝယ် တောင်ကြားလမ်းလေးတစ်ခုထဲသို့ ရောက်ရှိလာခဲ့လေသည်။

ဟန်စုဖန်က လမ်းလျှောက်နေစဉ် အပေါ်ဘက်မှ ခဲလုံးလေး ဖျား ကျလာသည်ကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် မော့ကြည့်လိုက်၏။
အပေါ်၌ မည်သူမျှ မရှိပါ။

၆ ဇာတ်ကောင်များ

ဆိုသော် ဆံသံချင်း ထိခိုက်သံသ့သ့ကို ကြားလိုက်ရ၏။
အပေါ်တွင် တိုက်ပွဲဖြစ်နေသည်ကို နားလည်လိုက်၏။
ထို့ကြောင့် သူက အခြေအနေကိုကြည့်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီး
တောင်ပေါ်သို့ တက်လာခဲ့သည်။

တောင်ပေါ်တွင် တိုက်ပွဲတစ်ခု ဖြစ်ပွားနေသည်ကို တွေ့ရ၏။
ကိုယ်ရံတော်လေးဦးက တိဗက်နှစ်ဦးအား တိုက်ခိုက်နေ
သည်။ တိဗက်နှစ်ဦး၏ သိုင်းပညာမှာ သိပ်မကောင်းပါ။

ထို့ကြောင့် ကိုယ်ရံတော်များ၏ တိုက်ခိုက်မှုကို အလူးအလဲ
ခံနေရလေသည်။ ဟန်စုဖန်က တိုက်ခိုက်နေသူများကို သေချာစွာ
အကဲခတ် ကြည့်လိုက်သည်။

ကျန်းထင်မုနှင့် ပါလာသော တိဗက်နှစ်ဦး ဖြစ်ကြောင်းချက်
ချင်း မှတ်မိလိုက်လေသည်။

သူက မဆိုင်းမတွပင် တိုက်ပွဲရှိရာသို့ ပြေးဝင်တိုက်ခိုက်လေ
တော့သည်။

ယခုတစ်ကြိမ်၌ သူက ဝန်ရံပေါ်မှ ရရှိသော သိုင်းကွက်များ
ကိုသာ အသုံးပြုတိုက်ခိုက်လိုက်ရာ . . .

‘ဝုန်း . . . ဝုန်း . . . ဝုန်း’
ကိုယ်ရံတော်သုံးဦး သေဆုံးသွားလေတော့သည်။

ကျန်ကိုယ်ရံတော်မှာ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားသည်။
ထွက်ပြေးရန်လည်း မဝံ့ဘဲဖြစ်နေ၏။ ဟန်စုဖန်က —

‘မင်းတို့ ဒီဘက်အထိပါ ရောက်နေပါလား။ ဘာကိစ္စနဲ့ မင်းတို့
လာကြသလဲ’

ဟု မေးမြန်းလိုက်၏။

ကိုယ်ရံတော်က တုန်တုန်ယင်ယင်ဖြင့် . . .
‘ကျွန်တော်တို့ အမိန့်အရ လင် . . . လင်ပိဖုန်းကို လိုက်ရှာနေ
တာပါ’

ဟန်စုဖန်က မှဲ့လိုက်ပြီး . . .
‘မင်းတို့က ငါ့ကိုတောင် . . . မနိုင်ဘဲနဲ့ လင်ပိဖုန်းကို လိုက်ရှာရ
သလား’

ကိုယ်ရံတော်က . . .
‘ခင်ဗျားက လင်ပိဖုန်းထက်တောင် ပိုပြီး . . . ကြောက်စရာ
ကောင်းပါသေးတယ်’

ဟု ပြောလိုက်၏။
ဟန်စုဖန်မှာ . . . ကိုယ်ရံတော်၏စကားကို ကြားသောအခါ
သဘောကျသွား၏။

ကိုယ်ရံတော်အား မသတ်တော့ဘဲ လွှတ်ပေးလိုက်လေ၏။
ကိုယ်ရံတော်မှာ . . . သူ့အသက်ချမ်းသာ ပေးလိုက်သည်နှင့်
တစ်ပြိုင်နက် နောက်ပင်လှည့်မကြည့်တော့ဘဲ ထွက်ပြေးသွားလေ
တော့သည်။

တိဗက်နှစ်ဦးက ဟန်စုဖန်အား အရိုအသေ ပြုလိုက်ပြီး . . .
‘ကျူပီတို့ကို ကယ်တင်ခဲ့တဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်’
ဟု ပြောလိုက်၏။

ဟန်စုဖန်က . . .
‘ဒါကိစ္စမရှိပါဘူးဗျာ။ ဒါထက် . . . ခင်ဗျားတို့ ခုထိမပြန်ကြသေး
ဘဲ ဘာလုပ်နေကြတာလဲ’

တိဗက်နှစ်ဦးမှာ . . . မျက်နှာညှိုးငယ်သွား၏။

◎ ဝိကျော်သူ

အတန်ကြာမှ သက်ပြင်းချကာ ...
 'ကျုပ်တို့ ကန္တာရကြယ် မပါဘဲနဲ့ ... ပြန်လို့ မဖြစ်ဘူး၊ ကျန်း
 ထင်မှကို တွေ့အောင် ရှာရမယ်'
 ဟန်စုဖန်က ပြုံးလိုက်ပြီး ...
 'တွေ့ကော ... တွေ့ပြီလား'
 တိဗက်က ...
 'အစအနတောင် မတွေ့သေးပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် သူ့ဘယ်မှာပဲ
 ပုန်းနေ ပုန်းနေ ... သူ့ကို မတွေ့မချင်း ကျုပ်တို့က ရှာရမှာပဲ'
 ဟု ပြောလိုက်လေသည်။
 ဟန်စုဖန်မှာ ... တိဗက်နှစ်ဦး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် ဇွဲကို လေးစား
 သွား၏။ သူက အင်္ကျီအတွင်းနှိုက်ကာ နံ့သာဖြူဘူးကလေးအား
 ထုတ်လိုက်ပြီး ...
 'ဟောဒါ ... ခင်ဗျားတို့ရဲ့ ကန္တာရကြယ် မဟုတ်လား'
 တိဗက်နှစ်ဦးက နံ့သာဖြူဘူးကို ယူကာ ဖွင့်ကြည့်လိုက်
 အထဲတွင် သူတို့ရှာဖွေနေသည့် ကန္တာရကြယ်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။
 ချက်ချင်းပင် ... ဟန်စုဖန်ရှေ့၌ ခူးထောက်ရှိခိုးလိုက်ကြ
 သည်။ ခါးစည်းပဝါများကိုလည်း ဖြုတ်ပေးလိုက်၏။
 တိဗက်ထုံးစံဖြင့် ဟန်စုဖန်အား ကျေးဇူးရှင်ဟု သတ်မှတ်လိုက်
 ခြင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။ ဟန်စုဖန်မှာ ယခုကဲ့သို့ သူ့အား အမှီအသေ
 ပြုနေသည်ကို မနေတတ်ပါ။ ထို့ကြောင့် တိဗက်နှစ်ဦးကို အတင်း
 ဆွဲထူလိုက်ပြီး ...
 'ဒီလိုတော့ ... မလုပ်ကြပါနဲ့ဗျာ'
 ဟု တောင်းပန်လိုက်လေသည်။

တိဗက်တစ်ဦးက ...
 'ကျေးဇူးရှင်ကြီး ... အခုလို ကန္တာရကြယ်ကို ယူဆောင်လာတဲ့
 အတွက် အလွန်ပဲ ဝမ်းသာကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ကျေးဇူးရှင်ကြီး
 ကျွန်တော်တို့နဲ့လိုက်ခဲ့ပြီး ကျွန်တော်တို့ဧည့်ဝတ်ပြုစုတာကို ခံယူပါ
 လို့ တောင်းပန်ပါတယ်'
 ဟန်စုဖန်က သက်ပြင်းချရင်း ...
 'ကျုပ်က လမ်းကြိုလို့ ကူညီတာပါ။ ဒီလောက် ကျေးဇူးတင်ဖို့
 မလိုပါဘူး'
 ဟန်စုဖန်က ငြင်းဆန်သော်လည်း တိဗက်နှစ်ဦးက မရမက
 လိုက်ခဲ့ရန် တောင်းပန်နေ၏။
 နောက်ဆုံး ဟန်စုဖန်က လိုက်သွားရန် သဘောတူလိုက်ပြီး
 တိဗက်များ နောက်သို့ လိုက်သွားလေတော့သည်။

တစ်ခါတစ်ရံတွင်မူ သူမအား သူစိမ်းသဖွယ် ဆက်ဆံခဲ့၏။
မည်သို့ပင် ဆက်ဆံပါစေ၊ သူမအနေနှင့် ပျော်ရွှင် ကျေနပ်
မိသည်။

အတူနေလာတာ ကြာလေလေ၊ လင်ပိုင်း၏ အပြုအမူ အမူ
အရာအားလုံးသည် သူမ ငယ်စဉ်က မိတ်ဆွေနှင့် တူလွန်းလှသည်ဟု
ထင်မိသည်။

သူမက ... သံသယဝင်မိသော်လည်း ဖွင့်မမေးဝံ့ပါ။

သူမ၏ မိတ်ဆွေသည် သေဆုံးခဲ့ပြီးပြီဟုလည်း မတွေးရဲပါ။

ခံစားချက်များကို ရင်ထဲတွင်ထားကာ လင်ပိုင်းကိုသာ အနီး
ကပ် အကဲခတ်လိုက်မိ၏။

လင်ပိုင်းမှာလည်း တစ်ခါတစ်ရံ လျှူယုဖန်အား လိုက်လိုက်
လျော့လျော့ ဆက်ဆံခဲ့မိ၏။

သို့သော် ... လျှူယုဖန်က သူ့အား သံသယဖြင့် အကဲခတ်နေ
ကြောင်း ရိပ်စားမိသောအခါ ... သူစိမ်းတစ်ဦးနယ် ဆက်ဆံမိ
လေသည်။

သည်လိုနှင့် ခရီးဆက်ခဲ့ရာ ...

နောက်ဆုံးတွင် ... ခွန်မိန်မြို့သို့ ရောက်ရန် အနည်းငယ်သာ
ကွာတော့သည်။

လင်ပိုင်းက ...

'တို့ ဒီအတိုင်းဆက်သွားရင် ... မနက်ဖြန် မနက်လောက်ဆို
ခွန်မိန်ကို ရောက်ပြီ'

လျှူယုဖန်က ခေါင်းခါယမ်းလိုက်ပြီး ...

နယ်စားကြီးဂူစန်းကျေ

လင်ပိုင်း ဒဏ်ရာ သက်သာလာသည်နှင့် ဂူထဲမှ ထွက်လာ
ခဲ့ကြ၏။

ပတ်ဝန်းကျင်အနှံ့ လိုက်လံရှာဖွေကြည့်သော်လည်း ဟန်စု
ဖန်၏ အရိပ်အယောင်မျှပင် မတွေ့ရပါချေ။

ထို့ကြောင့် သူတို့က ခွန်မိန်မြို့သို့ သွားရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြ
လေသည်။ လမ်းတစ်လျှောက် အလွန်မြင့်မားသော တောင်ရွာကို
ဖြတ်ကျော်ခဲ့ရ၏။

နှစ်ဦးသား ဆယ်ရက်ခန့်အတူ သွားမိသောအခါ နှစ်ဦးစလုံး
၏ရင်ထဲ၌ ခံစားမှု အမျိုးမျိုး ခံစားလိုက်ရလေတော့သည်။

လျှူယုဖန်မှာ ရင်ထဲ၌ အမျိုးမျိုး ခံစားနေရ၏။

လင်ပိုင်းသည် သူမအပေါ် တစ်ခါတစ်ရံ နှစ်ပေါင်းများစွာ
ရင်းနှီးခဲ့ရသော ... မိတ်ဆွေဟောင်း တစ်ဦးကဲ့သို့ ကြင်ကြင်နာနာ
ဖော်ဖော်ရွေရွေ ဖေးမဆက်ဆံခဲ့သည်။

'ညာဘက်ခရီးဆက်ရတာ မကောင်းပါဘူး၊ တောကောင်တွေ
အန္တရာယ် ကြောက်ရသေးတယ်၊ ပြီးတော့ ကျွန်မလဲ ပင်ပန်းနေပြီ'
လင်ပီဖုန်းက ရယ်မောလိုက်ပြီး ...

'ဒါဆိုလဲ ဒီည နားကြတာပေါ့၊ မနက်မှပဲသွားမယ်၊ ဒါပေမယ့်
တောင်ခြေမှာ နားတာ ပိုကောင်းမယ်'

'ရှင်သဘောပါပဲ'

သူတို့နှစ်ဦးက တောင်ခြေဆီသို့ ဆင်းလာခဲ့၏။

တောင်ခြေဆီသို့အရောက်ဝယ် ရှေ့သစ်ပင်အုပ်များကြားမှ
မီးရောင်လက်လက် လှမ်းမြင်လိုက်ရလေသည်။

လျှူယုဖန်က ...

'ရှေ့မှာ လူရှိမယ် ထင်တယ်'

လင်ပီဖုန်းက ...

'ဟုတ်တယ်၊ တို့လဲ အဲဒီကိုသွားပြီး အနားယူကြတာပေါ့'

သူတို့နှစ်ဦးက မီးရောင်ရှိရာသို့ ခပ်သွက်သွက်လှမ်းသွား
လိုက်ကြလေတော့သည်။

ထင်းမီးပုံမှာ တဟုန်းဟုန်း တောက်လောင်နေ၏။
မီးပုံပတ်လည်တွင် လူဆယ့်ငါးယောက်ခန့် ထိုင်နေ၏။
ထိုလူဆယ့်ငါးယောက်အနက် ဆယ့်နှစ်ယောက်မှာမူ ဒေသခံ
မုဆိုးများ ဖြစ်ဟန်တူ၏။

သေသေချာချာကြည့်မှ မုဆိုးများကြားတွင် စာပေသမား
လူငယ်တစ်ဦးကို တွေ့လိုက်ရ၏။

ကျန်သုံးဦးမှာမူ တရုတ်လူမျိုးများ ဖြစ်သည်။
လင်ပီဖုန်းနှင့် လျှူယုဖန်တို့က ထိုမုဆိုးများထံ လျှောက်သွား

ပြီး တည်းခိုရန် ခွင့်တောင်းလိုက်၏။
မုဆိုးများကလည်း ဖော်ဖော်ရွေရွေဖြင့် လက်ခံလိုက်၏။

လင်ပီဖုန်းနှင့် လျှူယုဖန်တို့က မီးပုံဘေးတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်
ကြ၏။ သူတို့က လူအုပ်နှင့် တသီးတခြား ထိုင်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

လင်ပီဖုန်းက ...
'မင်း ... လှည့်မကြည့်နဲ့၊ သူတို့ထဲက နှစ်ယောက်ဟာ ခန့်ချား

ဘက်က ဖြစ်မယ်'
ဟုပြောရင်း ခေါင်းငုံ့နေလိုက်လေသည်။

၁၄ © ဝိသုဒ္ဓိ

လျှူယုဖန်က ...

'စာပေသမားလေးကိုလဲ အကဲခတ်ရတာ သိပ်မခေတ်ပုံပဲ' လင်ပီဖုန်းက ...

'ဟုတ်တယ်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် တို့နဲ့ မသက်ဆိုင်သလိုပဲနေ' သူတို့နှစ်ဦးစလုံး စကားမပြောဖြစ်တော့ပါ။

အတွေးကိုယ်စီဖြင့် ငြိမ်သက်စွာ ထိုင်နေလေတော့သည်။

ထိုအခိုက်မှာပင် လူနှစ်ဦး ထပ်ရောက်လာ၏။

ထိုလူနှစ်ဦးအား တွေ့သောအခါ လင်ပီဖုန်း မျက်နှာပျက်သွားလေသည်။

လျှူယုဖန်က ...

'ဘယ်သူတွေလဲ'

ဟု မေးလိုက်၏။ လင်ပီဖုန်းက ပြန်မဖြေပါ။

သူ၏မျက်နှာမှာ တင်းမာခက်ထန်နေပြီး မျက်လုံးအစုံမှာ ရိဝေနေလေသည်။

လျှူယုဖန် အကဲခတ်နေစဉ်မှာပင် ထိုလူနှစ်ဦးက ဟန်လူမျိုး သုံးဦးအနီးသို့ ဝင်ရောက်ထိုင်ချလိုက်၏။

ဟန်လူမျိုးသုံးဦးအနက် တစ်ဦးမှာ သီးခြားဖြစ်ဟန်တူ၏။

နောက်မှ ဝင်လာသူနှစ်ဦးက ထိုလူအားကြည့်ကာ ...

'ကျင်းလိုင် ... မင်း ဘာလက်ဆောင်တွေ ယူလာသလဲ'

ကျင်းလိုင်ဆိုသူမှာ ထိုစကားကြောင့် ထိတ်လန့်သွားပြီး ...

'မ ... မယူလာပါဘူး'

ထိုလူက ...

'မင်း သေချင်ပြီနဲ့ တူတယ်'

ကျင်းလိုင်က ဒေါသထွက်သွားပြီး ...

'ကိုယ့်ကိစ္စ ကိုယ်လုပ်ပါ။ သူများကိစ္စ မပါချင်နဲ့'

ထိုလူက ...

'ငါလာတာ ဒီကိစ္စပါပဲ'

ကျင်းလိုင်က ဒေါသထွက်သွားပြီး ချက်ချင်းခုန်ထကာ တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

ထိုလူကလည်း ပြန်လည်တိုက်ခိုက်လိုက်၏။

သူတို့နှစ်ဦး၏တိုက်ခိုက်မှုကြောင့် မုဆိုးများ ရုတ်ရုတ်သံသံ ဖြစ်သွား၏။

စာပေသမားလူငယ်က တစ်စုံတစ်ရာပြောလိုက်ရာ အားလုံး ပြန်ထိုင်ပြီး တိုက်ပွဲကို ကြည့်နေကြလေသည်။

ကျင်းလိုင်နှင့် ထိုလူတိုက်ခိုက်မှုမှာ ... တစ်စတစ်စ ပြင်းထန် မြန်ဆန်လာ၏။

သို့သော် အားလုံးက ကိုယ်နှင့်မဆိုင်သလို ကြည့်နေကြ၏။

ထိုအထဲတွင် လုံးဝမကြည့်သူတစ်ဦး ရှိ၏။

ထိုလူမှာ ... လင်ပီဖုန်းပင် ဖြစ်သည်။

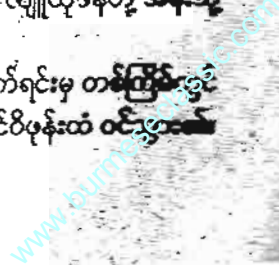
လင်ပီဖုန်းမှာ ခေါင်းကို ငိုက်စိုက်ချထားလေသည်။

ကျင်းလိုင်မှာ တိုက်ခိုက်နေရင်းမှ ... တစ်စထက်တစ်စ ပွဲခိုက်လာ၏။

ရှောင်တိမ်းရင်းနှင့် ... တဖြည်းဖြည်း လျှူယုဖန်တို့ အနီးသို့ ချဉ်းကပ်လာလေသည်။

ထိုလူက ပြင်းထန်စွာ လိုက်လံတိုက်ခိုက်ရင်းမှ တစ်ကြိမ် ...

အရှိန်လွန်သွားပြီး ... သူ၏ လက်ဝဲခြေ လင်ပီဖုန်းထံ ဝင်ရောက်

၁၆ ● ပိုးကျော်သူ

လင်ဝိဖုန်းမှာ မတတ်သာတော့ပါ။
သူက မသိဟန်ဆောင်နေသော်လည်း လက်ဝါးတစ်ချက်ဝင်
လာသည့်အတွက် ရှောင်တိမ်းပေးလိုက်ရလေသည်။
ထိုသူသည် ... လင်ဝိဖုန်းအား ကြည့်လိုက်ပြီး အံ့ဩသွားဟန်
နှင့် ...

'ဪ ... မင်းကိုး'
ဟု ရေရွတ်လိုက်၏။
ကျင်းလိုင်မှာ တိုက်ခိုက်မှုရပ်ဆိုင်းသွား၍ စိတ်သက်သာရာ
ရသွားလေသည်။

လင်ဝိဖုန်းကလည်း ထိုလူအားကြည့်ကာ ...
'ဝူထုံလော့'
ဟု ရေရွတ်လိုက်၏။
လင်ဝိဖုန်း၏ မျက်လုံးအစုံမှာ ရီဝေသွား၏။
အတိတ်ဘဝဆီသို့ ချက်ချင်းရောက်သွားလေသည်။

သူ ... ယန်ယွင်ချုံး၏ ကလေးငယ်နှင့်အတူ ခရီးထွက်လာခဲ့ရာ
စင်ကျန်ပြည်နယ်သို့ ရောက်လာခဲ့၏။
ထိုစင်ကျန်နယ်သို့ အရောက်တွင် ... ယန်ယွင်ချုံး၏ကလေး
ငယ်ကို သုတ်သင်ရန် လိုက်လာသော လူတစ်စုနှင့် ဆုံမိလေသည်။
ထိုလူစုအား ခေါင်းဆောင်လာသူမှာ ဝူထုံလော့ပင် ဖြစ်သည်။
ဝူထုံလော့သည် ညိုထက်လူနှင့် ဝိုင်းတူ ညီအစ်ကို ဖြစ်ပြီး
တော်ချက်၏ ဦးလေးလည်း ဖြစ်၏။

ထိုတိုက်ပွဲ၌ ... လင်ဝိဖုန်း၏မျက်နှာတွင် ဝူထုံလော့၏ ဓား
ဒဏ်ရာနှစ်ချက် ရရှိခဲ့၏။

သူ့အား နောက်ဆုံးသုတ်သင်မည်အပြု ... လွှဲမင်ဆရာတော်
ရောက်လာသဖြင့် သက်သာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ဝူထုံလော့မှာ ... မန်ချူးတစ်ယောက် ဖြစ်သော်လည်း ဟန်
လူမျိုး သိုင်းသမားတစ်ဦးအသွင် အယောင်ဆောင်၍ လှုပ်ရှားခဲ့သည်
မှာ ကြာပြီဖြစ်၏။

ဝူထုံလော့မှာ ဘုရင့်အမိန့်အရ လင်ဝိဖုန်း နောက်သို့ ခြေရာခံ
လိုက်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။

မန်ချူးဘုရင်က ချူးကြောင်းနန်ပင် အလွယ်တကူ မယှဉ်နိုင်
ကြောင်း ကြားသိရ၍ ... ဝူထုံလော့အား ဖိတ်ခေါ်ကာ လင်ဝိဖုန်းကို
သုတ်သင်ရန် စေလွှတ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ဝူထုံလော့မှာ ... လင်ဝိဖုန်းနောက်သို့ ခြေရာခံ လိုက်ရင်းမှ
နယ်စားကြီး ဝူစန်းကျွေထံသို့ တစ်မန်တော်နှစ်ဖွဲ့ ရောက်လာသည်
ကြားသဖြင့် အနှောင့်အယှက်ပေးရန် ဤနေရာသို့ ရောက်လာခြင်း
ဖြစ်ပါသည်။

လင်ဝိဖုန်းက ...
'ခင်ဗျားအပေါ်မှာ ... ဓားနှစ်ချက် ကြွေးရစရာ ရှိသေးတယ်။

ဒီကနေ ... ကျုပ်ပြန်ယူတော့မယ်'
ဟု တစ်လုံးချင်း အေးစက်စွာ ပြောလိုက်လေသည်။

ဝူထုံလော့က ရယ်မောလိုက်ပြီး ...
'အကြွေးမရက ... မင်းထပ်ပြီး အကြွေးတင်ခံချင်လို့လား'

သူက ပြောရင်း ... လျှို့ဝှက်ဖန်ဘက်သို့ ကြည့်လိုက်၏။
'ဪ ... သူပုန်ခေါင်းဆောင်လဲ ပါနေတာကိုး၊ ကဲ ... မင်းတို့

သူကို တာဝန်ယူလိုက်ကြစမ်း'

၁၈ © မိုးကျော်သူ

ဟု ပြောလိုက်၏။

ဝူထုံလော့၏ စကားဆုံးသည်နှင့် သူနှင့်အတူ ပါလာသူက လူ့ယုဖန်အား ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်လိုက်၏။

ကျင်းလိုင်၏ အနီး ထိုင်နေသော ဟန်လူမျိုး ဟန်ဆောင်ထားသူ မန်ချူးနှစ်ဦးကလည်း ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်လိုက်လေ၏။

လူ့ယုဖန်က ကြည့်လိုက်ရာ ထိုနှစ်ယောက်သည် ချွဲကြောင်းနန်နှင့် ပါလာခဲ့သော ကိုယ်ရံတော်နှစ်ဦး ဖြစ်ကြောင်း သိလိုက်၏။

သူမကလည်း ... ဓားထုတ်ကာ ပြန်လည် တိုက်ခိုက်လိုက်လေတော့သည်။

လင်ဝိဖုန်းက ဓားကိုဆွဲထုတ်လိုက်၏။

သူ၏ဓားမှာ ချွဲကြောင်းနန်၏ နဂါးပျံဓားပင် ဖြစ်သည်။

ဝူထုံလော့မှာ ... ထိုဓားကိုမြင်သောအခါ မျက်နှာကွက်ခနဲ ပျက်သွားသည်။

လင်ဝိဖုန်းအား တစ်ဟုန်ထိုး ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်လိုက်သည်။

လင်ဝိဖုန်းကလည်း ... တစ်ကွက်ချင်း ပြန်လည်တိုက်ခိုက်လိုက်၏။

သိုင်းကွက်သုံးဆယ် တော်လာသောအခါ ... ဝူထုံလော့မှာ ချွဲပြန်လာလေသည်။

လင်ဝိဖုန်းသည် ... ယခင်ကနှင့်မတူ များစွာ ခြားနားနေပြီ ဖြစ်ကြောင်း သဘောပေါက်လိုက်မိလေတော့သည်။

လူ့ယုဖန်မှာ သုံးယောက်တစ်ယောက် ယှဉ်ပြိုင်နေရသည်။ သူမ၏ဓားပညာမှာ ကောင်းမွန်လှပေသည်။

ထိုနည်းအတူ ... ကိုယ်ရံတော်သုံးယောက်၏ သိုင်းပညာမှာလည်း အဆင့်မြင့်လှပေသည်။

အချိန်ကြာလာသည်နှင့်အမျှ လူ့ယုဖန်မှာ အခက်တွေ့လာလေသည်။

နောက်ဆုံး တိုက်ခိုက်သည့် အနေအထားမှ ခုခံနေရသည့် အနေအထားသို့ ရောက်ရှိသွားလေတော့သည်။

ထိုစဉ်မှာပင် ...

‘အား ...

အော်သံနှင့်အတူ ကိုယ်ရံတော် တစ်ယောက် လဲကျ သွားလေတော့သည်။

လူ့ယုဖန် ကြည့်လိုက်ရာ စာပေသမားလူငယ်က ထက်နှုတ်ဖြင့် သူ့ဘက်မှကူညီတိုက်ခိုက်ပေးခြင်းဖြစ်ကြောင်း သိရှိလိုက်လေသည်။

လျှူယုဖန်က ပြုံးပြလိုက်ပြီး ... ဂျန်နှစ်ယောက်ကို ရင်ဆိုင်
လိုက်လေသည်။

နှစ်ယောက်တစ်ယောက်ဆိုသော်လည်း ... မူစရာ မလိုတော့
ပါ။ အသာစီးမှ ပြန်လည်တိုက်ခိုက်နိုင်လာလေသည်။

စာပေသမား လူငယ်ကလည်း ဝင်မစွက်တော့ဘဲ ပြန်လည်
ထိုင်ချလိုက်လေသည်။

လင်ဝိဖုန်းတို့၏ တိုက်ပွဲမှာမူ ...

လင်ဝိဖုန်းက အသာစီးမှ တိုက်ခိုက်နေသည်။

မကြာမီမှာပင် ဝူထုံလော့၏ လက်ထဲမှ ဓားမှာ လွင့်ထွက်
သွားလေသည်။

လင်ဝိဖုန်း၏ ဓားချက်က ဝူထုံလော့၏ မျက်နှာပေါ်သို့ တွေ့
ယမ်းသွားသည်။

ဝူထုံလော့က ... ကြောက်လန့်တကြား ရှောင်တိမ်းလိုက်၏
သို့သော် ... ညာဘက်နားရွက်မှာ ပူခနဲ ဖြစ်သွားသဖြင့်
ယောင်ယမ်း၍ စမ်းကြည့်မိလိုက်သည်။

စေးထန်းသော သွေးများကို ထိတွေ့လိုက်ရလေသည်။

ဝူထုံလော့၏ မျက်နှာမှာ ဖြူရော်သွားလေသည်။

လင်ဝိဖုန်းက ဓားကိုပြန်လည်ရုပ်သိမ်းလိုက်ပြီး ...

‘ဓားချက်တစ်ချက်အတွက် ခင်ဗျားရဲ့ နားရွက်တစ်ဘက်
ဖြတ်ပြီးပြီ၊ နောက်တစ်ချက် အကြွေးကျန်သေးတယ်၊ ကဲ ... ဒီတ
တော့ ခင်ဗျားကို ဒီလောက်ပဲ ပြန်ဆဲပဲချင်တယ်၊ ဆက်တိုက်နေ
တော့ ကျုပ်ကို အဆိုးမဆိုနဲ့ ... ကျုပ်စိတ်မပြောင်းခင် အခုဆွတ်ဆွတ်
ခင်ဗျားထွက်သွားပါ ...’

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

ဝူထုံလော့မှာ ဘာမျှ ပြန်မပြောပါ။

လင်ဝိဖုန်းအား တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီး ... ချာခနဲ လှည့်ကာ
အမှောင်ထုအတွင်းသို့ တိုးဝင်ပျောက်ကွယ်သွားလေတော့၏။

လင်ဝိဖုန်းက လျှူယုဖန်ဘက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

လျှူယုဖန်ကလည်း ပွဲသိမ်းနိုင်လိုက်ပြီဖြစ်သည်။

တစ်ဦးသေဆုံးသွားပြီး တစ်ဦးမှာ ဒဏ်ရာဖြင့် လဲကျသွား၏

လျှူယုဖန်က ဒဏ်ရာနှင့်လူအား ထပ်မံ ထိုးသတ်မည်အပြု
တွင် လင်ဝိဖုန်းက ဟန့်တားလိုက်ပြီး ...

‘ခဏနေဦး ... ငါမေးကြည့်ဦးမယ်’

လင်ဝိဖုန်းက ကိုယ်ရံတော်အား စစ်မေးလိုက်သည်။

ကိုယ်ရံတော်က ရေငုံနှုတ်ပိတ်နေသည်။

လင်ဝိဖုန်းက ... ကိုယ်ရံတော်ကို ရှာဖွေကြည့်လိုက်သောအခါ

စာတစ်စောင်ကို တွေ့ရှိလိုက်ရလေသည်။

လင်ဝိဖုန်းက ဖတ်ကြည့်လိုက်ပြီးနောက် ... အင်္ကျီအတွင်းသို့
ထည့်လိုက်လေသည်။

ကိုယ်ရံတော်အား ထပ်မံစစ်ဆေးသော်လည်း နှုတ်ပိတ်၍သာ
နေသဖြင့် ဒေါသထွက်သွားပြီး လက်ဝါးဖြင့် ရိုက်ချလိုက်ရာ --

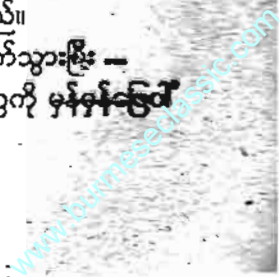
‘ဝုန်း ...’

ကိုယ်ရံတော်မှာ သေဆုံးသွားလေသည်။

ထို့နောက် ... ကျင်းလိုင်ထံသို့ လျှောက်သွားပြီး --

‘မင်းတရော့ ဘာလဲ ... ငါမေးတာတွေကို မှန်မှန်ဖြေပါ’

ဟု မေးလိုက်လေသည်။

၂၂ © ဖိုးကျော်သူ

ထိုစဉ် ... စာပေသမားက ထလာကာ ...
 'သူ့ကို ဒုက္ခမဝေးပါနဲ့ ... လွှတ်လိုက်ပါ'
 ဟု ဟန်တားလိုက်၏။
 လျှို့ဝှက်စွာ စာပေသမားသည် သူမအား ကူညီခဲ့သူဖြစ်
 ကြောင်း လင်ဝိဖုန်းအား တီးတိုးရှင်းပြလိုက်သည်။
 လင်ဝိဖုန်းက စာပေသမား လူငယ်ဘက်သို့ လှည့်ကာ ...
 'ခင်ဗျားမျက်နှာနဲ့ ... အလျှော့ပေးလိုက်ပါ့မယ်'
 ဟု ပြောလိုက်လေ၏။
 စာပေသမား လူငယ်က ...
 'ခင်ဗျားဟာ ကျွန်တော်ထင်တာ မလွဲရင်တော့ ... ထင်းစန်း
 ဓားသမားတစ်ယောက် ဖြစ်ရမယ်'
 ဟု ပြောလိုက်၏။
 လင်ဝိဖုန်းက အံ့အားသင့်သွားပြီး ...
 'ဘာလို့ ဒီလိုထင်တာလဲ'
 စာပေသမား လူငယ်က ...
 'ကျွန်တော့် ဆရာက ထင်းစန်းတောင်က လှိုမင်ဆရာတော်
 ရဲ့ ဓားပညာကို ပြောပြခဲ့ဖူးတယ်။ အခု ခင်ဗျားသုံးတဲ့ ဓားပညာဟာ
 ဒီပညာပဲ ဖြစ်မယ်လို့ ခန့်မှန်းမိလို့ပါ'
 လင်ဝိဖုန်းက သက်ပြင်းချရင်း စာပေသမား လူငယ်အား
 ကြည့်လိုက်၏။
 လူငယ်မှာ နှစ်ဆယ်ကျော်ဝန်းကျင်သာ ရှိသေး၏။
 သို့သော် ...
 သိုင်းလောကနှင့်ပတ်သက်၍ ... ဗဟုသုတပြည့်စုံ၏။

စာသမား ခုနစ်ယောက် (ဒု-သိမ်း) © ၂၃

ထက်မြက်သော လူရွယ်တစ်ဦးဟု မှတ်ချက်ချလိုက်ပြီး ...
 'ခင်ဗျားမဆိုးဘူး၊ ဒါထက် ခင်ဗျားက ဘယ်သူလဲ'
 ဟု မေးလိုက်၏။
 စာပေသမားလူငယ်က ပြန်ဖြေမည်အပြု ရုတ်တရက် မြင်းခွာ
 သံများ ကြားလိုက်ရလေသည်။
 မြင်းခွာသံအရ မြင်းအကောင်အနည်းဆုံး သုံးဆယ်ခန့်ရှိမည်
 ဟု ခန့်မှန်း၍ ရ၏။
 ထို့အပြင် မြင်းခွာသံများသည် ညီညာလှ၏။
 စနစ်ကျလှသော မြင်းတပ်ဖွဲ့တစ်ခုဟု ... ရိပ်စားမိလိုက်လေ
 သည်။
 စာပေသမား လူငယ်က ...
 'ကျွန်တော်တို့အကြောင်း နောက်မှ ပြောကြတာပေါ့'
 လင်ဝိဖုန်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

မကြာပါချေ။ အလံများတလူလူနှင့် မြင်းတပ်ဖွဲ့က သူတို့ထံ
သို့ ရောက်လာကြလေတော့သည်။

စုစုပေါင်း မြင်း သုံးဆယ့်ရှစ်ကောင်တိတိ ဖြစ်၏။

မြင်းပေါ်တွင် မန်ချူးစစ်ဝတ်စုံနှင့် လူသုံးဆယ့်ရှစ်ယောက်
တိတိပါလာ၏။ ကျင်းလိုင်မှာ ထိုမြင်းတပ်ဖွဲ့ ရောက်လာသည်ကို
တွေ့သောအခါ ထရပ်လိုက်ပြီး ... မြင်းတပ်ဖွဲ့၏ ခေါင်းဆောင်အား
နှုတ်ဆက်လိုက်၏။

မြင်းတပ်ဖွဲ့ခေါင်းဆောင်ကမူ ... ဝတ်ကျောဝတ်ကုန်သာ ဖြန်
နှုတ်ဆက်ပြီး လူအုပ်ထဲသို့ ဝေးကြည့်လိုက်၏။

လင်ဝိဖုန်းနှင့်အတူ ရပ်နေသော ... စာပေသမားလူငယ်ကို
တွေ့သောအခါ မျက်နှာတစ်ခုလုံး ပြုံးရွှင်သွားပြီး မြင်းပေါ်မှဆင်း
လိုက်၏။

စာပေသမားလူငယ်ထံသို့ လျှောက်လာကာ ... အရိုအသေ
တစ်ချက်ပြုလိုက်ပြီး ...

'ကျွန်တော်တို့ နည်းနည်းနောက်ကျသွားတာ ... ခွင့်လွှတ်ပါ
အခင်လေး'

စာပေသမား လူငယ်က ...

'ကိစ္စမရှိပါဘူး'

မြင်းတပ်ဖွဲ့ ခေါင်းဆောင်က ...

'သခင်လေး ခရီးဆက်နိုင်မယ်ဆိုရင်တော့ ... ကျွန်တော်တို့

အခုပဲ သွားကြတာပေါ့'

ဟုပြောရင်း လက်ဝှေ့ယမ်းလိုက်ရာ ... ငယ်သားတစ်ဦးက

မြင်းဖြူတစ်ကောင်ကို ဆွဲယူလာလေသည်။

စာပေသမား လူငယ်က ...

'ကျုပ်တစ်ယောက်တည်းမဟုတ်ဘူးဗျ။ ဒီမှာ ကျုပ်မိတ်ဆွေ
ခုနစ်ယောက်လဲ ရှိသေးတယ်'

ဟု လင်ဝိဖုန်းတို့ဘက်သို့ ပြလိုက်၏။

မြင်းတပ်ဖွဲ့ခေါင်းဆောင်က ... လင်ဝိဖုန်းတို့အတွက်ပါ မြင်း
စီစဉ်ပေးလိုက်၏။

ထို့နောက် ...

ကျင်းလိုင်ကိုခေါ်ပြီး ခွန်မိန်မြို့ဘက်သို့ ဦးတည်ထွက်လာခဲ့
ကြလေတော့သည်။

လင်ပီဖုန်းနှင့် လျှူယုဖန်မှာ မြင်းတပ်ဖွဲ့နှင့်အတူ လိုက်ပါရန် ရည်ရွယ်ချက် မရှိပါ။

သို့သော် စာပေသမားလူငယ်သည် အသက်ငယ်သော်လည်း အခြားသူများက ရှိရှိသေသေ လေးလေးစားစား ဆက်ဆံရသည်ကို ကြည့်ရင်း ထိုလူငယ် မည်သူမည်ဝါဖြစ်သည်ကို သိချင်လာ၏။

ထို့ပြင် ... ခွန်မိန်သို့သွားမည်ဖြစ်ရာ လမ်းကြောင်းသင့်သည့် အတွက်လည်း လိုက်ပါခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။

ကျင်းလိုင်မှာမူ တမန်တော်တစ်ဦး ဖြစ်၏။

သူ့အား လာရောက်ကြိုဆိုမည့် ... မြင်းတပ်ဖွဲ့ကို စောင့်ဆိုင်း နေခြင်း ဖြစ်၏။ မြင်းတပ်ဖွဲ့ ရောက်လာသောအခါ သူ့အား အရေး တယူ မဖြူကြဘဲ လူငယ်ကိုသာ အရေးတယူပြုလုပ် ကြိုဆိုကြသဖြင့် စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားရ၏။ စိတ်ထဲ၌ မကျေနပ်မှုလည်း ဝင်လာမိ တော့သည်။

နောက်တစ်နေ့ နံနက် ...

နောက်တစ်နေ့ နံနက်စောစောတွင် သူတို့အားလုံး ခွန်မိန်မြို့ သို့ ရောက်ရှိလာကြလေသည်။

ခွန်မိန်မြို့ရှိ အကောင်းဆုံး အဆောင်သို့ ခေါ်သွားကာ နေရာ ချပေးလိုက်၏။ ထို့နောက် ... လိုလေသေးမရှိ ပြုစုကြလေ၏။

မြင်းတပ်ဖွဲ့ခေါင်းဆောင်က ...

'သခင်လေးတို့ ... ဒီမှာ စိတ်တိုင်းကျ နေနိုင်ပါတယ်။ ညကျမှ ဧည့်ခံပွဲတက်ဖို့ အခေါ်လွှတ်လိုက်ပါမယ်'

ဟု ပြောကာ ပြန်ထွက်သွား၏။

သူတို့အား ပြုစုရန်အတွက် လူများစွာ ထားပေးခဲ့လေတော့ သည်။

လင်ပီဖုန်းနှင့် လျှူယုဖန်တို့မှာ ... ထိုလူငယ် မည်သူမည်ဝါ ဖြစ်သည်ကို သိချင်လှ၏။

သို့သော် ... လူငယ်က အခန်းတွင်းသို့ စောစောကစင်ကာ အနားယူလိုက်သဖြင့် သူတို့လည်း အနားယူလိုက်ရတော့သည်။

www.burmeseclassic.com

လင်ပီဖုန်းမှာ ခရီးပမ်းလာသဖြင့် အိပ်ပျော်သွား၏။ သူနိုးလာ
သောအခါမှာ ခရီးပမ်းနေပြီဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် သူက ဧည့်ခန်းဘက်
သို့ ထွက်လာခဲ့လေ၏။ ဧည့်ခန်းသို့ ... ရောက်သောအခါ လျှူယုဖန်၊
ကျင်းလိုင်နှင့် စာပေသမားလူငယ်တို့ ထိုင်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရ
လေသည်။ လျှူယုဖန်က မြူးပြလိုက်ပြီး ...

‘နိုးလာပြီလား’

လင်ပီဖုန်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။ စာပေသမားလူငယ်က ...
‘တို့ ... ဒီနေ့ည ဧည့်ခံပွဲတက်ရမယ်၊ ခင်ဗျားတို့လဲ လိုက်ခဲ့ပါ’
ဟု ဖိတ်ခေါ်လိုက်၏။

ထိုစဉ်မှာပင် လူတစ်ယောက်က ဝင်ရောက်လာပြီး ...

‘သခင်လေးတို့ကို ... ကြိုဆိုခိုင်းလို့ပါ။ အပြင်မှာ မြင်းလှည်း
အသင့်ရောက်နေပါပြီ’

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ထိုအခါ ... စာပေသမား လူငယ်၊ ကျင်းလိုင်နှင့် လင်ပီဖုန်း
တို့လည်း အကြိုတော်နောက် လိုက်သွားကြတော့သည်။

ဧည့်ခန်းဆောင်မှာ ပေသုံးဆယ်ခန့်ကျယ်ပြီး ... ပေနှစ်ရာခန့်
ရှည်လျား၏။ အလယ်တွင် စားပွဲတစ်လုံး ခင်းထား၏။

စားပွဲပေါ်၌ ... စားသောက်ဖွယ်ရာများနှင့် အရက်အိုးများ
အသင့်ပြင်ထားလေသည်။

ဧည့်ခန်းဆောင်၏ ဝဲယာတစ်ဘက်တစ်ချက်တွင် ... ကိုယ်ရံ
တော်လေးဆယ်ခန့် ရှိနေ၏။

စာပေသမား လူငယ်တို့ ဝင်လာသောအခါ ... အပြာရောင်
တောက်ပြောင်သော ဝိုးဖဝတ်ဆင်ထားသူ လူတစ်ဦးက ကြိုဆိုလိုက်
သည်။

‘သခင်လေး ... ကြွပါခင်ဗျာ’

စာပေသမားလူငယ်က ဧည့်ခန်းအတွင်းသို့ တစ်ချက်မှတစ်ချက်
လိုက်ပြီး ...

‘မင်းတို့ သခင်ကြီး ဘယ်မှာလဲ၊ ဘာလို့ သူက အလျင်အမြန်
ရတာလဲ’

ဟု အေးတီအေးစက် မေးလိုက်၏။

၃၀ © ဖိုးကျော်သူ

ထိုအပြာရောင်နှင့် လူက ...

'သခင်ကြီး လာပါလိမ့်မယ်၊ ကျွန်တော်ပေါက်ကျူက သခင်
လေးတို့ကို ဧည့်ဝတ်ပြုပါမယ်'

ဟု သူ့ကိုယ်သူ မိတ်ဆက်ရင်း ပြောလိုက်၏။

စာပေသမားလူငယ်က ဘာမျှ ပြန်မပြောတော့ဘဲ စားပွဲတွင်
ဝင်ထိုင်လိုက်၏။ လင်ဝိဖုန်းတို့နှင့် ကျင်းလိုင်တို့ကလည်း ဝင်ထိုင်
လိုက်သည်။

ပေါက်ကျူက အရက်အိုးကို မလိုက်၏။

ထို့နောက် တစ်ခွက်ချင်း ငွဲ့ကာ လူရှေ့သို့ ပစ်ပေးလိုက်၏။

အရက်ခွက်မှာ ဖိတ်စင်ခြင်းမရှိဘဲ လူတစ်ဦးစီ၏ ရှေ့သို့ကျ
ရောက်လာလေသည်။

ပေါက်ကျူက ...

'ပျော်ပျော်ပါးပါး ... သောက်ကြပါ ခင်ဗျာ'

ဟု ပြောလိုက်၏။

အားလုံးက ပေါက်ကျူ ပညာပြခြင်းဖြစ်ကြောင်း နားလည်
လိုက်လေသည်။ ပေါက်ကျူက လက်ခုပ်တစ်ချက် တီးလိုက်၏။

စားပွဲနှင့် မလှမ်းမကမ်း ကွက်လပ်သို့ လူနှစ်ဦးထွက်လာပြီး
ဓားရေး ခင်းပြလိုက်လေသည်။

ထို ကိုယ်ရံတော်နှစ်ဦး၏ ဓားပညာမှာ ... အလွန်ပင်ကြည့်
ကောင်းလှပေသည်။

လူ့ယုဖန်က ...

'သိပ်လှတဲ့ ဓားကွက်ပါပဲ'

ဟု ထုတ်ဖော် ချီးကျူးလိုက်၏။

စာသမား ခုနစ်ယောက် (ဒု-သိမ်း) © ၃၀

ပေါက်ကျူက ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး စာပေသမား လူငယ်ကို
ကြည့်ကာ ...

'သခင်လေးကော ... ဒီလိုလှပတဲ့ ဓားကွက်မျိုး ပြသပါလား'

ဟု ပြောလိုက်၏။

စာပေသမားလူငယ်က ပြုံးကာ ...

'ဓားပညာမှာ လှပဖို့က ... အရေးမကြီးပါဘူး'

ဟု ပြောလိုက်၏။

လင်ဝိဖုန်းက ...

'မှန်ပါတယ်၊ အမြင်လှအောင် ကစားတတ်တာထက် ရန်သူကို

အနိုင်ယူဖို့က ပိုအရေးကြီးပါတယ်'

ဟု ဝင်ထောက်လိုက်၏။

သူတို့နှစ်ဦး၏ စကားကြောင့် ပေါက်ကျူက ဒေါသထွက်သွား
၏။ ချက်ချင်းပင် စိတ်ကို ချုပ်တီးလိုက်ပြီး ...

'ဒါဆို ... သခင်လေးရဲ့ ဓားပညာ နည်းနည်းလောက် ပြသပါ
လား'

ဟု ထပ်ပြောလိုက်လေသည်။

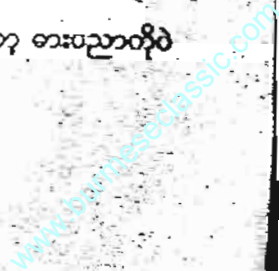
စာပေသမား လူငယ်က မလှုပ်ဘဲ ပြုံးမြဲပြုံးနေသည်။

လင်ဝိဖုန်းက ပေါက်ကျူတို့အား 'ပညာပြန်ပြရမှ ရမည်ဖြစ်
ကြောင်း နားလည်လိုက်၏။

ထို့ကြောင့် သူက ...

'သခင်လေး ဓားပညာမပြုခင် ... ကျွန်တော့ ဓားပညာကိုပဲ
အလွင်ပြုဖို့မယ်'

ဟုပြောရင်း ထိုင်ရာမှထလိုက်၏။

ထို့နောက် ခါးမှ ဓားကိုဆွဲထုတ်ပြီး ...

ဒီဓားကို ခင်ဖျားတို့ မြင်ဖူးကြားဖူးပါလိမ့်မယ်၊ ဒီဓားရဲ့ မူလ ပိုင်ရှင်ဟာ ချွဲကြောင်းနန် ပါ။ သူ့အသက်နဲ့ ဒီဓားကိုလဲပြီး ကျွန်တော့် ကို ပေးခဲ့ရပါတယ်။

ဟု တစ်လုံးချင်း ပြောလိုက်လေသည်။

သူ၏စကားကြားသောအခါ ကိုယ်ရံတော်များမှာ လှုပ်လှုပ် ရှားရှား ဖြစ်သွားကြလေသည်။

လင်ဝိဖုန်းက ဂရုမစိုက်ပါ။

စားပွဲပေါ်မှ သစ်သီးတစ်လုံးကို ယူကာ အပေါ်သို့ မြှောက် ပြီး ဓားဖြင့် ဝေ့ယမ်းလိုက်၏။

သစ်သီးမှာ အခွံနှင့်ပြီး ဖြစ်သွား၏။

ပြန်ကျလာသော သစ်သီးအား ဖမ်းယူ၍ တစ်ကိုက် ကိုက် လိုက်ပြီး ...

‘ဓားပညာဆိုတာ ... အနည်းဆုံး ဒီလိုသစ်သီးနှင့်နိုင်ရမယ်’

ဟု ပျက်ချော်ချော် ပြောလိုက်၏။

သူ၏စကားကြောင့် ပေါက်ကျူ၏ မျက်နှာမှာ မည်းခနဲပြို သွားလေသည်။

လင်ဝိဖုန်းက ဓားကို ပြန်သိမ်းလိုက်ပြီး ...

‘ကျွန်တော်က ဓားကို လှပအောင် မကစားတတ်ပါဘူး ဒါပေမယ့် ... ဓားကိုလှအောင် ကစားတတ်တဲ့လူတွေကိုတော့ အနိုင် ယူနိုင်ပါတယ်’

ဟု ဆက်ပြီး ရိုလိုက်၏။

ပေါက်ကျူ၏ မျက်နှာမှာ ပို၍မည်းမှောင်သွား၏။

လင်ဝိဖုန်းက ...

‘စောစောက လူနှစ်ယောက်နဲ့ ကျွန်တော်ကစားပြပျဲမယ်၊ ကျွန်တော့်ကို အားမနာတမ်း တိုက်ခိုက်နိုင်ပါတယ်’

ဟုလည်း စိန်ခေါ်လိုက်လေသည်။

ပေါက်ကျူက မဲ့လိုက်ပြီး ... သူ၏ လူနှစ်ယောက်ကို အချက် ပေးလိုက်၏။ ကိုယ်ရံတော်နှစ်ယောက်က မြိုင်တူခုန်ဝင်ကာ တိုက် ခိုက်လိုက်လေသည်။

သူတို့၏ ဓားချက်များမှာ ... လင်ဝိဖုန်း၏ ခန္ဓာကိုယ်အား လွှမ်းခြုံသွား၏။

သို့သော် မကြာမီ ...

‘ဝုန်း ... ဝုန်း’

ကိုယ်ရံတော်နှစ်ဦးမှာ နောက်သို့ လှင့်ထွက်သွား၏။

ဓားနှစ်လက်စလုံးလည်း အပေါ်သို့ မြောက်တက်သွား၏။

မြေပေါ်သို့ ပြန်ကျခါနီးတွင် ... လင်ဝိဖုန်းက ဓားဆွဲထုတ်ကာ ခုတ်ချဲ့လိုက်၏။

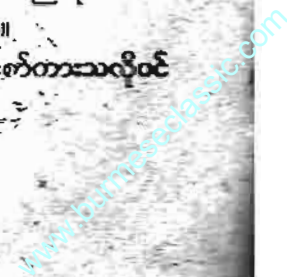
‘ချွမ်း ... ချွမ်း’

ဓားများမှာ နှစ်ပိုင်းပြတ်သွားလေသည်။

လင်ဝိဖုန်း၏အပြုအမူကြောင့် ကိုယ်ရံတော်များမှာ ဒေါသ ထွက်သွားကြလေသည်။

သူက ကိုယ်ရံတော်နှစ်ဦးအား အနိုင်ယူနိုင်သည်ကိုထားပါ သို့သော် ... လက်နက်များကိုမူ မဖျက်ဆီးသင့်ပေ။

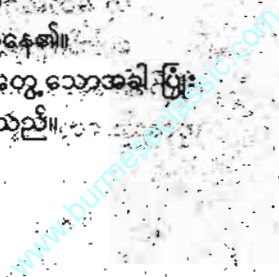
ယခုကဲ့သို့ ဖျက်ဆီးခြင်းသည် သူတို့အား ဇော်တာသာလိုပင် ဟုတ်ပါလား။

ကိုယ်ရံတော်တစ်ဦးက ဒေါသသံဖြင့် ...
 ရိုင်းလှချည်လား၊ မင်း ဒီလိုတော်ကားဖို့မသင့်ဘူး၊
 ဟု ပြောလိုက်၏။
 ကိုယ်ရံတော်အချို့ စာလည်း ... တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ဝင်
 ရောက်ပြောဆိုလိုက်လေသည်။
 ပေါက်ကျူမှာလည်း ... ဒေါသကို ခေတနာနှင့်တော့ပါ။
 ခါးမှ ဓားကို ဆွဲထုတ်လိုက်လေသည်။
 'ချွမ်း' အခြေအနေမှာ ... အလှန်တင်းမာသွားသော အနေအထားသို့
 ရောက်ရှိလာ၏။
 ထိုစဉ်မှာပင် ကိုယ်ရံတော်တစ်ဦးဝင်လာပြီး ...
 'နယ်စားကြီး ... ကြွလာပြီ'
 ဟု အော်ဟစ်လိုက်လေသည်။
 ပေါက်ကျူက စိတ်ကိုချုပ်တည်းကာ ဓားကိုပြန်သိမ်းလိုက်
 တော့သည်။

... အဆောင်တစ်ခုလုံး ဖြစ်ကျသွား၏။
 မကြာမီပင် ... အသက်ခြောက်ဆယ်ခန့်လူတစ်ဦး ဝင်ရောက်
 လာသည်။
 ထိုလူ၏ခေါင်းတွင် ... ဆံပင်ကွက်တို့ကွက်ကွား ဖြစ်နေပြီ
 ဖြစ်၏။ သာမန်ဝတ်စုံတစ်စုံကိုသာ ဝတ်ဆင်ထား၏။
 ထိုလူ၏မျက်နှာမှာ တည်ကြည်စွာသာလည်း မျက်လုံးအစုံ
 ကမူ ... သိန်းငှက်မျက်လုံးကဲ့သို့ စူးရှလှ၏။
 ထိုလူဝင်လာသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အဝေးလုံးက ထရပ်ရှ်
 အရိုအသေပြုကာ ...
 'နယ်စားကြီး ကျန်းမာပါစေ'
 ဟု ဟစ်ကြွေးထိုက်ကြလေသည်။
 စာပေသမားလူငယ်မှာမူ ထိုင်နေဆဲပင်။
 'နယ်စားကြီး ဝင်လာသည်ကိုသာ ကြည့်နေ၏။
 'နယ်စားကြီးက' စာပေသမားလူငယ်ကိုတွေ့သောအခါ ပြီး
 နှင်သောမျက်နှာထားဖြင့် နှုတ်ခက်လိုက်လေသည်။

'သခင်လေး ... ကျုပ်နောက်ကျသွားတယ်'
စာပေသမားလူငယ်က ဘာမျှပြန်မပြောပါ။
အပြုံးဖြင့်သာ ပြန်လည်နှုတ်ဆက်လိုက်၏။
နယ်စားကြီးက စားပွဲထိပ်တွင် ဝင်ထိုင်လိုက်၏။
လှူယုဖန်က ...

'အဲဒါ ... နယ်စားကြီး ဝုစန်းကျွေ့ဆိုတာပဲ'
ဟု လေသံဖြင့် ပြောပြလိုက်၏။
လင်ဝိဖုန်းက ယခုမှပင် သတိထားမိလိုက်တော့သည်။
နယ်စားကြီး ဝုစန်းကျွေ့က အရက်ခွက်ကို ကောက်ကိုင်လိုက်

ပြီးနောက် ...
'ဒီနေ့ ... တွေ့ဆုံဆွေးနွေးပွဲအတွက် ...'
ဟု ပြောရင်း မော့ချလိုက်၏။

ပြီးမှ ...
စာပေသမားလူငယ်ဘက်သို့လှည့်ကာ ...
'သခင်လေးတစ်ယောက်ထဲလို့ ကြားတာ။ အခုတော့ မိတ်ဆွေ

တွေ ပါလာတာကိုး'
ဟု ပြောလိုက်၏။
စာပေသမားလူငယ်က ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး ...

'သူက အနောက်မြောက်ဘက်က သူ့ရဲကောင်း လင်ဝိဖုန်းပါ'
ဟု မိတ်ဆက်ပေးလိုက်လေသည်။
ပေါက်ကျူမှာ လင်ဝိဖုန်းအား မယုံနိုင်သလို ငေးကြည့်နေ

လိုက်၏။ စောစောက သူ့ မတိုက်ခိုက်ခဲ့သည်မှာ ... ကံကောင်းပေစွ
ဟုလည်း တွေးမိလိုက်လေသည်။

နယ်စားကြီး ဝုစန်းကျွေ့က ...
'တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်ဗျာ၊ ဒါထက် မိတ်ဆွေတို့ကကော
ဘာဖြစ်လို့ ဒီခွန်မိန့်ကို ရောက်လာကြတာလဲ၊ ကိစ္စတစ်ခုခု ရှိမယ်
ထင်တယ်'

ဟု မေးမြန်းလိုက်၏။
လင်ဝိဖုန်းက ... အင်္ကျီအတွင်းမှ စာတစ်စောင်ကို ဆွဲထုတ်
လိုက်တော့သည်။

ထို့နောက် ... ပေါက်ကျူမှတစ်ဆင့် နယ်စားကြီးဝုစန်းကျွေ့သို့
ပေးလိုက်သည်။ ထိုစာမှာ ဝုထိုလော့နှင့် ပါလာသော ကိုယ်ရံတော်
တစ်ဦးထံမှ ရလာသောစာပင် ဖြစ်ပါသည်။

ဝုစန်းကျွေ့က စာကို ဖွင့်ဖတ်လိုက်သည်။
စာကိုဖတ်ရင်း မျက်နှာတစ်ခုလုံး မည်းမှောင်သွားလေ၏။
ထိုစာမှာ ... နယ်စားကြီး ဝုစန်းကျွေ့ လက်အောက်က လူများ

ထံ ဆက်သွယ်သောစာ ဖြစ်၏။
နယ်စားကြီးအား သုတ်သင်ရန် အကွက်ချထားသော စာပင်
ဖြစ်ပါသည်။ နယ်စားကြီး ဝုစန်းကျွေ့က သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်

ပြီးနောက် ...
'အင်း ... ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ'
လင်ဝိဖုန်းက ...

'ကိစ္စ မရှိပါဘူး'
နယ်စားကြီး ဝုစန်းကျွေ့က စားပွဲပေါ်ရှိ ငွေမောင်းလေးကို
တီးခတ်လိုက်၏။ ပေါက်ကျူမှလှဲ၍ ... ကျန်ကိုယ်ရံတော်အား

အဆောင်ထဲမှ ထွက်ခွာသွားကြတော့သည်။

၃၈ © ပိုးကျော်သူ

ပေါက်ကျွဲက တံခါးကိုပြန်ပိတ်လိုက်ပြီး ထိုနေရာ၌ပင် ရပ်နေ
လိုက်လေသည်။ ဝူစန်းကျွဲက ...

'ကဲ ... ကျုပ်တို့ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ဆွေးနွေးကြရအောင်'
ကျင်းလိုင်က ...

'ဟုတ်ကဲ့ ... နယ်စားကြီးဆန္ဒအတိုင်းပါပဲ'
ဝူစန်းကျွဲက ကျင်းလိုင်အား မကြည့်ပါ။

စာပေသမားလူငယ်ကိုသာ ကြည့်လိုက်ပြီး ...

'ဒီနေ့အဖို့ ငါတို့ရဲ့ အရှင်က အာဃာတတွေကိုမေ့ပြီး မိတ်ဆွေ
တစ်ယောက်လို ဆွေးနွေးကြရအောင်'

အတိတ်မှ အပြီးအတေး ဖြစ်ရပ်များကို လစ်လျူပြုထားခြင်း
မရှိပါက အနာဂါတ်အတွက် ဆွေးနွေးမှုများသည် ဘာမျှအဓိပ္ပါယ်
တော့မည် မဟုတ်ပေ။

ထို့အတူ ... ဆွေးနွေးပွဲ၏ ရလဒ်သည်လည်း ကောင်းသော
အလားအလာရှိနိုင်မည် မဟုတ်ပါချေ။

စာပေသမားလူငယ်က ...

'အတိတ်ကိုသာ မမေ့နိုင်ဘူးဆိုရင် ကျုပ်ဒီကို ရောက်လာမှာ
မဟုတ်ဘူး'

နယ်စားကြီး ဝူစန်းကျွဲက ...

'ကောင်းပါတယ်၊ ဒါထက် ... သခင်လေးရဲ့ ဖခင် လီကျင့်
တစ်ယောက်ကော နေကောင်းရဲ့လား'

ကျင်းလိုင်မှာ ထိုစကားကြားရသောအခါ နယ်စားကြီး ဝူစန်း
ကျွဲက သူ့ထက် ထိုလူငယ်အား အရေးပေးဆက်ဆံသည့် သဘော
ကို နားလည်လိုက်သည်။

လီကျင့်ဆိုသူသည် ... အနောက်မြောက်ဒေသ၌ အင်အား
တောင့်တင်းသော မန်ချူးတော်လှန်ရေး ခေါင်းဆောင်တစ်ဦးဖြစ်
လေသည်။

ထို့အတူ ... နယ်စားကြီး ဝူစန်းကျွဲနှင့်လည်း ကြီးစွာသော
ရန်ငြိုး ရှိခဲ့လေသည်။

လီကျင့်၏ဖခင် လီကျွန်းချင်မှာ ... မန်ချူးများ တရုတ်ပြည်ကို
ကျူးကျော်လာသောအခါ ရွပ်ရွပ်ခွဲခွဲ ခုခံခဲ့သူ ဖြစ်သည်။

ဝူစန်းကျွဲနှင့် လီကျွန်းချင်တို့ ... ထိပ်တိုက်တွေ့ ဆုံသောအခါ
လီကျွန်းချင် ကျဆုံးခဲ့သည်။

လီကျွန်းချင် မရှိတော့သည်နောက် လီကျင့်က ခေါင်းဆောင်
ဖြစ်လာသည်။

တိုက်ပွဲများဆင်နွှဲရင်း ... မန်ချူးများက အင်အားပို၍ ခိုင်မာ
တောင့်တင်းလာသည်။

ထို့ကြောင့် ပြောက်ကျားစနစ်ကိုသာ အသုံးပြုတိုက်ခိုက် နေရ
တော့သည်။

လီကျင့်မှာ နယ်စားကြီး ဝူစန်းကျွဲအား အမြဲတစေ ခုခံမှုမုန်း၏။
ထို့ကြောင့် တတ်နိုင်သမျှ နည်းမျိုးစုံဖြင့် နေဝင်ယက်ခဲ့၏။

ထို့အတူ ဝူစန်းကျွဲကလည်း လီကျင့်တို့အား ပြိုခွင်းနိုင်ရန်
အမြဲကြိုးစားခဲ့လေသည်။

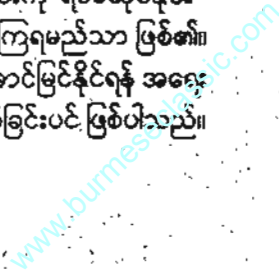
ယခု စာပေသမားလူငယ်လေးမှာ လီကျင့်၏သား လီထက်
ရှင်းပင် ဖြစ်၏။

အဘယ်ကြောင့် လီထက်ရှင်းသည် နယ်စားကြီး ဝူစန်းကျွဲ
အား လာရောက် တွေ့ဆုံရပါသနည်း။

ရန်ငြိုးများ အာသာတများကို ချေဖျက်နိုင်ပြီလော ...
 ကျင်းလိုင်မှာ ငေးပြီး တွေးမိ၏။
 အမှန်မှာ လီကျင့်သည် ခေါင်းဆောင်ကောင်း တစ်ဦး ဖြစ်၏။
 ခေါင်းဆောင်ကောင်းဆိုသည်မှာ အများအကျိုးနှင့် ယှဉ်လာ
 ပါက ကိုယ်ရေးကိစ္စကို ဥပေက္ခာဖြုတ်ထားကြသူများ ဖြစ်သည်။
 ကိုယ်ကျိုးကို ငဲ့ကွက်ခြင်းမရှိ။
 အများအတွက် အကျိုးရှိမည်ဆိုပါလျှင် ... ကိုယ်ကျိုးစွန့်ရန်
 ဝန်မလေးသူများ ဖြစ်ကြ၏။
 သဘောထား ကွဲလွဲနေမှုများကို စိတ်ရှည်စွာ ညှိနှိုင်းဖြေရှင်း
 တတ်သူများဖြစ်သည်။
 မညီညွတ်သည်ကို ညီညွတ်အောင် ...
 ဖြန့်ကျဲနေသည်ကို စုစည်းလာအောင် ...
 ကိုယ်စွမ်းညာဏ်စွမ်းရှိသူမျှ ... ကြိုးစားလုပ်ဆောင်သည့်
 ခေါင်းဆောင်ကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။
 နယ်စားကြီး ဝူစန်းကျွေထံမှ ... သူတို့အားလုံး ပူးပေါင်း၍
 မန်ချူးများကို ဆန့်ကျင်မည် ... ဟု ဖိတ်ခေါ်သည့် စာကို ရသောအခါ
 မိတ်ဆွေများကိုခေါ်ကာ တိုင်ပင်ခဲ့သည်။
 တချို့က ပူးပေါင်းလိုစိတ် လုံးဝမရှိကြပါ။
 လီကျင့်က ရှင်းပြသည်။
 အမိမြေပေါ်မှ နယ်ချဲ့မန်ချူးများအား မောင်းထုတ်နိုင်ရေး
 သူ့အဓိက ဖြစ်သည်ဟူ၍။
 ထိုအခါမှ ... ချွင်းချက်ထားကာ လက်ခံခဲ့ကြသည်။
 ဝူစန်းကျွေ၏ လက်အောက်ငယ်သားအဖြစ် ပူးပေါင်းမည်

မဟုတ်ဟူသော ချွင်းချက်ဖြစ်သည်။
 လီကျင့်က ထိုအချက်ကို လက်ကိုင်ပြုကာ ... ဆွေးနွေးရန်
 လီထက်ရှင်းကို စေလွှတ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။
 ကျင်းလိုင်မှာလည်း အဖွဲ့အစည်းတစ်ခုမှ ခေါင်းဆောင်ဖြစ်
 သည်။ ဝူစန်းကျွေ ဖိတ်ခေါ်သဖြင့် လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။
 နယ်စားကြီး ဝူစန်းကျွေက ...
 'ဒီနေ့ဆွေးနွေးပွဲဟာ အလွန်လျှို့ဝှက်မှ ဖြစ်ပါမယ်'
 အားလုံးက ... ငြိမ်သက်နေလိုက်၏။
 နယ်စားကြီးက ဆက်ပြောလိုက်၏။
 'ဆွေးနွေးခြင်းရဲ့ အဓိကအကြောင်းရင်းကတော့ မန်ချူး
 တွေကို မောင်းထုတ်ဖို့ပါပဲ'
 ကျင်းလိုင်က ...
 'နယ်စားကြီး ပြောတာ လက်ခံပါတယ်'
 နယ်စားကြီးက ...
 မန်ချူးတွေကို ခုခံတော်လှန်တဲ့အခါမှာ တစ်ယောက်ကောင်း
 နဲ့ တော်လှန်နေလို့ မဖြစ်ပါဘူး။ ကျုပ်တို့အားလုံး ညီညီညွတ်ညွတ်နဲ့
 ပူးပေါင်းတော်လှန်မှသာ အောင်မြင်နိုင်ပါမယ်'
 စည်းလုံးညီညွတ်မှုသည် အကောင်းဆုံး အင်အားတစ်ရပ်ပင်
 ဖြစ်ပါသည်။
 စည်းလုံးညီညွတ်မှု မရှိပါက ရန်အပေါင်းကို ရင်မဆိုင်နိုင်။
 ရန်သူများ၏ ချေမှုန်းမှုကို မလွှဲမသွေ ခံကြရမည်သာ ဖြစ်၏။
 သို့ဖြစ်ရာ ... ရန်အပေါင်းကို ချေမှုန်းအောင်မြင်နိုင်ရန် အရေး
 ကြီးဆုံးနှင့် အလိုအပ်ဆုံးသည် စုပေါင်းညီညွတ်ခြင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။

လီထက်ရှင်းက ...
'နယ်စားကြီး ပြောတာ ... သဘာဝကျပါတယ်'
နယ်စားကြီး ပူစန်းကျွေ့က ...
ဒီအထိ ... ခင်ဗျားတို့ လက်ခံတဲ့အတွက် ... ကျုပ်အများကြီး
ဝမ်းသာပါတယ်။ အခု ခင်ဗျားတို့ကို ကျုပ် ဖိတ်ခေါ် ရခြင်းအကြောင်း
ကတော့ ကျုပ်တို့တစ်တွေ ပူးပေါင်းပြီး မန်ချူးတွေကို ခုခံတော်လှန်
ကြဖို့ပါပဲ'

ကျင်းလိုင်က ...
'ကောင်းပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ... ဘယ်လိုပူးပေါင်းကြမလဲ'
နယ်စားကြီး ပူစန်းကျွေ့က ...
'ကျုပ်ဟာ ဒီနယ်ရဲ့ နယ်စားကြီးတစ်ယောက်ပါ။ ဒါကြောင့်
တော်လှန်ရေးမှာ ကျုပ်က ဦးဆောင်ပြီး ... ခင်ဗျားတို့က ကျုပ်ရဲ့
ဦးဆောင်မှုအောက်မှာ ပါဝင်ကြဖို့ပဲ ... တိုက်တွန်းလိုပါတယ်။ ဒါဟာ
အမျိုးသားရေးပဲ မဟုတ်လား'

လီထက်ရှင်းက ရယ်မောလိုက်ပြီး ...
ဒီလိုလဲ ... မဟုတ်သေးဘူးဗျ
နယ်စားကြီး ပူစန်းကျွေ့က ...
'သခင်လေးကကော ဘာအကြံများ ပေးချင်လို့လဲ'
ဟု မေးလိုက်၏။
လီထက်ရှင်းက ...

မန်ချူးတွေက တရုတ်ပြည်ကို စပြီး ကျူးကျော်လာတုန်းက
ခင်ဗျားဟာ မန်ချူးတွေကို ကူညီပြီး ... တရုတ်လူမျိုးတွေကို နှိမ်နင်း
ခဲ့တယ်။ ဒါအတွက်ကြောင့်လဲ ... မန်ချူးတွေက ခင်ဗျားကို နယ်စား

ရာထူးပေးခဲ့တယ်။ အခု ... ခင်ဗျားက မန်ချူးတွေကို တော်လှန်မယ်။
ခင်ဗျားရဲ့ ဦးဆောင်မှုအောက်မှာ ပါဝင်ပါ ... ဆိုတာကို ပြည်သူတွေ
က ယုံကြည်နိုင်ပါ့မလား'

ယုံကြည်ချက် ခိုင်မာမှုမရှိသူ ...
အခွင့်အရေး မျှော်ကိုးသူ ...
မိမိအကျိုးစီးပွားကို ရှေ့တန်းတင်သူ ...

ထိုကဲ့သို့သော လူစားမျိုးသည် ... ခေါင်းဆောင်ကောင်း
တစ်ယောက် ဖြစ်လာနိုင်မည် မဟုတ်ပေ။
ထိုသို့သောလူစားမျိုးက နယ်ချဲ့တော်လှန်ရေးအင်အားစုကို
ခေါင်းဆောင်မည်ဟု ဆိုသောအခါ လူအားလုံးက ဆန့်ကျင်တန်ကွက်
ကြမည်သာ ဖြစ်ပါသည်။

မည်သူမျှ လက်မခံနိုင်သော ခေါင်းဆောင်ပိုင်ပင် ဖြစ်ပေ
တော့သည်။

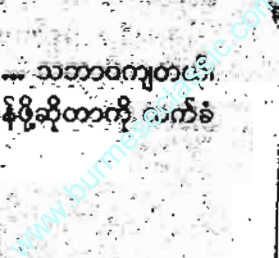
ကိုယ်ကိုယ်တိုင်က တိုင်းပြည်နှင့်လူမျိုးအတွက် ကိုယ်တိုင်းစွန့်
အနစ်နာခံနိုင်မှသာ ခေါင်းဆောင်ကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်လာနိုင်
ပေမည်။

လီထက်ရှင်း၏ စကားကြောင့် နယ်စားကြီး ပူစန်းကျွေ့မှာ
မျက်နှာပျက်သွား၏။

သို့သော် ... လီထက်ရှင်း၏ စကားများက မှန်နေသဖြင့်
ပြန်လည် မချေပနိုင်ဘဲ ဖြစ်သွားရ၏။

ကျင်းလိုင်ကလည်း ...

'ဟုတ်တယ်။ သခင်လေး ပြောတာလဲ ... သဘာဝကျတယ်။
ကျုပ်တို့ ပူးပေါင်းပြီး မန်ချူးတွေကို တော်လှန်ဖို့ဆိုတာကို လက်ခံ

၄၄ © ပိုးကျော်သူ

ကြပါပြီ၊ ဒါပေမယ့် ... ဦးဆောင်မယ့်ကဏ္ဍကိုတော့ တိတိကျကျ ဆွေးနွေးရလိမ့်မယ်'

ဟု ဝင်ပြောလိုက်၏။

နယ်စားကြီး ဝူစန်းကျွေ့က ...

'ဒါဆို ... သခင်လေးတို့ သဘောကကော ဘယ်လိုရှိသလဲ'

ဟု မေးလိုက်၏။

လီထက်ရှင်းက ...

'ကျွန်တော်တို့အင်အားစုဟာ မန်ချူးတွေ ဝင်လာကတည်းက အခုချိန်ထိ တော်လှန်နေတဲ့သူတွေပါ။ အခု ... ကျွန်တော်တို့ပေါင်းစည်းမှုမှာ ကျွန်တော်တို့ကသာ ဦးဆောင်ခွင့်ရရင် ကျွန်တော်တို့အောက်ကို ဝင်လာမယ့် ပြည်သူတွေ အင်အား မနည်းပါဘူး၊ တော်လှန်ရေးဟာလဲ ပြည်သူတွေရဲ့ ထောက်ခံမှုရမှ အောင်မြင်နိုင်မယ် မဟုတ်လား'

ဟု ပြောလိုက်၏။ ကျင်းလိုင်က ...

'သခင်လေးတို့ချည်း မဟုတ်ဘူး၊ ကျုပ်တို့လဲ ဦးဆောင်တဲ့ အခန်းကဏ္ဍမှာ ပါဝင်ရမယ်'

ဟု ဖြည့်စွက်ပြောလိုက်၏။

နယ်စားကြီး ဝူစန်းကျွေ့က ...

'ဒီလိုလဲ မတွက်ကြပါနဲ့၊ ခင်ဗျားတို့ကိုသာ ... ဦးဆောင်မှု ပေးရမယ်ဆိုရင် ကျုပ်စစ်တပ်က ကျေနပ်ကြမှာ မဟုတ်ဘူးဗျ'

လီထက်ရှင်းက ...

'ခင်ဗျားသာ ခေါင်းဆောင်လုပ်မယ်ဆိုရင်လဲ ကျွန်တော်တို့က ပူးပေါင်းနိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး'

စိတ်သဘောထားချင်း ကွဲလွဲခြင်းဖြင့် ညီညွတ်မှုကို မဆောက်တည်နိုင်။

တူညီသော ဦးတည်ချက်ဖြင့် ရည်မှန်းချက် အောင်မြင်ရေးအတွက် ဦးစားပေးဆွေးနွေးကြလျှင် သဘောတူညီမှု မရနိုင်စရာ အကြောင်းမရှိပါ။

သဘောတူညီမှုရလျှင် စည်းလုံးညီညွတ်မှုအတွက် အထူးအားထုတ်ကြိုးပမ်းနေစရာ မလိုအပ်တော့ချေ။

အလိုအလျောက် စည်းလုံးညီညွတ်ပြီးပင်ဖြစ်သည်။

ထိုသို့မဟုတ်ဘဲ မိမိအကျိုး စီးပွားအတွက်သာ ရှေ့တန်းတင် ဆွေးနွေးမည်ဆိုပါက ... ညီညွတ်မှု မရသည့်အပြင် ဆွေးနွေးမှုပါ ပျက်ပြားဖွယ်ရှိတော့မည်။

ဆွေးနွေးပွဲမှာ တဖြည်းဖြည်း အခြေအတင် ဖြစ်လာ၏။

နယ်စားကြီးဝူစန်းကျွေ့မှာ မကြာခင် ဆွေးနွေးပွဲပျက်တော့မည်ကို ကြိုတင်နားလည်လိုက်၏။ သူ့အနေနှင့် ... လီထက်ရှင်းတို့ အင်အားစုနှင့် ကျင်းလိုင်တို့၏ အင်အားစုများကိုလည်း လက်လွှတ်မခံချင်ပါ။

ထို့ကြောင့် ... သူက အကြံဉာဏ်ထုတ်လိုက်၏။ အကြံရလာသောအခါ ...

'ကျုပ်တို့ ဒီလိုဆွေးနွေးနေလို့ ဖြစ်မှာမဟုတ်ဘူး၊ ဘယ်သူခေါင်းဆောင်မှုပေးမယ်ဆိုတဲ့ ကိစ္စကို ... မနက်ဖြန်ကျမှ ထပ်ပြီး ဆွေးနွေးကြတာပေါ့၊ အခုလို ကျုပ်ဖိတ်ကြားတာကို လာတဲ့အတွက်ပဲ ... ကျေးဇူးတင်လှပါပြီ'

ဟုပြောရင်း ထရပ်လိုက်၏။

ထို့နောက် ...
 အားလုံးကို လက်နှစ်ဘက်ဆုပ် ဂါရဝပြုလိုက်ပြီး ပေါက်ကျူ
 ဘက်သို့လှည့်ကာ ...
 'ပေါက်ကျူ ... သူတို့ကို လိုလေသေးမရှိ ဧည့်ခံလိုက်ပါ'
 ဟု ပြောရင်း ထွက်သွားလေသည်။
 တံခါးဝအရောက်၌ ပေါက်ကျူအား မျက်ရိပ်တစ်ချက် ပြခဲ့
 လေတော့သည်။

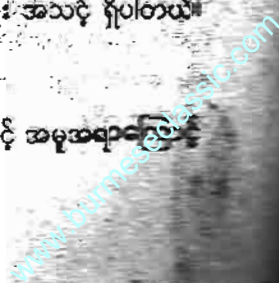

...
 ...
 ...

ဆွေးနွေးပွဲ ပြီးဆုံးသွားကြပြီ ဖြစ်၏။
 စားသောက်ပွဲကို စတင်လိုက်၏။ ပေါက်ကျူက လိုလေသေး
 မရှိ ဧည့်ဝတ်ပြု၏။ ပထမတွင် မည်သူမျှ မစားဝိုသေးဘဲ ဖြစ်နေ၏။
 လင်ဝိဖုန်းက စတင်စားသောက်လိုက်မှသာ အားလုံးစားသောက်
 လိုက်ကြလေသည်။

စားသောက်ပွဲ ပြီးစီးသွားသောအခါ ညဉ့်အတော်ပင် နက်နေ
 ပြီ ဖြစ်၏။ ပေါက်ကျူကမူ အရက်ကိုသာ တွင်တွင်ငဲ့ ထည့်ပေးနေ
 ဆဲဖြစ်၏။ လီထက်ရှင်းက နောက်ဆုံး အရက်တစ်ခွက်မော့လိုက်
 ပြီးနောက် ...

'ကဲ ... တို့တစ်တွေ ပြန်ကြရအောင်'
 ဟု ပြောလိုက်လေသည်။
 ပေါက်ကျူက ...
 'အဆောင်အပြင်ဘက်မှာ ... မြင်းလှည်း အသင့် ရှိပါတယ်။
 ခင်ဗျားတို့ ... အချိန်မရွေး ပြန်နိုင်ပါတယ်'
 ဟု ပြောလိုက်လေသည်။
 လင်ဝိဖုန်းမှာ ... ပေါက်ကျူ၏စကားနှင့် အမူအရာကြောင့်

ရင်ထဲ၌ အလိုလို သံသယဖြစ်သွား၏။ ထို့ကြောင့် ... ပေါက်ကျူအား မသိမသာ အကဲခတ်နေလိုက်ပြီး သတိလည်း အသင့်ထားလိုက်၏။
'လီထက်ရှင်းက စားပွဲမှထရပ်ကာ ...

'အခုလို ကျေးဇူးတင်တာ ... ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ကျုပ်တို့ကို ခွင့်ပြုပါဦး'

ဟု ပြောကာ ... လှမ်းထွက်သွား၏။
လင်ဝိဖုန်း၊ လျူယုဖန်နှင့် ကျင်းလိုင်တို့ကလည်း နောက်မှ လိုက်ပါလာ၏။ သူတို့၏နောက်မှ ပေါက်ကျူလည်း လိုက်လာလေ သည်။

ထိုစဉ် ... ပေါက်ကျူ၏မျက်နှာတွင် ကောက်ကျစ်သောအပြုံး တစ်ချက်ပွင့်လာပြီး တံခါးဝအနီးရှိ မီးတိုင်ကို ချိုးချလိုက်လေသည်။ လင်ဝိဖုန်းက ပေါက်ကျူ၏ ကောက်ကျစ်သောအပြုံးကို မြင်လိုက်ရ သည်နှင့် ကမန်းကတန်းပင် အော်ဟစ်သတိပေးလိုက်လေသည်။

'အားလုံး ... သတိထား'
လင်ဝိဖုန်းအနေဖြင့် ... အချိန်မီသတိပေးသည့်တိုင် အရာ မရောက်ခဲ့ချေ။ သူ့သတိပေးသည်မှာ နောက်ကျသွား၏။ သူတို့၏ အောက်ခြေကြမ်းပြင်မှာ ရုတ်တရက်ပွင့်သွားပြီး အားလုံး မဟန်နိုင် ဘဲ ပြုတ်ကျသွားလေသည်။

လင်ဝိဖုန်းမှာ ခြေကွဲသွားသည်နှင့် အပေါ်သို့ ပြန်ခုန်တက် လိုက်၏။ ပေါက်ကျူက ... လက်ဝါးဖြင့် ဆီးကြိုရိုက်ချလိုက်သည်။ လင်ဝိဖုန်းမှာ ပေါက်ကျူ၏လက်ဝါးကို ရှောင်တိမ်းပြီး ဖမ်းချုပ်လိုက် ၏။ ပေါက်ကျူက လက်ဝါးချုပ်ခံရသောအခါ ... ကိုယ်ခန္ဓာချင်း ဝင်လုံးသည်။

လင်ဝိဖုန်းမှာ မထင်မှတ်သော ... ပေါက်ကျူ၏ တိုက်ခိုက်မှု ကြောင့် မဟန်နိုင်ဘဲ ... အောက်သို့ ပြန်လည်ပြုတ်ကျသွားရတော့ သည်။ ပေါက်ကျူလည်း အောက်သို့ပြုတ်ကျသွားလေ၏။

ထိုစဉ် ...
'ဝုန်း ...'

အပေါ်မှ ကြမ်းပြင်သည် အလိုအလျောက်ပင် ပြန်လည်ပိတ် သွားလေတော့သည်။

ကယ်တင်ရှင်

မြေအောက်ခန်းမှာ မှောင်မည်းနေ၏။ လင်ဝိဖုန်းမှာ ပတ်ဝန်းကျင်အား အကဲခတ်ကြည့်လိုက်၏။ ဘာဆိုဘာမျှပင် မမြင်ရပါချေ။ ထို့ကြောင့် သူက ...

‘လျှူယုဖန်’

ဟု ခေါ်လိုက်၏။

လျှူယုဖန်က ...

‘ရှင်ဘာမှမဖြစ်ဘူး မဟုတ်လား။ ကျွန်မတို့အားလုံး ဒီဘက်မှာ ရှိတယ်’

ဟု ပြန်ပြောလိုက်၏။

လင်ဝိဖုန်းက အသံကြားရာဘက်သို့ လျှောက်သွားလိုက်၏။ ထိုစဉ် သူ၏ ကျောက်ဘက်မှ လေလှိုင်းတစ်ခု ဝင်လာ၏။ လင်ဝိဖုန်းက အသာရှောင်တိမ်းပြီး ပြန်လည်တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

တိုက်ခိုက်လာသူမှာ ပေါက်ကျူဖြစ်ကြောင်း ရိပ်မိလိုက်၏။

ပေါက်ကျူ၏ သိုင်းပညာ မဆိုးလှသော်လည်း လင်ဝိဖုန်းနှင့်မှ ပြိုင်ဘက်မဟုတ်ပေ။ သို့သော် ... အမှောင်ထဲတွင် မမြင်မကန်းနှင့် တိုက်ခိုက်နေရာဖြင့် အနိုင်မရနိုင်ဘဲ ဖြစ်နေလေသည်။ ပေါက်ကျူက အမှောင်ထဲ၌ ငြိမ်သက်နေပြီး တခါတစ်ရံမှ တိုက်ခိုက်နေခြင်း ဖြစ်၏။ လင်ဝိဖုန်းမှာ ဒေါသထွက်လာလေသည်။

လီထက်ရှင်းကလည်း ... အခြေအနေကို ရိပ်စားမိလိုက်၏။ ထို့ကြောင့် အိတ်ထဲမှ မီးခတ်တောက်ကိုထုတ်ကာ မီးထွန်းညှိလိုက်၏။ မီးရောင်ကြောင့် ပေါက်ကျူမှာ ပုန်းကွယ်၍ မရတော့ပါ။

တစ်ခဏအတွင်းမှာပင် လင်ဝိဖုန်း၏ သွေးကြောပိတ်ခြင်းကို ခံလိုက်ရပြီး ... မြေပေါ်သို့ လဲကျသွားလေတော့သည်။

ပေါက်ကျူမှာ ... မြေပေါ်လဲကျသွားသော်လည်း မလျှော့ပါ။ ပါးစပ်နှင့် တိုက်ခိုက်လိုက်၏။

‘မင်းတို့ ... ငါ့ကိုသတ်ရင် မင်းတို့လဲ ဒီအထဲမှာသေမှာပဲ’

လီထက်ရှင်းက ဒေါသထွက်သွားပြီး ... ပေါက်ကျူ၏ပါးကို ရိုက်ချလိုက်၏။ ပေါက်ကျူ၏ပါးပေါ်တွင် လက်ငါးချောင်းရာ အထင်းသား ပေါ်လွင်လာလေသည်။

ထိုစဉ် ... အမိုးပေါ်မှ အလင်းရောင်တစ်ချက် ထိုးကျလာ၏။ လူရိပ်တစ်ခုကိုလည်း တွေ့လိုက်ရလေသည်။ တစ်ဆက်တည်းမှာပင် စကားသံကိုပါ ကြားလိုက်ရ၏။

‘သခင်လေး လီထက်ရှင်း ... ဘာမှ မဖြစ်ဘူး မဟုတ်လား’

လီထက်ရှင်းက ...

‘ဒီလောက်နဲ့ မသေနိုင်ပါဘူး’

ဟု ပြန်ပြောလိုက်၏။

အပေါ်မှ ...

‘ဒါပေမယ့် သေအောင်လုပ်လို့ရတဲ့ နည်းတွေ အများကြီးရှိပါ
တယ်။ နယ်စားကြီးရဲ့ ပူးပေါင်းမှုကို ... လက်ခံလိုက်ပါ။ သခင်လေး
ခေါင်းမမာချင်ပါနဲ့’

ဟု ထပ်ပြောလာ၏။

ထို့ကြောင့် ...

လီထက်ရှင်းက စိတ်တိုသွားပြီး အော်ဟစ်ဆဲဆိုလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ ...

အပေါ်မှ အပေါက်ကလေးမှာ ပြန်ပိတ်သွား၏။

စကားသံလည်း မကြားရတော့ပေ။

မြေအောက်ခန်း၏ အမြင့်မှာ ပေသုံးဆယ်ခန့် ရှိ၏။
အခန်းအောက်ခြေအကျယ်မှာ ဆယ်ပေခန့်သာ ရှိ၏။

အမှောင်ထုမှလွဲ၍ ဘာမျှ မမြင်ရပါချေ။

လင်ပီဖုန်းတို့ အားလုံးက ထိုင်နေကြစဉ်မှာပင် အေးစိမ့်သော
ခံစားမှုကို ခံစားလိုက်ရလေသည်။ ကျင်းလိုင်က ...

‘ခွေးသားတွေ၊ ရေတွေနဲ့ နှိပ်စက်ကြဦးမယ်ပေါ့’

ဟု ရှေ့တံလိုက်၏။ မှန်ပါသည်။ မြေအောက်ခန်းတွင်းသို့
ရေများဝင်လာ၏။ သို့သော် ... ခြေမျက်စိခန့်အရောက်တွင် ရပ်တံ့
သွားလေတော့သည်။ ထိုအခိုက် အပေါ်မှ အဖုံးလေး ပွင့်လာပြီး ...

‘ကျုပ်တို့မှာ နှိပ်စက်တဲ့ နည်းပေါင်းစုံ ရှိတယ်။ ဒီတစ်ညတော့
ရေထဲမှာ အိပ်လိုက်ကြဦးပေါ့။ မနက်ကျ ခင်ဗျားတို့ စိတ်ပြောင်းသွား
ပါစေလို့ ဆုတောင်းပါတယ်’

ဟူသော အသံကို ကြားလိုက်ရလေသည်။

လင်ပီဖုန်းက ဒေါသ ထွက်ပြီး ဆဲဆိုရန် ဟန်ပြင်လိုက်၏။

သို့သော် သူ့ထက် ကျင်းလိုင်က ဦးစွာဆဲရေးလိုက်လေသည်။

လင်ပိဖုန်းတို့ လူစုမှာ ရေစပ်စပ်ထဲ၌ လဲလျောင်းအနားယူ
 လိုက်၏။ အမှောင်ထုသာရှိ၍ ... နေ့ည မကွဲပြားပါ။
 ပင်ပန်းမှုဒဏ်ကြောင့် အားလုံး အိပ်ပျော်သွားကြ၏။
 မည့်မျှကြာအောင် ... အိပ်ပျော်မိသည် မသိပါ။
 အပေါ်မှ အသံကိုကြားလိုက်မှ နိုးလာကြလေသည်။
 'သခင်လေး လီထက်ရှင်း စိတ်ပြောင်းသွားပြီလား'
 လီထက်ရှင်းက ...
 'ဒီလောက်နဲ့ ငါတို့ စိတ်ကို ပြောင်းမယ်ထင်လို့လား၊ ငါတို့
 သေရင် မင်းတို့လဲ သေမှာပဲ၊ ငါ့လူတွေက လက်ပိုက်ကြည့်နေမှယ်
 ထင်လို့လား'
 အပေါ်မှ ...
 'သခင်ကလေး ခေါင်းမမာပါနဲ့ ... နယ်စားကြီးက တစ်ခုပဲ
 တောင်းဆိုပါတယ်'
 'ဘာတောင်းဆိုတာလဲ၊ သူ့လက်အောက် ဝင်ဖို့လား၊ ဘယ်
 တော့မှ မဝင်နိုင်ဘူး'

'ဒီလို မဟုတ်ပါဘူး၊ သခင်လေး ဒီမှာနေပါ။ သခင်လေးတို့
 လူတွေက မန်ချူးတွေလာတဲ့အခါ ... ရှေ့တန်းကနေ တွန်းလှန်
 တိုက်ထုတ်ပေးပါတဲ့၊ သခင်လေးကို ... ဒီမှာ လိုလေသေးမရှိ ပြုစုပါ
 မယ်တဲ့'

အပေါ်မှအသံဖြင့် မက်လုံးပေးလိုက်၏။
 လီထက်ရှင်းက မဲ့လိုက်၏။
 ဝူစန်းကွေ့သည် တကယ်ပင် ကောက်ကျစ်သူ ဖြစ်၏။
 သူ့အား ဤနေရာတွင် ဓားစာခံအဖြစ် ထားရှိပြီး မန်ချူးများ
 လာသည့်အခါ သူ့ဘက်မှ တော်လှန်ရေးသမားများက အသက်စွန့်၍
 တိုက်ခိုက်ရပေမည်။
 ဝူစန်းကွေ့ကမူ နောက်တွင် အေးအေးဆေးဆေး လက်ပိုက်
 ကြည့်နေမည် မဟုတ်ပါလော။ အပေါ်မှ အသံ ဆက်လက်ထွက်ပေါ်
 လာပြန်၏။
 'ဘယ့်နှယ်လဲ သခင်လေး ... လက်ခံနိုင်မလား'
 လီထက်ရှင်းက ...
 'မင်းတို့နယ်စားကြီးကို ပြောလိုက်ပါ'
 'ဟုတ်ကို'
 'မင်းတို့ မန်ချူးတွေကို တကယ်တော်လှန်မယ်ဆိုရင် မင်းတို့
 ကိုယ်ပေါ်က မန်ချူးဝတ်စုံတွေကို ဖြုတ်လိုက်ပါ၊ ပြီးတော့မန်ချူး
 အလံအစား ... ငါတို့ ဟန်လူမျိုးတွေရဲ့ အလံကို လွှင့်လိုက်ပါ၊ အဲဒီလို
 လုပ်ပြီးမှ ငါတို့နဲ့ ဆွေးနွေးနိုင်မယ်လို့'
 အပေါ်မှ ဘာသံမျှ ပြန်ထွက်မလာတော့ပါ။
 အပေါက်လည်း ပြန်ပိတ်သွားပြန်၏။

၅၆ © ပိုးကျော်သူ

အတန်ကြာမှ အပေါက်ပြန်ပွင့်လာပြီး စားစရာများထည့်ထား
သော ခြင်းတစ်ခု ဖြည်းဖြည်းချင်း ကျလာလေသည်။
လင်ပိဖုန်းက ထိုခြင်းကို လှမ်းဆွဲကာ စားစရာများ ထုတ်ယူ
လိုက်၏။

ထို့နောက် အားရပါးရ စားသောက်ရင်း ...

‘ဟေ့ စားကြလေ ... အဆိပ်ခတ်မှာ မပူပါနဲ့၊ သူတို့ ငါတို့ကို
သတ်မှာ မဟုတ်သေးပါဘူး’

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

ထို့နောက် ...

လျှူယူဖန်တို့ကလည်း ယူ၍ စားသောက်လိုက်ကြ၏။

ပေါက်ကျူက ...

‘ဟေ့ ... မင်းတို့ ဘယ်သူမှ အစားအစာ မချပေးနဲ့၊ ဒီကောင်
တွေ ငတ်ရင် ... မခံနိုင်ပါဘူး’

ဟု အော်ပြောလိုက်လေသည်။

လီထက်ရှင်းက ...

‘မင်းပါးစပ် ပိတ်ထားစမ်း’

ပေါက်ကျူက မရပ်ပါ။

ထပ်၍ပင် အော်ပြောလိုက်၏။

လီထက်ရှင်းက ဒေါသထွက်လာပြီး ခြေဖြင့်ကန်ချလိုက်လေ
တော့သည်။

‘ဝုန်း ...’

ကျောက်ကျူမှာ အခန်းထောင့်တွင် ခွေခွေကလေး လဲကျ
သွား၏။

သူ၏ နှုတ်ခမ်းမှ သွေးများ စီးကျလာ၏။
သို့သော် ... သူ၏ မျက်နှာမှာမူ ပြုံးနေဆဲပင်။
လီထက်ရှင်းက မကျေမနပ်သေးဘဲ ထပ်၍ ကန်ရန် ဟန်ပြင်
လိုက်၏။

လင်ပိဖုန်းက ...

‘တော်ပါတော့ဗျာ၊ ဒီလူကိုနှိပ်စက်လဲ ဘာမှထူးမှာမဟုတ်ပါ
ဘူး၊ လောလောဆယ်တော့ တို့နဲ့ ဘဝတူတွေပဲ မဟုတ်လား’

ဟု ဟန်တားလိုက်၏။

လီထက်ရှင်းက မကျေမနပ်ဖြင့် အခန်းထောင့်တွင်သွား၍
ထိုင်ချနေလိုက်လေတော့သည်။

ပေါက်ကျူ၏ စကားကို နားယောင်သွားသည်လားမသိ။
 အပေါ်မှ နောက်ထပ်အစာရေစာများ ... မချပေးတော့ပေ။
 တစ်ရက် ...
 လင်ပီဖုန်းတို့ ... ခံနိုင်ပါသေး၏။
 နှစ်ရက် ...
 ကိစ္စမရှိသေးပါ။ အောင့်အည်းသည်းခံနိုင်ပါသေးသည်။
 သုံးရက် ...
 ဆာလောင်ခြင်း၏ ဒဏ်ကို ပြင်းထန်စွာ ခံစားလာရ၏။
 ဆာလောင်ခြင်းနှင့်အတူ အားပြတ်သော ရောဂါများ ဝင်လာ
 ၏။ ရေစွတ်စွတ်၌သာ နေ့စဉ်နေရသောကြောင့် နဂိုကပင်ရောဂါ
 အခံရှိသော လင်ပီဖုန်းမှာ အဖျားရောဂါ စွဲကပ်လာလေတော့သည်။
 လျူယုဖန်မှာ လင်ပီဖုန်းအား ကိုယ်ဖိရင်ဖိ ပြုစုပေးရ၏။
 ပြုစုသည်ဟု ဆိုသော်လည်း ဆေးဝါးက နတ္ထိ။
 ထို့ကြောင့် ... မသက်သာဘဲ ဖြစ်နေလေသည်။

လေးရက်မြောက်သောနေ့။
 အားလုံး၏ ခံနိုင်စွမ်းမှာ လျော့ကျသွားသည်။
 စကားပင် မပြောနိုင်တော့ဘဲ လဲလျောင်းနေလေသည်။
 လီထက်ရှင်းမှာ မတ်တပ်ပင် မရပ်နိုင်တော့ပါ။
 ထို့အတူ လျူယုဖန်မှာလည်း ကောင်းစွာ မဟန်နိုင်တော့ပေ။
 အဆိုးဆုံးမှာမူ လင်ပီဖုန်းပင် ဖြစ်သည်။
 အားပြတ်သည့်ဒဏ်။
 အဖျားရှိနေတို့ကြောင့် ရပ်ရန်ကို မဆိုထားနှင့်။ လဲလျောင်းရာမှ
 လှုပ်ရှားရန်ပင် အနိုင်နိုင်ရှိနေသည်။
 လျူယုဖန်က လင်ပီဖုန်း၏ ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်သို့ မျက်နှာအပ်
 လိုက်သည်။
 လင်ပီဖုန်း၏ လက်နှစ်ဘက်ကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်ပြီး ...
 ဒီအတိုင်းဆိုရင် ... ငါတို့တော့ သေကြရတော့မှာအမှန်ပဲ
 လင်ပီဖုန်းက ငြိမ်နေလိုက်သည်။ လျူယုဖန်က ...
 'တို့မသေခင် ... စကားပြောကြရအောင်'

၆၀ **◎ မိုးကျော်သူ**

ထိုအခါ လင်ပီဖုန်းက ...

'ပြောလေ'

လျှူယုဖန်က ...

'ကျွန်မမေးတာကို ... မှန်မှန်ဖြေပါလား'

ဟု မေးရင်း ... မျှော်လင့်ချက်ဖြင့် ကြည့်နေသည်။

လင်ပီဖုန်းက အားယူပြီးလိုက်ပြီး ...

'ငါသေမှမသေသေးဘဲ၊ ငါသေခါနီးကျရင် မင်းကိုပြောပြပါမယ်'

ဟု ပြောလိုက်သည်။

လျှူယုဖန်က သက်ပြင်းတစ်ချက် မှတ်ထုတ်လိုက်ပြီး ...

'ရှင်စဉ်းစားကြည့်ပါ။ လူတစ်ယောက်ဟာ ... ကိုယ်ချစ်ခင်တဲ့သူအပေါ် ရက်စက်ခဲ့မိရင် တစ်သက်လုံး ဖြေမဆည်နိုင်ပါဘူး။ ကျွန်မဟာ ကျွန်မရဲ့ မိတ်ဆွေရင်းကို သတ်မိလိုက်သလို ဖြစ်သွားခဲ့တယ်။ ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မ ... ဖြေမဆည်နိုင်အောင် စိတ်ထိခိုက်ခဲ့ရတယ်။ တကယ်လို့ သူမသေသေးဘဲ ကျွန်မကို မုန်းတီးနေမယ်ဆိုရင်တောင် ကျွန်မဟာ ... သူ့ကို ခွင့်လွှတ်လာနိုင်မယ့်နေ့အထိ တမ်းတနေမယ်။ သူ့အတွက် ခံစားနေမယ်။ တကယ်လို့ သူသာ သေသွားပြီဆိုရင်တော့ ကျွန်မဘဝဟာ အဓိပ္ပာယ် မရှိတော့ပါဘူး။ ကျွန်မ ရှင့်ကို တွေ့လိုက်တာနဲ့ သူ့ကိုပါ ပိုလို့ သတိရခဲ့တယ်။ သူနဲ့ရှင်ဟာ တော်တော်ကိုတူနေတယ်'

ဟု ရှည်လျားစွာ ပြောလိုက်သည်။

လင်ပီဖုန်း၏ရင်ထဲ၌ တစ်ချက်လှုပ်ရှားသွားသည်။

အတန်ကြာမှ သက်ပြင်းချရင်း ...

စားသား ခုနစ်ယောက် (ဒု-သိမ်) **◎ ၆၁**

'ငါငယ်ငယ်က အဖြစ်အပျက်ကလေးတစ်ခုကို ပြောပြမယ်။ ငါ့အမေဟာ ငါ့ကိုသိပ်ချစ်တယ်။ တစ်နေ့ ငါ့ရန်ဖြစ်တဲ့အခါ ငါ့မှာ အပြစ်ရှိမရှိ မမေးဘဲ ငါ့ကိုရိုက်ခဲ့တယ်။ ငါလဲ အိမ်ကထွက်ပြေးပြီး ပုန်းနေခဲ့တယ်။ ငါ့ကိုလိုက်ရှာတဲ့ ငါ့အမေ ငိုကြွေးနေတာကို ကြည့်ပြီး ပျော်နေမိတယ်'

လျှူယုဖန်က ...

'ရှင်ဟာ ထူးဆန်းတာပဲ။ ရှင်ကို ချစ်တဲ့လူကို ရှင်က စိတ်ဆင်းရဲအောင်လုပ်တာ ... ညှင်းဆဲတာပဲ'

လင်ပီဖုန်းက ...

'အဲဒီတုန်းက ကလေးဘဝပဲလေ ... ကလေးဘဝ ဆိုတော့ ကိုယ့်မှာ အပြစ်ရှိ မရှိ မစစ်ဆေးဘဲ ရိုက်တာကို ဘယ်ကျေနပ်မလဲ'

လျှူယုဖန်က တွေဝေသွားသည်။

သူ ပါးရိုက်ခဲ့စဉ် သူ့အား မကျေမနပ်ကြည့်ပြီး ခေါင်းငုံ့သွားသောလူငယ်ကလေး၏ ရုပ်သွင်ကို ပြန်မြင်ယောင်လာ၏။

လျှူယုဖန်က လင်ပီဖုန်းအား စေ့စေ့ကြည့်လိုက်လေ၏။

လင်ပီဖုန်းက စကားပြော လွန်သွားကြောင်း သတိရလိုက်လေသည်။ ထို့ကြောင့် ...

'ငါပြောတာက ငါကလေးဘဝက အကြောင်းပါ။ မင်းစိတ်ချွန်နဲ့ ဘာမှမဆိုင်ပါဘူး'

ဟု စကားပြန်ပိတ်လိုက်လေသည်။

လျှူယုဖန်က ...

'အင်းလေ ... ကျွန်မမိတ်ဆွေလည်း ရှင့်လိုအထွေးနဲ့ တာဝန်သွားတယ်ထင်ပါရဲ့'

၆၂ © ပိုးကျော်လှ

လင်ဝိဖုန်းက ...
 'အခုငါဖြစ်တဲ့ ရောဂါဟာ ငါငယ်ငယ်ကလေးတည်းက ပါလာတာ။ မင်းမိတ်ဆွေမှာကော ဒီလိုရောဂါမျိုး ရှိလို့လား'
 လျှူယုဖန်က မျက်ရည်စဲလာပြီး ...
 'ရှင် ... ကျွန်မကို တကယ်ပဲ ခွင့်မလွှတ်နိုင်တော့ဘူးလား'
 ဟု ကြေကွဲစွာ ပြောလိုက်လေသည်။
 လင်ဝိဖုန်းမှာ စိတ်ထိခိုက်သွားသည်။
 'ငါ ခွင့်လွှတ် ...'
 ဟု တစ်ပိုင်းတစ်စပြောရင်း ရပ်တံ့သွားသည်။
 ထိုစဉ်မှာပင် အပေါ်အဖုံးပွင့်သွားပြီး လူတစ်ဦး ကြိုးဖြင့်ဆင်းလာသည်။
 လီထက်ရှင်းက ကြိုးစားထရပ်လိုက်ပြီး ...
 'ဘယ်သူလဲ'
 ဟု မေးလိုက်လေသည်။ ထိုလူက ပြန်မဖြေပါ။
 အောက်သို့ ရောက်အောင် ဆင်းလာသည်။
 အောက်သို့ရောက်သည်နှင့် လီထက်ရှင်းက လက်နက်ပုန်းများဖြင့် တိုက်ခိုက်လိုက်သည်။
 ထိုလူက လက်တစ်ချက်ဝှေ့ယမ်းလိုက်ရာ ... လက်နက်ပုန်းအားလုံး ပျောက်ကွယ်သွားလေတော့သည်။
 လီထက်ရှင်းမှာ ထိတ်လန့်သွား၏။
 'ဝှေ့စန်းတွေ လက်အောက်မှာ ဒီလောက်သိုင်းပညာအဆင့်ဖြင့် တွေ့လို့ ရှိနေပါလား'
 ဟုလည်း တွေးမိလိုက်သည်။

စားသမား ဒုနစ်ယောက် (ဒု-သိမ်း) © ၆၃

ထိုလူက ...
 'ခင်ဗျား တိုက်ခိုက်မနေပါနဲ့၊ ကျုပ်က ဒုကွပေးဖို့ရောက်လာတာ မဟုတ်ပါဘူး'
 ဟု လေသံဖြင့် ပြောလိုက်၏။
 လီထက်ရှင်းက ...
 'ဒါဖြင့် ... ဘာကိစ္စလဲ'
 ထိုလူက ...
 'ဒီအထဲမှာ လင်ဝိဖုန်းရှိသလား'
 လီထက်ရှင်းက ...
 'ရှိတယ် ... ဟိုဘက်မှာ'
 ဟု ပြောရင်း ညွှန်ပြလိုက်၏။
 ထိုလူက လင်ဝိဖုန်းဘက်သို့ လျှောက်လာသည်။
 လျှူယုဖန်မှာ ... ထိုလူလျှောက်လာသည်ကို မသိပါ။
 သူမသည် ငေးစောနေ၏။
 အတန်ကြာမှ ...
 'ကျွန်မကို ရှင်က တကယ်ခွင့်လွှတ်တယ်ဟုတ်လား'
 ဟု မေးလိုက်တော့သည်။
 လင်ဝိဖုန်းက ပြန်မဖြေတော့ပါ။
 လျှူယုဖန်၏ လက်တွင်းမှ သူ့လက်ကို ဖယ်လိုက်ပြီး ...
 'လူ ... လာနေတယ်'
 ဟု ပြောလိုက်၏။
 လျှူယုဖန်မှာ အနှောင့်အယှက် ပေါ်လာသဖြင့် ဒေါသထွက်သွားပြီး သူမတို့ထံလာနေသူကို တိုက်ခိုက်လိုက်တော့၏။

၆၄ ◉ ဝိကျော်သူ

ထိုလူက ရှောင်တိမ်းပေးလိုက်ပြီး လေသံဖြင့် ...
'တူမလေး သတိထား ... ငါပါ'

ဟု ပြောလိုက်၏။

ထိုလူ၏အသံကို ကြားသောအခါ လျှူယုဖန်မှာ တိုက်ခိုက်

ရာမှ ရပ်လိုက်ပြီး ...

'ဦးလေး ... သူများနေတယ် သူ့ကိုကူပေးပါဦး'

ဟု ပြောလိုက်၏။

ထိုလူက ...

'အေး ... ငါကူညီဖို့ ဆင်းလာတာပါ'

ပြောပြီး လင်ဝိဖုန်း၏ သွေးကြောများကို စမ်းသပ်လိုက်၏။

လင်ဝိဖုန်းက ထိုလူအားတွေ့သောအခါ အံ့ဩသွားပြီး ...

'ခင် ... ခင်ဗျား'

ထိုလူက လင်ဝိဖုန်းပါးစပ်ကို အသာပိတ်လိုက်ပြီး ...

'စကားမပြောနဲ့'

ဟု ဟန်တားလိုက်၏။

ထို့နောက် ... ငွေအပ်ကလေးများထုတ်ကာ လင်ဝိဖုန်း၏

ခန္ဓာကိုယ်အနံ့ ခိုက်ချလိုက်တော့၏။ ဆေးတစ်လုံးတိုက်လိုက်ပြီးလျှင်

အတွင်းအားဖြင့် နှိပ်နယ်ပေးလိုက်သည်။ လီထက်ရှင်းက လျှူယုဖန်

ထံ လျှောက်လာပြီး ...

'ဘာလုပ်နေတာလဲ'

ဟု မေးလိုက်သည်။ လျှူယုဖန်က ...

'သူက ... သမားတော်ပါ။ လင်ဝိဖုန်းကို ကုသပေးနေတာ'

ဟု ရှင်းပြလိုက်၏။

စားသမား ခုနစ်ယောက် (ဒု-သိမ်း) ◉ ၆၅

မကြာမီပင် လင်ဝိဖုန်းမှာ ချွေးများစိုရွဲလာပြီး ညည်းညူလာ

လေသည်။ ထိုလူက ငွေအပ်များကို ပြန်သိမ်းလိုက်ပြီး ...
'ကောင်းသွားမှာပါ။ အားပြတ်ပြီး အအေးဒဏ်ကြောင့် ဖြစ်

တာပဲ'

ဟုပြောလိုက်၏။

ထိုစဉ် အပေါ်မှ လူတစ်ယောက် အရိပ်ပေါ်လာပြီး ...

'လီထက်ရှင်း ... ခင်ဗျား စိတ်ပြောင်းဖို့ ကောင်းပါပြီ'

ထိုလူက လီထက်ရှင်းအား လက်တို့လိုက်၏။

လီထက်ရှင်းက အလိုက်အထိုက် ပြောဆိုရမည်ဖြစ်ကြောင်း

သဘောပေါက်လိုက်လေသည်။ ထို့ကြောင့် သူက ...

'မင်းတို့ သခင်ကြီးက ... အေးအေးဆေးဆေး ဆွေးနွေးပေး၊

ဒီလို လုပ်တာတော့ ... မကောင်းပါဘူး'

ဟု ပြောလိုက်၏။

သူ၏လေသံကိုလည်း ... တမင်ဖျော့ထားလိုက်၏။

သူ၏လေသံပျော့သွား၍ထင် ... အပေါ်မှစားသောက်စရာ

ထည့်ထားသောခြင်းတစ်ခု ကျလာလေသည်။ သူတို့အားလုံး ယူ၍

စားသောက်လိုက်၏။
ပေါက်ကျူမှာ ... သူတို့စားနေသည်ကို မြင်သောအခါ ဝိ၍သာ

လောင်လာလေသည်။
သို့သော် ... သူ့အား မည်သူကမျှ မကျွေးပါချေ။

လီထက်ရှင်းက ပေါက်ကျူကိုကြည့်လိုက်ပြီး ...
'ဘယ်လိုလဲ ငါတို့သေသွားလိမ့်မယ်လို့ ထင်နေသေးသလား'

ဟု မေးလိုက်လေသည်။

၆၆ © မိုးကျော်သူ

ပေါက်ကျူက ဘာမျှ ပြန်မပြောပါ။

မျက်စိစုံမှိတ်ထားလိုက်၏။

သူသည် လီထက်ရှင်းတို့ စိတ်ပြောင်းသွားစေရန် အစာဖြတ် ခိုင်းခဲ့၏။ သူကိုယ်တိုင်လည်း အငတ်ခံခဲ့ရ၏။

ယခုမူ ... သူပင်ပန်းသမျှ အလကား ဖြစ်ရချေပြီ။

နယ်စားကြီးသည် သူတို့အား မသတ်ဝံ့ပြီ မဟုတ်ပါလော။

တွေးရင်း စိတ်ထိခိုက်လာပြီး မျက်ရည်များ စီးကျလာလေ တော့သည်။ သူ့ကို လီထက်ရှင်းတို့က သတ်ပစ်သည့်တိုင် နယ်စား ကြီးက ... လီထက်ရှင်းတို့အား သတ်မည် မဟုတ်ကြောင်းကိုလည်း နားလည်လိုက်လေသည်။

ထိုစဉ် သမားတော်ကြီးက ...

'မင်းတို့ အားမွေးထားကြဦး ... ငါနေတိုင်း လာကြည့်မယ်၊ အလိုက်အထိုက် ဆက်ဆံပါ'

ဟုတီးတိုးမှာကြားသွားပြီး ... အပေါ်သို့ ပြန်တက်သွားလေ သည်။

လီထက်ရှင်းမှာ အခြေအနေကို သဘောပေါက်သွားပြီဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့် ... သူက ပျော်ရွှင်ဝမ်းသာမိလေတော့သည်။

စားသမား ခုနစ်ယောက် (ဒု-သိမ်း) © ၆၇

မြေအောက်ခန်းတွင်း၌ ရေမရှိတော့ပါ။

ထို့ကြောင့် ... နေထိုင်ရသည်မှာ သက်သာလာ၏။

ထို့အပြင် ... မနက်တစ်ကြိမ်၊ ညတစ်ကြိမ် အစားအသောက် ချပေးသဖြင့် ငတ်သည့်ဒဏ်မှ လွတ်မြောက်လာ၏။

သမားတော်ကလည်း ... နေ့စဉ် လာရောက် ကြည့်ရှုပေးလေ သည်။ ငါးရက်ခန့်ကြာသောအခါ လင်ပိဖုန်းတို့လူစုမှာ နဂိုအတိုင်း ပြန်လည် ကျန်းမာနေကြပြီ ဖြစ်၏။

ခြောက်ရက်မြောက်သောနေ့တွင် မြေတွင်းအဖုံးမှာ ပွင့်သွား လျှင် ကြိုးတစ်ချောင်း ကျလာလေသည်။ သမားတော်ကို တွင်းဝဲ၌ တွေ့လိုက်ရ၏။

သမားတော်က ...

'မြန်မြန်တက်ကြ'

ဟု လှမ်းပြောလိုက်သည်။

သူတို့အဖွဲ့သည် ကြိုးကိုဆွဲကာ အပေါ်သို့တက်လိုက်ကြ၏။

လီထက်ရှင်းက ဦးစွာ အပေါ်သို့ရောက်လာ၏။

အပေါ်သို့ရောက်သောအခါ ... အစောင့်ကြောက်ယောက်ခန့်
လဲကျနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

သမားတော်၏ သိုင်းပညာအစွမ်းကို ပို၍ လေးစားအထင်
ကြီးသွားလေသည်။ လီထက်ရှင်းက သမားတော်ကို အရှိအသေပြု
လိုက်ပြီး ...

‘ကျေးဇူးပါပဲဗျာ ... ဒါထက်’

သူ၏စကားမဆုံးမီ လျှူယုပန်က ဝင်ပြောလိုက်၏။

‘သူက ... သမားတော် သိုင်းသမား ဖုချင်စန်းပါ’

လီထက်ရှင်းက မျက်လုံးပြူးကျယ်သွားလေသည်။

သူသည် ဖုချင်စန်း၏ အမည်ကို ကြားဖူးခဲ့သည်မှာ ကြာပြီ
ဖြစ်၏။ ဖုချင်စန်းက ...

‘စကားနောက်မှပြော၊ အပြင်ထွက်နိုင်ဖို့က အရေးကြီးတယ်၊
က ... ငါ့နောက်လိုက်ခဲ့ကြ’

ဟုပြောပြောဆိုဆိုနှင့် အဆောင်နောက်ဘက်သို့ ပြေးလွှား
သွားလေသည်။

လီထက်ရှင်းတို့ကလည်း နောက်မှ ပြေးလိုက်သွား၏။

ဖုချင်စန်းမှာ ထိုနေရာတစ်ဝိုက်အား အတော်ပင် နုံ့နုံ့စပ်စပ်
သိထားပုံရ၏။

တစ်ခဏချင်းပင် ဂေဟာအစောင့်တစ်ဦး ပန်းခြံဆီသို့ရောက်ရှိ
လာလေသည်။

ထိုစဉ်မှာပင် အစောင့်တစ်ဦးက တွေ့မြင်သွားပြီး --

‘ရန်သူတွေ ... လွတ်ကုန်ပြီ’

ဟု အော်ဟစ်လိုက်လေသည်။

အစောင့်၏ အော်ဟစ်သံကြောင့် ဝူစန်းကွေ့၏ ငယ်သားများ
ပြေးထွက်လာကာ ... ဖုချင်စန်းတို့အား ဟန့်တား တိုက်ခိုက်လိုက်
လေသည်။

ဖုချင်စန်းတို့ကလည်း ... ထိုးဖောက်တိုက်ခိုက်လိုက်၏။

သိုင်းပညာချင်းယှဉ်လျှင် ဖုချင်စန်းတို့အား မီသည့်သူ မရှိပါ။

သို့သော် အင်အားကမူ ရာနှင့်ချီ၍ ရှိနေသဖြင့် ထိုးဖောက်၍

မရဘဲ ဖြစ်နေလေသည်။

ထိုအချိန်တွင် လေးသည်တော်တစ်စုကလည်း ရောက်ရှိလာ
ပြီးနောက် ... မြားမိုး ရွာချလိုက်ပြန်လေသည်။

ဖုချင်စန်းတို့လူစုမှာ ... မနည်းခုခံလိုက်ရလေသည်။

ဖုချင်စန်းက ရုတ်တရက် စူးရှစွာ လေချွန်လိုက်၏။

လေချွန်သံဆုံးသည်နှင့် ...

ပန်းဥယျာဉ်အနောက်ဘက် အုတ်နံရံမှာ ပေါက်ကွဲထွက်သွား
လေသည်။

‘ဝုန်း ...’

နယ်စားကြီး ဝူစန်းကွေ့၏ စစ်သည်များမှာ ပေါက်ကွဲသံကြောင့်
ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွားကြ၏။

ထိုစဉ်မှာပင် လူသုံးဆယ်ခန့်က လက်နက်ကိုယ်စီဖြင့် ပြေးဝင်
လာလေသည်။

ရှေ့ဆုံးမှဦးဆောင်လာသူမှာ မိန်းကလေးတစ်ယောက်နှင့်
ယောက်ျားလေးတစ်ယောက် ဖြစ်၏။

သူတို့နောက်တွင် အစိမ်းရောင်ဝတ်ထားသော လူတစ်စုက
လိုက်ပါလာ၏။

၇၀ © ပိုးကျော်သူ

လီထက်ရှင်းမှာ ထိုလူစုအား တွေ့သောအခါ ဝမ်းသာသွား
လေတော့သည်။

ထိုအစိမ်းရောင်ဝတ်လူစုသည် ... သူ၏တပ်ဖွဲ့သားများဖြစ်
သောကြောင့်ပင်။

သို့သော် ဦးဆောင်လာသောမိန်းကလေးနှင့် ယောက်ျားလေး
ကိုမူ သူမသိပါချေ။

မိန်းကလေးကော ယောက်ျားလေးပါ အသက်ဆယ့်ခြောက်
နှစ်ကျော်ခန့်သာရှိမည်ဟု ထင်မိ၏။

အဘယ်ကြောင့် သူ၏အဖွဲ့ကို ဦးဆောင်လာပါသနည်း။
သူ ... စဉ်းစားမရပါ။

စဉ်းစားရန်လည်း အချိန်မပေးနိုင်ပါ။
ဝူစန်းကွေ့၏စစ်သည်များကို လက်မလည်နိုင်အောင် တိုက်

ခိုက်နေရလေသည်။
လင်ဝီဖုန်းမှာမူ ... ဝင်လာသောလူစုကို မသိပါ။

သို့သော် ရှေ့မှပြေးဝင်လာသော မိန်းကလေးကိုမူ သိ၏။
ထိုမိန်းကလေးသည် ဖုချင်စန်းနှင့် အမြဲအတူပါလာလေ့ရှိ

သော မောက်ဝမ်လင်ပင် ... ဖြစ်၏။
ဝတ်စုံဝါဝတ်ဆင်ထားသော ယောက်ျားလေးကိုမူ သူ ... မသိ

ပါချေ။
မောက်ဝမ်လင်နှင့် ဝတ်စုံဝါလူငယ်မှာ ... တစ်ရှိန်ထိုးပြေးဝင်

လာ၍ တိုက်ခိုက်လိုက်၏။
ဝတ်စုံဝါလူငယ်၏ ဓားချက်များမှာ ... အလွန်ပင် သွက်လက်

လျင်မြန်လှပေသည်။

တေးသား နှစ်ယောက် (ဒု-သိမ်း) © ၇၁

လင်ဝီဖုန်းက ကြည့်ရှင်းနှင့်ပင် ထိုလူငယ်၏သိုင်းပညာသည်
ကြောက်စရာကောင်းကြောင်း နားလည်လိုက်၏။

ဝတ်စုံဝါလူငယ်သည် မည်းမည်းမြင်သမျှ တိုက်ခိုက်နေ၏။
သူ၏ဓားချက်အောက်၌ ဝူစန်းကွေ့စစ်သည်များမှာ အတုံးအရုံးကျ

ဆုံးကုန်၏။
ဝတ်စုံဝါနှင့်လူငယ်မှာ တိုက်ခိုက်ရှင်းမှ လင်ဝီဖုန်းတို့ဘက်သို့

ရောက်ရှိလာလေသည်။
သူသည် တစ်ဆက်တည်းပင် လင်ဝီဖုန်းတို့ကိုလည်း တိုက်ခိုက်

လိုက်လေသည်။
လင်ဝီဖုန်းက ထိတ်လန့်သွားပြီး ... ကမန်းကတန်း ခုခံပေး

လိုက်ရ၏။
'ချွမ်း'

နှစ်ဦးစလုံး ဓားကိုင်လက်များ ထုံကျင်သွားလေသည်။
ထိုစဉ် ... မောက်ဝမ်လင်က အော်ဟစ်ဟန်တားလိုက်၏။

'အဲဒါ အချင်းချင်းတွေ ... မတိုက်နဲ့၊ ပြန်လာခဲ့'
ထိုအခါ ...

ဝတ်စုံဝါလူငယ်က ချက်ချင်း နောက်ပြန်လှည့်သွား၏။
သူသည် ... လမ်းတစ်လျှောက် မြင်မြင်သမျှကို တိုက်ခိုက်

သွားပြန်လေသည်။
မောက်ဝမ်လင်က ...

'ဘာ ... အခွင့်အရေးရတုန်း ဆုတ်မယ်၊ အပြင်မှာ မြင်းတွေ
အဆင်သင့်ရှိတယ်၊ နှစ်ယောက် တစ်ကောင် စီးပါ'

ဟု သတိပေးလိုက်၏။

၇၂ © ပိုးကျော်သူ

ဖုချင်စန်းတို့လည်း ရန်သူဆုတ်ခွာစဉ် ကမန်းကတန်း အုတ်
နံရံပေါက်မှ အပြင်သို့ထွက်လိုက်၏။

ထို့နောက် ...

မြင်းပေါ်သို့တက်ကာ ဒုန်းစိုင်းနှင့်သွားကြလေသည်။

လင်ဝိဖုန်းမှာ ဝတ်စုံဝါလူငယ်၏ သိုင်းပညာကို လေးစားမိ၏။

ထို့ကြောင့် ထိုလူငယ် မြင်းပေါ်သို့ ခုန်အတက်၌ ...

'ဟေ့ ... ငါလဲ မင်းနဲ့အတူ စီးမယ်'

ဟု လှမ်းပြောပြီး မြင်းပေါ် ခုန်တက်လိုက်လေတော့သည်။

ဝတ်စုံဝါလူငယ်သည် မြင်းကို ဒုန်းစိုင်းနှင့်နေ၏။

သစ်ပင်များ၊ ချုံနွယ်များ တစ်ဝိုက်နှင့် ကျန်ခဲ့လေသည်။

တခဏအတွင်း သူတို့သည် ခွန်မိန့်မြို့ပြင်သို့ ရောက်ရှိလာ၏။

လင်ဝိဖုန်းက နောက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်ပြီးနောက် ...

'ရန်သူ ... လိုက်မလာတော့ပါဘူး'

ဟု ပြောလိုက်၏။ ဝတ်စုံဝါက ...

'ကျုပ်သိသားပဲ၊ လိုက်လာလဲ ဂရုမစိုက်ပါဘူး'

ဟု အေးတိအေးစက် ပြန်ပြောလိုက်၏။ လင်ဝိဖုန်းက ...

'တို့မြင်းကို အရှိန်လျှော့တော့၊ ဖြည်းဖြည်းပဲ သွားကြတာပေါ့'

ဟု ပြောလိုက်၏။ ဝတ်စုံဝါက ရုတ်တရက် မြင်းကို ရုပ်တန်

လိုက်၏။ ထို့နောက် မြင်းပေါ်မှ ဆင်းလိုက်ပြီး ...

'မြင်းစီးတာ လမ်းလျှောက်တာထက် မြန်ချင်လို့ပဲ၊ ဖြည်းဖြည်း

ဆိုရင် ခြေထောက်နဲ့ပဲ သွားကြတာပေါ့'

ဟုပြောပြီး ရှေ့မှ ပြေးသွားလေသည်။

လင်ဝိဖုန်းက သက်ပြင်းချပြီး ... သူ့နောက်မှ မြင်းနှင့်လိုက်

သွားရလေတော့သည်။

သစ်တောအုပ် ...

သစ်ပင်များ ... ထူထပ်စွာပေါက်ရောက်နေသဖြင့် နေပြောက်ပင် မကျနိုင်ဘဲရှိနေ၏။ လူရွယ်မှာ ရှေ့မှပြေးလွှားနေရာမှ သစ်တောအုပ်အတွင်းရှိ တောင်ပူစာကလေးအနီး ရောက်သောအခါ ရပ်တန့်လိုက်လေသည်။

လင်ဝိဖုန်းကလည်း မြင်းပေါ်မှဆင်းကာ ထိုလူငယ်အနီးသို့ လျှောက်သွားလိုက်လေသည်။

ဝတ်စုံဝါလူငယ်သည် လင်ဝိဖုန်းအား ရှိသည်ဟုပင် မထင်ပါ။ သိချင်းဆိုနေလေသည်။

‘ရေထဲက ငါးကလေးတွေ ... မီးပုံထဲကို ဝင်မလားဟေ ... တိမ်တိုက်ထဲက ငှက်တွေ ... ရေထဲဆင်းမလားလေ’

သူ၏ သိချင်းမှာ ... ပါးစပ်ထဲတွေ့ရာ ဆိုနေခြင်း ဖြစ်၏။ အချစ်၊ အလွမ်း၊ အမုန်း ခံစားချက်ဟူ၍ တစ်စက်မျှပင်မပါ

ရှိချေ။

ထိုစဉ် ...

လင်ဝိဖုန်းက လူရွယ်ရှေ့သို့ လျှောက်သွားလိုက်ပြီး ... ‘ငါ့နာမည် ... လင်ဝိဖုန်းပါ’

ဟု သူ့ကိုယ်သူ မိတ်ဆက်လိုက်၏။

ထိုအခါ ...

ဝတ်စုံဝါနှင့် လူငယ်ကလည်း လင်ဝိဖုန်းဟု တီးတိုးရွတ်ဆိုလိုက်၏။

လင်ဝိဖုန်းက ...

‘မင်းနာမည်ကော ... ပြောပြနိုင်မလား’

ဟု မေးလိုက်လေသည်။

ဝတ်စုံဝါ လူငယ်က ...

‘ငါ့နာမည်လား’

‘ဟုတ်ပါတယ်’

‘ငါ့နာမည် မင်းသိသလား ... ငါတော့ မသိဘူး’

လင်ဝိဖုန်းမှာ ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွား၏။

‘ဘာ ... မင်းနာမည် မင်းမသိဘူး ... ဟုတ်လား’

ဟု ပြန်မေးလိုက်၏။

ဝတ်စုံဝါလူငယ်က ...

‘ဟုတ်တယ်၊ ငါတောင် ... မင်းကိုမေးမလို့’

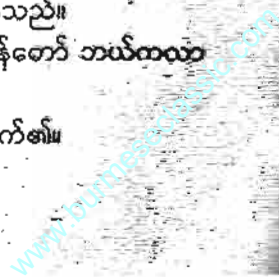
လင်ဝိဖုန်းက မျက်လုံးပြူးသွား၏။

ဝတ်စုံဝါလူငယ်က ဆက်ပြောလိုက်ပြန်သည်။

‘ခင်ဗျား ကျွန်တော့ကို သိသလား၊ ကျွန်တော် ဘယ်ထဲလာ

ဘယ်ဆိုတာ’

လင်ဝိဖုန်းက ခေါင်းတစ်ချက် ကုတ်လိုက်၏။

၇၆ ◉ ပိုးကျော်သူ

လူငယ်၏မျက်နှာမှာ ညှိုးငယ်နေသဖြင့် ... နောက်ပြောင်နေခြင်း မဟုတ်ကြောင်း သိရှိလိုက်မိ၏။

လင်ပီဖုန်းက သက်ပြင်းချရင်း ...

‘အေးလေ တို့သိုင်းလောသားတွေဆိုတာ နေရာအတည်တကျ ရှိကြတာမှ မဟုတ်ပါ။ အခုလဲ ကိစ္စမရှိပါဘူး။ မင်းနာမည်မပြောလဲ ရပါတယ်။ ငါတို့ကို ကူညီတဲ့အတွက်တော့ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်’

ဟု ပျော့ပျောင်းစွာ ပြောလိုက်သည်။

ဝတ်စုံဝါလူငယ်က ... ငြိမ်သက်နေ၏။

လင်ပီဖုန်းက ဆက်ပြောလိုက်၏။

‘အခု မင်းနဲ့ငါ မိတ်ဆွေဖြစ်ပြီပဲ။ စကားလေး ဘာလေးပြောကြတာပေါ့’

ဝတ်စုံဝါလူငယ်က ခေါင်းကုတ်ကာ ...

‘ဘာပြောကြမှာလဲ ... ကျုပ်ဘာမှ မသိဘူးဗျ’

ဟု ပြောလိုက်၏။

လင်ပီဖုန်းက သက်ပြင်းချလိုက်မိလေသည်။

ဝတ်စုံဝါနှင့်လူငယ်က ...

‘ကျုပ် တကယ်ပြောနေတာပါ။ ခင်ဗျားမယုံရင်တော့ ကျုပ်လဲ ဘယ်လိုမှ မတတ်နိုင်ဘူး’

ဟု ပြောလိုက်ပြန်၏။

လင်ပီဖုန်းမှာ လူငယ်၏ အပြောအဆိုများကြောင့် ခံပြင်းစိတ်များ ဖြစ်ပေါ်လာ၏။ မည်သူမဆို ... သူ၏ နာမည်ကြားသည်နှင့် သူ့အား လေးစားစွာ ဆက်ဆံကြသည်။

ယခုလူငယ်မှာမှ ... သူ့အား ဂရုပင် မစိုက်ပါချေ။

စားသမား ခုနစ်ယောက် (ဒု-သိမ်း) ◉ ၇၇

ဝတ်စုံဝါလူငယ်က ခေါင်းပေါ် လက်တင်လိုက်ပြီး ...

‘ကျုပ်နဲ့တွေ့တဲ့ လူတိုင်းက နာမည်ကို သိချင်ကြတယ်။ ကျုပ်ကို မေးကြတယ်။ ဒီလိုပဲ ကျုပ်နာမည်ကို ကျုပ်လဲ သိသိချင်တယ်။ ကျုပ်က ဘယ်သူ့ကို မေးရမှာလဲ’

ဟု တစ်ကိုယ်တည်း ပြောလိုက်၏။

ပြောရင်း ... မျက်ရည်များ စီးကျလာလေသည်။

လင်ပီဖုန်းမှာ ဝတ်စုံဝါနှင့်လူငယ်အား ကြည့်ကာ အံ့ဩသွားမိလေ၏။

စောစောက ခံပြင်းသော စိတ်သည် ... ရျက်ချင်း ပြန်လည်

ပျောက်ကွယ်သွားလေတော့သည်။

ထိုစဉ်မှာပင် အဝေးမှ မြင်းရွာသံများ ကြားလိုက်ရလေတော့သည်။

ရောဂါဆန်း

မြင်းခွာသံများ ... တဖြည်းဖြည်း နိုးကပ်လာ၏။
 လင်ပီဖုန်းက စိုးရိမ်သွားပြီး နောက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်၏။
 ဖုချင်စန်းတို့ လူစုဖြစ်နေသည်ကို တွေ့မှ စိတ်အေးသွားလေ
 တော့သည်။
 မောက်ဝမ်လင်က မြင်းပေါ်မှ ဆင်းလိုက်ပြီး ...
 'ဘာဘ ... ကျွန်မတို့ ချိန်းထားတဲ့ ဒီနေရာကို သူ မှတ်မိလယ်
 တွေ့လား။ သူ့ကို ကုလို့ ... ဘာလို့ မရေမာလဲ'
 ဟု ပြောလိုက်၏။
 ဖုချင်စန်းက ...
 'မလွယ်ဘူးကွ'
 မောက်ဝမ်လင်က နှုတ်ခမ်းစုလိုက်ပြီး ...
 'လုံးဝ ကုလို့မရတော့ဘူးပေါ့'
 ဟု မေးလိုက်၏။

ဖုချင်စန်းက ...
 'ဒီလိုလဲ မဟုတ်သေးဘူး'
 မောက်ဝမ်လင် ... ခေါင်းကုတ်လိုက်ပြီး ...
 'ဘာဘကလဲ ဘယ်လိုမှန်း မသိပါဘူး'
 ဟု ပြောရင်း ဝတ်စုံဝါထံသို့ လျှောက်သွားလေသည်။
 ဝတ်စုံဝါ မျက်စည်ကျနေသည်ကို တွေ့သောအခါ ...
 'ဘာတွေ တွေးနေပြန်ပြီလဲ၊ ဒီမှာ ... ဒါ ကျွန်မမိတ်ဆွေတွေပဲ
 လာ ... လာ'
 ဟု နှစ်သိမ့်လိုက်သည်။
 ဝတ်စုံဝါက ...
 'မင်း ငိုအကြောင်း ... ပြောပြမယ်ဆို'
 ဟု အားကိုးတကြီးဖြင့် မေးလိုက်သည်။
 မောက်ဝမ်လင်က ...
 'ပြောပြမှာပေါ့၊ ရှင်ရဲ့ ပျောက်နေတဲ့ဘဝကို ကျွန်မ ပြန်ရှာပေး
 ဝါ့မယ် ... စိတ်ချပါ'
 ဟု နှစ်သိမ့်ရင်း လက်ဆွဲခေါ်လာခဲ့၏။
 ထို့နောက် အားလုံးနှင့် မိတ်ဆက်ပေးလိုက်လေသည်။
 ဝတ်စုံဝါနှင့် လူငယ်က တစ်ဦးချင်း၏ နာမည်ကို ဖြည်းဖြည်း
 ချင်း ရှေ့တတ်လိုက်၏။
 သူ စဉ်းစားနေဟန် တူ၏။
 မောက်ဝမ်လင်က ...
 'ရှင် စဉ်းစားမနေနဲ့ ... ကျွန်မတို့ သွားနားကြမယ်'
 ဝတ်စုံဝါက ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

၈၀ © ဝိသေသ

ထို့နောက် ...

လင်ပိဖုန်းထံသို့ လျှောက်လာပြီး ...

‘မင်းက သူ့မိတ်ဆွေဆိုတော့ ငါ့မိတ်ဆွေဖြစ်သွားပြီ၊ မင်းနဲ့

ငါ့မင်းအတူ စီးကြတာပေါ့’

ဟု ပြောရင်း မြင်းပေါ်သို့ ခုန်တက်လိုက်၏။

လင်ပိဖုန်းကလည်း ပြုံးရွှင်စွာ ခေါင်းညိတ်ရင်း မြင်းပေါ်သို့

တက်လိုက်၏။

ဖုချင်စနိုးမှာမူ မောက်ဝမ်းလင်ကို စိတ်မကောင်းစွာ တစ်ချက်

ကြည့်လိုက်ပြီး ရှေ့မှ ထွက်သွားလေတော့သည်။

အတန်ကြာသွားသောအခါ ...

ရွာကလေးတစ်ရွာသို့ ရောက်ရှိလာလေသည်။

ရွာကလေးမှာ သေးငယ်၏။

မင်းလမ်းတစ်ခုသာရှိပြီး ... လမ်းမ တစ်ဘက်တစ်ချက်တွင် တဲအိမ်များရှိ၏။ စုစုပေါင်း အိမ်ခြေလေးဆယ်ခန့်သာရှိ၏။

အိမ်များသည် ပူးကပ်စွာ ဆောက်လုပ်ထားခြင်း မရှိပါ။

ခြံဝင်းကျယ်များ ခြားထားလေသည်။

မကြာမီ ...

ရွာထဲသို့ဝင်လာပြီးနောက် ... တံခါးဝ၌ သစ်ပင်ကြီးနှစ်ပင် စိုက်ထားသော ခြံထဲသို့ လှမ်းဝင်လိုက်လေသည်။

ထိုသစ်ပင်နှစ်ပင်မှာ မြင့်မား၏။

ပန်းများလည်း ပင်လုံးကျွတ်မျှ ပွင့်နေပေသည်။

ထိုပန်းအမည်မှာ ‘ကွေ့ဝါး’ ဖြစ်သည်။

ထိုပန်းသည် တရုတ်ပြည်တွင်သာ ရှိ၍ ... သနပ်ခါးပန်းနှင့် ဆင်တူသော ပန်းမျိုးဖြစ်သည်။

၈၂ © ပိုးကျော်သူ

ဝတ်စုံဝါလူငယ်မှာ ... ထိုပန်းကလေးများအား မြင်သောအခါ
မျက်နှာပျက်သွားလေသည်။

ခန္ဓာကိုယ်မှာလည်း ... တုန်တုန်ယင်ယင် ဖြစ်သွား၏။

လင်ထိပန်းက မေးမလိုက်ပြီ ...

'ညီလေး ... မင်းဘာဖြစ်သွားတာလဲ'

ဟု မေးလိုက်၏။

ဝတ်စုံဝါလူငယ်က ထူနေပြန်ထိန်းရင်း ...

'ကိစ္စ ... မရှိတော့ပါဘူး'

ဟု ပြောလိုက်၏။

မောက်ဝမ်လင်မှာ ... ဝတ်စုံဝါလူငယ်၏ အဖြစ်အပျက်ကို
တွေ့မြင်လိုက်သဖြင့် သက်ပြင်းတစ်ချက် မသိမသာချလိုက်လေ
သည်။ အိမ်ရှင်မှာ ကြိုတင်စောင့်ဆိုင်းနေသည်ထင်။ သူတို့ရောက်
လာသည်နှင့် ထွက်၍ ကြိုလိုက်လေသည်။

အိမ်ထဲ၌ စားသောက်ဖွယ်ရာများ ပြင်ဆင်လာ၏။
ဖန်ဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော အရက်အိုးတစ်လုံးလည်း တင်ထား
လေ၏။ အားလုံးက စားပွဲတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်ကြလေသည်။

အိမ်ရှင်က ...

'ကဲ ... စားကြသောက်ကြပါ။ ဘာမှ အားနာမနေကြပါနဲ့'

ဟုပြောရင်း အရက်များငဲ့ပေးလိုက်လေသည်။

ဝတ်စုံဝါမှာ အရက်ခွက်အားကိုင်ရင်းမှ အရက်ပုလင်းထဲတွင်
တွေ့ဝါးပန်းပွင့်လေး စိမ်ထားသည်ကို လှမ်းတွေ့လိုက်ရလေသည်။

သူ၏မျက်နှာမှာ ဖြူရော်သွား၏။

လက်မှာလည်း တုန်တုန်ယင်ယင် ဖြစ်လာလေသည်။

နောက်ဆုံး ဝတ်စုံဝါလူငယ်မှာ စိတ်မထိန်းနိုင်ဘဲ အရက်ခွက်

ကို ကြမ်းပေါ်သို့ ပစ်ပေါက်ချလိုက်လေသည်။

'ခွမ်း ...

အရက်ခွက်မှာ အစိတ်စိတ်အမြွှာမြွှာ ကွဲသွား၏။

အိမ်ရှင်၏မျက်နှာမှာ မည်းမှောင်သွားလေသည်။

လူရွယ်၏အပြုအမူသည် သူ့အား စော်ကားနေသကဲ့သို့ပင် မဟုတ်ပါလား။ အိမ်ရှင်က ဝန်းခနဲ ထရပ်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်၏။

သို့သော် ... သူထ၍ မရပါ။

ဖုချင်စနိုးက အသာဆွဲထားလိုက်ပြီး လေသံနှင့် ပြောလိုက်၏ အိမ်ရှင်က သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး ... မသိဟန်ဆောင်နေလိုက်

လေသည်။ ဝတ်စုံဝါလူငယ်မှာ စိတ်ပြန်တည်ငြိမ်သွားပြီ ဖြစ်၏။

ကြမ်းပေါ်၌ ကြွေမွှေးနေသော အရက်ခွက်ကိုကြည့်လိုက်ပြီးလျှင် သက်ပြင်းချလိုက်၏။ ထို့နောက် သူက ...

'ကျွန်တော် ... ဒီပန်းနဲ့ တစ်ခုခုပတ်သက်နေသလိုပဲ၊ ဒီပန်းကို မြင်ရင် ကြောက်တယ်၊ မုန်းတယ်၊ အခုလို ကျွန်တော် သတ်လက်လွှတ် ပြုမိတာကို ခွင့်လွှတ်ပါဗျာ'

ဟု အိမ်ရှင်အား တောင်းပန်လိုက်လေသည်။

အိမ်ရှင်က ပန်းစိမ်ထားသောအရက်ပုလင်းအား သိမ်းဆည်း လိုက်ရင်း ...

'ရပါတယ်ဗျာ၊ ဘာမှ စိတ်အနှောင့်အယှက် မဖြစ်ပါနဲ့၊ ကဲ -

စားကြ သောက်ကြပါဦး'

ဟု လိုက်လိုက်လျော့လျော့ ပြောဆိုလိုက်၏။

အားလုံးလည်း စားသောက်လိုက်ကြလေသည်။

လင်ဝိဖုန်းမှာ အစားအသောက်များကို အမြန်ဆုံးစားသောက် လိုက်၏။ သူ၏ရင်ထဲ၌ မေးခွန်းများ တန်းစီနေ၏။

ဖုချင်စနိုးတို့ အဘယ်ကြောင့် ... ခွန်မိန်သို့ ရောက်ရှိလာ သနည်း။ နယ်စားကြီးဝူစန်းကျွေထံ ... မည်သို့ အယုံသွင်း၍ နေနိုင် ပါသနည်း။

သူတို့ အဖမ်းခံနေရသည်ကို ... မည်သို့သိရှိခဲ့ပါသနည်း။

သူ့နည်းတူပင် ... လီထက်ရှင်းမှာလည်း မေးချင်နေ၏။

ဖုချင်စနိုးတို့ ... သူ့အား အဘယ်ကြောင့် ကယ်တင်လာနိုင် သနည်း။

သူ၏အဖွဲ့သားများအား အဘယ်ကြောင့် ဦးဆောင်လာနိုင် ပါသနည်း။

ထိုမေးခွန်းများကြောင့် ... အစားအသောက်ကို အမြန်ဆုံး စားသောက်လိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။

ဖုချင်စနိုးကလည်း လင်ဝိဖုန်းနှင့် လီထက်ရှင်းတို့က သူ့အား မေးမြန်းလိုကြောင်း သိလိုက်၏။

စားသောက်ပြီးစီးသောအခါ လင်ဝိဖုန်းတို့မမေးမီ သူကပင် စတင်ပြောပြလိုက်လေသည်။

'မင်းတို့ ... သိချင်တာလေးတော့ ရှိနေတယ် မဟုတ်လား' လင်ဝိဖုန်းက ...

'ဟုတ်ပါတယ်၊ ဆရာကြီး ...'

သူ၏စကားမဆုံးမီ ဖုချင်စနိုးက လက်ကာပြလိုက်ပြီး ...

'ဒီနေ့ အားလုံးပင်ပန်းနေကြတာပဲ၊ ဒီည အနားယူလိုက်ကြ ပါဦး၊ မနက်ဖြန်ကျမှပဲ ပြောပြပါ့မယ်'

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

လင်ဝိဖုန်းနှင့် လီထက်ရှင်းတို့မှာ ခိုးလိုးခုလု ဖြစ်သွားကြ၏။

အတင်းမေးရန်လည်း မသင့်လျော်သဖြင့် ငြိမ်နေလိုက်ကြရ လေတော့သည်။

လင်ပိဖုန်း ... သက်ပြင်းတစ်ချက်မျှလိုက်သည်။

ဝတ်စုံဝါသည် မည်သူနည်း။

သူသည် အသက်ငယ်ရွယ်သော်လည်း ... နှိုင်းပညာကမူ

အဆင့်မြင့်လွန်း၏။ ဝတ်စုံဝါသည် စိတ်ဝံ့မှန်မဟုတ်ဟု ယူဆမိသည်။

အဘယ်ကြောင့် ... စိတ်မမှန်ရပါသနည်း။

ဤလူငယ်လေးတွင် အဘယ်ကြောင့် ဤရောဂါ ရလာရပါ သနည်း။

သူ ... မသိပါ။

စဉ်းစား၍လည်း ... ဓရပါ။

ခေါင်းတစ်ခုလုံး ချာလည်ဓူးလာ၏။

နောက်ဆိုး ...

သူက အခန်းတွင်း၌ မနေနိုင်တော့ပါ။

အခန်းတံခါးဖွင့်ကာ ... ထွက်လာခဲ့လေသည်။

ညှော်ခန်းတွင်းသို့ ဝင်မိသည်နှင့် ညှော်ခန်းထဲ၌ထိုင်၍ စာဖတ် နေသော လူတစ်ယောက်အား ... တွေ့လိုက်ရလေသည်။ ထိုလူမှာ

ဖုချင်စန်းပင် ဖြစ်သည်။

ဖုချင်စန်းက မော့ပင် မကြည့်ဘဲ ...

'တော်တော်ကြာကျရင် ... ထူးဆန်းတာလေးတွေ မြင်ရမယ်။

ဘာပဲတွေ့ရတွေ့ရ ... ဝင်မစွက်ပါနဲ့'

ဟု လှမ်းပြောလိုက်လေသည်။

လင်ပိဖုန်းက ...

'ဘာဖြစ်လို့လဲ ... ဘယ်သူ ဒီကိုလာမှာမို့လဲ

ဟု နားလည်စွာဖြင့် ပြန်မေးလိုက်၏။

ည ... တိတ်ဆိတ်နေ၏။

တစ်ခါ တစ်ရံမှသာ ပုရစ်ကလေးများ အော်သံ ကြားရသည်။

လင်ပိဖုန်းမှာ ခုတင်ပေါ်၌ လဲလျောင်းနေ၏။

သို့သော် ... သူ့အိပ်မပျော်သေးပါ။

အတွေးများစွာက သူ့အား နှောင့်ယှက်နေ၏။

ခုတင်ပေါ်၌ ဘယ်ညာလူးလိုမိုရင်း ကြိုးစားအိပ်လိုက်၏။

မျက်စိကို မှိတ်လိုက်သည်နှင့် ... လျှူယုဖန်၏ ရုပ်သွင်က ပေါ်လာသည်။

လျှူယုဖန်၏ စကားသံများကိုလည်း ကြားယောင်လာ၏။

လင်ပိဖုန်း၏ ခန္ဓာကိုယ်မှာ ... တုန်ယင်လာ၏။

မျက်နှာကို လက်ဝါးနှင့်အုပ်ကာ ထထိုင်လိုက်၏။

လျှူယုဖန်နှင့် ပတ်သက်သမျှကို ... အာရုံထဲမှ မောင်းထုတ် လိုက်သည်။

အာရုံထဲမှ လျှူယုဖန် ထွက်သွားသောအခါတွင် ... ဝတ်စုံဝါက အစားထိုး ဝင်ရောက်လာပြန်သည်။

၈၈ ၉ ပိုးကျော်သူ

ဖုချင်စန်းက ...

မင်းနောက်တော့ ... သဘောပေါက်ပါလိမ့်မယ်၊ ငါတစ်ခုပဲ
တောင်းပန်ပါတယ်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မင်းဝင်မစွက်ပါနဲ့၊ ဝင်ပြီး မကူညီ
ပါနဲ့၊ ငါ့စကား နားထောင်ပါ'

ဟု တပ်ပြောလိုက်လေသည်။

လင်္ဂရီဖုန်းမှာ ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်နေ၏။

သူ ... ထပ်မမေးချင်တော့ပါ။

မေး၍လည်း ဖုချင်စန်းကပြောမည်မဟုတ်ကြောင်း နားလည်
လိုက်၏။ ထို့ကြောင့် ... အခန်းတွင်းသို့ ပြန်ဝင်လာခဲ့၏။

သို့သော် ... သူက အိပ်စက်ရန် မဟုတ်ပါ။

အခန်းတံခါးကြားမှ နေ၍ ... ဧည့်ခန်းဆီသို့ ချောင်းမြောင်း
ကြည့်ရှုနေလိုက်မိလေတော့သည်။

ညမှာ ... တဖြည်းဖြည်း နက်လာ၏။

တစ်ခါတစ်ရံ ခွေးအူသံမှအပ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး တိတ်
ဆိတ်နေ၏။

ဧည့်ခန်းအတွင်းရှိ မီးအိမ်မှာ လေအဝေဝယ် ယိမ်းနွဲ့ လှုပ်ရှား
သွား၏။

ဖုချင်စန်းမှာ ငြိမ်သက်စွာ ထိုင်နေရင်း ... စာအုပ်တစ်အုပ်ကို
ကြည့်ရှုနေ၏။ သူသည် စာထဲမှ လွဲ၍ အခြားအရာများကို မေ့လျော့
နေသကဲ့သို့ ရှိနေ၏။ လင်္ဂရီဖုန်းမှာ ဧည့်ခန်းတွင်းသို့ ကြည့်နေရာ
ထူးခြားမှု တစ်စုံတစ်ရာမျှ မရှိသဖြင့် အားမလို အားမရ ဖြစ်နေ၏။

'ဒေါင် . . ဒေါင် . . ဒေါင် . . ဒေါင်'

အဝေးမှ အုန်းမောင်းခေါက်သံ ဆယ့်နှစ်ချက် လွင့်ယုံ လာ၏။
သန်းခေါင်ယံသို့ပင် ရောက်ချေပြီ။ သို့သော် ...

ထူးခြားမှု တစ်စုံတစ်ရာမျှ မတွေ့ရသေးပါ။

လင်္ဂရီဖုန်းမှာ စိတ်မရှည်တော့ပါ။

အခန်းထဲမှ ထွက်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်၏။

၉၀ © မိုးကျော်သူ

ထိုစဉ် ...

'ရှပ် ... ရှပ်'

ခြေသံသဲ့သဲ့ကို ကြားလိုက်ရလေသည်။

ခြေသံနှင့်အတူ လှုပ်တစ်ရိပ် တစ်လှမ်းချင်း လျှောက်လာနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

လင်ဝိဖုန်း အသက်ပင် မရှုနိုင်ဘဲ၊ ထိုအရိပ်အား ကြည့်နေမိလေသည်။

ထိုအရိပ်မှာ ... ဧည့်ခန်းအတွင်းသို့ လှမ်းဝင်လိုက်၏။

ဧည့်ခန်းမှ မီးရောင်ကြောင့် ထိုလူအား ပီပီပြင်ပြင် မြင်တွေ့လိုက်ရလေတော့သည်။

ထိုလူမှာ ... အခြားလူ မဟုတ်ပါ။

ဝတ်စုံဝါနှင့် လူငယ်ပင် ဖြစ်၏။

သူ၏ လက်နှစ်ဖက်စလုံးတွင် ဓားများကိုင်ဆောင်ထား၏။

သူ၏မျက်လုံးမှာ မရွေ့ဘဲ ရှေ့သို့သာ စိုက်ကြည့်နေ၏။

သူ၏မျက်နှာထားမှာ ... တင်းမာခက်ထန်နေပြီး သတ်ချင်ဖြတ်ချင်သောအရိပ်အယောင်များ ပေါ်လွင်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

လင်ဝိဖုန်းမှာ သတ္တိကောင်းသူ တစ်ဦး ဖြစ်၏။

တော်တန်ရုံကိစ္စများတွင် ကြောက်စိတ် နည်းပါးလှသူတစ်ဦး ဖြစ်သည်။

သို့သော် ...

ယခု ဝတ်စုံဝါ၏ မျက်နှာထားအမူအရာကို တွေ့မြင်လိုက်သောအခါ ကြက်သီးပင် ဖြန်းခနဲထသွား၏။

ဓားသား ခုနစ်ယောက် (ဒု-သိမ်း) © ၉၁

ဖုချင်စန်းအတွက် စိုးရိမ်သွားပြီး ... ထိုလူငယ်အား ဟန့်တားရန်အတွက် အခန်းထဲမှ ထွက်ရန် ဟန့်ပြင်လိုက်၏။

သို့သော် ... သူမထွက်ဖြစ်ပါ။

ဖုချင်စန်း ... မှာကြားသောစကားကို ပြန်လည် ကြားယောင်လိုက်သောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

ထို့အပြင် ဖုချင်စန်း၏ သိုင်းပညာမှာလည်း အဆင့်မြင့်၏။

ဝတ်စုံဝါလူငယ်၏ တိုက်ခိုက်မှုကို အတန်ကြာ ခုခံနိုင်မည်ဟုလည်း တွက်ဆမိ၏။

ထို့ကြောင့် ... သူက ငြိမ်နေလိုက်ပြီး ဧည့်ခန်းဆီသို့ ပြန်ကြည့်လိုက်လေသည်။

ဖုချင်စန်းမှာမူ ... မသိသလိုပင်။

စာကိုသာ အေးအေးဆေးဆေးဖတ်နေ၏။

လင်ဝိဖုန်းမှာ ဖုချင်စန်း၏ တည်ငြိမ်မှုကိုကြိတ်၍ ချီးကျူးမိလေသည်။

ဝတ်စုံဝါလူငယ်မှာ ... ဖုချင်စန်းရှေ့သို့ ရောက်လာ၏။

ဖုချင်စန်းက မော့ပင်မကြည့်ဘဲ ...

'ကဲ ... ရေနေ့သောက်လိုက်ပါဦး'

ဟု ပြောရင်း ရေနေ့ခွက်ကို လှမ်းပေးလိုက်၏။

ထိုအခါ ...

ဝတ်စုံဝါလူငယ်မှာ ဆတ်ခနဲဖြစ်သွားပြီး ... ဘယ်ဘက်လက်မှ ဓားမှာ ကြမ်းပြင်ပေါ် လွတ်ကျသွား၏။

ဓားလွတ်သွားသောလက်ဖြင့် ... ရေနေ့ခွက်ကို လှမ်းပေးသောသောက်လိုက်လေတော့သည်။

၉၂ © ဇိုးကျော်သူ

သမားတော်ကြီးက ...

‘မင်းနိုးလာတာ မစောဘူးလား၊ တစ်ရေးလောက် ထပ်အိပ်
လိုက်ပါဦးလား’

ဟု ညင်သာနူးညံ့သော လေသံဖြင့် ပြောလိုက်၏။

ဝတ်စုံဝါလူငယ်က ...

‘ဟုတ်တယ် ... အိပ်ရဦးမယ်’

ဟု အေးအေးဆေးဆေး ပြန်ပြောလိုက်သည်။

ပြီးနောက် ...

ညာဘက်မှစားကိုလည်း လွှတ်ချလိုက်၏။

ထို့နောက်ပိုင်းတွင်မူကား ...

ကြမ်းပြင်ပေါ် လဲလျောင်းရင်း အိပ်စက်လိုက်လေသည်။

မကြာမီမှာပင် ... ဝတ်စုံဝါလူငယ်၏ ဟောက်သံထွက်ပေါ်
လာလေတော့သည်။

စားသမား နှစ်ယောက် (ဒု-သိမ်း) © ၉၃

လင်ဝီဖုန်းမှာ ... ယခုမှပင် အသက်မှန်မှန်ရှုနိုင်၏။

သူက သက်ပြင်းချရင်း ... အခန်းထဲမှ ထွက်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်
လေသည်။

သို့သော် ... လူတစ်ယောက်က သူထက်ဦးစွာ ဧည့်ခန်းတွင်း
သို့ ပြေးဝင်သွားသဖြင့် အသာလျှိုနေလိုက်ရလေသည်။ ဧည့်ခန်းတွင်း
သို့ ပြေးဝင်လာသူမှာ မောက်ဝမ်လင်ပင် ဖြစ်ပါသည်။

မောက်ဝမ်လင်၏ မျက်နှာပေါ်တွင် ... စိုးရိမ်ပူပန်ဟန်များ
အထင်းသားပေါ်နေ၏။ ဧည့်ခန်းတွင်းသို့ရောက်သောအခါ ဖုချင်စန်း
ကိုတစ်လှည့် ကြမ်းပေါ်တွင် အိပ်ပျော်နေသောဝတ်စုံဝါလူငယ်ထံ
တစ်လှည့် ကြည့်လိုက်၏။

မောက်ဝမ်လင်က သက်ပြင်းချလိုက်၏။

သူမသည် ... ယခုမှ စိတ်သက်သာရာ ရသွားဟန်တူ၏။

ဖုချင်စန်းရှေ့တွင် ဝင်ရောက်ထိုင်ချလိုက်ပြီး ...

‘ဘာ ... ဘယ်သူမှ ဘာမှ မဖြစ်ကြဘူးနော်’

ဟု မေးလိုက်လေသည်။

© ပိုးကျော်သူ

ဖုချင်စန်းက ပြုံးလိုက်ပြီး ...

'စိတ်မပူပါနဲ့တော့'

ဟု ပြောလိုက်၏။

မောက်ဝမ်လင်က ...

'တော်ပါသေးရဲ့ ... ဘာဘရယ်'

ဟု ရင်ကိုဖိကာ ပြောလိုက်၏။

ဖုချင်စန်းက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်ပြီး ...

'ဒါပေမယ့် ... သူ့ကို ဒီအတိုင်းထားလို့တော့ မဖြစ်ဘူး'

ဟု လေးပင်စွာ ပြောလိုက်၏။

မောက်ဝမ်လင်က မျက်မှောင်ကုပ်လိုက်ပြီး ...

'ဘာဖြစ်လို့လဲ ဘာ'

ဖုချင်စန်းက ...

'သူ့ရဲ့သိုင်းပညာတွေ ... ငါဖျက်ဆီးပစ်ဖို့ စဉ်းစားနေတယ်'

ဟု ထပ်ပြောလိုက်၏။

မောက်ဝမ်လင်၏မျက်နှာမှာ ဖြူရော်သွားပြီး ...

'မလုပ်ပါနဲ့ ... ဘာဘရယ်'

ဟု တောင်းပန်လိုက်၏။

ဖုချင်စန်းက သက်ပြင်းချရင်း ...

'မဖြစ်ဘူးကွယ်၊ သူ့ရောဂါဟာ ထူးဆန်းလွန်းတယ်၊ အသိ

ဉာဏ်ကင်းကွာသွားတဲ့ ရောဂါပါ၊ ဣသဖို့ မလွယ်လှဘူး'

မောက်ဝမ်လင်က ...

'ဘာ ... ဓာကယ်ပြောတာလား'

ဟု စိုးရိမ်သောလေသံဖြင့် ပြောလိုက်၏။

ဖုချင်စန်းက ...

'ဓာကယ်ပြောတာသမီးရယ်၊ ဒီရောဂါဟာ ဖောက်ပြန်လာရင် သူ့ရဲ့ ပင်ကိုယ်အသိစိတ် ... ပျောက်သွားတယ်၊ ပြီးတော့ လူသတ်ဖို့ပဲ စိတ်စွဲနေတော့တယ်'

မောက်ဝမ်လင်က ငြိမ်သက်စွာ နားထောင်နေလိုက်၏။

ဖုချင်စန်းက သက်ပြင်းချရင်း ဆက်ပြောလိုက်၏။

'သူ့ရဲ့သိုင်းပညာဟာ သိပ်ကိုမြင့်မားတယ်၊ သူ့အသိဉာဏ်

တင်းကွာသွားပြီး၊ လူသတ်ဖို့ကြိုးစားတဲ့အခါ ... သူ့ကို ဘယ်သူက ဟန့်တားနိုင်မလဲ'

မောက်ဝမ်လင်က ...

'သူ ... ဘာဘကိုသတ်ဖို့ ကြံစည်သေးလို့လား'

'ဟုတ်တယ်'

'အခု ... ဘာဘ ဘာမှမဖြစ်ဘဲ'

ဖုချင်စန်းက ခေါင်းကို ပြည်းညင်းစွာ ခါယမ်းရင်း ...

'ငါ ကံကောင်းသွားလို့ပါ ... နောက်တစ်ခါဆို ဒီလို ကံကောင်းချင်မှ ကံကောင်းနိုင်မယ်'

သူက ပြောရင်း မောက်ဝမ်လင်အား စိုက်ကြည့်လိုက်၏။

ပြီးမှ ... စကားဆက်လိုက်လေသည်။

'သမီး စိတ်မကောင်းမဖြစ်ပါနဲ့၊ ကံတရားပဲဝေ့ကွယ်၊ သူ့ကို

သိုင်းပညာဖျက်ဆီးမှ ... ဖြစ်တော့မယ်'

မောက်ဝမ်လင်က မျက်ရည်ကျလာပြီး ...

'ဒါ ... ဒါဆို သူ ... သူဟာ ဒုက္ခိတဖြစ်သွားမှာပေါ့'

ဟု ပြောလိုက်သည်။

၉၆ © ဝိုးကျော်သူ

ဖုချင်စန်းက ...
 'ဒုက္ခိတ မဖြစ်ပါဘူး၊ သူ့ရဲ့အတွင်းအားနဲ့ သိုင်းပညာကိုသာ
 ချေဖျက်ရုံပါပဲ ... ဘာဘာကို ယုံကြည်စိတ်ချစမ်းပါ'
 'ဘာဘရယ် ... သူ့ကို ဒီလိုမလုပ်လို့ မရဘူးလား၊ တခြားနည်း
 လမ်းကော မရှိတော့ဘူးလား'
 'မရှိတူးသမီး၊ ဒီတစ်နည်းပဲ ... ဘာဘတတ်နိုင်မယ်'
 မောက်ဝမ်လင်မှာ ဆက်မပြောနိုင်တော့ပါ။
 စားပွဲပေါ်မှာ မှောက်လျှက် ငိုကြွေးလိုက်တော့သည်။
 ဖုချင်စန်းက ဖြည်းလေးစွာ ထရပ်လိုက်သည်။
 ထို့နောက် ... ဝတ်စုံဝါထံသို့ လျှောက်သွားလိုက်တော့၏။
 ထိုစဉ်မှာပင် ... လူတစ်ဦးကခုန်ဝင်လာပြီး ဖုချင်စန်း၏ရှေ့မှ
 ပိတ်ကာ ဟန့်တားလိုက်တော့သည်။
 'မလုပ်ပါနဲ့'
 ဖုချင်စန်းက ရယ်မောလိုက်ပြီး ...
 'ငါထင်သားပဲ၊ မင်းမနေနိုင်ဘဲ ထွက်လာလိမ့်မယ်လို့
 မှန်ပါသည်။ ဟန့်တားလာသူမှာ လင်္ဂရီဖုန်းပင် ဖြစ်ပါ၏။
 လင်္ဂရီဖုန်းမှာ ဘာမှပြန်ပြောဘဲ လမ်းကိုသာ ပိတ်ဆို့ထား
 လေသည်။
 ဖုချင်စန်းက လင်္ဂရီဖုန်းအား စိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး ...
 'မင်း ... ငါ့စကား နားမထောင်ပါလား'
 ဟု ပြောလိုက်သည်။
 လင်္ဂရီဖုန်းက သက်ပြင်းချကာ ...
 'ကျွန်တော် နားမထောင်တာ မဟုတ်ပါဘူး'

တေးသား ဒုန့်ယောက် (ဒု-သိမ်း) © ၉၇

ဖုချင်စန်းက မျက်နှာထားဖြင့် ...
 'မင်း ... နားမထောင်လို့သာ ထွက်လာတာပေါ့'
 လင်္ဂရီဖုန်းက သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး ...
 'ကျွန်တော် ... တခြားကိစ္စဆိုရင် ဝင်မစွက်ပါဘူး၊ အခုလို သူ
 သိုင်းပညာကို ဖျက်မယ်ဆိုလို့ တားမိတာပါ'
 ဖုချင်စန်းက ...
 'သူ ငါ့ကိုသတ်ဖို့ လာတာကော မင်းတွေ့တယ် မဟုတ်လား'
 'တွေ့ပါတယ်'
 'အေး ... သူဟာ ဒီလိုပဲ လူတွေလျှောက်သန့်နေရင် ဘယ်လို
 လုပ်မလဲ၊ သူ့သိုင်းပညာကို မင်းခန့်မှန်းမိမှာပေါ့၊ သူ့ကို ဘယ်သူက
 ဟန့်တားနိုင်မှာလဲ'
 လင်္ဂရီဖုန်းမှာ ... ငိုငိုကျသွားသည်။
 ဖုချင်စန်းက ဆက်ပြောလိုက်သည်။
 'ဒီတော့ သူ့သိုင်းပညာကို ဖျက်ဆီးလိုက်မှသာ စိတ်ချရမယ်
 မဟုတ်လား'
 လင်္ဂရီဖုန်းက သက်ပြင်းချလိုက်ရင်း ...
 'သူ့ရဲ့သိုင်းပညာဟာ ... တကယ်အဆင့်မြင့်ပါတယ်၊ သူ ဒီလို
 အဆင့်မြင့်အောင် ... လွယ်လွယ်နဲ့ ရခဲ့မှာမဟုတ်ဘူး၊ တပင်တဝန်း
 ကြိုးစားခဲ့ရမှာ၊ သူ့သိုင်းပညာကို ဖျက်ဆီးရမှာ နှမြောစရာကောင်း
 လှပါတယ်၊ တခြားနည်းလမ်း စဉ်းစားကြည့်ပါဦး'
 ဟု တောင်းပန်လိုက်လေသည်။
 ဖုချင်စန်းက ...
 'ငါ ... ကုလို့ မရဘူး ဆိုရင်ကော'

လင်ပိဖုန်းက ...

'ကျွန်တော်တို့ အတတ်နိုင်ဆုံး ... သူ့ကို ထိန်းသိမ်းရမှာပေါ့။

ပြီးတော့ ... သူ့ကိုကုသဖို့ နည်းလမ်းထပ်ရှာကြတာပေါ့'

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

သူ၏ စကားအဆုံး၌ ဖုချင်စန်းက အားရပါးရ ရယ်မောလိုက်လေသည်။ အတန်ကြာ ရယ်မောပြီးမှ ...

'မင်းတို့က ... ငါတကယ်ပဲ သူ့သိုင်းပညာကို ဖျက်ဆီးပစ်မယ်လို့ ထင်နေကြလို့လား'

ဟု မေးလိုက်လေသည်။

ထိုစကားကြားသောအခါ မောက်ဝမ်လင်က ခုန်ထလာပြီး ...

'ဒါဆို ... ဘာဘက အဲဒီလို မလုပ်တော့ဘူးပေါ့'

ဟု မေးလိုက်လေသည်။

ဖုချင်စန်းက ...

'အေး ...

'ဒါဆို ဘာဘက ဘာလို့ သူ့ရဲ့ သိုင်းပညာကို ဖျက်ဆီးပစ်မယ်လို့ ပြောရတာလဲ'

'ဒါက ... သမီးတို့ရဲ့ စိတ်ကို စမ်းသပ်လိုက်တာပါ'

'ရှင်'

ဖုချင်စန်းက ပြန်လည်ထိုင်ချလိုက်ပြီး ...

'ဘာဘ ... ရှင်းပြပါမယ်'

'ဟုတ်ကဲ့'

'သူ့ရဲ့ ရောဂါဟာ စိတ်ရောဂါပါ။ စိတ်ရောဂါဆိုတာ စိတ်နှစ်ပဲ ပြန်ကုရမယ်။ ဒီအခါမှာ ... သူ့ကို အနီးကပ် ပြုစုစောင့်ရှောက်ဖို့

မိန်းကလေးတစ်ယောက် အနားမှာရှိရမယ်။ သူဟာ ဒီမိန်းကလေးကို ယုံကြည်ကိုးစားလာရတဲ့အထိ ... စွမ်းဆောင်နိုင်ရမယ်။ ဒီတော့ အဲဒီ မိန်းကလေးမှာ တာဝန်သိပ်ကြီးလာပြီ မဟုတ်လား'

မောက်ဝမ်လင်က ငြိမ်သက်စွာ နားထောင်နေလေသည်။

ဖုချင်စန်းက ချောင်းတစ်ချက်ဟန်ကာ ဆက်ပြောလိုက်၏။

'ဒီမိန်းကလေးဟာ ဘဝတစ်ခုလုံး သူ့အတွက်ပဲ မြှုပ်နှံထား

ရမယ်။ မိန်းကလေးဟာ စိတ်ရှည်ရမယ်၊ ဒီရောဂါဟာ သိပ်ပြီး ပါးနပ်

တယ်။ သူ့ကို ဟန်ဆောင်ပြုစုလို့မရဘူး၊ စိတ်ရောဂါဟာ ပြုစုရမယ်'

ဖုချင်စန်းက မောက်ဝမ်လင်အား စိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး ...

'ဒီတော့ ... သူ့အတွက် အသင့်တော်ဆုံး မိန်းကလေးက သမီး

ငါပဲဆိုတာ ဘာဘ သိရပြီ'

ဟုပြောလိုက်လေသည်။

မောက်ဝမ်လင်မှာ ... မျက်နှာကလေး ပန်းနုရောင်ပြေးပြီး

ခေါင်းငုံ့သွားသည်။

ဖုချင်စန်းက ...

'ဒါကြောင့် သမီးရဲ့ စိတ်ကို စမ်းကြည့်တာပါ။ သမီး သူ့ကို ပြုစု

စောင့်ရှောက်နိုင်မယ်လို့ ဘာဘက ယုံကြည်လိုက်ပါပြီ'

ဟု စကားကို အဆုံးသတ်လိုက်လေသည်။

လင်ပိဖုန်းမှာ ဖုချင်စန်းနှင့် မောက်ဝမ်လင်တို့အား ကြည့်ကာ

သိမောလိုက်လေသည်။

တစ်ဖန် ... ဖုချင်စန်းက လင်ပိဖုန်းဘက်သို့ လှည့်ကာ ...

'သူတစ်ယောက်တည်းတွင် ... မဟုတ်ဘူး၊ မင်းရဲ့ စိတ်ကိုလဲ

စမ်းလိုက်တာပါ'

ဗျာ ...

လင်ဝိဖုန်းမှာ ရယ်မောနေရာမှ အံ့အားသင့်သွားရသည်။

ဖုချင်စန်းက ...

‘ဟုတ်တယ် ... မင်းဟာ သိုင်းလောကသား တစ်ယောက်၊

မင်းနဲ့လက်ရည်တူနိုင်တဲ့ ... သိုင်းသမားတစ်ယောက်ကို မနာလို မဖြစ်ဘူး၊ သူ့ရဲ့ သိုင်းပညာ ပျက်စီးသွားမှာကို ကိုယ်ရဲ့ သိုင်းပညာ ပျက်စီးသွားမှာလိုပဲ ပူပန်စိုးရိမ်တယ်၊ ဒါကို ငါလိုချင်တာပဲ’

ဟု ပြောလိုက်သည်။

လင်ဝိဖုန်းက မျက်မှောင်ကုပ်သွားပြီး ...

‘ကျွန်တော်တို့ ... နားမလည်နိုင်သေးဘူး’

ဟု ပြန်မေးလိုက်သည်။

ဖုချင်စန်းက ...

‘ဒီလိုပါ... သူ့ကိုငါ ကုသရမယ့်အချိန် ကြာမယ် .. မကြာဘူးလို့ ပြောလို့ မရဘူး၊ ဒီအချိန်အတွင်းမှာ သူ စိတ်ဖောက်လားရင် ထိန်းနိုင် မယ့် လူတစ်ယောက် လိုတယ်၊ ဒီလူဟာ ... သူ့အပေါ် မနာလိုခြင်း ကင်းရမယ်၊ ညီငယ်တစ်ယောက်လို သဘောထားနိုင်မှ ဖြစ်မယ်လေ၊ အခု မင်းဟာ ... သူ့ကို မောက်ဝမ်လင်နဲ့ အတူတွဲပြီး ထိန်းသိမ်းဖို့ ငါ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီ ... မင်းကူညီမယ် မဟုတ်လား’

ဟု ပြန်မေးလိုက်လေသည်။

လင်ဝိဖုန်းက ...

‘စိတ်ချ ... ကျွန်တော်ကူညီပျံ့မယ်၊ သူ့သာ .. ကောင်းလာရင် ကျွန်တော်တို့ တော်လှန်ရေးအတွက် တအားပဲ မဟုတ်လား’

ဟု ဝမ်းသာအားရ ပြောလိုက်လေသည်။

ဖုချင်စန်းက ကျေနပ်သော အပြုံးဖြင့် ...

‘မင်းဟာ သိုင်းပညာ အဆင့်မြင့်သလို ... သဘောထားလဲ

ပြည့်ဝပါပေတယ်’

ဟု ချီးကျူးလိုက်လေသည်။

လင်ဝိဖုန်းက ယခုမှ သတိရသွားဟန်ဖြင့် ...

‘ဒါထက် ခင်ဗျားတို့ သူ့ကို ဘယ်လို တွေ့လာသလဲ၊ ပြီးတော့ ဒီကို ဘယ်လို ရောက်လာတာလဲ၊ ပြီးတော့ ကျွန်တော်တို့ကို ဘယ်လို လုပ် ... ကယ်ထုတ်လာနိုင်တာလဲ’

ဟု တရစပ် မေးလိုက်လေသည်။

ဖုချင်စန်းက ကုလားထိုင်တွင် ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး ...

‘ကဲ၊ မင်းလဲ ထိုင်ပါဦး၊ ဒီအကြောင်း ပြောရရင် အရှည်ကြီးပဲ’

လင်ဝိဖုန်းက ဝင်ထိုင်လိုက်၏။

ဖုချင်စန်းက ရေရွေးတစ်ခွက် ငှဲ့သောက်ပြီး စကားစလိုက် လေသည်။

‘ဒီလိုကွယ် ... ငါတို့ ဝူဟန်ယင်း ရေဟာကနေ စီချစ်ပြည်နယ် ဘက်ကို ထွက်ခဲ့တယ်မဟုတ်လား၊ ငါတို့က မြန်မြန်ရောက်ချင်ဇော နဲ့ ဖြတ်လမ်းကို အသုံးပြုပြီး သွားခဲ့ကြတယ်၊ အဲဒီမှာတွင် ... ငါတို့ လမ်းတွေ မှားသွားခဲ့တယ်’

ဝတ်စုံဝါဝတ် သိုင်းသမား

ဖုချင်စန်းနှင့် မောက်ဝမ်လင်တို့မှာ မြင့်မားသောတောင်တန်းများအပေါ်သို့ ကျော်ဖြတ်ရင်း ... ခရီးဆက်လာကြသည်။

သူတို့သည် နဂိုက စီချစ်ပြည်နယ်သို့ သွားရန် ဖြစ်သော်လည်း လမ်းမှားပြီး ... အနောက်မြောက်ဘက်သို့ ရောက်လာ၏။

ဤသို့ဖြင့် သွားရင်း သွားရင်း မြင့်မားသော တောင်တစ်လုံးပေါ်သို့ ရောက်သောအခါ ညနေစောင်းလာ၏။

ဖုချင်စန်းက အနားယူရန် နေရာရှာဖွေစဉ် တောင်ထိပ်တွင် အိမ်တစ်လုံးရှိနေသည်ကို အံ့ဩစွာ တွေ့လိုက်ရလေသည်။

ဖုချင်စန်းက ...

‘သမီး ... ဒီနေရာမှာ အိမ်ရှိတာ အံ့ဩစရာပဲဟေ့’

မောက်ဝမ်လင်က ...

‘ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ... အဲဒီမှာပဲသွားပြီး တည်းရအောင်’

သူတို့နှစ်ဦးက ထိုအိမ်ကလေးဆီသို့ လျှောက်လာခဲ့၏။

အိမ်ကလေးရှေ့တွင် ... သစ်ပင်နှစ်ပင် ရှိ၏။

ပန်းပွင့်များ ... ဝေဆာစွာ ပွားပွင့်နေ၏။

ဖုချင်စန်းက အိမ်ရှေ့၌ ရပ်လိုက်ပြီး ...

‘အိမ်ရှင် ... ရှိပါသလား ခင်ဗျာ’

ဟု အော်ဟစ်မေးမြန်းလိုက်၏။

သူ၏အသံ အဆုံးဝယ် ပိန်ပိန်ရှည်ရှည်လူတစ်ယောက် ထွက်လာ၏။ ထိုလူမှာ ... အသက်ခြောက်ဆယ်ခန့် ရှိ၏။

ရုပ်ရည်မှာ ငယ်စဉ်က ... ချောမောခန့်ညားဟန်တူ၏။

မျက်လုံးအစုံမှာ ... တောက်ပြောင်လှပေသည်။

ဖုချင်စန်းက အရိုအသေပြုလိုက်ပြီး ...

‘ကျုပ်တို့ ... လမ်းမှားလာလို့ပါ။ ဒီမှာ တစ်ညလောက်တော့ တည်းခိုခွင့်ပြုဖို့ တောင်းပန်ပါတယ်’

ဟု ပြောလိုက်၏။

ထိုလူက တစ်ချက် တွေ့ခနဲ ဖြစ်သွားပြီး ... ဖုချင်စန်းတို့အား ကြည့်လိုက်၏။ ခဏကြာမှ ...

‘ကျုပ် ... နောက်လိုက်ခဲ့ပါ’

ဟု ပြောကာ ... အိမ်ထဲသို့ လှည့်ဝင်သွားလေသည်။

အိမ်ရှင်မှာ ... သူတို့အား သိပ်လက်ခံချင်ပုံ မရပါ။

သို့သော်လည်း ... ဤနေရာမှလွဲ၍ တည်းခိုစရာ မရှိသည့် အတွက် လိုက်ဝင်သွားမိလေတော့သည်။

အိမ်ရှင်မှာ ... သူတို့အား သိပ်လက်ခံချင်ပုံ မရသော်လည်း
ဆက်ဆံရာတွင်မူ ဖော်ဖော်ရွေရွေရှိနေ၏။
ထို့နောက် ...
သူတို့အား စားသောက်ဖွယ်ရာများ ခင်းကျင်းကာ ဧည့်ခံ၏။
စကားလက်ဆုံ ကျခဲ့၏။
သို့သော် အိမ်ရှင်က သူတို့အမည်ကို မမေးသလို သူ့အမည်
ကိုလဲ မပြောပြပါချေ။
ဤသို့ဖြင့် ... တဖြည်းဖြည်း မှောင်လာလေသည်။
ညမှောင်လာသည်နှင့် အိမ်ရှင်က ...
'ခင်ဗျားတို့ဟာ သာမန်လူတွေ မဟုတ်ဘူး၊ သိုင်းလောကအား
တွေ့ဆိုတာ ... ကျုပ်ရိပ်မိတယ်၊ ကျုပ်တစ်ခုတော့ ပြောချင်ပါတယ်'
ဟု စကားစလိုက်၏။
ဖုချင်စန်းက အံ့ဩသွားဟန်ဖြင့် ...
'ပြောပါခင်ဗျာ'
ဟု ပြောလိုက်သည်။

အိမ်ရှင်က ...
'ဒီည ... ဒီမှာ ဘာကိစ္စပဲဖြစ်ဖြစ် ... ခင်ဗျားတို့ ဝင်မစွက်ရဘူး၊
ခင်ဗျားတို့ တော်တော်ကြာရင် ... ဟောဟိုအခန်းထဲ သွားဝင်နေပါ'
ဖုချင်စန်းက ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွား၏။
အိမ်ရှင်က ...
'သိုင်းလောကမှာ ရန်ကြေးဟာ သိပ်ကြောက်စရာကောင်း
ပါတယ်၊ ကျုပ်လဲ ဒီလိုဘဝမျိုးနဲ့ မနေချင်တော့ပါဘူး၊ ကဲ ... ခင်ဗျား
တို့ အခန်းထဲဝင်နေပါတော့၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ... ထွက်မလာဖို့ ကျုပ်
တောင်းပန်ပါတယ်'
ဟု တောင်းပန်လိုက်လေသည်။
ထိုအခါ ...
ဖုချင်စန်းတို့ကလည်း အလိုက်တသိဖြင့် အခန်းထဲဝင်လိုက်၏။
ထို့နောက် ...
အိမ်ရှင်က အခန်းတံခါးဝကို အသေပိတ်ထားလိုက်လေသည်။

ညဉ့်မှာ ... တဖြည်းဖြည်း နက်လာ၏။
 လေကလေးမှာလည်း ... တိုက်ခတ်နေ၏။
 လေအဝေဝယ် ... ပန်းရနံ့က ကပ်ငြိလာ၏။
 ထိုစဉ် ... ဧည့်ခန်းထဲသို့ မိန်းကလေးဘစ်ဦး ဝင်လာသည်ကို
 တွေ့လိုက်ရလေသည်။
 အိမ်ရှင်က
 'သမီး ... အထဲမှာနေပါ ဆိုတာကို ဘာဖြစ်လို့ အပြင်ထွက်
 လာရတာလဲ'
 ဟု အဖြစ်တင်လိုက်သည်။
 မိန်းကလေးက ... ဘာမျှ ပြန်မပြောပါ။
 အိမ်ရှင်က ဆက်ပြောလိုက်ပြန်သည်။
 'ဒီညကိစ္စမှာ သမီး ဝင်မစွက်ပါနဲ့။ သူ ဘာပဲလုပ်လုပ် သမီး
 ကြည့်နေပါ။ ဖေဖေကို သတ်သွားလဲ ဝင်မပါရဘူး။ နောက်ဆုံး သမီး
 ကို ခေါ်သွားတောင် လိုက်သွားပါ။ ဘာမှ ပြန်မလုပ်ပါနဲ့'
 ဟု မှာကြားလိုက်လေသည်။

မိန်းကလေးက ...
 'သမီး ... ဒီအတိုင်းတော့ ကြည့်မနေနိုင်ဘူး'
 ဟု ပြောလိုက်၏။
 အိမ်ရှင်က ...
 'သမီး ... ငါ့စကားကို နားမထောင်ဘူးလား'
 ဟု အော်ငေါက်လိုက်၏။
 မိန်းကလေး ... ခေါင်းငုံ့သွားလေသည်။
 ထိုစဉ်မှာပင် ... အိမ်တွင်းသို့ မြားတိုတစ်ချောင်း ဝင်ရောက်
 လာလေသည်။
 'ဘိုး ...'
 အိမ်ရှင်က သက်ပြင်းချရင်း ...
 'သူ့လာနေပြီ၊ ကဲ ... သမီး အထဲဝင်နေတော့'
 မိန်းကလေးက ခေါင်းငိုက်စိုက်ချကာ အိမ်ခန်းထဲသို့ ဝင်သွား
 လေတော့သည်။

မကြာပါနဲ့ချေ။
 အနက်ရောင်ဝတ်စုံဝတ်ဆင်ထားပြီး မျက်နှာနီနီနှင့် လူကြီး
 တစ်ယောက် ဝင်လာလေသည်။
 ထိုလူက ... အိမ်ရှင်အား စိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး ...
 'ကျွေးထင်းလန် ... မင်းက အကူအညီ ခေါ်ထားတာကိုး'
 ဟု ပြောလိုက်၏။
 အမှန်စင်စစ် ... စားပွဲပေါ်တွင် စားသောက်ပြီးစီးစ ပန်းကန်
 များကို တွေ့သဖြင့် ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။
 ကျွေးထင်းလန်က ...
 'မဟုတ်ပါဘူး၊ သူတို့က လမ်းမှားပြီးရောက်လာတဲ့ ဧည့်သည်
 တွေပါ။ ငါတို့ကိစ္စထဲ ... ဝင်မပါစေရပါဘူး'
 ထိုလူက ...
 'ပါလဲ ... ငါက ဂရုမစိုက်ဘူး'
 ဟု ပြောရင်း စတင်တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

ကျွေးထင်းလန်က ရှောင်တိမ်းလိုက်ပြီး ...
 'မတိုက်ခိုက်ခင် ... ငါ့စကားကို နားထောင်ပါဦး'
 ထိုလူက ...
 'မင်း အပိုတွေ ဘာမှ ပြောမနေနဲ့တော့'
 ဟုပြောရင်း ... ဆက်လက်တိုက်ခိုက်လိုက်ပြန်သည်။
 ကျွေးထင်းလန်မှာ ရှောင်တိမ်းနေ၏။
 သူသည် ထိုလူအား ပြန်လည်တိုက်ခိုက်ခြင်း မပြုပါချေ။
 ဖုချင်စနိုးက အကဲခတ်လိုက်၏။
 စင်စစ် ... ကျွေးထင်းလန်၏ သိုင်းပညာမှာ ထိုလူထက် အဆင့်
 မြင့်ပို ပေါ်၏။
 သို့သော် ...
 ယခုသူသည် မတိုက်ခိုက်ဘဲ၊ အဘယ်ကြောင့် ရှောင်တိမ်း
 နေရပါသနည်း။ သူ ... မည်သို့မျှ စဉ်းစားမရပါချေ။
 တိုက်ပွဲဆီသို့သာ ပြန်လည် ချောင်းကြည့်လိုက်၏။
 ကျွေးထင်းလန်မှာ ရှောင်တိမ်းရင်းနှင့် နောက်ဆုံး၌ ဧည့်ခန်း
 ထောင့်တွင် ပိတ်မိသွား၏။
 ထိုလူမှာမူ ... ကျွေးထင်းလန် မခုခံသည်ကို မသိသည့်အလား
 ပြင်းထန်စွာပင် တိုက်ခိုက်လာ၏။
 ကျွေးထင်းလန်က မတတ်သာ၍ ပြန်လည်ခုခံလိုက်၏။
 သူ၏ခုခံမှုမှာ ထိုလူကို မထိခိုက်စေလို၍လားမသိ၊ အားလျော့
 နေ၏။
 သို့သော် ... ထိုလူမှာ အလိုက်ကန်းဆိုး မသိပါ။
 ကျွေးထင်းလန် လျော့ပေးနေသည်ကိုလည်း ဂရုမစိုက်ပါ။

ကျွေးထင်းလန်ကိုသာ အသေသတ်ရန် ကြိုးစားနေ၏။
 တစ်ကြိမ်တွင်မူ ... ကျွေးထင်းလန်မှာ ထိုလူ၏ကန်ချက် ထိုမှန်
 သွားပြီး ... နောက်သို့ လွင့်စဉ်ထွက်သွားလေသည်။
 ထိုလူက ... သဘောကျစွာ ရယ်မောလိုက်၏။
 ကျွေးထင်းလန်က လူးလဲ၍ ပြန်ထလာ၏။
 ထိုလူက ထပ်မံတိုက်ခိုက်မည်အပြု အိမ်တွင်းမှ အရိပ်တစ်ခုပို
 က ခုန်ထွက်လာပြီး ထိုလူအား ဟန်တားတိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။
 ဟန်တားတိုက်ခိုက်လာသူမှာ စောစောက မိန်းကလေးပင်
 ဖြစ်၏။

ကျွေးထင်းလန်က ...
 'သမီး ကျူကျင်း ... မလုပ်နဲ့'
 ဟု ပြောရင်း ဟန်တားလိုက်၏။
 သူ၏အော်သံကြောင့် ... ကျူကျင်း ခေါ် ကျွေးကျူကျင်းမှာ
 ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွားပြီး နောက်သို့ ဆုတ်သွားလေသည်။
 ထိုစဉ်မှာပင် ... ပြတင်းပေါက်မှ အရိပ်လေးခုက ဝင်လာ၏။
 မန်ချူးလို့ ဝှက် အာဏာသား လေးဦးပင် ဖြစ်၏။
 ထိုအထဲမှ ခေါင်းဆောင်က ... အိမ်တွင်းရောက်သည်နှင့်
 ကျူကျင်းအား ဖမ်းချုပ်ကာ အပြင်သို့ ပြန်လည် ခုန်ထွက်သွား၏။
 ကျွေးထင်းလန်နှင့် တိုက်ခိုက်နေသူမှာ ရုတ်တရက် သတိဝင်
 လာပြီး ... နောက်မှ ပြေးလိုက်သွားလေသည်။
 ကျွေးထင်းလန်က လိုက်မည်အပြု ... မန်ချူးအာဏာသား
 သုံးယောက်က ဝိုင်းရံ တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။
 သာမန်အားဖြင့် ... ကျွေးထင်းလန်က ထိုလူများအား မမူပါ။

သို့သော် ... သူသည် အတွင်းခတ်ရာနေသဖြင့် ထိုအာဏာ
 သားသုံးဦးအား မနည်းခုခံနေရလေသည်။
 ဖုချင်စန်းမှာ ကြည့်ရင်း ခံပြင်းလာ၏။
 သူသည် တံခါးအား လက်ဝါးဖြင့် တအားရိုက်ချလိုက်ရာ ...
 'ဝန်း ...
 တံခါးမှာ ... ကျိုးပဲ့ထွက်သွား၏။
 ဖုချင်စန်းက အပြင်သို့ ခုန်ထွက်လာပြီး မန်ချူးအာဏာသား
 များအား တိုက်ခိုက်လိုက်သည်။
 သို့သော် ... သူတစ်လွမ်း နောက်ကျသွား၏။
 ကျွေးထင်းလန်မှာ မန်ချူးအာဏာသား တစ်ဦး၏ ဓားချက်
 ဖြီး လဲကျသွား၏။
 ဖုချင်စန်းက ဒေါသအလွန် ထွက်သွား၏။
 မန်ချူးအာဏာသားများအား တရကြမ်း တိုက်ခိုက်လိုက်
 သည်။ မောက်ဝမ်လင်ကလည်း ကူညီ တိုက်ခိုက်လိုက်၏။
 သူတို့နှစ်ဦး၏ တိုက်ခိုက်မှုကြောင့် မန်ချူးအာဏာသားသုံး
 ဦးစလုံး သေဆုံးသွားလေတော့သည်။

ဖုချင်စန်းမှာ ခေါင်းကုတ်လိုက်သည်။

မောက်ဝမ်လင်က ...

‘ကိုယ်နဲ့မသိတဲ့လူကို ဘယ်လိုရှာရမလဲ၊ နဂါးငါးကောင်ဟာ ဘာလဲ’

ဖုချင်စန်းက သက်ပြင်းချရင်း ...

‘ဘာဘဲ ဘာမှမသိဘူး၊ ဒါပေမယ့် သေခါနီးလူတစ်ယောက် ကို ကူညီမယ်လို့ ပြောထားခဲ့တာ၊ ဒီလိုပဲလိုက်ပြီး စုံစမ်းရမှာပေါ့’

သူတို့နှစ်ဦးက ကွေ့ထင်းလန်၏အလောင်းကို ကောင်းမွန်စွာ ခြုံပုံလိုက်ကြသည်။

မနက်မိုးလင်းသောအခါ... တောင်ပေါ်မှ ဆင်းလာခဲ့ကြလေ တာ့သည်။

ဖုချင်စန်းက ကွေ့ထင်းလန်အား ... ပွေ့ထူလိုက်သည်။

ထို့နောက် ... ဆေးတစ်လုံး တိုက်ကျွေးလိုက်သည်။

ကွေ့ထင်းလန်မှာ ညည်းညူပြီး သတိရလာ၏။

သို့သော် ... သူသည် အသက်ရှင်ရန် မလွယ်ကူကြောင်း ဖုချင်

စန်းက နားလည်လိုက်လေသည်။

ကွေ့ထင်းလန်မှာလည်း သူ့အခြေအနေကို သူသိထား၏။

ထို့ကြောင့် ...

‘ကျုပ်ကို တစ်ခုကူညီပါ ... နဂါးငါးကောင်ဆီသွားပြီး ကျုပ်ရဲ့

သားကလေးကို ခေါ်ခဲ့ပါ’

ဖုချင်စန်းက ...

‘ဟုတ်ကဲ့ ... ကျုပ်ကူညီပါ့မယ်၊ ဒါပေမယ့် လူပုံသဏ္ဍာန်ရယ်

အမည်ရယ် ... ကျုပ်ကိုပြောပြပါ’

ဟု မေးလိုက်သည်။

သို့သော် ... ကွေ့ထင်းလန်က ဘာမျှပြန်မပြောနိုင်တော့ပါ။

သေဆုံးသွားပြီ ... ဖြစ်ပါသည်။

ဖုချင်စန်းတို့ ရွာကလေးတစ်ရွာသို့ ... ရောက်ရှိလာ၏။
 ဖုချင်စန်းက သမားတော်တစ်ဦး ဖြစ်သည်နှင့်အညီ လူနာ
 များကို ကုသပေးရင်း နဂါးငါးကောင်အား စုံစမ်းလိုက်လေ၏။
 သို့သော်လည်း ... နဂါးငါးကောင်အား သိရှိသူမရှိပါ။
 ဖုချင်စန်းက ဇွဲမလျှော့ဘဲ တစ်ရာဝင် တစ်ရွာထွက်၊ တစ်မြို့
 ဝင် တစ်မြို့ထွက်နှင့် လိုက်လံစုံစမ်းရာပေလေတော့သည်။
 ဆယ့်ငါးရက်ခန့်ကြာသည်အထိ နဂါးငါးကောင်၏သတင်း
 အား ... လုံးဝစုံစမ်း၍ မရပါချေ။
 နောက်ဆုံး ... မြို့ကလေးတစ်မြို့သို့ ရောက်လာသောအခါ
 နဂါးငါးကောင် ဟူသောအမည်ကို ကြားလိုက်ရသည်။

မြို့ကလေးမှာ သေးငယ်၏။
 မြို့ဟူသည်ထက် ရွာကြီးဟုဆိုက ပို၍မှန်ပေမည်။
 ထိုမြို့ကလေး၏ တစ်ခုတည်းသော စားသောက်ဆိုင်အတွင်း
 သို့ လှမ်းဝင်မိသောအခါ အထဲမှစကားသံကို ကြားလိုက်ရသည်။
 'မင်းတို့ပြောတဲ့ နဂါးငါးကောင်က ဘာရှိလို့လဲ၊ ဒီလောက်
 အင်အားကလေးများ ... ကြောက်နေရသလား'
 'ဟာ ... မကြောက်လို့ မဖြစ်ဘူး၊ အခုသူတို့က မန်ချူးသစ္စာ
 ခံပြီး သောင်းကျန်းနေတာကွ၊ သူတို့မြို့ပေါ်တွင် မကဘူး၊ ငါတို့မြို့
 ကလေးမှာပါ ဩဇာပျံ့လာပြီ'
 ဖုချင်စန်းမှာ ထိုစကား ကြားသောအခါ ... ဝမ်းသာသွားလေ
 သည်။ ထိုလူနှစ်ယောက်အား ... မိတ်ဖွဲ့ကာ အစားအသောက်ဈေး
 လည်း ကျွေးမွေးလိုက်သည်။
 ဟိုဟိုသည်သည် ရောက်တတ်ရာရာပြောရင်း သူသိလိုသည်
 ထို ရုတ်တရက် မေးလိုက်လေသည်။
 'နဂါးငါးကောင်ဆိုတာ ... ဘာလဲဗျ'

၀၁၆ © ပိုးကျော်သူ

ထိုလူက ရုတ်တရက်မဖြေဝံ့ဘဲ ဖုချင်စန်းအား ကြည့်လိုက်သည်။ ပြီးမှ ...

‘ခင်ဗျား ဘယ်သူလဲ၊ ဘာဖြစ်လို့ မေးတာလဲဗျာ’
ဖုချင်စန်းက ...

‘ကျုပ်က သမားတော်ပါ။ ဒီနယ်ထဲ ဝင်လာတော့ ... နဂါးငါးကောင်နာမည် ခဏခဏကြားရလို့ မေးကြည့်တာပါ’

ထိုလူက သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး ...

‘နဂါးငါးကောင်ဆိုတာ လူငါးယောက်ကို ခေါ်တာပါ။ သူတို့က သိုင်းပညာ တစ်ယောက်တစ်မျိုးစီ ထူးချွန်တယ်။ ဝူကျွန်းမြို့မှာ သူတို့အဖွဲ့ရှိတယ်။ အင်အားတော့ ငါးရာလောက်ပါပဲ’

ဖုချင်စန်းမှာ ... သဲလွန်စ ရသွားသဖြင့် ဝမ်းသာသွား၏။ ထို့နောက် ထိုလူများအား နှုတ်ဆက်ကာ ဝူကျွန်းမြို့သို့ ထွက်လာခဲ့တော့သည်။

ဝူကျွန်းမြို့သို့ ရောက်သောအခါ ... နဂါးငါးကောင်ဌာနချုပ်အား သိပ်မရှာရပါ။ မြို့လယ်ခေါင်တွင်ရှိ၍ ကြီးမားသော ခြံဝင်းတစ်ခု ဖြစ်ကြောင်း တွေ့လိုက်ရသည်။

ဖုချင်စန်းနှင့် မောက်ဝမ်လင်တို့က ထိုခြံဝင်းနှင့် မနီးမဝေး တောင်ကုန်းပေါ်သို့ တက်ကာ အခြေအနေကို အကဲခတ်ကြည့်လိုက်သည်။ ထိုစဉ် ... ဝတ်စုံဝါ ဝတ်ဆင်ထားသည့် လူငယ်တစ်ယောက် ထိုင်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

ဖုချင်စန်းက ထိုလူငယ်အား ... အကဲခတ်ကြည့်လိုက်ရာ ထိုလူငယ်သည် သိုင်းပညာအဆင့်မြင့်သူတစ်ဦး ဖြစ်ကြောင်း ရိပ်စားမိလိုက်၏။

ထိုလူငယ်ကလည်း ဖုချင်စန်း နဂါးငါးကောင် ဌာနချုပ်အား ချောင်းမြောင်းကြည့်နေသည်ကို ကျေနပ်ဟန်မတူပါ။ ဖုချင်စန်းထံသို့ လျှောက်လာပြီး ...

‘ခင်ဗျားက ... လူဆိုးလား’

ဟု မေးလိုက်လေသည်။

ဖုချင်စန်းမှာ ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွား၏။

‘မတုတ်ပါဘူး၊ ကျုပ်က သမားတော်တစ်ယောက်ပါ’

လူငယ်က ...

‘ဒါဆို ... ဘာဖြစ်လို့ ချောင်းကြည့်နေတာလဲ’

‘မင်းကရော ... နဂါးငါးကောင် အဖွဲ့ထဲကပဲလား’

‘နဂါးငါးကောင်ဆိုတာဘာလဲ၊ ကျုပ် မသိဘူး၊ ကျုပ် ဒီမှာပဲနေတာ’

ဖုချင်စန်းက သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး ...

‘နဂါးငါးကောင်ဟာ လူဆိုးတွေပဲ’

‘ကျုပ် မယုံဘူး ... ခင်ဗျားကော ... လူဆိုး မဟုတ်လား’

‘မင်းက လူဆိုးဆိုတာ ဘယ်လိုလဲ ... သိရဲ့လား’

ဝတ်စုံဝါက တွေ့ဝေသွားပြီး ...

‘မသိဘူး၊ အလျင် စုတိုက်ခိုက်တဲ့လူဟာ လူဆိုးပဲပေါ့’

ဖုချင်စန်းက ...

‘ဒီလိုမဟုတ်ဘူး၊ မင်းက ... လူဆိုးတစ်ယောက်ကိုတွေ့ရင် အလျင် တိုက်ခိုက်ရမှာပဲ မဟုတ်လား၊ ဒါဆို မင်းလဲ လူဆိုးဖြစ်သွားမှာပေါ့’

ဟု ရှင်းပြလိုက်၏။

ဝတ်စုံဝါက ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး ...

'ဟုတ်တယ် ... ဟုတ်တယ် ခင်ဗျားပြောတာမှန်တယ်'

ဖုချင်စနိုးက ...

'အေး ... နဂါးငါးကောင်လဲ လူဆိုးပဲ၊ မင်း... မန်ချူးဆိုတာ

သိလား၊ မန်ချူးတွေဟာ တို့ဟန်လျှူမျိုးတွေကို နှိပ်စက်တဲ့လူတွေ၊

အနိုင်ကျင့်တဲ့လူတွေပဲ'

လူငယ်က ...

'ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်တော် အဲဒီလိုပြောတာကို ကြားဖူးတယ်'

'အေး နဂါးငါးကောင်ဟာ မန်ချူးသစ္စာခံပဲ၊ ဒီတော့သူတို့လဲ

လူဆိုးတွေပဲပေါ့'

ဖုချင်စနိုးက ရှင်းပြလိုက်သည်။

လူငယ်မှာ ငြိမ်သက်သွား၏။

မောက်ဝမ်လင်က လူငယ်အားကြည့်ကာ ...

'ရှင်နာမည် ... ဘယ်လိုခေါ်လဲ'

လူငယ်၏ခန္ဓာကိုယ်မှာ ဖုန်ယင်သွား၏။

'ငါ ... မသိဘူး'

ပြောရင်း မျက်ရည်များ ဝဲလာလေသည်။

မောက်ဝမ်လင်က အံ့သြသွားပြီး ...

'ကျွန်မ မေးတာ ... ရှင်စိတ်သိုးသွားသလား'

ဟု နူးညံ့သောအသံဖြင့် မေးလိုက်လေသည်။

ဝတ်စုံဝါက မောက်ဝမ်လင်အား ငေးကြည့်လိုက်၏။

မောက်ဝမ်လင်၏ အေးမြသောအပြုံးကို ... တွေ့သောအခါ

ရင်ထဲတွင် အေးချမ်းသွား၏။

ထိုစဉ်မှာပင် ...

'ဝတ်စုံဝါရေ ... ဝတ်စုံဝါရေ'

ဟူသောခေါ်သံကို ကြားလိုက်ရသည်။

ဝတ်စုံဝါက နောက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်ပြီး ...

'ကျွန်တော့ကို ခေါ်နေပြီ ... သွားတော့မယ်'

မောက်ဝမ်လင်က ...

'ဘာဖြစ်လို့ ရှင်လူဆိုးတွေဆီ ပြန်သွားမှာလဲ၊ ကျွန်မတို့နဲ့ အတူ

လိုက်ခဲ့ပါလား'

ဝတ်စုံဝါက ...

'မဖြစ်သေးဘူး၊ သူတို့လူဆိုးဆိုတာ သေချာအောင်ကြည့်ရ

ဦးမယ်'

ဖုချင်စနိုးက ...

'ဒါဆိုရင် မင်းပြန်ပါ၊ ငါတို့ပြောတာကို ... စဉ်းစားထားပေါ့။

မနက်ဖြန်မှ ပြန်ဆိုကြတာပေါ့'

လူငယ်ကဖော်ရွေစွာ ပြုံးလိုက်ပြီး ချာခနဲလှည့်ကာ ပြေးထွက်

သွားလေတော့သည်။

လူငယ်၏ ကိုယ်ဖော့ပညာမှာ အလွန်ကောင်းကြောင်း တွေ့

ရိုလိုက်လေတော့သည်။

ယခုတလော ... နဂါးငါးကောင် ဌာနချုပ်အတွင်းတွင် မန်ချူး
ဆိုသည့် စကားသံကို ခဏခဏ ကြားနေရ၏။

အဘိုးကြီးနှင့် မိန်းကလေး ပြောသွားသလို နဂါးငါးကောင်
သည် လူဆိုးများပင်လော။

လူငယ်နားထဲတွင် ... 'မန်ချူးများအား တော်လှန်ရမည်'
ဆိုသောအသံကို ပြန်လည် ကြားယောင်လာ၏။

မည်သူပြောသည်ဟု ... မသိပါ။

သို့သော် ထိုအသံသည် ... သူနှင့် အလွန်ရင်းနှီးသော အသံ
ဖြစ်ကြောင်းကိုမူ သူ သိလိုက်၏။

ထိုသို့တွေးမိသည်နှင့် သူ့ခန္ဓာကိုယ် တစ်ချက် တုန်ခါသွား၏။

သူသည် သူနှင့် အလွန်ရင်းနှီးသူအား သတ်မိခဲ့သလို ခံစားလိုက်
ရလေသည်။

သူသည် မျက်ရည်များ စီးကျလာသည်။

မျက်ရည်များကြားမှ ... နေ့လယ်က သူနှင့်တွေ့ဆုံခဲ့သည့်
မိန်းမချောကလေး၏ အေးမြသောအပြုံးကိုပြန်၍ မြင်ယောင်လာ
သည်။

ထို့နောက် ...

တွေးရင်းတောရင်းနှင့်ပင် နောက်ဆုံး အိပ်ပျော်သွားလေ
တော့သည်။

ည် ...

လူငယ်မှာ ... တွေးတောနေ၏။

သူ၏ အတိတ်ကို သူ ... စဉ်းစား၍ မရပါ။

သူ မှတ်မိသည်မှာ ... သူသည် တောင်ကုန်းတစ်ခုပေါ်တွင်
အားပြတ်ကာ လဲနေ၏။

အေးချမ်းသော ဒဏ်ကိုလည်း ... ခံစားနေရ၏။

ထိုစဉ် ... လူတစ်ယောက်နှင့် တွေ့ဆုံခဲ့သည်။

ထိုလူက သူ့အား အစာရေစာ ကျွေးမွေးပြီး ခေါ်လာခဲ့သည်။

ထိုလူသည် နဂါးငါးကောင်ထဲမှ တစ်ယောက်ပင် ဖြစ်သည်။

ထို့နောက် ...

သူ့အား ... နဂါးငါးကောင်ဌာနချုပ်သို့ ခေါ်လာပြီးနောက်
ထိုအိမ်ကလေးဝယ် နေရာပေးထားခဲ့သည်။

သူ့အား လိုလေသေးမရှိ ကောင်းမွန်စွာ ထားခဲ့သည်။

နဂါးငါးကောင်ဌာနချုပ်သို့ လာရောက်၍ ... ရန်ပြုသူတို့
သူ့အား ထွက်၍ တိုက်ခိုက်ခိုင်းခဲ့၏။

နောက်တစ်နေ့ နံနက် ... နေမြင့်မှပင် ဝတ်စုံဝါမှာ အိပ်ရာမှ နိုးလာသည်။

သူ အိပ်ရာမှ နိုးလာသောအခါ ... နဂါးငါးကောင်ဌာနချုပ် အတွင်း လူများ ရှုပ်ယှက်ခတ်နေ၏။

အခမ်းအနားတစ်ခုကို အမြန်ဆုံး ပြင်ဆင်နေသည်နှင့် တူနေ ၏။ သူက ... စိတ်မဝင်စားပါ။

ထို့ကြောင့် ...

အပြင်သို့ ထွက်လာခဲ့လေတော့သည်။

မြို့ပြင်သို့ ရောက်သောအခါ မနေ့ကတွေ့ခဲ့သည့် အဘိုးအိုနှင့် မိန်းကလေးတို့သည် မန်ချူးများနှင့် တိုက်ခိုက်နေသည်ကို တွေ့လိုက် ရသည်။

အစိမ်းရောင်ဝတ်စုံနှင့် လူတစ်စုကလည်း မန်ချူးများအား တိုက်ခိုက်နေ၏။

နဂါးငါးကောင်ကိုမူ မန်ချူးစစ်ဗိုလ်တစ်ဦး၏အနီးတွင် ရပ်နေ သည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

မောက်ဝမ်လင်မှာ တိုက်ခိုက်ရင်းမှ ဝတ်စုံဝါအား တွေ့ရှိသွား သဖြင့် ...

‘ဟေ့ ... သူတို့တွေဟာ မန်ချူးတွေပဲ၊ မင်းသိလား’ ဟု အော်မေးလိုက်၏။

ဝတ်စုံဝါက ...

‘ဟုတ်တယ် ... ဒီလူတွေဟာ မန်ချူးတွေပဲ’ မောက်ဝမ်လင်က ...

‘မန်ချူးဆိုတာ လူဆိုးတွေဆိုတာ မင်းသိတယ်မဟုတ်လား’ ငတ်စုံဝါက ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

ချွက်ချင်းပင် ဓားဆွဲထုတ်ကာ ... မန်ချူးများကြားသို့ ပြေးဝင် တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။ သူ၏တိုက်ခိုက်မှုမှာ အံ့ဩဖွယ်ကောင်း လောက်အောင် ပြင်းထန်လှ၏။

ဓားရောင်လက်သွားတိုင်း မန်ချူးများ အတုံးအရုံး ကျဆုံး သွားလေသည်။

နဂါးငါးကောင်အနက် ခေါင်းဆောင် တိမ်နဂါးက ...

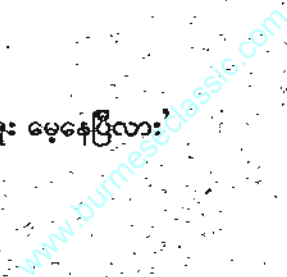
‘ဝတ်စုံဝါ မတိုက်နဲ့ ... သူတို့က ငါ့မိတ်ဆွေ၊ လူဆိုးက ဟိုမှာ’ ဟု အော်ဟစ် ဟန်တားလိုက်၏။

ဝတ်စုံဝါက နဂါးငါးဧကောင်ထံ ပြေးသွားပြီး ...

‘ငါသိသွားပြီ၊ သူတို့က လူဆိုးတွေ မဟုတ်ဘူး၊ ခင်ဗျားတို့သာ လူဆိုးတွေပဲ’ ဟုပြောကာ တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

တိမ်နဂါးက ...

‘မင်းကို ... ငါတို့ကျွေးမွေးထားတဲ့ကျေးဇူး မေ့နေပြီလား’

ဝတ်စုံဝါက ... ဘာမျှ ပြန်မပြောပါ။
နဂါးငါးကောင်အား ပြင်းထန်စွာ တိုက်ခိုက်လိုက်လေတော့သည်။

အခြေအနေမှာ ရှုပ်ထွေးသွား၏။
တိုက်ပွဲမှာလည်း ပြင်းထန်သွားလေတော့သည်။
သိပ်မကြာပါ။

တိုက်ပွဲမှာ ... ပြီးဆုံးသွား၏။
နဂါးငါးကောင်အနက် ... တိမ်နဂါးတစ်ဦးသာ ဒဏ်ရာဖြင့် လွတ်မြောက်သွား၏။

ကျွန်နဂါးလေးကောင်စလုံး ... သေဆုံးသွား၏။
မန်ချူးများလည်း ... များစွာကျဆုံးသွားသည်။
အချို့လည်း ကံစဉ်ကလျားနှင့် ဆုတ်ခွာထွက်ပြေးသွား၏။

ဝတ်စုံစိမ်းများက ဆုတ်ခွာသွားသော မန်ချူးများနောက်မှ လိုက်လံတိုက်ခိုက်လိုက်ကြသည်။
ဝတ်စုံဝါမှာမူ ... လိုက်လံတိုက်ခိုက်ခြင်း မရှိတော့ပါ။

နေရာတွင်သာ ငူငူကြီးရပ်နေ၏။
မောက်ဝမ်လင်က ...
'ရှင် စိတ်ထိခိုက်နေသလား၊ မန်ချူးတွေဟာ ... တို့မြေကျူးကျော်တဲ့လူတွေပါ။ သူတို့ကိုသတ်လိုက်လို့ ရှင့်မှာ အပြစ်မပါဘူး'

ဟု နှစ်သိမ့်လိုက်လေသည်။
ဝတ်စုံဝါမှာ သူ့ရင်ထဲဖြစ်ပျက်နေသည်ကို ... မောက်ဝမ်လင် သိနေသဖြင့် အံ့သြသွား၏။

မောက်ဝမ်လင်၏ အေးမြသောအပြုံးနှင့် နူးညံ့သော စကားလုံးများကို သူ မလွန်ဆန်နိုင်ပါချေ။
မောက်ဝမ်လင်က ...

'ကဲ ... တို့သွားကြမယ်လေ၊ ရှင်က ကျွန်မစကား နားထောင်ပါ။ ကျွန်မ ရှင့်ကို ဘယ်တော့မှ မကောင်းမကြံပါဘူး။
ဝတ်စုံဝါက ...

'မင်းက ငါ့အပေါ် သိပ်ကောင်းပါလား၊ ငါ ... မင်းစကား နားထောင်ပါမယ်'
ဟု တစ်လုံးချင်း ပြောလိုက်လေတော့သည်။

ဖုချင်စန်းက တွေဝေနေ၏။
ကျွေးထင်းလန် ရှာခိုင်းသည်မှာ ထိုဝတ်စုံဝါလူငယ်ပင်လော၊ ဟု မသိတော့ပါ။

ယခုသူတို့ရောက်နေသည့် ဝူကျွန်းမြို့ကလေးမှာ ခွန်မိန်မြို့နှင့် သိပ်မဝေးပါ။
ခွန်မိန်သို့ရောက်လျှင် ... လျှူယုဖန်တို့နှင့် ဆုံနိုင်၏။

ဆုံတွေ့တော့မှ ကြည့်စိစဉ်မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်လေတော့သည်။

ဝတ်စုံဝါကို တစ်ပါတည်း ခေါ်ဆောင်လျက် ... ဖုချင်စန်းတို့မှာ ခွန်မိန်သို့ ရောက်ရှိလာ၏။ ခွန်မိန်တို့ရောက်သောအခါ ... လျှို့ဝှက်ဖန် တို့အား ရှာမတွေ့ပါချေ။ ဝူကျွန်းတွင် မန်ချူးများအား မိမိတို့နှင့်အတူ တိုက်ခဲ့သော ဝတ်စုံစိမ်းအချို့နှင့်သာ ပြန်လည်ဆုံတွေ့ရ၏။

ထိုလူများမှတစ်ဆင့် လျှို့ဝှက်ဖန်တို့ နယ်စားကြီး ဝူစန်းကျွေ ထံ၌ အဖမ်းခံနေရကြောင်း သတင်းကြားလိုက်ရလေသည်။

ထိုလူစုမှာ ... လီထက်ရှင်း၏ နောက်လိုက်များ ဖြစ်၏။

သူတို့ကလည်း လီထက်ရှင်းအား ကယ်တင်ရန် လျှို့ဝှက်၍ ရောက်လာကြခြင်းဖြစ်၏။ နောက်ဆုံး ... ဖုချင်စန်းက လီထက်ရှင်း တို့အား ကယ်တင်ရန် စာဝန်ယူလိုက်သည်။ သို့သော် နယ်စားကြီး ဝူစန်းကျွေ ထံသို့ မည်သို့ဝင်ရမည်ကို စဉ်းစားမရဘဲ ဖြစ်နေ၏။

ဖုချင်စန်းအတွက် ... ကံကောင်းသည်ဟု ဆိုရပေမည်။

နယ်စားကြီး ဝူချင်စန်း၏ မြေးကလေးမှာ ... ဖျားနာရာမှ အကြောများဆိုင်းသွားသည် ဆိုသောသတင်းကို ကြားလိုက်ရလေ သည်။ သူ့အတွက် ... နယ်စားကြီးထံဝင်ရောက်ရမည့် အခွင့်အရေး တစ်ရပ် ရရှိလာခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား။

ဖုချင်စန်းမှာ ... ဝူစန်းကျွေ၏ဂေဟာတို့ သွားရောက်လိုက် လေသည်။

ကိုယ်ရံတော်များက ... လုံးဝခွင့်မပြုပါချေ။ ဖုချင်စန်းက နောက်ဆုံး သူ၏အမည်ကို ... ထုတ်ဖော်ပြော လိုက်၏။

သာမန်သမားတော်များ ... လက်လျှော့သည့်ရောဂါကို ကုသ လို၍ လာကြောင်းလည်း ပြောခိုင်းလိုက်လေသည်။

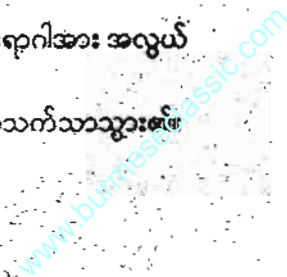
နယ်စားကြီး ဝူစန်းကျွေမှာ ဖုချင်စန်း၏ အမည်ကို ကြားသော အခါ အံ့ဩဝမ်းသာသွားသည်။

ချက်ချင်းပင် ... မငိုဖိတ်လိုက်လေသည်။

ခွန်မိန်မြို့သမားတော်များမှာ သာမန်သမားတော်များသာ ဖြစ်၍ မတူနိုင်ကြခြင်းဖြစ်သည်။

ဖုချင်စန်းကဲ့သို့ သမားတော်ကြီးကမူ ထိုရောဂါအား အလွယ် တကူပင် ကုသပေးနိုင်လေသည်။

ဆေးနှစ်ခွက်နှင့်ပင် ကလေးမှာ အတော်သက်သာသွား၏။

ခြေလက်များ အနည်းငယ် လှုပ်ရှားသွားနိုင်လေသည်။
နယ်စားကြီးဝူစန်းကျွေမှာ ကျေးဇူးအလွန်တင်သွားသည်။
ဖုချင်စန်းအား အထူးဧည့်သည်တော်အဖြစ် သတ်မှတ် ဧည့်ခံ
ထားလိုက်လေသည်။

ဖုချင်စန်းမှာ နယ်စားကြီး၏ ဂေဟာတစ်ခုလုံး ဝင်ထွက်သွား
လာနိုင်ခွင့်ပါ ရလာလေသည်။

ထိုစဉ်မှာပင် ... ရေနံအသင့်၊ ကြာအတင့် ဖြစ်သည်ဟု ဆို
ရပေမည်။

မြေအောက်အချုပ်ခန်းအတွင်း၌ လင်္ဂရီဖုန်း နာမကျန်း ဖြစ်
နေသည် ဟူသောသတင်းကို နယ်စားကြီး ကြားလိုက်၏။

နယ်စားကြီး ဝူစန်းကျွေက လင်္ဂရီဖုန်းတို့အား အသေမခံနိုင်
သေးပါ။

သူတို့အား ဖမ်းထားခြင်းဖြင့် တစ်ချိန်ချိန်တွင် အသုံးဝင်လာ
လိမ့်မည်ဟု တွက်ဆမိ၏။ ထို့ကြောင့် ဖုချင်စန်းအား ကုသခိုင်းလိုက်
ခြင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။

ထိုအခါ ... ဖုချင်စန်းသည် မောက်ဝမ်လင်ကို လီထက်ရှင်း၏
နောက်လိုက်များနှင့် ဆက်သွယ်စေပြီးလျှင် ... လင်္ဂရီဖုန်းတို့လူစုအား
ကယ်ထုတ်ရန် စီစဉ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ဖုချင်စန်းသည် ပြောပြရသည်မှာ 'မောသွားဟန်ဖြင့် ရေခွေး
တစ်ခွက် သောက်လိုက်လေသည်။

လင်္ဂရီဖုန်းမှာလည်း အားလုံး နားလည်သွားပြီ ဖြစ်လေသည်။

ဝတ်စုံဝါနှင့် လူငယ်မှာမူ အိပ်နေဆဲပင် ...

မောက်ဝမ်လင်က လူငယ်ကို ကြည့်ရင်း ...

'ကျွန်မ ... သူ့ကို သိပြီ'

လင်္ဂရီဖုန်းက မောက်ဝမ်လင်အား ကြည့်လိုက်သည်။

မောက်ဝမ်လင်က

'သူဟာ ... ကျွေထင်းလန်ရဲ့သား အစစ်အမှန်ပဲ'

ဖုချင်စန်းက ...

'သေချာလို့လား'

မောက်ဝမ်လင်က ...

'မနေ့က ... သူ ကျွေဝါးပန်းကို တွေ့တော့ မျက်နှာပျက်သွား
တယ်။ ကျွေဝါးအရက်ကို တွေ့တော့လည်း သွန်ပစ်လိုက်တယ်။
ဒါဟာ 'ကျွေ' ဆိုတဲ့ နာမည်နဲ့ ပတ်သက်နေတာပဲ ... သဲလွန်စေပေါ့'

၁၃၀ © ပိုးကျော်သူ

ဖုချင်စန်းက ...

‘သမီးက ... မဆိုးဘူး’

ဟု ခိုးကျူးလိုက်ပြီး ဝတ်စုံဝါ၏ နှာခေါင်းကို ကြက်တောင်ဖြင့် ကလိလိုက်လေသည်။

‘ဟပ်ချိုး’

ဝတ်စုံဝါသည် နှာတစ်ချက်ချေကာ လှုပ်ရှားလာသည်။

မောက်ဝမ်လင်က ...

‘ရှင် ... နိုးလှာပြီလား’

ဝတ်စုံဝါ ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။ မောက်ဝမ်လင်က ...

‘အပြင်သွားကြမလား ...’

ဟု မေးလိုက်သည်။

ဝတ်စုံဝါနှင့်လူငယ် ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြန်သည်။

မောက်ဝမ်လင်က ဝတ်စုံဝါ၏ လက်ကိုဆွဲကာ ခြံထဲသို့ ဆင်းလာခဲ့လေသည်။

ဖုချင်စန်းနှင့် လင်ပီဖုန်းတို့ကလည်း နောက်က မသိမသာ လိုက်သွားကြလေသည်။

ခြံထဲ၌ ပန်းပင်များ ရှိနေပြီး ပန်းရနံ့များ မွှေးကြိုင်သင်းဖျံနေပါသည်။ အထူးသဖြင့် ကွေ့ဝါးပန်းပင်များ ရှိနေခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ပန်းပင်များဖြင့် သာယာလှပနေသော်လည်း ကွေ့ဝါးပန်းများကို မြင်လျှင် ဝတ်စုံဝါ ထိတ်လန့်သွားတော့သည်။

မျက်နှာကြီးနီမြန်းလာပြီး ... ခါးမှ ဓားဆွဲထုတ်ကာ ...

‘သေစမ်း ... သေစမ်း ...’

ပန်းပင်များကို တအားခုတ်ချပစ်လိုက်လေတော့သည်။

ထေးသား ဘုန်းယောက် (ဒု-သိမ်း) © ၁၃၁

မောက်ဝမ်လင်ပင် ... ထိတ်လန့်သွားလေသည်။

‘ရှင် ... ဘယ်လို ဖြစ်သွားတာလဲ’

‘မင်းကကော ဘယ်သူလဲ ...’

ဝတ်စုံဝါသည် မောက်ဝမ်လင်ကိုလည်း တိုက်ခိုက်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်လေသည်။

ဖုချင်စန်းနှင့် လင်ပီဖုန်းတို့ ထိတ်လန့်သွားကြပြီး ကပျာကယာ ခုန်ဝင်ကာ ဝတ်စုံဝါနှင့် ရင်ဆိုင်လိုက်လေသည်။

ဝတ်စုံဝါကလည်း ... လင်ပီဖုန်းတို့အား တိုက်ခိုက်လိုက်လေတော့သည်။

ထိုအချိန်မှာပင် ...

‘မင်းတို့ ဘယ်ပြေးမလဲ ...’

အော်ငေါက်သံနှင့်အတူ ပေါက်ကျူ ဦးဆောင်သော ဝူစန်းကွေ့၏ သိုင်းသမားများ ရောက်ရှိလာကြသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

ဖုချင်စန်းနှင့် လင်ပီဖုန်းတို့ အခက်ကြုံသွားလေသည်။ ထိုစဉ်မှာပင် ...

‘ယား ...’

ဝတ်စုံဝါသည် စိတ်ပြောင်းသွားကာ ပေါက်ကျူတို့လူစုအား တိုက်ခိုက်လိုက်လေတော့သည်။

ဝူစန်းကွေ့သည် ... လီထက်ရှင်းနှင့် လင်ဝိဖုန်းတို့လူစု လွတ်
မြောက်သွားခြင်းကြောင့် အလွန်ဒေါသထွက်နေသည်။

ပေါက်ကျူနှင့်အတူ ... သူ့ စည်းရုံးသိမ်းသွင်းထားသော
ထိပ်တန်းသိုင်းသမားများ၊ ကိုယ်ရံတော်များကို လင်ဝိဖုန်းတို့နောက်
သို့ လိုက်ခိုင်းသည်။

ပေါက်ကျူသည် လင်ဝိဖုန်းတို့အား ခြေရာခံမိကာ လိုက်လာ
နိုင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

လင်ဝိဖုန်းတို့အဖော် မကျေမနပ် ဖြစ်နေပြီး ... သုတ်သင် ရှင်း
လင်းပစ်မည်ဟု အားခဲထားသော်လည်း ထူးခြားလှသည့် ဝတ်စုံဝါ
ကြောင့် အခက်ကြုံသွားကြလေတော့သည်။

ဝတ်စုံဝါက သူတို့အား ရန်မမူတော့ဘဲ စိတ်ပြောင်းသွားပြီး
ပေါက်ကျူတို့အား တိုက်ခိုက်လိုက်ခြင်းကြောင့် လင်ဝိဖုန်းတို့ လူစုမှာ
အားတက်သွားကြလေသည်။

လင်ဝိဖုန်းတို့ကလည်း ဝတ်စုံဝါနှင့်အတူ ပေါက်ကျူတို့လူစု
အား ခုခံတိုက်ခိုက်နေကြသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် ...

‘ပေါက်ကျူ ... ရှင် သေချင်လို့ ကျွန်မတို့နောက်ကို လိုက်လာ
တာလား’

အော်ငေါက်သံနှင့်အတူ လျူယုဖန်၊ လီထက်ရှင်းနှင့် ကျင်း
လိုင်တို့ လူစုများ ရောက်ရှိလာကြလေသည်။

ဖုချင်စန်း ... ဝမ်းသာသွားသည်။

အားလုံး စုံစုံလင်လင်ဖြင့် တက်ညီလက်ညီ တိုက်ခိုက်လိုက်ကြ
သောအခါ ... ပေါက်ကျူတို့လူစု အရေးနိမ့်သွားလေတော့သည်။

‘အား ...’

ပေါက်ကျူသည် ဝတ်စုံဝါ၏ ဓားဖျား၌ ကားခနဲ ဖြစ်သွားလေ
သည်။ ပေါက်ကျူနှင့် လိုက်ပါလာသူတစ်ယောက်က ...

‘ကွေ့ချိုး ... မင်းညီမ ကျူးကျင်း မသေစေချင်ရင် ငါတို့ဘက်
က ... ကူညီရမယ်၊ ဒါမှမဟုတ်ရင် ကျူးကျင်း သေသွားလိမ့်မယ်’

ဟု ပြောလိုက်ရာ ဝတ်စုံဝါ ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွား၏။
‘ကျုပ်နာမည်က ကွေ့ချိုး ... ဟုတ်လား’

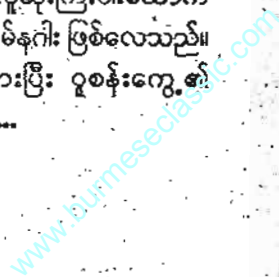
‘ဟုတ်တယ် ... မင်းဟာ ကွေ့ထင်းလန်ရဲ့ သားပဲ’

‘ဘာဗျ ...’

ထိုသူမှာ ကွေ့ထင်းလန်အား တိုက်ခိုက်ပြီး ကျူးကျင်းအား
ဖမ်းခေါ်သွားသူဖြစ်ကြောင်း ဖုချင်စန်းတို့ မှတ်မိသွားကြသည်။

ထိုသူကား .. နဂါးငါးကောင် ဆိုသော လူဆိုးကြီးငါးယောက်
အနက်မှ ထွက်ပြေးလွတ်မြောက်သွားသော တိမ်နဂါး ဖြစ်လေသည်။

တိမ်နဂါးသည် ပေါက်ကျူသေဆုံးသွားပြီး ဝူစန်းကွေ့၏
လူများ အခြေအနေ မဟန်သည်ကို မြင်လျှင် ...

'မင်းရဲ့ ဘဝအမှန်ကို သိချင်ရင် ငါ့နောက်ကို လိုက်ခဲ့ပေတော့'
ဟုပြောကာ ထွက်ပြေးသွားလေသည်။

ဝတ်စုံဝါလည်း ပြေးလိုက်သွား၏။

'ရှင် ... ဘယ်လိုက်သွားမလို့လဲ'

မောက်ဝမ်လင်လည်း စိတ်မချသဖြင့် ကံဈာကယာ လိုက်
သွားလေတော့သည်။

တောင်ကုန်းပေါ်၌ အိမ်ကလေးတစ်လုံး ရှိနေသည်။

တိမ်နဂါးနှင့် ဝတ်စုံဝါတို့သည် ထိုအိမ်ကလေး၌ ရောက်ရှိနေ
ကြလေသည်။ တိမ်နဂါးက ...

'မင်းနာမည် ကွေ့ချိုး ... မင်းဟာ ငါတို့ရဲ့ မဟာရန်သူတော်
ကွေ့ထင်းလန်ရဲ့ သားပဲ'

'ခင်ဗျား ... ဘယ်လိုသိတာလဲ ...'

'သိဆို ... မင်းကို ကျောက်ဂူထဲက ထွက်လို့မရအောင် ပိတ်
ထားပစ်ခဲ့တာ ငါတို့ပေါ့ ...'

'ကျောက်ဂူထဲမှာ ပိတ်ထားတာ ... ဟုတ်လား'

'အေး ... မင်းက နဂါး ဓားသိုင်းကို ကျောက်ဂူထဲဝင်ပြီး လှေ
ကျင့်ခဲ့တယ် မဟုတ်လား'

ဝတ်စုံဝါသည် မှောင်မည်းကာ အေးစိမ့်နေသော ကျောက်ဂူ
ကြီးတစ်ခုကို မြင်ယောင်လာလေသည်။ တိမ်နဂါးက ...

'မင်းအဖေ ကွေ့ထင်းလန်ဟာ ငါတို့ရဲ့ သွေးသောက်ညှိအစ်ကို
တစ်ယောက်ပဲ ... မင်းအဖေ အပါအဝင် ငါတို့ကို 'နဂါးခြောက်ဖော်'

လို့ ခေါ်ခဲ့ကြတာ'

ဝတ်စုံဝါ မယုံနိုင်အောင် ဖြစ်နေ၏။

တိမ်နဂါး၏ စကားကို လက်ခံမည်ဆိုလျှင် သူ၏ ဖခင်သည်
လည်း လူဆိုးတစ်ယောက် ဖြစ်သည်ဟု လက်ခံရတော့မည် မဟုတ်
ပါလား ...

တိမ်နဂါးက ...

'ငါတို့ နဂါးခြောက်ဖော်ဟာ ဆိုးသွမ်းသောင်းကျန်းရင်း ...

တစ်နေ့မှာ ခရီးသည်တချို့ကို ဓားပြတိုက်ကြတယ် ... အဲဒီအခါမှာ
မမျှော်လင့်ဘဲ သိုင်းကျမ်းတစ်ခုကို ရခဲ့ကြတယ်။ အခြေအနေအေးမှ
သိုင်းကျမ်းကို လှေလာကြမယ်ဆိုပြီး တစ်နေရာမှာ ဝှက်ထားခဲ့ကြ
တာ။ အဲဒါ ... မင်းအဖေက သစ္စာဖောက်ပြီး ခိုးယူသွားတယ်'

ဝတ်စုံဝါ ငေးငိုင်နေသည်။

ဦးခေါင်းထဲ ကိုက်ခဲလာကာ တိမ်နဂါး၏ စကားများကို ကြား
တစ်ချက်၊ မကြားတစ်ချက် ဖြစ်လာလေသည်။

'မင်းအဖေဟာ ... မင်းတို့ မောင်နှမ နှစ်ယောက်ကို ခေါ်သွား

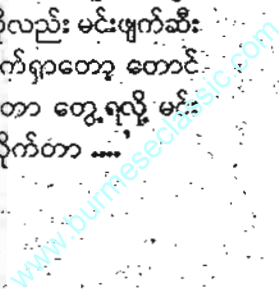
ပြီး ဇာတ်မြုပ်နေလိုက်တယ်။ နောက်ပိုင်းကျမှ သိုင်းကျမ်းဝှက်ထား
ခဲ့တဲ့ ကျောက်ဂူထဲမှာ မင်းကိုသွားပြီး လှေကျင့်ခိုင်းတာ။ ငါတို့သတင်း

ရတော့ ကျောက်ဂူကို ကျောက်စားတွေနဲ့ ပိတ်ထားလိုက်တယ်။
အထဲမှာ မင်းသေသွားမှာပဲ ... နောက်မှ သိုင်းကျမ်းလာယူမယ်လို့

ဆုံးဖြတ်ခဲ့ကြတာ ... မင်းအဖေက ရိပ်မိသွားပြီး ရှောင်နေပြန်တယ်။
မထူးတော့ဘူးဆိုပြီး ငါတို့ ကျောက်ဂူကို ပြန်လာတော့ ဝူပေါက်ပွင့်

နေပြီး မင်းလွတ်မြောက်သွားပြီ ... သိုင်းကျမ်းကိုလည်း မင်းဖျက်ဆီး
ပစ်လိုက်လို့ ငါတို့ မရနိုင်တော့ဘူး။ မင်းကို လိုက်ရှာတော့ တောင်

ကုန်းတစ်ခုပေါ်မှာ အင်အားပြတ်ပြီး လဲကျနေတာ တွေ့ရလို့ မင်း
အဖေကို အကြပ်ကိုင်ဖို့ ငါတို့ဆီမှာ ခေါ်ထားလိုက်တာ ...'

ဝတ်စုံဝါ၏ ဦးခေါင်း ပို၍ ကိုက်ခဲလာသည်။

ကျောက်ဂူကြီးတစ်ခုအတွင်း၌ ပိတ်မိနေခဲ့ပြီး အစာရေစာ ပြတ်ကာ နောက်ဆုံး ရူးသွပ်မတတ် ဖြစ်ခဲ့ရုံကို ပြန်လည်မြင်ယောင် လာလေသည်။

တိမ်နဂါးက ...

‘ငါတို့ဆီကို ရောက်တော့ မင်းရဲ့စိတ်တွေ မူမမှန်တော့ဘူး၊ မင်းရဲ့ ဓားပညာကလည်း သိပ်ကိုထက်မြက်နေပြီ၊ ဒါကြောင့် ငါတို့ လုပ်ငန်းတွေမှာ မင်းကို အသုံးချဖို့ ခေါ်ထားလိုက်တာ ... ကွေ့ဝါး ပန်းနဲ့ အရက်ကို မင်းရဲ့မှန်းအောင်လည်း ... ငါတို့ နားသွင်းခဲ့တာ။ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောပြရင် ... မင်းကို မင်းအဖေနဲ့ ပြန်ပြီး ရင်ဆိုင် ခိုင်းဖို့ ကြံစည်ခဲ့ကြတာကွ ...’

‘ခင်ဗျား ... ယုတ်မာလှချည်လား’

ဝတ်စုံဝါက ကျယ်လောင်စွာ အော်ဟစ်လိုက်သည်။ သို့သော် တိမ်နဂါးအား တိုက်ခိုက်နိုင်ခြင်း မရှိပါချေ။

ခန္ဓာကိုယ် ဆတ်ခနဲ တုန်ခါပြီး မျက်နှာကြီးရှုံ့မဲ့ကာ ကြမ်းပြင် ပေါ် ဝုန်းခနဲ လဲကျသွားလေတော့သည်။

‘ဟား ... ဟား ... ဟား ...’

တိမ်နဂါး ဟားတိုက် ရယ်မောလိုက်သည်။

ဝတ်စုံဝါသည် သူ၏ ဘဝမှန်ကို ပြန်လည်မှတ်မိသွားပြီး စိတ် ခံစားချက် ပြင်းထန်လှခြင်းကြောင့် သတိလစ် လဲကျသွားခြင်း ဖြစ် ကြောင်း နားလည်ထားလေသည်။

မောက်ဝမ်လင် ပြောသကဲ့သို့ ဝတ်စုံဝါမှာ ကွေ့ထင်းလန်၏ သား ကွေ့ချိုး ဖြစ်လေသည်။ တိမ်နဂါးက ...

‘မင်းရဲ့ ဓားပညာ ဘယ်လောက်ပဲတော်တော် ... မင်းရဲ့ စိတ် ဝေဒနာကြောင့် ဘဝမှန်ကို ထုတ်ဖော်ပြောလိုက်ရင် ... မင်းအပေါ် မှာ နိုင်ကွက်ရမယ်ဆိုတာ ငါ ရိပ်မိတာပေါ့၊ ခုတော့ ... ငါ့လက်ထဲ မင်းရောက်လာပြီ ... ဘာတတ်နိုင်သေးသလဲ’

ပြောရင်း ... ဝတ်စုံဝါ ကွေ့ချိုးထံ ချဉ်းကပ်သွားရန် ဟန်ပြင် လိုက်၏။ ထိုစဉ် ... ပြတင်းပေါက်မှ လူတစ်ယောက် ခုန်ဝင်လာ သည်။ မောက်ဝမ်လင် ဖြစ်ပါ၏။

‘မကောင်းမှုဆိုတာ ဆိပ်ကွယ်ရာမရှိဘူးဆိုတာ မှတ်ထားပါ၊ တိမ်နဂါး မကျေမနပ် ဖြစ်သွားလေသည်။’

'မင်းတို့ ကိုယ်နဲ့မဆိုင်ဘဲ ... ဝင်ရုပ်တာ များပြီ'

'နေဦး ... ကျူးကျင်းကော ဘယ်မှာလဲ'

'ဟား ... ဟား ... ဟား။ ကျုပ်က ... သစ္စာဖောက်ရဲ့သား
ကြောင့် ဒုက္ခရောက်ပြီးပြီ၊ သူ့သမီးကို ကျုပ်က ဆက်ကျွေးမွေးထား
ရဦးမှာလား'

'ကျူးကျင်းကို ရှင်ဖမ်းသွားတယ် မဟုတ်လား'

'ကျုပ် ဖမ်းခေါ်သွားတာ မှန်တယ်၊ ဒါပေမယ့် ... သူ့ မရှိတော့
ဘူးဆိုတာ မှတ်ထားပါ။ ဟဲ ... ဟဲ ... ဟဲ'

'ရှင် ... ရှင်'

တိမ်နဂါးသည် ကျူးကျင်းအား သတ်ပစ်လိုက်ပြီဖြစ်ကြောင်း
မောင်ဝမ်လင် နားလည်လိုက်လေသည်။ ကွေ့ထင်းလန်သည် နဂါး
ခြောက်ဖော်၌ ပါဝင်ခဲ့ပြီး သစ္စာဖောက်ခဲ့ခြင်းကြောင့် တိမ်နဂါးအား
အရှုံးပေးခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်းလည်း နားလည်လိုက်၏။

တိမ်နဂါးတို့လူစုကား သိုင်းကျမ်းကြောင့် လောဘတက်နေပြီး
ကွေ့ထင်းလန်တို့ တစ်မိသားစုလုံးအား ရှင်းပစ်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့ကြခြင်း
ဖြစ်လေသည်။

'မင်းဝင်ရုပ်ရင် ... သေဖို့ပြင်ထား'

တိမ်နဂါးသည် မောက်ဝမ်လင်အား တိုက်ခိုက်ရန် ဟန်ပြင်
လိုက်စဉ် ကွေ့ချုံး ခုန်ထလာကာ တိုက်ခိုက်လိုက်လေတော့သည်။

'ဝုန်း ...

တိမ်နဂါးလည်း ကွေ့ချုံး၏ လက်ချက်ကြောင့် လွင့်စဉ်သွား
လေတော့သည်။

သတင်း

အိမ်ကလေးထဲ၌ တိမ်နဂါး ... ရှိမနေတော့ချေ။
ဝတ်စုံဝါ ကွေ့ချုံးသည် ညီမလေးနှင့် ဖခင်ကြီး မရှိတော့သည့်
သူ၏ တဝမှန်ကို သိရလျှင် ဝမ်းနည်းကြေကွဲ မဆုံးအောင် ရှိနေပါ
တော့သည်။

မောက်ဝမ်လင်က အားပေးနှစ်သိမ့်ရလေသည်။

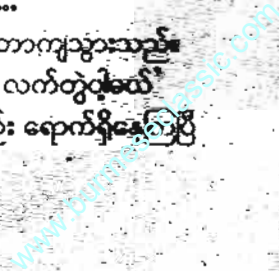
ထို့အပြင် ...

'ရှင်ဟာ တစ်ကောင်ကြွက် ဖြစ်နေပြီဆိုပြီး အားမငယ်ပါနဲ့
ရှင်၊ ရှင့်မှာ ... မိတ်ဆွေတွေ ရှိနေပါပြီ၊ ကျွန်မတို့ဟာ နယ်ချဲ့ ဝန်ထမ်း
တွေကို ရင်ဆိုင်နေတဲ့ မျိုးချစ်သိုင်းသမားတွေပါ။ ကျွန်မတို့နဲ့ လက်တွဲ
ပြီး တိုင်းပြည်အကျိုးကို သည်ဝိုးဆောင်ရွက်သွားကြမယ်ဆိုရင် မှင်
တဝဟာ အများကြီး အဓိပ္ပာယ်ရှိသွားမှာပါရှင် ...

ထိုစကားကို ကွေ့ချုံး ... နှစ်သက်သဘောကျသွားသည်။

'ကောင်းပါပြီဗျာ ... ညီမတို့နဲ့ ကျုပ် ... လက်တွဲပါဦး'

လျှူယုဖန်၊ ဖုချင်စန်၊ လင်ပီဖုန်းတို့လည်း ရောက်ရှိနေကြပြီ

ဖြစ်ရာ ကွေ့ချိုး၏ စကားကြောင့် ... ဝမ်းသာသွားကြလေသည်။
အားထားရသည့် မျိုးချစ်သိုင်းသမားတစ်ယောက် တိုးလာပြီ မဟုတ်
ပါလား ...

ထိုအချိန်တွင် ... ချိန်းဆိုထားကြသည့်အတိုင်း ကျင်းလိုင်နှင့်
လီထက်ရှင်းတို့ ရောက်ရှိလာကြသည်။

သူတို့နှင့်အတူ ... သတင်းထူးတစ်ခုလည်း ပါလာလေသည်။
ကျင်းလိုင်က ...

'တိဗက်တွေဟာ ... ကန္တာရကြယ်ကို ပြန်ရသွားတာကြောင့်
နယ်စားကြီး ဝူစန်းကွေ့နဲ့ လက်တွဲဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြပြီဗျ'

လီထက်ရှင်းက ...
'ဝူစန်းကွေ့က မျိုးချစ်အဖွဲ့တွေနဲ့ လက်တွဲမယ်၊ ဒါပေမယ့်

သူက ခေါင်းမဆောင်တော့ဘဲ အားလုံးမိတ်ဆွေတွေ၊ ညီအစ်ကိုတွေ
လို တန်းတူရည်တူ ဆက်ဆံမယ် ... မန်ချူးတွေကို ဘယ်လိုတွန်းလှန်
တိုက်ခိုက်ကြမယ်ဆိုတာ ဝိုင်းဝန်းစဉ်းစားပြီး အားလုံးသဘောတူ
ဆုံးဖြတ်ချက်အတိုင်း ဆောင်ရွက်မယ်လို့ ... ကတိပေးပြီး စည်းရုံး
သိမ်းသွင်းနေတာပဲ'

ဖုချင်စန်း ... ရင်ထိတ်သွားသည်။

'အကြောင်းမသိတဲ့ လူတွေတော့ ဒုက္ခရောက်ကုန်တော့မှာပဲ'
ဟု ညည်းတွားလိုက်သည်။

လင်ဝီဖုန်းက ...

'ဝူစန်းကွေ့ဟာ မျိုးချစ်တွေကို စည်းရုံးသိမ်းသွင်းပြီး သူ့ရဲ့
ကိုယ်ကျိုးအတွက် အသုံးချသွားမှာ သေချာတယ် ... ဒါကြောင့် ဝူ
စန်းကွေ့နဲ့ မပူးပေါင်းကြအောင် တားဆီးဖို့ လိုနေပါပြီ'

ကျင်းလိုင်က ...

'ဒီကိစ္စကို ကာကွယ်ဖို့ အမြန်ဆုံးဆောင်ရွက်ရမှာမို့ ခွင့်ပြုပါဦး'

ဗျာ'

ဟု နှုတ်ဆက်လိုက်လေသည်။

လီထက်ရှင်းက ...

'ကျုပ်လည်း ... ဖေဖေနဲ့ ပြန်တွေ့ရဦးမယ်၊ ဖေဖေက သူ့ရဲ့

မိတ်ဆွေတွေကို အချိန်မီ အကြောင်းကြားနိုင်အောင် သတင်းပေးရ
ပါဦးမယ် ... နောက်မှ ပြန်တွေ့ကြသေးတာပေါ့ဗျာ'

ကျင်းလိုင်နှင့် လီထက်ရှင်းတို့သည် ... မျိုးချစ်အဖွဲ့များ

ဝူစန်းကွေ့၏ ထောင်ချောက် မိမိစေရန် အမြန်ဆုံးသတင်းပေးကြရ
လိမ့်မည် ဖြစ်ပေသည်။

လီထက်ရှင်းသည် နှုတ်ဆက်ထွက်သွားခါနီးတွင် ...

'ကြောင်ဟွာကျောင်းဟာ ... အဖမ်းခံနေရတယ် ဆိုပေမယ့်
သူ့ကို နန်းလန်မင်ဟိုရဲ့တူ ... နန်းလန်မင်ရောက စောင့်ရှောက်ထား
တယ်လို့ သိရတယ်၊ ယိလန်ကျူးကလည်း ... လွှဲမင် ဆရာတော်နဲ့
ပတ်သက်နေတယ်၊ သူနဲ့ ကြောင်ဟွာကျောင်းတို့ မမျှော်လင့်ဘဲ တွေ့ဆုံ
ခဲ့ပြီး သံယောဇဉ် ဖြစ်ခဲ့ကြတာ၊ ယိလန်ကျူးက ကြောင်ဟွာကျောင်း
ကို ကယ်တင်ဖို့ တဇွတ်ထိုးကြိုးစားရင်း ဒုက္ခရောက်သွားနိုင်တယ်၊
သူ့ကို ကူညီဖို့ လိုပါလိမ့်မယ်ဗျာ'

ဟု သတိပေးသွားလေသည်။

လင်ဝီဖုန်းသည် ... လီထက်ရှင်း ပြောသွားသော စကားများ
ကြောင့် စိတ်လှုပ်ရှားနေပါသည်။

ယီလန်ကျူးအား သူကောင်းစွာ သိထားပါသည်။
သူ့ရဲကောင်း ယန်ယွင်ချိုးသည် သေဆုံးခါနီးတွင် မြစ်ကမ်း
နံဘေး၌ သူ၏သမီးကလေးအား လွှဲမင်ဆရာတော်ထံသို့ ပို့ပေးရန်
မှာကြားသွားသည် မဟုတ်ပါလား။

ယီလန်ကျူးအား လိုက်လံပို့ဆောင်ပေးရင်း သူလည်း လွှဲမင်
ဆရာတော်ထံမှ သိုင်းပညာသင်ကြားခဲ့ရာဖြင့် များစွာ တိုးတက်လာ
ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါတော့သည်။

ယီလန်ကျူးသည် သူ့ရဲကောင်း ယန်ယွင်ချိုးနှင့် ယခုနယ်စား
ကြီး တော်ချက်၏ ဇနီးဖြစ်နေသော နန်လန်မင်ဟိုတို့၏ သမီးဖြစ်
သည်။ နန်လန်မင်ဟိုသည် နယ်စားကြီးတော်ချက်နှင့် လက်မထပ်
ခင်ကပင် ယန်ယွင်ချိုးနှင့်ပတ်သက်ပြီး သမီးတစ်ယောက်ရရှိခဲ့ခြင်း
ဖြစ်လေသည်။

သူ ... ငြိမ်နေသဖြင့် လျှူယုဖန်က မေးလာလေသည်။

ရှင် ... ဘာတွေ တွေးတောစဉ်းစားနေတာလဲ၊ ကျွန်မတို့
ယီလန်ကျူးကို သွားပြီး ကူညီကြမလား'

ယီလန်ကျူးအား ကူညီမည်ဆိုလျှင် နယ်စားကြီးတော်ချက်
နှင့် ရင်ဆိုင်ရမည်သာ ဖြစ်လေသည်။

တော်ချက်သည် မျိုးချစ်အဖွဲ့ များအား ရှေးမှန်းသုတ်သင်ရာ၌
အလွန်သတင်းကြီးခဲ့သူ ဖြစ်၍ မျိုးချစ်များကလည်း တော်ချက်အား
သုတ်သင်ရှင်းလင်းပစ်လိုကြသည်။

လင်ဝီဖုန်း သက်ပြင်းချလိုက်သည်။
'ယီလန်ကျူးကို ကူညီရင်းနဲ့ ... တော်ချက်ကို ရင်ဆိုင်ရမှာပဲ'

လျှူယုဖန် ... ဝမ်းသာသွားလေသည်။

'ကျွန်မတို့ ... ဘယ်တော့သွားမလဲ'

'အခုပဲ ... သွားကြတာပေါ့'

ဖုချင်စန်းနှင့် မောက်ဝမ်လင်တို့လည်း သဘောတူကြလေ
သည်။ ထို့နောက် ခရီးထွက်ရန် ပြင်ဆင်လိုက်ကြလေတော့သည်။

၁၄၄ © ပိုးကျော်သူ

မန်ချူးဘုရင် ခေါင်ချီသည် ဝူစန်းကျွေ၏ သတင်းများကြောင့် ခံပြင်းဒေါသထွက်နေပါသည်။

တပ်မှူးချုပ် ကျန်းချင်ပိန်ကို ခေါ်ကာ ဝူစန်းကျွေအား တိုက်ခိုက်ရန် အမိန့်ပေးလိုက်လေသည်။

တပ်မှူးချုပ် ကျန်းချင်ပိန် ဦးဆောင်သော မန်ချူးတပ်ဖွဲ့များသည် နယ်စားကြီး ဝူစန်းကျွေအား တိုက်ခိုက်ရန် အကြီးအကျယ် ပြင်ဆင်ကြလေတော့သည်။

ခေါင်ချီသည် ဝူစန်းကျွေအား ဆုံးမရန် စီစဉ်ခိုင်းပြီးနောက် မျိုးချစ်သိုင်သမားများနှင့် ပတ်သက်၍လည်း နယ်စားကြီးတော်ချက်ကို ခေါ်ယူတွေ့ဆုံလိုက်လေသည်။

ခေါင်ချီသည် သူ၏ရှေ့၌ ခစားနေသော တော်ချက်အား ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး အကဲခတ်ကြည့်လိုက်လေသည်။

‘နယ်စားကြီးကို ကြည့်ရတာ အတော့်ကို ပင်ပန်းနွမ်းနယ်နေတဲ့ ရတယ်’

တော်ချက် ဦးညွတ်လိုက်သည်။

‘ဝူထိုင်မြို့၊ ချင်လျံဘုံကျောင်းမှာ တိုက်ပွဲဖြစ်ပွားပြီး ဒဏ်ရာ ရခဲ့တာကြောင့် ဆေးကုသခဲ့ရပါတယ်။ ခုတော့ သက်သာပျောက်ကင်းသွားပါပြီ။ ဒဏ်ရာရခဲ့တာကြောင့် ပင်ပန်းနွမ်းနယ်နေတယ်လို့ ထင်ရတာပါ အရှင် ...’

ခေါင်ချီ ပြုံးလိုက်သည်။

‘မျိုးချစ်အဖွဲ့တွေဟာ နယ်စားကြီးကို လုပ်ကြံဖို့ ကြိုးစားခဲ့ကြတယ်ဆိုတာ ကျုပ်ကြားပြီးပါပြီ။ သည်ကိစ္စကို နယ်စားကြီး ဖြေရှင်းနိုင်ခဲ့တာပဲ မဟုတ်လား’

တော်ချက်က ...

‘တချို့သာ ကံကောင်းထောက်မပြီး လွတ်မြောက်သွားခဲ့တာပါ။ ဒါပေမယ့် ... သည်လူတွေ ကြာကြာ ပြေးရလွတ်ပါဘူး’

ခေါင်ချီ သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

‘မျိုးချစ်အဖွဲ့တွေနဲ့ တိဘက်တွေက တမောင့် ... နယ်စားကြီး ဝူစန်းကျွေက တမောင့် ဖြစ်နေတယ်။ ခုဆိုရင် ဝူစန်းကျွေကို တိုက်ခိုက်ဖို့ တပ်မှူးချုပ် ကျန်းချင်ပိန်က စီစဉ်နေပြီ။ နယ်စားကြီးကိုလည်း ကျုပ်က တာဝန်တစ်ခု ပေးချင်တယ် ...’

‘ပေးအပ်တဲ့တာဝန်ကို ကျေပွန်အောင် ထမ်းဆောင်ပျံ့မယ်လို့ ကတိပြုပါတယ် အရှင် ...’

ခေါင်ချီ ကျေနပ်သွားလေသည်။

‘နယ်စားကြီးဟာ မျိုးချစ်အဖွဲ့တွေအကြောင်းကို တော်တော်လေး သိထားပြီးပြီဆိုတော့ ကျုပ်ပေးမယ့် တာဝန်ဟာ နယ်စားကြီးနဲ့ အလိုက်ဖက်ဆုံးပါပဲ’

တော်ချက်က အသာငြိမ်နေလိုက်လေသည်။

ခေါင်ချိုက ...

'တပ်မှူး ကျန်းချင်ပိန်က ဝူစန်းကျွေ့ကို ရင်ဆိုင်နေချိန်မှာ တစ်ဘက်တစ်လမ်းကနေပြီးတော့ နယ်စားကြီးကလည်း မျိုးချစ် အဖွဲ့တွေကို ဆုံးမဖို့ တာဝန်ယူရပါလိမ့်မယ် ...'

တော်ချက်သည် ဘုရင်ခေါင်ချို အမိန့်ပေးလျှင် ငြင်းပိုင်ခွင့် မရှိပေ ...

ခေါင်ချိုက ...

'နယ်စားကြီး တော်ချက် ...'

'အမိန့်ရှိပါ အရှင်'

'နယ်စားကြီးရဲ့ ဇနီးသည်ဟာ ... ကျုပ်တို့မန်ချူးဒေသမှာ ထင်ရှားတဲ့ သိုင်းမျိုးနွယ်က ဆင်းသက်လာတယ်ဆိုတာ သိတယ် မဟုတ်လား'

'သိပါတယ် ... အရှင်'

'နန္ဒလန်မျိုးနွယ်က သိုင်းသမားတွေဟာ အင်မတန် မာနကြီး ကြတယ် ... သူတို့ဟာ ဘုရင့်အမိန့်ကိုတောင် အမှုမထားကြဘူး'

တော်ချက် ခေါင်းငုံ့ထားလိုက်လေသည်။

မန်ချူးဒေသ၌ နန္ဒလန်သိုင်းမျိုးနွယ်သည် အလွန်ပင် ထင်ရှား လေသည်။

မာနလည်းကြီးကြပြီး မည်သူ့ဩဇာမှ ခံကြသူများ မဟုတ်ကြ ချေ။ ပြောင့်မတ်မှန်ကန်၍ ... သိုင်းပညာထက်မြက်သော နန္ဒလန် မျိုးနွယ်အား ရိုသေလေးစားသူ များပြားလှသဖြင့် ရှန်းကျီဘုရင် လက်ထက်ကပင်လျှင် ဥပေက္ခာပြုထားခဲ့ရလေသည်။

ခေါင်ချို ဆက်ပြောသည်။

'မျိုးချစ်သိုင်းသမားတွေကို ဆုံးမဖို့ ကျုပ်တို့ ကိုယ်ရုံတော် သိုင်းသမားတွေအပြင် နန္ဒလန်မျိုးနွယ်က သိုင်းသမားတွေ ပါဝင်ကြ မယ်ဆိုရင် မအောင်မြင်စရာ အကြောင်းမရှိပါဘူး'

တော်ချက်သည် ဘုရင် ခေါင်ချို ဆိုလိုသည့် စကားအဓိပ္ပါယ်ကို ကောင်းစွာ နားလည်မိလေသည်။

ဘုရင်ခေါင်ချိုက ...

'နယ်စားကြီး ... သည်တာဝန်ကို ထမ်းဆောင်နိုင်ပါ့မလား'

တော်ချက် ဦးညွတ်လိုက်သည်။

'ထမ်းဆောင်နိုင်ပါတယ် ... အရှင်'

ဘုရင်ခေါင်ချိုမှာ အလွန်ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်သူ ဖြစ်ရာ ... ချက်မာန်တော် ရှုလိုက်သည်နှင့် အသက်ပေးလိုက်ရမည်ဖြစ်ကြောင်း တော်ချက် နားလည်ထားလေသည်။

ခေါင်ချို အားရပါးရ ပြုံးလိုက်လေသည်။

'ကောင်းတယ် ... ကောင်းတယ်၊ မျိုးချစ်အဖွဲ့တွေနဲ့ ပတ်သက် ပြီး ... ကျုပ် ဘာမှမတွေးတော့ဘူး၊ နယ်စားကြီးအနေနဲ့ ကောင်းမယ် ဆင်သလိုသာ ဆောင်ရွက်ပေတော့'

စကားဆုံးလျှင် လက်ဝှေ့ယမ်းပြုလိုက်လေသည်။

တော်ချက်လည်း ဦးညွတ်ဂါရဝပြုကာ ထွက်လာခဲ့လေတော့ သည်။

လွန်

တော်ချက်က လက်နှစ်ဘက် နောက်ပစ်ကာ ခေါက်တုံ့ခေါက် ပြန် လမ်းလျှောက်နေသည်။

သူ၏ မျက်နှာတွင် အလွန်စိတ်ရှုပ်ထွေးသည့် အမူအရာများ ပေါ်လွင်နေပါသည်။ ထိုစဉ် အခန်းတွင်းသို့ နန္ဒလန်မင်ဟို ဝင်ရောက် လာလေသည်။

‘အစ်ကို ... ကျွန်မကို တွေ့ချင်လို့ဆို ...’

တော်ချက်က ...

‘ဟုတ်တယ် ညီမ’

‘ကိစ္စရှိလို့လားဟင်’

‘အင်း ... အင်မတန် အရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စတစ်ခုရှိနေတယ်လို့ ပြောရမှာပဲ’

‘ဘယ်လိုကိစ္စများလဲ ဟင် ...’

နန္ဒလန်မင်ဟို၏ လေသံမှာ ... စိုးရိမ်ပူပန်နေသော လေသံမျိုး ဖြစ်နေ၍ တော်ချက်၏ရင်ထဲ မဖော်ပြနိုင်သော ခံစားချက်များ ဖြစ် ပေါ်လာလေသည်။

‘ဘုရင်ခေါင်ချီက ကျုပ်ကို ခေါ်တွေ့ပြီး ပြောတယ်၊ တစ်နှစ် ကျန်းချင်ပိန် က ပူစန်းကွေ့ကို ချေမှုန်းလိမ့်မယ် ... ကျုပ်ကလည်း တစ်ဘက်တစ်လမ်းက အထောက်အကူ ဖြစ်အောင် မျိုးချစ်အဖွဲ့တွေ ကို ချေမှုန်းရမယ်လို့ တာဝန်ပေးလိုက်တယ်’

နန္ဒလန်မင်ဟို သက်ပြင်းချလိုက်လေသည်။

မျိုးချစ်အဖွဲ့များအား တော်ချက် ချေမှုန်းခဲ့သည်မှာ အတော် ကြာခဲ့ပြီ ဖြစ်သော်လည်း ... ယခုတိုင်အောင် ငြိတ်ပြတ်သားသား ချေမှုန်းနိုင်ခြင်း မရှိသေးပေ။

မျိုးချစ်သိုင်းသမားများနှင့် ရင်ဆိုင်ရင်း မိမိတို့ဘက်မှ ထိခိုက် ကျဆုံးမှုလည်း မနည်းတော့သလို တော်ချက်ကိုယ်တိုင်လည်း ထိခိုက် ဒဏ်ရာရခဲ့ပြီး မကြာသေးမီကမှ သက်သာသွားခဲ့သည် မဟုတ်ပါ လား။

တော်ချက်က ...

‘သည်တစ်ခါ ... မျိုးချစ်သိုင်းအဖွဲ့တွေကို မျိုးပြုတ်အောင် ချေမှုန်းပစ်ရမယ်လို့ အမိန့်ရှိလိုက်တယ်၊ ကျုပ်က တာဝန်မကျေဘူး ဆိုရင်တော့ ကျိန်းသေ အရေးယူခံရတော့မှာပဲ’

နန္ဒလန်မင်ဟိုက ...

‘အစ်ကို့ သဘောကျ ... ကျွန်မကို ကူညီစေချင်တာလား’

တော်ချက်က ...

‘ကျုပ် ... ဒုက္ခရောက်ရင် ညီမလည်း ဒုက္ခရောက်မှာပဲ၊ ကျုပ် အတွက် ရွေးချယ်စရာ လမ်းမရှိတော့ဘူး၊ ညီမ ... ကျုပ်ကို ကူညီပေး ဖြစ်မယ်’

‘ကျွန်မကို ဘယ်လို ကူညီစေချင်လို့လဲ’

၁၅၀ © ပိုးကျော်သူ

ညီမတို့ နန့်လန်မျိုးနွယ် သိုင်းသမားတွေဆီမှာ အကူအညီ တောင်းပေးဖို့ပါပဲ

တော်ချက်နှင့် နန့်လန်မင်ဟိုတို့ နှစ်ဦးစလုံးမှာ မန်ချူးလူမျိုး များ ဖြစ်ကြလေသည်။

နန့်လန်မင်ဟိုသည် ယန်ယွင်ချိုးနှင့် ပတ်သက်ခဲ့သော်လည်း တော်ချက်နှင့် လက်ထပ်ခဲ့ရသည်။

တော်ချက်သည် ... သူမနှင့် ယန်ယွင်ချိုးတို့၏ သတင်းကို မကြားဘဲနေမည် မဟုတ်ပါ။

သို့တိုင်အောင် ... တစ်လုံးတစ်ပါးမျှ ဖွင့်ဟပြောဆိုခြင်း အပြစ်တင်ခြင်း မရှိဘဲ ချစ်ခင်ကြင်နာစွာ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံခဲ့သည်။ လိုလေသေးမရှိ ... တင့်တောင်းတင့်တယ် ထားပြီး အလိုလိုက် ပြု စောင့်ရှောက်လာခဲ့လေသည်။

နန့်လန်မင်ဟိုသည် တော်ချက် ဒုက္ခရောက်မည်ကို မလိုလား ပါ။ သူမ အကူအညီတောင်းလျှင် မန်ချူးဒေသ၌ ကျန်ရစ်ခဲ့သော နန့်လန်မျိုးနွယ်များက မဖြစ်မနေ ကူညီကြလိမ့်မည်သာ ဖြစ်၏။

တော်ချက်က ...

ညီမမှ မကူညီရင် ... ကျုပ်ကို ဘယ်သူမှ ကူညီနိုင်ကြတော့ မှာ မဟုတ်ဘူး

နန့်လန်မင်ဟို ခေါင်းညိတ်လိုက်လေသည်။

ကျွန်မ ... ကူညီပါမယ်ရှင်

သူမ ... ကတိပေးလိုက်လေတော့သည်။

စာသမား ဒုနစ်ယောက် (ဒု-သိမ်း) ၁၅၁

နန့်လန်မင်ဟိုသည် နယ်စားကြီး တော်ချက်၏ အခန်းမှ ပြန် လာခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။ သူမအခန်းသို့ ပြန်ရောက်သည်နှင့် စာတစ်စောင် ရေးလိုက်လေသည်။ နန့်လန်မျိုးနွယ်များထံသို့ စာပို့ကာ အကူအညီ တောင်းရန် ဖြစ်လေသည်။

သူမသည် စာရေးနေရာမှ ရုတ်တရက် ရပ်လိုက်သည်။ ယန်ယွင်ချိုး၏ မျက်နှာကို မြင်ယောင်လာခြင်းကြောင့် ဖြစ် ပေသည်။ ယန်ယွင်ချိုးသည် သူမ၏ အသည်းနှလုံးကို ပိုမိုနှော့ မဟုတ်ပါလား ... ယန်ယွင်ချိုးသည် မျိုးချစ်သိုင်းသမား တစ်ဦးလည်း ဖြစ်ခဲ့လေသည်။

မျိုးချစ်သိုင်းသမားတစ်ယောက်နှင့် ပတ်သက်ခဲ့သောကြောင့် မျိုးချစ်သိုင်းသမားများအား ချေမှုန်းသုတ်သင်ဖန်တီးခဲ့သည် မှာ သူမအတွက် မလုပ်ရက်သော ကိစ္စတစ်ခု ဖြစ်နေပါသေးသည်။

ထို့အပြင် ...

သမီးလေး ...

နန့်လန်မင်ဟို တီးတိုးရှေ့တံမိလေသည်။

ယန်ယွင်ချိုးနှင့် ရခဲသော သမီးလေး ယိလန်ကျူး ရှိနေသေးသည် မဟုတ်ပါလား။ ယိလန်ကျူးသည်လည်း မျိုးချစ်သိုင်းသမား တစ်ယောက် ဖြစ်နေကြောင်း သူမ သိထားပြီး ဖြစ်သည်။

နန့်လန်မင်ဟို၏ ရင်ထဲ ဝေခွဲမရဘဲ တော်ချက်နှင့် ယိလန်ကျူးတို့က လွန်ဆွဲနေကြသည်။

နန့်လန်မင်ဟိုသည် အတန်ကြာအောင် တွေးတောစဉ်းစားပြီးမှ မဆုံးသေးသော စာကို ဆုံးအောင် ဆက်ရေးလိုက်လေသည်။

သူမက စာကို ပြီးဆုံးအောင်ရေးကာ ... တော်ချက်နှင့် သွားရောက်တွေ့ဆုံလိုက်လေသည်။ တော်ချက်သည် နန့်လန်မင်ဟိုမှာ သူ၏အခန်းမှ ထွက်သွားပြီး ချက်ချင်းဆိုသလို ပြန်လည်ရောက်ရှိလာခြင်းကြောင့် အံ့ဩသွားလေသည်။

‘ညီမ ဘယ်လို ဖြစ်တာလဲ၊ မျက်နှာလည်း မကောင်းပါလား’ တော်ချက်က ဆီးကြိုမေးလိုက်၏။ နန့်လန်မင်ဟိုက ...

‘ကျွန်မ နေကောင်းပါတယ် ... ပြောစရာရှိလို့ပါ’

‘ညီမ ... ဘာပြောချင်လို့လဲ’

‘နန့်လန်မျိုးနွယ်တွေဆီက အကူအညီတောင်းမယ်ဆိုရင် ... သည်အတိုင်း မဖြစ်အူး၊ ကျွန်မကိုယ်တိုင် သွားရလိမ့်မယ်၊ ဒါမှ သူတို့လိုလိုလားလား ကူညီကြမှာ ...’

တော်ချက် မျက်မှောင်ကုပ်သွားလေသည်။

‘ညီမ ... နေရာအနှံ့အပြားမှာ တိုက်ပွဲတွေ ဖြစ်နေတယ် ... ကျုပ်တို့ကို မုန်းတီးနေတဲ့လူတွေကလည်း လက်ညှိုးထိုး မလွဲဘူး ညီမ သွားမယ်ဆိုရင် အန္တရာယ် မများဘူးလား’

‘ကျွန်မကိုယ် ကျွန်မ ကာကွယ်စောင့်ရှောက်နိုင်ပါတယ်ရှင်’

‘ညီမ ...’

တော်ချက် မည်သို့ဆက်ပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်သွားလေသည်။ နန့်လန်မင်ဟိုက ...

‘ကျွန်မ သွားတဲ့အခါ အဖော်ရအောင် ... နန့်လန်မင်ဟိုနှင့် အိမ်ဖော်တစ်ယောက်ကို ခေါ်သွားမယ်’

တော်ချက်သည် နှေးသည်အား အတန်ကြာအောင် ငေးကြည့်နေပြီးမှ သက်ပြင်းချလိုက်လေသည်။ နန့်လန်မင်ဟိုက ...

‘အစ်ကို ... သဘောတူ ခွင့်ပြုနိုင်မယ်လား’

ဟု မေးသည်။ တော်ချက်က ...

‘ကျုပ်မှာ ... အကူအညီ လိုနေတယ်ဆိုတော့လည်း ခွင့်ပြုတော့မှာပေါ့လေ’

သဘောတူခွင့်ပြုလိုက်သဖြင့် နန့်လန်မင်ဟို ဝမ်းသာသွားလေတော့သည်။ တော်ချက်အား နှုတ်ဆက်ကာ ချက်ချင်း ထွက်သွားတော့သည်။ နန့်လန်မင်ဟို ထွက်သွားပြီးမှ တော်ချက် သက်ပြင်းချလိုက်ပြန်လေသည်။

မျက်လုံးများ အရောင်တောက်ပလာသကဲ့သို့ မျက်နှာတစ်ခုလုံး ထူးခြားသည့် အရိပ်အရောင်များ ဖြစ်ပေါ်လာလေသည်။

‘သူဟာ ယန်ယွင်ချိုးနဲ့ ပတ်သက်ခဲ့တဲ့အပြင် ... ယိလန်ကျူးကိုလည်း သံယောဇဉ် မပြတ်နိုင်ပဲကိုး’

တော်ချက်သည် အရက်တစ်ခွက် ငဲ့သောက်လိုက်သည်။

သူ၏ဘဝအတွက် အရေးကြီးဆုံးအချိန် ရောက်လာပြီဟု နားမည်လိုက်လေသည်။

အခန်းတွင်းမှ တေးကဗျာ ရွတ်ဆိုသံများ ထွက်ပေါ်နေသည်။
 နန့်လန်မင်ရော့၏ အသံ ဖြစ်လေသည်။
 နန့်လန်မင်ဟိုသည် အခန်းတွင်းသို့ လှမ်းဝင်ရင်း နန့်လန်မင်ရော့
 သူ၏ ပြောလိုက်လေသည်။
 ခုချိန်ဟာ တေးကဗျာ ရွတ်ဆိုရမယ့်အချိန် မဟုတ်တော့ဘူး
 နန့်လန်မင်ရော့သည် အဒေါ်ဖြစ်သူကို မြင်လျှင် ပျာပျာသလဲ
 ခရီးဦးကြို ပြုလိုက်လေသည်။
 'ဒေါ်ဒေါ် ကြွပါခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော် ကဗျာတစ်ပုဒ် ...'
 နန့်လန်မင်ဟိုက ...
 'မင်းကိုငါ ပြောတယ်မဟုတ်လား ... ခုချိန်မှာ တေးကဗျာ
 ရွတ်ဆိုရမယ့်အချိန် မဟုတ်တော့ဘူး ... ခရီးထွက်ရမယ့်အချိန် ဖြစ်
 နေပြီ ...'
 နန့်လန်မင်ရော့ ... အံ့ဩသွားသည်။
 'ဒေါ်ဒေါ် ... ကျွန်တော် ခရီးထွက်ရမယ် ဟုတ်လား'
 'ငါ ခရီးထွက်မှာ ... မင်းလိုက်ခဲ့ရမယ်၊ ကြောင်ဟွာကျောင်း
 ကိုလည်း တစ်ပါတည်း ခေါ်သွားရမယ်'

'ဗျာ ...'
 ကြောင်ဟွာကျောင်းအား မိမိ ကယ်တင်ထားသည်ကို အဒေါ်
 ဖြစ်သူ သိရှိနေသဖြင့် ... နန့်လန်မင်ရော့ ရင်ထိတ်သွားလေသည်။
 နန့်လန်မင်ဟိုက ...
 'ကြောင်ဟွာကျောင်း ... မင်းရဲ့အခန်းထဲမှာ ပုန်းနေတာကို
 နယ်စားကြီး တော်ချက် တစ်နေ့နေ့မှာ သိသွားနိုင်တယ်'
 နန့်လန်မင်ရော့ ခေါင်းငုံ့ထားလိုက်လေသည်။
 နန့်လန်မင်ဟိုက ...
 'ကဲ ... ခုပဲ အထုပ်အပိုး ပြင်ပေတော့'
 'ကောင်းပါပြီ ... ဒေါ်ဒေါ်'
 နန့်လန်မင်ရော့လည်း ခရီးထွက်ရန် ပြင်ဆင်လိုက်ရလေတော့
 သည်။

၁၅၆ © ပိုးကျော်သူ

တော်ချက်၏ လက်တွင်းမှ လွတ်မြောက်လာခဲ့ခြင်းကြောင့် ကြောင်ဟွာကျောင်းမှာ နန့်လန်မင်ဟိုအား ကျေးဇူးတင်မဆုံး ဖြစ်နေပါသည်။

ဘုံကျောင်းကလေး၌ ရပ်နားပြီးသည်နှင့် ကြောင်ဟွာကျောင်းက နန့်လန်မင်ဟိုအား ဦးညွတ်ကာ ခွင့်ပန်လိုက်လေသည်။

‘ကျွန်တော့်ကို ကူညီခဲ့တဲ့ ကျေးဇူးကို ဘယ်တော့မှ မမေ့ပါဘူး၊ သွားခွင့်ပြုပါခင်ဗျာ ...’

နန့်လန်မင်ဟိုက ...

‘နေဦး ... မင်း သွားလို့ မဖြစ်သေးဘူး၊ မင်းနဲ့ငါ ... အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စ တိုင်ပင်စရာ ရှိသေးတယ်’

သူမသည် အသင့်ရေးထားသော စာတစ်စောင်ကို ထုတ်ယူကာ ... နန့်လန်မင်ဟိုကို ပေးလိုက်သည်။

‘မင်းက မန်ချူးကုန်းမြင့်ကို အမြန်ဆုံးရောက်အောင် ပြန်ပြီး ချီဆရာ ‘နန့်လန်ထင်း’လက်ထဲ ... သည်စာကို အရောက်ပို့လိုက်ပါ။ ပြီးရင် မင်း အဲသည်မှာပဲ နေလိုက်တော့ ... ပြည်မကို ဘယ်တော့မှ ခြွန်မလာနဲ့တော့၊ ငါ ... နောက်မှ လိုက်လာခဲ့မယ်’

နန့်လန်မင်ဟို ၀မ်းသာသွားသည်။ သူသည် အဒေါ်ရင်းနှင့် အလည်အပတ် နေထိုင်ခဲ့ရသော နန်းတွင်း၌မပျော်ဘဲ မိဘဆွေမျိုးများရှိသည့် မန်ချူးကုန်းမြင့်၌သာ ပျော်ပိုက်သူ မဟုတ်ပါလား’

အဒေါ်ဖြစ်သူသည် အကြောင်းကိစ္စရှိ၍သာ ယခုကဲ့သို့ စေခိုင်းခြင်းဖြစ်ကြောင်းလည်း သဘောပေါက်မိလေသည်။

‘ကောင်းပါပြီ ဒေါ်ဒေါ် ... ကျွန်တော် ဘယ်တော့မှ ပြန်လာတော့ပါဘူး’

မေတ္တာတရား

သုံးရက်ဟူသော အချိန် ကုန်လွန်သွားပြီ ဖြစ်လေသည်။ နန့်လန်မင်ဟို၊ နန့်လန်မင်ဟိုနှင့် ကြောင်ဟွာကျောင်းတို့ ခရီးထွက်လာခဲ့ကြသည်မှာ သုံးရက်ရှိသွားပြီ ဖြစ်သည်။

လမ်းခရီးတစ်လျှောက်၌ တိုက်ပွဲများ ဖြစ်ပွားနေသည်ကို တွေ့မြင်ခဲ့ကြရသည်။

တိုက်ပွဲအခြေအနေများကား ရှုပ်ထွေးပေလီလှပေသည်။ မန်ချူးတပ်ဖွဲ့များနှင့် နယ်စားကြီး ဝူစန်းကျွေ၏ တပ်ဖွဲ့များ တိုက်ခိုက်နေကြသည်။

မျိုးချစ်အဖွဲ့များကလည်း မန်ချူးတပ်ဖွဲ့သာမက ဝူစန်းကျွေ၏ တပ်ဖွဲ့များကိုပါ တိုက်ခိုက်နေကြလေသည်။

နန့်လန်မင်ဟိုတို့သည် သုံးရက်မြောက်သောနေ့တွင် ဘုံကျောင်းကလေးတစ်ခုသို့ ရောက်ရှိလာကြပြီး ထိုဘုံကျောင်းကလေး၌ မေတ္တာအနားယူလိုက်ကြလေသည်။

ထို့နောက် ... ကြောင်ဟွာကျောင်းအား နှုတ်ဆက်ကာ ထွက်
သွားလေတော့သည်။

နန့်လန်မင်ရှော့ ထွက်သွားပြီ ဖြစ်သည်။

နန့်လန်မင်ဟိုက်က ကြောင်ဟွာကျောင်းအား မေးလိုက်သည်။

‘မင်းက ... ယိလန်ကျူးကို သိတယ် မဟုတ်လား’

ကြောင်ဟွာကျောင်း ရင်ထိတ်သွား၏။

သူမက ထပ်မံ၍ ...

‘မင်းတို့နှစ်ယောက် အတော်ကုလေး ရင်းနှီးကြတယ်ဆိုတာ
ငါ သိထားတယ် ... ငါ့ကို အမှန်အတိုင်း ပြောပါ။ မင်းတို့နှစ်ယောက်
ဘယ်လို ဆုံတွေ့ခဲ့ကြတာလဲ။ သူ့ကို ဘယ်နေရာမှာ တွေ့နိုင်မလဲ’
ကြောင်ဟွာကျောင်းက ...

‘ကျွန်တော်တို့လူစု ... နယ်စားကြီးတော်ချက်ကို လုပ်ကြံဖို့
လာရင်း ... တွေ့ဆုံရင်းနှီးခဲ့တာပါ။ တော်ချက်ကို သူကလွဲပြီး ဘယ်သူ
မှ မသတ်ရဘူးလို့ ပြောပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ဟာ ပြိုင်ဘက်တွေလို
ဖြစ်သွားပြီး သူ အခက်ကြုံနေတဲ့နောက်ပိုင်း ကျွန်တော်က ကူညီခဲ့လို့
မိတ်ဆွေတွေ ဖြစ်သွားတာပါ။ ခုချိန်မှာ သူ ဘယ်ရောက်နေသလဲ
ဆိုတာ မပြောနိုင်ပေမယ့် ... စုံစမ်းကြည့်ရင်တော့ သိရမယ် ထင်ပါ
တယ် ခင်ဗျာ’

နန့်လန်မင်ဟိုက်က ...

‘ငါ့အတွက် ... သူ့ရဲ့သတင်းကို မင်းစုံစမ်းပေးမလား’

‘စိတ်ချပါခင်ဗျာ ... ကျွန်တော် စုံစမ်းပေးပါမယ်’

ကြောင်ဟွာကျောင်း ကတိပေးလိုက်သဖြင့် နန့်လန်မင်ဟိုက်
ကျေနပ်သွားလေသည်။

ထိုစဉ် ... ဘုံကျောင်းသို့ လူတစ်စု ရောက်ရှိလာကြသည်ကို
တွေ့လိုက်ရလေသည်။ အရပ်ရှည်သော ဝင်ချင်ယင်း၊ အရပ်ပူသော
ချင်းထုံ၊ ဘုန်းကြီးတု ထုံမင် တို့ဖြစ်လေသည်။

သူတို့သည် ဘုံကျောင်းထံ ဝင်လာရင်း နန့်လန်မင်ဟိုက်အား
တွေ့လိုက်ရလျှင် ... ဝမ်းသာသွားကြလေသည်။

‘နယ်စားကတော် ... ခရီးထွက်လာတယ်လို့ ကျုပ်တို့သတင်း
ကြားရတာ မှန်နေပြီ’

‘သည်တစ်ခါတော့ ... ကျုပ်တို့လက်က ထွက်ပြေးလို့ရမယ်
ထင်နဲ့’

ချက်ချင်းပင် နန့်လန်မင်ဟိုက်အား ဝိုင်းရံထားလိုက်ကြလေ
သည်။ ကြောင်ဟွာကျောင်းက ကဗျာကယာ တားမြစ်လိုက်သည်။

‘နေကြပါဦး ... နယ်စားကတော်ဟာ ကျွန်တော့်ရဲ့ အသက်
ပင် ကျေးဇူးရှင်ပါ။ သူ့ကို မတိုက်ခိုက်ကြပါနဲ့ဗျာ’

ထုံမင်က ...

‘ကြောင်ဟွာကျောင်း ... မင်းနောက်ဆုတ်လိုက်စမ်း၊ ခုဆိုရင်
နန့်လန်မင်ဟိုက် ခေါင်ချိုက ... ကျုပ်တို့ ချိုးချစ်အဖွဲ့တွေကို ချေမှုန်းဖို့
နန့်လန်မင်ဟိုက်က သိုင်းဆရာ ‘နန့်လန်ထင်း’ကို ခေါ်ခိုင်းလိုက်တာ၊
ဒါက သွားခေါ်လိမ့်မယ်။ နန့်လန်ထင်း ရောက်လာရင် အခြေအနေ
ဆိုသွားမယ်ဆိုတာ မင်း မတွေးမိဘူးလား’

မန်ချူးကုန်းမြင့်ရှိ နန့်လန်မျိုးနွယ်မှ သိုင်းဆရာ နန့်လန်ထင်း
သည် အလွန်ထက်မြက်သော သိုင်းဆရာကြီးတစ်ဦး ဖြစ်လေသည်။
နန့်လန်ထင်းသည် လွှဲမင်ဆရာတော်ထက်ပင် သိုင်းပညာသာသည်
သတင်းကြီးလေသည်။

နန္ဒလန်ထင်း ရောက်လာသည်နှင့် ... မျိုးချစ်သိုင်းအဖွဲ့များ အထိနာမည်မှာ သေချာနေပါတော့သည်။

ကြောင်ဟွာကျောင်းသည် နန္ဒလန်မင်ဟိုအား အထိတ်တလန့် ကြည့်လိုက်လေသည်။

နန္ဒလန်မင်ဟို၏ မျက်နှာမှာ ... တည်ကြည်လေးနက်နေပါသည်။ ထုံမင်းကို ကြည့်ကာ ...

'သည်သတင်းကို ရှင်တို့ ဘယ်က ကြားခဲ့တာလဲ' ဟုမေးလိုက်လေသည်။ ထုံမင်းက ...

'သည်သတင်း ဘယ်သူ့ကိုမေးမေး၊ လူတိုင်းသိနေကြတာပဲ' ညော် ...

နန္ဒလန်မင်ဟိုသည် နယ်စားကြီး တော်ချက်၏ မျက်နှာကို မြင်ယောင်လာလေသည်။

တော်ချက်သည် မန်ချူးလူမျိုး ဖြစ်သလို ... ခင်ပွန်းကောင်း တစ်ဦးလည်း ဖြစ်ခဲ့သည်။

သို့သော် ... ဘုရင်ခေါင်ချိုအား မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ လွန်ဆန် နိုင်မည် မဟုတ်ပါ။

နယ်စားကြီးတစ်ယောက်၏ ဂုဏ်သိက္ခာလည်း ကျဆင်းခံ မည် မဟုတ်ပါ ...

သူမ အိမ်မှ ထွက်လာသောအခါ သူ့အား လမ်းခွဲသွားတော့ မည်ဖြစ်ကြောင်း ကောင်းစွာ ရိပ်မိသွားပုံ ရလေသည်။

ယခုကဲ့သို့ သတင်းများ ဖြစ်ပေါ်လာသည်မှာ တော်ချက်က တမင်သတင်းလွှင့်လိုက်၍ ဖြစ်ကြောင်း နန္ဒလန်မင်ဟို နားလည်သွား တော့သည်။

အမှန်လည်း ... သူမသည် သမီးဖြစ်သူအား ရှာဖွေကာ မန်ချူး အသယံ့ ပြန်ရန် ဆုံးဖြတ်ထားပြီး ဖြစ်သည်။

တော်ချက်၏ကျေးဇူးကို သိတတ်သည့်အနေဖြင့် ဆရာဖြစ်သူ တောင်းပန်ပေးမည် ဖြစ်သည်။

သူမ တောင်းပန်လျှင် နန္ဒလန်ထင်းက တော်ချက်ကို ကူညီ မည်သာ ဖြစ်လေသည်။ ယခုတော့ ...

တော်ချက်သည် သူ့အား လုံးလုံးလျားလျား စွန့်ပစ်သွားပြီဟု ယူဆကာ သတင်းလွှင့်လိုက်ချေပြီ။

နန္ဒလန်မင်ဟို၏ စိတ်ထဲတွင် ... 'နောက်ဆုံးတော့လည်း တစ်ချိန်လုံး ရယူထားခဲ့သမျှတွေကို ပြန်ပြီး ပေးဆပ်ရတော့မှာပါလား'

ဟု တွေးမိသည်။ နှုတ်မှမူ ... 'ကျွန်မ ဘယ်သူနဲ့မှ ပြဿနာ မဖြစ်ချင်ပါဘူး၊ ဒါကြောင့် ရှင်တို့

အေးအေးဆေးဆေး ပြန်သွားကြပါ' ထုံမင်းက ...

'မင်း ပြန်ခိုင်းတိုင်း ပြန်ရမှာလား' စကားဆုံးလျှင် တောင်ဝှေးတစ်ချောင်းကို အသုံးပြုကာ

စတင် တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။ 'ယား ...'

ဝင်ချင်ယင်းနှင့် ချင်းထုံတို့ကလည်း ညာသံပေးကာ ခုန်ဝင် လာကြလေသည်။

နန္ဒလန်မင်ဟို မတတ်သာဘဲ ပြန်လည်တိုက်ခိုက်လိုက်ရလေ တော့သည်။

၁၆၂ © ဖိုးကျော်သူ

‘ဝုန်း ... ဝုန်း’

ဝင်ချင်ယင်း၊ ချင်းထုံနှင့် ထုံမင်တို့ သုံးယောက်မှာ မယှဉ်နိုင်ဘဲ အဝေးသို့ လွင့်စဉ်သွားကြရာ ကြောင်ဟွာကျောင်း အံ့ဩသွားမိ၏။

နန့်လန်မင်ဟိုက် ဆက်၍ တိုက်ခိုက်ခြင်း မပြုချေ။

‘ရှင်တို့ ... သွားကြပါတော့’

ထုံမင်တို့သည် မကျေမနပ် ဖြစ်နေသော်လည်း မယှဉ်နိုင်သဖြင့် ဆက်၍ တိုက်ခိုက်ခြင်း မပြုတော့ဘဲ ပြန်လည်ထွက်ခွာသွားကြလေတော့သည်။

ထုံမင်တို့ ထွက်သွားကြသော်လည်း ကြောင်ဟွာကျောင်းက ထွက်မသွားချေ။ နန့်လန်မင်ဟိုက်နှင့်အတူ လိုက်သွားလေသည်။

နန့်လန်မင်ဟိုက်၏ အခြေအနေကို သူ ကောင်းစွာ နားလည်သဘောပေါက်နေပြီ ဖြစ်ပါသည်။

သူ၏ အသက်ကို ကယ်တင်ခဲ့သည့်အပြင် သူ သံယောဇဉ်ဖြစ်မိသော ယိလန်ကျူး၏ မိခင်လည်း ဖြစ်နေသည် မဟုတ်ပါလား။

နန့်လန်မင်ဟိုက်နှင့် သူ့ရဲကောင်း ယန်ယွင်ချိုးတို့ မတ်သက်ခဲ့ကြသည့်အကြောင်းကို သိုင်းလောကတစ်ခုလုံး သိနေကြပြီ ဖြစ်ပါသည်။

ကြောင်ဟွာကျောင်းက ...

‘ဒေါ်ဒေါ် ... သိုင်းလောကထဲမှာ သည်အတိုင်း သွားနေမယ်ဆိုရင် အန္တရာယ် များလှပါတယ်။ ဒါကြောင့် တစ်နေရာရာက စောင့်နေပါ။ ယိလန်ကျူးကို ... ကျွန်တော်လိုက်ရှာပြီး ဒေါ်ဒေါ်ဆီကို ပြန်ခေါ်လာပါမယ်’

ဟု တောင်းပန်လိုက်လေသည်။

စားသမား နုနစ်ယောက် (ဒု-သိမ်း) © ၁၆၃

နယ်စားကြီး တော်ချက်က သူ့မအပေါ် အထင်မှားသွားပြီ ဖြစ်ကြောင်း သိရှိလိုက်ရသဖြင့် နန့်လန်မင်ဟိုက် စိတ်ပျက်နေပါသည်။ ကြောင်ဟွာကျောင်း၏ အကြံမှာ သင့်မြတ်နေသဖြင့် လက်ခံဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်လေသည်။

ထိုစဉ်

‘ခွပ် ... ခွပ် ... ခွပ် ... ခွပ်’

‘ခွပ် ... ခွပ် ... ခွပ် ... ခွပ်’

မြင်းခွာသံများနှင့်အတူ မြင်းစီးသမားတစ်စု ခုန်းစိုင်းနှင်လာနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

ထိုမြင်းစီးသမားများမှာ တိုက်ပွဲတစ်ခု၌ အရေးနိမ့်ကာ ဆုတ်ခွာလာကြသူများ ဖြစ်ကြောင်း ပေါ်လွင်နေသည်။

ထိုလူများမှာ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်ကာ ဒဏ်ရာများလည်း ရရှိထားကြလေသည်။

မြင်းစီးသမားများအား ဦးဆောင်လာသူကို မြင်လျှင် ကြောင်ဟွာကျောင်း ဝမ်းသာအားရ ဖြစ်သွားလေသည်။

‘ဦးလေး ... ကြောင်လူ’

ဟု လှမ်းခေါ်လိုက်လေသည်။

ကြောင်လူသည် ကြောင်ဟွာကျောင်း၏ ဖခင် ကြောင်ဟွာမင်း ထူထောင်ခဲ့သော မျိုးချစ်အဖွဲ့ကို ဆက်၍ ဦးဆောင်နေခဲ့သူ ဖြစ်သည်။ ကြောင်လူသည် ကြောင်ဟွာကျောင်း၏ ဦးလေးတော်သူလည်း ဖြစ်သည်။

‘ကြောင်ဟွာကျောင်း ... ငါ့တူ၊ မင်း အဖမ်းခံနေရတယ်လို့ ဘယ်တုန်းက လွတ်လာတာလဲ’

၁၆၄ © ပိုးကျော်သူ

ကြောင်လူတို့သည် ဝမ်းသာအားရဖြစ်သွားကြပြီး မြင်းများ ရုပ်တန်ကာ ကြောင်ဟွာကျောင်းကို ဝိုင်းဝန်းမေးမြန်းကြလေသည်။ ကြောင်ဟွာကျောင်းကလည်း အကျိုးအကြောင်း ရှင်းပြလိုက်သည်။ ကြောင်လူတို့သည် နန့်လန်မင်ဟိုကို ကြည့်ပြီး မယုံနိုင်အောင် ဖြစ်နေကြသည်။

မည်သို့ဆိုစေ ... ကြောင်ဟွာကျောင်းကို ကူညီခဲ့ကြသဖြင့် နန့်လန်မင်ဟိုအပေါ် ကျေးဇူးတင်မိကြလေသည်။

ကြောင်လူက ...

'သခင်မဟာ ... ကျုပ်တို့ရန်သူတစ်ယောက် ဖြစ်ပေမယ့် ... ကျုပ်ရဲ့ တူကို စောင့်ရှောက်ခဲ့လို့ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ' နန့်လန်မင်ဟိုက ...

'ကျွန်မကတော့ ဘယ်သူ့ကိုမှ ရန်သူလို သဘောမထားပါဘူး။ အားလုံး အေးအေးချမ်းချမ်း ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် နေစေချင်တာပါပဲရှင်'

'သခင်မတို့ မန်ချူးတွေကသာ ကျုပ်တို့တိုင်းပြည်ကို မကျူးကျော်ခဲ့ကြဘူးဆိုရင် ... သခင်မ ပြောသလို အေးအေးချမ်းချမ်း နေလို့ ဖြစ်တာပေါ့ဗျာ'

'တစ်နေ့ကျွန်ရင် ... မန်ချူးတွေဟာ သူတို့နေရာကို သူတို့ပြန်သွားကြရမှာပါရှင်'

သူမ၏စကားကြောင့် ကြောင်လူ သဘောကျသွားလေသည်။ ကြောင်ဟွာကျောင်းက ...

'ဒါထက် ဦးလေးတို့ တိုက်ပွဲဆင်နွှဲပြီး ပြန်လာခဲ့ကြတာလား ကြောင်လူ၏ မျက်နှာကြီး ရှုံ့မဲ့သွားလေသည်။

'ကျုပ်တို့က ပူစန်းကွေ့ရဲ့ လူတွေကို တိုက်ခိုက်ခဲ့ကြတာ ...

စာသမား ခုနစ်ယောက် (ဒု-သိမ်း) © ၁၆၅

သူတို့ဘက်က တိဘက်တချို့ ... ပါဝင်နေကြတယ်၊ သူတို့ထဲက လူတစ်ယောက်ဟာ အတော့်ကို ကြောက်စရာကောင်းတယ်၊ ကျုပ်တို့ အရေးနိမ့်ပြီး ဆုတ်ခွာလာခဲ့ရတယ် ...'

ပူစန်းကွေ့သည် ... တိဘက်များ အမြတ်တနိုးထားသည့် 'ကန္တာရကြယ်'ကို ပြန်ပေးကာ တိဘက်များအား စည်းရုံးထားခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ကြောင်လူက ဆက်၍ ...

'အဲသည်လူဟာ တိဘက်မဟုတ်ဘဲ ဟန်လူမျိုးတစ်ယောက် ဖြစ်နေတယ်၊ ကျုပ်တို့ ဆက်တိုက်နေလို့ မဖြစ်တော့တာကြောင့် လီကျင့်တို့ လူစုနဲ့ သွားပြီး ပူးပေါင်းမလို့ ထွက်လာခဲ့ကြတယ်။ ကြောင်ဟွာကျောင်း ... မင်းကော လိုက်မယ် မဟုတ်လား'

ကြောင်ဟွာကျောင်းက ...

'ကျွန်တော် နောက်တော့ လိုက်လာပါ့မယ် ... အခုတော့ သခင်မနဲ့ အတူ လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်စရာလေးတွေ ရှိလို့ နေခဲ့ပါဦးမယ်'

ကြောင်လူက သတိပေးလိုက်သည်။

'ကြောင်ဟွာကျောင်း ... အစစ အရာရာ ဂရုစိုက်ပါ' ထို့နောက် ... နန့်လန်မင်ဟိုကိုပါ နှုတ်ဆက်ကာ ထွက်ခွာ သွားကြလေတော့သည်။

မိုးမြေပိုက်သားများသည် လီကျင့်နှင့် ပူးပေါင်းရန် ခရီးနှင့် လာခဲ့ကြလေသည်။

လီကျင့်သည် မန်ချူးများကိုလည်းကောင်း၊ ဝူစန်းကျွေ့ကိုလည်းကောင်း ရင်ဆိုင်ရန် ဆုံးဖြတ်ထားပြီး မျိုးချစ်အင်အားစုများကို စည်းရုံးသိမ်းသွင်းခဲ့လေသည်။

မိုးမြေပိုက်မှ ဒုဂိုဏ်းချုပ် ယန်လီဝေသည် ဝိုက်သားများကို ဦးဆောင်ကာ လီကျင့်နှင့် ပူးပေါင်းရန် လာခဲ့လေသည်။

ဝူစန်းကျွေ့၏ လှည့်ကွက်ကြောင့် မျိုးချစ်အဖွဲ့များ အချင်းချင်းလည်း အကွဲကွဲအပြားပြား ဖြစ်နေကြလေသည်။

အချို့သည် ဝူစန်းကျွေ့၏ ကြေညာချက်ကို ယုံကြည်မိကာ သွားရောက်ပူးပေါင်းကြရာ ဝူစန်းကျွေ့က ထိုအဖွဲ့များမှ ခေါင်းဆောင်များအား ဖယ်ရှားကာ ကျန်အင်အားစုများကို သိမ်းသွင်းထားလိုက်တော့သည်။

ဤသို့ဖြင့် ဝူစန်းကျွေ့၏ အင်အား ပိုမိုကြီးထွားလာသည်။

ဝူစန်းကျွေ့သည် မန်ချူးများအတွက် ကြီးစွာသော အနှောင့်အယှက် ဖြစ်လာလေသည်။

သူသည် မန်ချူးတို့အား ဆန့်ကျင်ရုံမကဘဲ စည်းရုံးသိမ်းသွင်း၍ မရသော မျိုးချစ်အဖွဲ့များကိုလည်း ချေမှုန်းပစ်လေသည်။

တိုက်ပွဲများ ... အဆက်မပြတ် ဖြစ်ပွားနေသည်။

ဝူစန်းကျွေ့၏ လက်အောက်သို့ ရောက်ရှိလာကြသော တိဘက်အင်အားစုထံ၌ ထူးချွန်ထက်မြက်သူတစ်ယောက် ပါရှိလာလေသည်။

စင်စစ်ထိုလူမှာ တိဘက်မဟုတ်၊ ဟန်လူမျိုး ဟန်စုဖန်ပင် ဖြစ်၏။

ဝူစန်းကျွေ့သည် ဟန်စုဖန်၏ သိုင်းပညာထက်မြက်သည်ကို တွေ့ရလျှင် ကောင်းစွာ ချီးမြှင့်မြှောက်စားပြီး ... လီကျင့်အား သုတ်သင်ရန် တာဝန်ပေးလိုက်လေသည်။

ထိုအချိန်တွင် ...

လီကျင့်သည် ဝူစန်းကျွေ့က သိုင်းသမားတစ်ယောက် စေလွှတ်လိုက်မှန်းသိ၍ ရင်ဆိုင်ရန် တောင်ကုန်းတစ်ခုပေါ်၌ စောင့်ဆိုင်းနေခဲ့လေသည်။

သူ၏အနီးတွင် ... သားဖြစ်သူ လီထက်ရှင်း၊ ကြောင်လူနှင့် မိုးမြေ ဒုဂိုဏ်းချုပ် ယန်လီဝေတို့လည်း ရှိနေကြလေသည်။

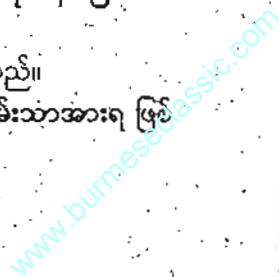
အား ...

ရုတ်တရက် စူးရှသော အော်ဟစ်သံများ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။ ရန်သူရောက်လာပြီး အစောင့်များနှင့် တိုက်ခိုက်နေပြီ ဖြစ်ကြောင်း လီကျင့်တို့ ရိပ်မိလိုက်ကြ၏။

မကြာပါချေ ... တောင်ကုန်းပေါ်သို့ ရိပ်ခနဲ ရိပ်ခနဲ ပြေးတက်လာသူတစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

ထိုလူကား ... ဟန်စုဖန် ဖြစ်နေပါတော့သည်။

ယန်လီဝေသည် ဟန်စုဖန်ကို မြင်လျှင် ဝမ်းသာအားရ ဖြစ်သွားလေသည်။

၁၆၈ © ပိုးကျော်သူ

'အစ်ကိုလေး ... ဟန်စုဖန်'
ဟုလှမ်းပြီး နှုတ်ဆက်လိုက်လေသည်။ ဟန်စုဖန်က ...
'ခင်ဗျားက ... လိကျင့်တို့လူစုနဲ့ လာပြီးတော့ ပူးပေါင်းနေတာ

ဘာသဘောလဲ'
ယန့်လီဝေက ...
'အစ်ကိုလေး၊ မိုးမြေဂိုဏ်းဟာ
သူ့စကားမဆုံးမီ ဟန်စုဖန်က ကြားဖြတ်၍ ...
'ခင်ဗျားတို့ဟာ ဝူစန်းကျွန်းနဲ့ ပူးပေါင်းကြမှာဗျ'
'ဝမ်းနည်းပါတယ် အစ်ကိုလေး ... ဝူစန်းကျွန်းနဲ့ ပူးပေါင်းလို့
မဖြစ်ပါဘူး'

ယန့်လီဝေက တည်ကြည်သော မျက်နှာထားဖြင့် ပြောလိုက်
၏။ ထိုစဉ် လိကျင့်က ...

'မိတ်ဆွေဟာ မိုးမြေဂိုဏ်းက သူရဲကောင်း ဟန်စုဖန် မဟုတ်
လား ... ဘာကြောင့်များ မျိုးချစ်အဖွဲ့ အချင်းချင်း ပြန်ပြီး တိုက်ခိုက်
ချင်နေတာလဲဗျာ'

ဟန်စုဖန်သည် ... လင်ပိဖုန်းနှင့် လျှူယုဖန်တို့ ရင်းရင်းနှီးနှီး
ဖြစ်နေသည်ကို မနာလိုဖြစ်ကာ ထွက်လာရင်း ... မမျှော်လင့်ဘဲ
ကျောက်ဂူတစ်ခုအတွင်းမှ သိုင်းပညာများ ရရှိလာသဖြင့် သူမတို့
အောင် ထက်မြက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။ ဟန်စုဖန်က ...

'ကျုပ်က ဝူစန်းကျွန်းကို သစ္စာခံထားတယ်၊ ဝူစန်းကျွန်းကို ဆန်
ကျင်ရင် ... ရန်သူလို့ သတ်မှတ်ရမှာပဲ'

'ကျုပ်တို့ကလည်း ဝူစန်းကျွန်းလို သစ္စာမရှိတဲ့လူကို သစ္စာမခံ
နိုင်ဘူး'

စာသား နန်းထောင် (၃-ဆဲး) © သူ

အခြေအနေ တင်းမာသွားလေသည်။ ဟန်စုဖန်က ...
'ကောင်းပြီလေ ... ကျုပ်တို့တာဝန်အတိုင်း အောင်မြင်ကြ
တာပေါ့'

တိုက်ခိုက်ရန် အသင့်ပြင်လိုက်ကြသည်။ ထိုစဉ် --
'ဟန်စုဖန် ... မင်း ဘာလုပ်မလို့လဲ'
စကားသံနှင့်အတူ ဝူဟန်ယင်း၊ ဝူချင်းဟွာနှင့် ဝူချိုးယောင်တို့
ရောက်ရှိလာကြသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။ ဟန်စုဖန်သည်
ဝူဟန်ယင်းကို မြင်လျှင် လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားလေသည်။

'ဦးလေး ... ဝူဟန်ယင်း'
ဝူဟန်ယင်းက ...

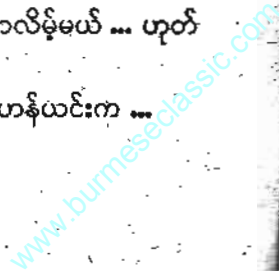
'အေး ... ငါတို့ လိကျင့်ဆီမှာလာပြီး ပူးပေါင်းခိုလှုံနေကြတာ
ကွ၊ မန်ချူးလက်ချက်၊ ဝူစန်းကျွန်းလက်ချက် ခံခဲ့ရတဲ့ မျိုးချစ်အဖွဲ့တွေ
သည်မှာလာပြီး ခိုလှုံနေကြတာဟာ အတော်များနေပြီ၊ တို့တစ်တွေ
မျိုးချစ်အဖွဲ့ပေါင်းစုံ ပါဝင်တဲ့ မဟာမိတ်အဖွဲ့ကြီး ဖွဲ့စည်းဖို့ စီစဉ်
ထားတယ်၊ မကြာခင် လျှူယုဖန်တို့လည်း ရောက်လာကြလိမ့်မယ်'

ဟန်စုဖန် ... ဝိုင်သွားလေသည်။ ဝူဟန်ယင်းက ...
'မင်းက ဘာကြောင့် ဝူစန်းကျွန်းလက်အောက်ကို ရောက်သွား
တာလဲ ... လျှူယုဖန်ကြောင့်လား'

လျှူယုဖန်ဆိုသော အမည်ကြောင့် ဟန်စုဖန် လှုပ်လှုပ်ရှား
ရှား ဖြစ်သွားသည်။

'လျှူယုဖန်က သည်နေရာကို ရောက်လာလိမ့်မယ် ... ဟုတ်
လား၊ ဒါဖြင့် လင်ပိဖုန်းကကော ...'

ဟု လွှတ်ခနဲ မေးလိုက်မိလေသည်။ ဝူဟန်ယင်းက ...

‘သူတို့နှစ်ယောက် အတူတူလာကြမယ်လို့ ပြောတာပဲ’
ဟန်စုဖန် ... မျက်နှာပျက်သွားလေသည်။ ဝူဟန်ယင်းက ...
‘သည်နေရာကို တို့လူတွေ အတော်စုံစုံလင်လင် ရောက်လာ
လိမ့်မယ် ... မင်းကော ဘာကြောင့် ငါတို့နဲ့လာပြီး မပူးပေါင်းနိုင်
ရတာလဲ’

ဟန်စုဖန် တွေဝေသွားလေသည်။ ထိုစဉ် ...
ဦးလေးဟန် ...
ဝူချင်းဟွာနှင့် ဝူချိုးယောင်တို့က ဟန်စုဖန်အား လှမ်းခေါ်ကြ
သည်။ ဟန်စုဖန် လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားပြန်သည်။

သူသည် ဝူချင်းဟွာတို့ မောင်နှမအား ချီပိုးထိန်းကျောင်းခဲ့
ရသည် မဟုတ်ပါလား။ ချက်ချင်းပင် ... ဟန်စုဖန်သည် ဝူချင်းဟွာတို့
မောင်နှမအား ဆွဲယူ ချီပိုးထားလိုက်သည်။

လီကျင့်တို့လူစုမှာ ဟန်စုဖန် စိတ်ပြောင်းသွားပြီဖြစ်ကြောင်း
ရိပ်မိလိုက်ကြပြီး ဝမ်းသာသွားကြလေသည်။ ထိုစဉ် ...

‘လျူယုဖန်တို့ ရောက်လာပြီဟေ ...’
မကားသံတစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာသည်။

ဟန်စုဖန် လှမ်းကြည့်လိုက်လျှင် လျူယုဖန်နှင့် လင်ပိဖုန်းတို့
ရောက်ရှိလာကြသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

ဟန်စုဖန် မျက်နှာပျက်သွားသည်။
‘ကဲ ... မင်းတို့နဲ့ ဦးဦး ... နောက်မှ ပြန်တွေ့ကြမယ်နော်’
ဝူချင်းဟွာတို့ မောင်နှမကို နှုတ်ဆက်ကာ တောင်ကုန်းပေါ်မှ
ကဗျာတယာ ပြေးဆင်းသွားလေတော့သည်။

လင်ပိဖုန်းနှင့် လျူယုဖန်တို့သည် ... ယိလန်ကျူးနောက်သို့
လိုက်ရန် ထွက်လာခဲ့ကြလေသည်။

လမ်းတွင် ... ကြောင်ဟွာကျောင်းအား သခင်မ နန္ဒလန်မင်ဟို
က ခေါ်ပြီး ထွက်သွားကြောင်း သတင်းရသဖြင့် နယ်စားကြီး တော်
ချက်ထံသို့ မသွားတော့ဘဲ ကြောင်ဟွာကျောင်းကို လိုက်ရှာရန်ဆုံး
ဖြတ်လိုက်ကြသည်။

နန္ဒလန်မင်ဟိုနှင့် ရင်ဆိုင်ခဲ့သော ထုံမင်တို့နှင့် ဆုံတွေ့ မိသော
အခါ လီကျင့်ထံ၌ မျိုးချစ်အဖွဲ့များ သွားရောက်ခိုလှုံနေကြပြီး ဝူစန်း
ကျွေ၏ လက်ရုံးဖြစ်နေသော သိုင်းသမားတစ်ယောက်က လီကျင့်
အား လာ၍ရန်ရှာမည် ဖြစ်ကြောင်း ... သိခဲ့ရသည့်အတွက် အပြန်ဆုံး
လိုက်လာကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ယခုတော့ ... မျိုးချစ်သိုင်းအဖွဲ့များအား ရန်ရှာဖို့ ကြံစည်
နေသော ဟန်စုဖန်ဖြစ်ကြောင်း သိလိုက်ရလေတော့သည်။

လျူယုဖန်သည် ဟန်စုဖန်၏ ခံစားချက်ကို နားလည်လိုက်ပြီး
ချက်ချင်း လိုက်သွားလေတော့သည်။

လီကျင့်၊ လီထက်ရှင်၊ လင်ဝိဖုန်း၊ ထုံမင်၊ ဝင်ချင်ယင်း၊ ချင်းထုံ၊ ဖုချင်စန်း၊ မောက်ဝမ်လင်နှင့် ဝတ်စုံဝါလူငယ် တွေ ချိုးတို့သည် အခြားသော မျိုးချစ်အဖွဲ့ခေါင်းဆောင်များနှင့် မန်ချူးတို့၏ အခြေအနေကို တိုင်ပင်ဆွေးနွေးနေကြသည်။

မန်ချူးတို့သည် ဂူစန်းတွေ့အား တိုက်ခိုက်ရန် အကြီးအကျယ် ပြင်ဆင်နေကြပြီး ... နယ်စားကြီး တော်ချက်ကလည်း မျိုးချစ်အဖွဲ့ များအား ချေမှုန်းရန် စီစဉ်နေကြောင်း သိထားကြပြီး ဖြစ်လေသည်။

ထုံမင်က ...

‘သခင်မ နန့်လန်မင်ဟို ... နယ်စားဂေဟာက ထွက်လာတာ ကျုပ်တို့ကို ထောင်ချောက်ဆင်ထားတာ ဖြစ်နိုင်တယ်ဗျ’

ဝင်ချင်ယင်းက ...

‘ဟုတ်တယ် ... သူ့ရဲ့သိုင်းပညာက မခေဘူး၊ သူသာ တစ်စုံ တစ်ခု ဖြစ်သွားမယ်ဆိုရင် သူ့ဆရာ နန့်လန်ထင်းက လက်ပိုက်ကြည့် နေမှာ မဟုတ်ဘူး’

ချင်းထုံကလည်း ထောက်ခံလိုက်သည်။

‘ဟုတ်တယ် ... နန့်လန်ထင်းသာ ပြည်မကို ဆင်းလာမယ် ဆိုရင် လွှဲမင်ဆရာတော်ပဲ သူ့ကို တားဆီးနိုင်လိမ့်မယ်’

သုံးယောက်သား နန့်လန်မင်ဟိုနှင့် ရင်ဆိုင်ပြီး အရေးနိမ့်ခဲ့ ကြောင်း ဝန်ခံလိုက်ကြလေသည်။ ချင်းထုံက ...

‘နန့်လန်မင်ဟို သွားနေတဲ့ လမ်းကြောင်းကို ကြည့်ရင်’သည် ဘက်ကို မကြာခင် ရောက်လာမှာ သေချာတယ်’

နန့်လန်မင်ဟို သွားနေသည့် လမ်းကြောင်းကို တွက်ဆကာ ပြောလေသည်။

ထို့နောက် မျိုးချစ်ခေါင်းဆောင်များသည် နန့်လန်မင်ဟိုအား တိုက်ခိုက်သင့်၊ မသင့် တိုင်ပင်ဆွေးနွေးလိုက်ကြလေသည်။

ထိုအခါတွင် ... နန့်လန်မင်ဟိုအား တိုက်ခိုက်လိုသူများက တစ်ဘက်၊ အဓိကရန်သူမှာ တော်ချက်ဖြစ်၍ သူမအား တိုက်ခိုက်ဖို့ မသင့်ကြောင်း၊ ထောင်ချောက်တစ်ခု ဖြစ်နိုင်ကြောင်း ယူဆသူများ ကတစ်ဘက် သဘောထားကွဲလွဲသွားလေသည်။ ဖုချင်စန်းက ...

‘သည်ကိစ္စမှာ တိုက်ခိုက်သင့်၊ မသင့် ဆိုတာထက် ... ထောင် ချောက်တစ်ခု ဟုတ်၊ မဟုတ်ဆိုတာ အရင်ဆုံး သိအောင်လုပ်ရမယ်၊ ထောင်ချောက်ဖြစ်နေရင် ... နယ်စားကြီးတော်ချက်ရဲ့ အကြံအစည် ကို ခန့်မှန်းလို့ ရနိုင်တယ်၊ ကျုပ်တို့က ထပ်ဆင့်ထောင်ချောက်ဆင်ပြီး သူ့ကို သုတ်သင်ပစ်ဖို့ အခွင့်အရေးရနိုင်တယ်’

ဟုပြောရာ အားလုံးသဘောကျသွားကြလေသည်။

နယ်စားကြီးတော်ချက်၏ ထောင်ချောက် ဟုတ်၊ မဟုတ် သိနိုင်ရန် လင်ဝိဖုန်း၊ မောက်ဝမ်လင်နှင့် ဝတ်စုံဝါလူငယ် တွေ ချိုး တို့က စုံစမ်းရန် တာဝန်ယူလိုက်ကြလေသည်။

မောက်ဝမ်လင်နှင့်ဝတ်စုံဝါလူငယ်တွေ ချိုးတို့မှာ တစ်ယောက်
ကို တစ်ယောက် သံယောဇဉ် ငြိတွယ်နေကြပြီ ဖြစ်ပါသည်။

တွေ့ချိုးမှာ ... အလွန်ပျော်ရွှင်နေပြီ ဖြစ်ပါသည်။

ဖုချင်စန်းကလည်း မောက်ဝမ်လင်အတွက် စိတ်ချသွားတော့
သည်။ ဝူဟန်ယင်းနှင့် ဆွေးနွေးနေရင်း လျှူယုဖန်နှင့် ဟန်စုဖန်တို့
အကြောင်း ရောက်သွား၏။

ဟန်စုဖန်ဟာ တကယ်တော့ ... လူကောင်းတစ်ယောက်ပါ။
လျှူယုဖန်ကြောင့် စိတ်ပြောင်းသွားတာပဲ ဖြစ်မယ်'

ဖုချင်စန်းက ထိုသို့ သုံးသပ်လိုက်သောအခါ ဝူဟန်ယင်းက
ဦးခေါင်းကို ညိတ်လိုက်ပြီး ...

'ကျုပ်လည်း အကဲခတ်မိပါတယ်။ ဟန်စုဖန်ဟာ လျှူယုဖန်ကို
မေတ္တာရှိနေတာ အမှန်ပဲ။ ဒါပေမယ့် ... လျှူယုဖန်က လက်ခံခံဘူး
သူဟာ လင်စိဖုန်းကိုပဲ မေတ္တာရှိနေတယ် ...'

မေတ္တာတရား၏ ထူးခြားမှုကို နှစ်ယောက်သား အံ့ဩနေမိ
ကြလေသည်။

ဖုချင်စန်းက ...

'လင်စိဖုန်းနဲ့ လျှူယုဖန်တို့ဟာ အတိတ်က ပတ်သက်မှုရှိခဲ့
တယ်လို့ ကျုပ် တွက်ဆမိတယ်။ ခင်ဗျားကကော ...'

ဝူဟန်ယင်း-ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

'ကျုပ်လည်း အဲသည်လိုပဲ ယူဆတယ်။ အခု ဟန်စုဖန်နောက်
ကို လျှူယုဖန် လိုက်သွားတာ အဆင်ပြေသွားပါစေလို့ပဲ ဆုတောင်းရ
တော့မှာပဲ'

ထိုစဉ် ... ဆူဆူညီညီ အသံများ ထွက်ပေါ်လာသဖြင့် ရန်သူ
ရောက်လာကြောင်း သိလိုက်ရလေသည်။

ဖုချင်စန်းနှင့် ဝူဟန်ယင်းတို့ ချက်ချင်း ပြေးလွှားရောက်ရှိသွား
ကြလေသည်။

ထိုအခါ ... လီကျင့်၏ အစောင့်အဖွဲ့တို့သည် ဇာပဝါနက်ကို
မျက်နှာအုပ်ထားသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်နှင့် တိုက်ခိုက်နေ
သည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

ထိုမိန်းကလေးမှာ ယိလန်ကျူး ဖြစ်ကြောင်း ဖုချင်စန်းတို့ သိ
ထားကြသဖြင့် ဟန့်တားလိုက်ရလေသည်။

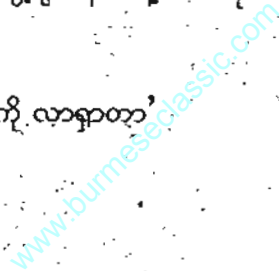
လီကျင့်နှင့် အခြားခေါင်းဆောင်များပါ ရောက်ရှိလာကြ
သဖြင့် တိုက်ပွဲရပ်သွားလေသည်။

ဖုချင်စန်းက ...

'ယိလန်ကျူး၊ ကျုပ်တို့က မင်းကို တွေ့ချင်နေတာနဲ့ မင်းအိကို
ရောက်လာတာ အတော်ပဲ'

ယိလန်ကျူးက ...

'ကျွန်မက ... ကြောင်ဟွာကျောင်းကို လာရှာတာ'

ဖုချင်စန်း ပြုံးလိုက်သည်။

‘ခဲတော့ သူ မရှိဘူး၊ ဒါပေမယ့် ... မကြာခင် သူရောက်လာပါလိမ့်မယ်’

ယိလန်ကျူး တွေဝေသွားလေသည်။

ဖုချင်စန်းက ...

‘ကြောင်ဟွာကျောင်းဟာ သခင်မ နန့်လန်မင်ဟိုနဲ့အတူ လိုက်လာတယ်၊ သူတို့ရဲ့ ဓရီးလမ်းကြောင်းကို ကြည့်ရင် မကြာခင် သည်ဘက်ကို ရောက်လာမှာ သေချာပါတယ်’

ယိလန်ကျူး လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားသည်။

‘ဒါဖြင့် ... သိုင်းလောကမှာ ထွက်ပေါ်နေတဲ့ သတင်းတွေဟာ အမှန်တွေ ဖြစ်နေပြီပေါ့’

‘မိန်းကလေးကလည်း နန့်လန်မင်ဟိုနဲ့ တွေ့ချင်နေမယ်လို့ ထင်ပါတယ်’

‘ဘာဆိုလို့လဲရင့်’

‘သူဟာ ... မိန်းကလေးရဲ့ မိခင် ဖြစ်နေလို့ပါပဲ’

‘ဘယ်လို ... သူဟာ ကျွန်မရဲ့ ...’

ယိလန်ကျူး ကပျာကယာ နောက်ဆုတ်လိုက်မိ၏။

ဖုချင်စန်းက အဖြစ်အပျက်အကျဉ်းကို ထုတ်ဖော်ပြောသင့်ပြီဟု ယူဆမိသဖြင့် ...

‘နန့်လန်မင်ဟိုဟာ မန်ချူးအမျိုးသမီးတစ်ယောက် ဖြစ်ပေမယ့် မမျှော်လင့်ဘဲ ဟန်လူမျိုး သူရဲကောင်း ယန်ယွင်ချုံးနဲ့ မေတ္တာသက်ဝင်မိတဲ့အတွက် သမီးလေးတစ်ယောက် မွေးဖွားခဲ့တယ်’

ယိလန်ကျူးက ဖုချင်စန်းအား စိုက်ကြည့်လိုက်လေသည်။

ဖုချင်စန်းက ဆက်ပြောသည်။

‘သည်ကိစ္စကို ဘယ်သူမှ မသိအောင် ဖုံးကွယ်ထားပြီး နန့်လန်မင်ဟိုဟာ အပျိုစင်တစ်ယောက်လို နေထိုင်ခဲ့တယ်၊ ဒီလိုနဲ့ မြို့စားလေးတော်ချက်နဲ့ လက်ထပ်ဖို့ ဖြစ်လာတယ်၊ လက်မထပ်ခင် တစ်ညမှာပဲ ... ယန်ယွင်ချုံးဟာ သူ့သမီးကို လာခေါ်သွားခဲ့တယ်၊ လမ်းမှာ တိုက်ပွဲဖြစ်တယ်၊ လင်ပိုင်းလက်ထဲကို သမီးကိုအပ်ပြီး လွှဲမင်ဆရာတော်ဆီ ပို့ပေးဖို့ မှာကြားပြီး သေဆုံးသွားခဲ့တာပဲ’

ယိလန်ကျူး၏ မျက်ဝန်းအစုံ၌ မျက်ရည်များစီးကျလာလေတော့သည်။ သူမသည် ချင်လှံဘုံကျောင်းတိုက်ပွဲ၌ နန့်လန်မင်ဟိုကို စတင်တွေ့လိုက်စဉ်ကပင် သွေးက စကားပြောခဲ့ပြီး အန္တရာယ်မှ ကာကွယ်ပေးလိုစိတ် ဖြစ်ပေါ်မိသည်ကို အမှတ်ရမိလိုက်၏။ နန့်လန်မင်ဟိုနှင့် နောက်တစ်ကြိမ်တွေ့သည့်အခါ ကြောင်ဟွာကျောင်းကို လွှတ်ပေးရန် သူမက တောင်းဆိုပုံသလို နန့်လန်မင်ဟိုကလည်း အဘယ်ကြောင့် ကူညီပေးခဲ့သနည်း ... ယိလန်ကျူးစိတ်အစဉ်တွင် များစွာ ဂယောက်ဂယက် ဖြစ်သွားလေတော့၏။

ထိုစဉ် ဖုချင်စန်းက

‘မင်းအနေနဲ့ ... မိခင်ဖြစ်တဲ့ နန့်လန်မင်ဟိုနဲ့ သွားတွေ့ပြီး တော်ချက်က မျိုးချစ်အဖွဲ့တွေကို ဘယ်လိုထောင်ချောက်ဆင်ထားတယ်ဆိုတာကို စုံစမ်းပေးနိုင်မယ်လား’

ယိလန်ကျူး စိတ်ပြောင်းသွားပြီ ဖြစ်သည်။

သူမသည် ဖုချင်စန်းတို့နှင့် ပူးပေါင်းရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်လေတော့သည်။

ဟန်စုဖန်သည် ခေါင်းငိုက်စိုက်ချကာ တောင်ကုန်းပေါ်မှ ဆင်းလာခဲ့လေသည်။ တောင်ကုန်းအောက်ဘက် တစ်နေရာသို့ အရောက်တွင် နောက်ဘက်မှ လေတိုးသံများ ထွက်ပေါ်လာသဖြင့် ခြေလှမ်းရပ်ကာ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်တွင် လူတစ်ယောက် ပြေးလိုက်လာနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

‘သေချင်ပြီ ... ထင်တယ်’

ဟန်စုဖန်သည် အံ့ကိုတင်းတင်းကြိတ်ကာ ရင်ဆိုင်တိုက်ခိုက်ရန် ဟန်ပြင်ထားလိုက်လေသည်။

သို့သော် ... ထိုလူရိပ်အနီးသို့ ရောက်ရှိလာသောအခါ တိုက်ခိုက်ဖို့ မဆိုထားနှင့်။ ထွက်ပြေးလိုစိတ်များပင် ဖြစ်ပေါ်လာလေတော့သည်။ အကြောင်းကား ... ထိုလူမှာ လျှူယုဖန် ဖြစ်နေသည်ကိုတွေ့လိုက်ရခြင်းကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

‘မင်း ... မင်း ...’

လျှူယုဖန်က ပြုံးလိုက်လေသည်။

‘ရှင် ... ဒီတစ်ကြိမ်ရော ထွက်ပြေးဦးမယ်လို့လား’

ဟန်စုဖန်က ...

‘ကျုပ်နောက်ကို မင်း ... လိုက်မလာသင့်ဘူး’

လျှူယုဖန် ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

‘မလိုက်လို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ ရှင်ကို အဖြစ်မှန် ရှင်းမပြုဘူးဆိုရင် ကျွန်မ သေသွားမယ်ဆိုရင်တောင် အသေဖြောင့်မှာ မဟုတ်ဘူး’

‘ဟာ ... သည်လိုတော့ မပြောပါနဲ့လေ ...’

‘ဒါဆို ကျွန်မ ရှင်းပြတာကို ရှင်နားထောင်မယ် မဟုတ်လား’ ဟန်စုဖန် သဘောတူလိုက်ရလေတော့သည်။

သူ၏ ရင်ထဲမှ ... မပျက်ပြယ်နိုင်သေးသော မေတ္တာတရားကြောင့် လျှူယုဖန်အား မလွန်ဆန်နိုင်အောင် ဖြစ်နေပါတော့သည်။

လျှူယုဖန်က ...

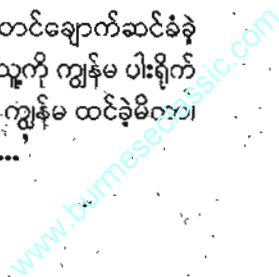
‘တစ်ချိန်က မန်ချူးလက်ထဲ အဖမ်းခံခဲ့ရတဲ့ မျိုးချစ်လူငယ် တစ်ယောက်ဟာ ရန်သူထောင်ချောက်ဆင်တာ ခံရပြီး ကျွန်မအဖေ အကြောင်း ထုတ်ဖော်ပြောလိုက်မိလို့ ... ကျွန်မအဖေဟာ မန်ချူးတွေ လက်ချက်နဲ့ သေဆုံးသွားခဲ့ရတယ်။ ကျွန်မဟာ သည်လူကို အလွန် မုန်းတီးခဲ့တယ်’

ဟန်စုဖန်က မေးလိုက်သည်။

‘အဲသည့်လူဟာ လင်ဝိဖုန်း မဟုတ်လား’

လျှူယုဖန် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

‘ဟုတ်ပါတယ်ရှင် ... လင်ဝိဖုန်းဟာ ထောင်ချောက်ဆင်ခံခဲ့ရတယ်ဆိုတာကို နောက်မှ ကျွန်မ သိခဲ့ရတာပါ။ သူ့ကို ကျွန်မ ပါးရိုက်ခဲ့တော့ မြစ်ထဲခုန်ဆင်းပြီး အဆုံးစီရင်သွားပြီလို့ ကျွန်မ ထင်ခဲ့မိတာပါ။ နှစ်တွေအတော်ကြာပြီးမှ သူနဲ့ ပြန်တွေ့ရတာ ...’

ဟန်စုဖန်သည် အဖြစ်အပျက်များကို တဖြည်းဖြည်း သဘောပေါက်သွားလေတော့သည်။ လင်စိဖုန်းသည် ... သူ့ထက်အလျင်လျူယုဖန်နှင့် တွေ့ဆုံပတ်သက်ခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

လင်စိဖုန်းနှင့် လျူယုဖန်တို့သည် ရှေးယခင်ကပင် သံယောဇဉ် ရှိနေခဲ့ကြသူများ ဖြစ်နေသည် မဟုတ်ပါလား ...

သူကသာ လျူယုဖန်အား ... နောက်မှတွေ့ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ လျူယုဖန်က သူ ချစ်ခွင့်ပန်ခဲ့သည်ကို အဘယ်ကြောင့် လက်မခံဘဲ ပြင်းခဲ့ကြောင်း သိလိုက်ရပြီ ဖြစ်လေသည်။

သူမ၏ ရင်ထဲ၌ လင်စိဖုန်း ရှိနေသည် မဟုတ်ပါလား ...

အတိတ်က ရင်းနှီးခဲ့သူနှစ်ဦး ပြန်လည်တွေ့ဆုံကြသည့်အခါ လင်စိဖုန်းက သူမကို မေတ္တာသက်ဝင်နေသလို ... သူမကလည်း လင်စိဖုန်းကို သံယောဇဉ် ရှိနေပြီ ဖြစ်သည်။

သူတို့နှစ်ယောက်အပေါ်၌ ... မနာလိုရွှေစိမ့်စရာ မည်သည့် အကြောင်းမျှ မရှိတော့ပါ။

ဟန်စုဖန်သည် တွေးတောရင်း လှုပ်ရှားနေသော စိတ်များမှာ တဖြည်းဖြည်း တည်ငြိမ်လာလေတော့သည်။

လျူယုဖန်ကိုရော ... လင်စိဖုန်းကိုပါ သူက ခွင့်လွှတ်နိုင်လာပြီ ဖြစ်သည်။

ပင်ကိုယ်ကပင် ... ရိုးသားဖြောင့်မတ်သော ဟန်စုဖန်သည် မှန်ကန်၍ အေးဆေးတည်ငြိမ်သော အတွေးတစ်ခု ဝင်လာသည်။

အင်း ... တကယ်တော့ ဒါ ငါမှားခဲ့တာပဲ။ ငါ့အနေနဲ့ သူတို့နှစ်ယောက်အပေါ်မှာ ဘာမှ မနာလိုဖြစ်စရာ အကြောင်းမရှိဘူး မေတ္တာတရားမှာ ထူးခြားဆန်းကြယ်လှပါတော့သည်။

ဟန်စုဖန်သည် လျူယုဖန်က နောက်မှတွေ့သည့် လင်စိဖုန်းအပေါ် ဦးစားပေးလွန်းသည်ဟူ၍ မနာလိုဖြစ်ကာ ထွက်သွားမိခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ယခုတော့ ... လျူယုဖန်က နဂိုရက်တည်းက လင်စိဖုန်းအပေါ် မေတ္တာရှိနေသည်ကို သိလိုက်ရသောအခါ သူကသာလျှင် နောက်ထူမှ တွေ့ရသူဖြစ်သည့်အလျောက် ... မနာလိုစရာအကြောင်း မရှိသင့်သည်ကို မှန်ကန်စွာတွေးမိရာမှ သူ့စိတ်များ တဖြည်းဖြည်း အေးချမ်းလာခြင်း ဖြစ်ပါတော့သည်။ လျူယုဖန်က ...

‘ကျွန်မကို နားလည်သဘောပေါက်မယ် ထင်ပါတယ်ရှင်’

‘ဟား ... ဟား ... ဟား’

ဟန်စုဖန်က တဟားဟား ရယ်မောလိုက်လေသည်။

လျူယုဖန် ရင်ထိတ်သွားလေသည်။

‘ရှင် ... ကျွန်မကို ခွင့်မလွှတ်နိုင် ...’

‘ညီမ ... ညီမကသာ ကျုပ်ကို ခွင့်လွှတ်ရမှာပါ’

‘ရှင် ...’

‘ကျုပ်ဟာ တကယ်ကလေးဆိုးကြီးတစ်ယောက်လိုပဲပဲ’

ဟန်စုဖန်သည် မြေပေါ်သို့ လှဲချကာ ကလေးတစ်ယောက်

ပမာ လူးလိုမိရယ်မောနေတော့သည်။

လျူယုဖန် အံ့ဩသွားလေသည်။

သို့သော် ... သူမသည် အခြေအနေကို ချက်ချင်းဝင် နားထောင်သဘောပေါက်သွားပြီး ... မြေပေါ်သို့ ထိုင်ချကာ နှစ်ယောက်အလှယ်မောလိုက်ကြလေတော့သည်။

လင်ဝီဖုန်း၊ မောက်ဝမ်လင်နှင့် ဝတ်စုံဝါလူငယ် ကွေ့ချိုးတို့မှာ နန့်လန်မင်ဟိုနှင့် ပတ်သက်ပြီး နယ်စားကြီး တော်ချက်က ထောင်ချောက်ဆင်ထားခြင်း ရှိ/မရှိ စုံစမ်းရန် ထွက်လာခဲ့ကြလေသည်။

သုံးယောက်သား ထွက်လာခဲ့ကြပြီး မရှေးမနှောင်းမှာပင် တိုက်ပွဲတစ်ခု ဖြစ်ပေါ်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

လူနှစ်ယောက်အား လူတစ်စုက ဝိုင်းရံတိုက်ခိုက်နေကြခြင်း ဖြစ်သည်။

အများနှင့်နှစ်ယောက် ရင်ဆိုင်နေရသည့်တိုင် ထိုလူနှစ်ယောက် အနက် တစ်ယောက်၏ တိုက်ခိုက်မှုမှာ ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းအောင် ပြင်းထန်နေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

သို့သော် ... ကျန်တစ်ယောက်ကား အခြေအနေမဟန်သဖြင့် ထိုသူကို ကူညီနေရသည့်အတွက် စိတ်တိုင်းကျ တိုက်ခိုက်နိုင်စွမ်း မရှိတော့ပါချေ။

မောက်ဝမ်လင်က အော်မြှောက်လိုက်သည်။

‘ကြောင်ဟွာကျောင်းနဲ့ သခင်မ နန့်လန်မင်ဟိုတို့ပါလား’

ထိုစကားကြောင့် လင်ဝီဖုန်းလည်း ကယျာကယာ ပြေးသွားလိုက်လေသည်။

မှန်ပေသည်။ လူတစ်စု၏ ဝိုင်းရံတိုက်ခိုက်ခြင်း ခံနေရသူများမှာ ကြောင်ဟွာကျောင်းနှင့် သခင်မ နန့်လန်မင်ဟိုတို့ ဖြစ်နေကြပါတော့သည်။

သူတို့အား တိုက်ခိုက်နေကြသူများမှာ မျိုးချစ်သိုင်းသမားများ ဖြစ်နေသည်။

‘ရပ်လိုက် ...’

လင်ဝီဖုန်းက အော်ငေါက်ကာ လေပွေတစ်ခုအလား ပြေးဝင်သွားလျှင် မျိုးချစ်သိုင်းသမားများ ကယျာကယာ နောက်ဆုတ်လိုက်လေတော့သည်။

ထိုမျိုးချစ်သိုင်းသမားများမှာ လီကျင့်နှင့် ပူးပေါင်းရန် လာခဲ့ကြသူများ ဖြစ်နေသည်။

သူတို့၏ခေါင်းဆောင်သည် လင်ဝီဖုန်းအား ကောင်းစွာ သိရှိထားလေသည်။

လင်ဝီဖုန်းအား ဦးညွတ်ဂါရဝပြုလိုက်သည်။

ထို့နောက် အဖွဲ့ခေါင်းဆောင်က ...

‘ကျုပ်တို့က လီကျင့်ဆီကို လာခဲ့ကြတာ ... နန့်လန်မင်ဟိုကို တွေ့တာနဲ့ တိုက်ခိုက်ခဲ့ကြတာပါ’

လင်ဝီဖုန်းက ...

‘ခင်ဗျားတို့ လီကျင့်ဆီကို သွားကြပါ။ သူ့ကို ကျုပ် တာဝန်ယူလိုက်ပါမယ်’

‘ကောင်းပါပြီ ခင်ဗျာ’

မျိုးချစ်သိုင်းသမားများ ထွက်သွားကြလျှင် လင်ဝိဖုန်းသည် နန္ဒလန်မင်ဟိုအား ဦးညွှတ်လိုက်လေသည်။

‘သခင်မကို ဂါရဝ ပြုပါတယ်’

နန္ဒလန်မင်ဟိုက ...

ရှင်ဟာ တော်ချက် ... မြို့စားလေးဘဝက ထောင်ဖောက် ပြေးကြတဲ့ လူတွေထဲမှာ တစ်ယောက်အပါအဝင်ပဲ မဟုတ်လား’

‘သခင်မပြောတာ မှန်ပါတယ်’

ရှင်ကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ အဲသည်ညက ရှင်တို့ထွက်မပြေး ကြဘူးဆိုရင် အစ်ကို ယန်ယွင်ချုံးနဲ့ ကျွန်မသမီးလေး လွတ်မြောက် သွားစရာ အကြောင်းမရှိတော့ပါဘူး’

လင်ဝိဖုန်းက ...

‘သခင်မဟာ ယိလန်ကျူးကို လိုက်ရှာနေတယ် ထင်ပါရဲ့’

‘ဟုတ်ပါတယ်ရှင်’

‘ဒါဖြင့် ... ကျုပ်တို့နဲ့ လိုက်ခဲ့ပါလား’

‘ကောင်းပါပြီရှင်’

သခင်မ နန္ဒလန်မင်ဟိုက အလွယ်တကူပင် သဘောတူလိုက် လေသည်။

လင်ဝိဖုန်းကလည်း ဝမ်းသာအားရဖြင့် ခေါ်ဆောင်သွားလေ တော့သည်။

နန္ဒလန်မင်ဟို ရောက်ရှိလာသဖြင့် အားလုံးအံ့ဩနေကြသည်။ မျိုးချစ်သိုင်းသမား အများစုသည် ... နယ်စားကြီးတော်ချက်အား မုန်းတီးနေကြသည် ဖြစ်ရာ နန္ဒလန်မင်ဟိုကိုလည်း သဘောမကျနိုင် ဘဲ ဖြစ်နေကြသည်။

သို့သော် ... နန္ဒလန်မင်ဟိုထံမှ နယ်စားကြီး တော်ချက်၏ အကြံအစည်ကို သိရှိနိုင်သည်ဟု လင်ဝိဖုန်းက ရှင်းပြသဖြင့် တိုက် ခိုက်ခြင်း မပြုကြတော့ချေ။

ဇာပဝါနှင့် မိန်းကလေး (ဝါ) ယိလန်ကျူးသည် မိခင်ဖြစ်သူ အား တွေ့လိုက်ရလျှင် ရုတ်တရက် ထွက်ပြေးသွားရန် ဟန်ပြင်လိုက် လေသည်။

ကြောင်ဟွာကျောင်းက ဟန်တားလိုက်သည်။

‘ညီမ ... မပြေးပါနဲ့တော့၊ သခင်မဟာ ညီမကို တွေ့ချင်လွန်း လို့ ဒုက္ခအမျိုးမျိုးနဲ့ ရင်ဆိုင်ခဲ့ရပြီးပါပြီ’

ယိလန်ကျူးသည် နန္ဒလန်မင်ဟိုကို ကြည့်ပြီး ခေါင်းငုံ့ထား လိုက်လေသည်။

၁၈၆ © ပိုးကျော်သူ

နန္ဒလန်မင်ဟို၏ ရင်ထဲ မဖော်ပြနိုင်သော ခံစားချက်များ ဖြစ်ပေါ်နေပါသည်။

သူမ၏ မျက်ဝန်းအစုံမှ မျက်ရည်များ စီးကျလာလေသည်။

‘သမီးကလေးရယ် ... မေမေက သမီးကလေးကို ပစ်ထားခဲ့တာ မဟုတ်ပါဘူး’

မာနကြီးသော ယိလန်ကျူးမှာ မိခင်ကြီးအပေါ် မာနမထားနိုင်တော့ပါချေ။

‘မေမေ ...’

မြေပေါ်ဦးထောက်ကာ ငိုကျွေးလိုက်လေသည်။

နန္ဒလန်မင်ဟိုက သူမအား ချော့မော့နှစ်သိမ့်လိုက်သည်။

‘သမီး ... ဘာမှ ဝမ်းနည်းမနေပါနဲ့တော့ ... မေမေတို့ သားအမိနှစ်ယောက် မန်ချူးကုန်းမြင့်တို့ ပြန်ပြီး တစ်သက်ထုံး မခွဲတဲ့အတူတူ နေသွားကြမယ်’

ယိလန်ကျူး ... ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

‘သမီး မလိုက်နိုင်ပါဘူး မေမေ ...’

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ သမီးကလေးရယ် ...’

‘သမီးဟာ ဟန်လူမျိုးတစ်ယောက် ဖြစ်နေပါပြီ’

ထိုစကားကြောင့် နန္ဒလန်မင်ဟိုမှာ ... မျက်နှာပျက်သွားတော့သည်။ အခြေအနေစောင့်ကြည့်နေသော လင်ဝိဖုန်းက ကြားဝင်ပြောလိုက်ရ၏။

‘သခင်မ ခရီးထွက်လာတာဟာ မျိုးချစ်အဖွဲ့တွေကို ဖော်ထုတ်ဆုံးမနိုင်အောင် နယ်စားကြီး တော်ချက်က ထောင်ချောက်ဆင်ထားတာလို့ အားလုံးက ယုံကြည်နေကြပါတယ်’

စားသမား ခုနစ်ယောက် (ဒု-သိမ်း) © ၁၈၇

နန္ဒလန်မင်ဟို ... သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

‘တော်ချက်ကို ဘုရင်ခေါင်ချိုက မျိုးချစ်အဖွဲ့တွေကို ချေမှုန်းပစ်ဖို့ တာဝန်ပေးလိုက်တယ် ... တော်ချက်က မန်ချူးကုန်းမြင့်မှာ ကျွန်ခွဲတဲ့ ကျွန်မဆရာ နန္ဒလန်ထင်းဆီက အကူအညီ လိုချင်တယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်မကို လွှတ်လိုက်တာပဲ’

လင်ဝိဖုန်းနှင့် ဖုချင်စန်းတို့မှာ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့်လိုက်ကြလေသည်။ နန္ဒလန်မင်ဟို စကားဆက်လိုက်သည်။

‘ဒါပေမယ့် ... လမ်းမှာ ကျွန်မ စဉ်းစားမိတာက တော်ချက်ဟာ ကျွန်မနဲ့ ယန်ယွင်ချိုးတို့ ... ပတ်သက်ခဲ့တဲ့ကိစ္စကို သိထားပြီး နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာအောင် မျှီသိပ်ထားခဲ့ရတယ်။ ခုချိန်မှာ အခွင့်အရေးကို အသုံးချလိုက်တာပဲ’

သူမသည် တော်ချက်၏ ရင်ထဲမှ ခံစားချက်ကို ကောင်းစွာ နားလည်နေပြီ ဖြစ်ပါသည်။ လင်ဝိဖုန်းတို့ ရင်ထိတ်သွားသည်။

‘ဒါဆို ထောင်ချောက်တစ်ခုဆိုတာ သေချာနေပြီပေါ့’

နန္ဒလန်မင်ဟိုက ...

‘ကျွန်မ ခရီးထွက်လာတာကို မျိုးချစ်သိုင်းသမားတွေ သိသွားရင် ဝိုင်းပြီး တိုက်ခိုက်ကြလိမ့်မယ်။ သည်အခါ ... တော်ချက်က မျိုးချစ်အဖွဲ့တွေကို ချေမှုန်းလိမ့်မယ်။ ကျွန်မကို တည်ကြက်လုပ်ပြီး မျိုးချစ်အဖွဲ့တွေကို ဒုက္ခပေးဖို့ စီစဉ်လိုက်တယ်ဆိုတာ လမ်းရောက်မှ ကျွန်မ တွေးမိလိုက်တယ်။ ဒါပေမယ့် ... နောက်ကျနေပါပြီရှင်’

လင်ဝိဖုန်း၊ ဖုချင်စန်းနှင့် ဂူဟန်ယင်းတို့သည် ချက်ချင်းပင် လီကျင့်နှင့် တိုင်ပင်ဆွေးနွေးလိုက်ကြလေတော့သည်။

နန္ဒလန်မင်ဂျော့သည် ခရီးထွက်ရင်း ညဘက်၌ တည်းခိုခန်း တစ်ခုတွင် ဝင်ရောက်တည်းခိုလိုက်လေသည်။

အဒေါ်ဖြစ်သူ နန္ဒလန်မင်ဟို၏ လုပ်ရပ်များသည် ထူးခြားနေ သည်ဟု ခံစားမိလေသည်။

ထို့ကြောင့်... အခန်းထဲ၌ တစ်ယောက်ထဲရှိနေစဉ် မလုပ်သင့် ဟု နားလည်ထားသော်လည်း... အလွန်အရေးကြီးနေသော အချိန် ဖြစ်နေသဖြင့်... နန္ဒလန်ထင်းထံ နန္ဒလန်မင်ဟို ပေးခိုင်းလိုက်သော စာကို ဖောက်ဖတ်လိုက်လေသည်။

စာထဲ၌... နန္ဒလန်ထင်းအား နယ်စားကြီး တော်ချက်ကို အကူအညီပေးပါရန် တောင်းပန်ရေးသားထားကြောင်း တွေ့ရသဖြင့် စိတ်ပျက်သွားလေသည်။

နန္ဒလန်မင်ဂျော့မှာ မန်ချူးလူငယ်တစ်ယောက်ပင် ဖြစ်သော် လည်း မန်ချူးများက တရုတ်ပြည်အား ကျူးကျော်သိမ်းပိုက်ထား သည့်ကို သဘောမကျနိုင်အောင် ဖြစ်နေပါသည်။

စာပေ၊ ကဗျာ၊ အနုပညာ ဝါသနာထုံပြီး စိတ်ကောင်းရှိသူ ဖြစ်ရကား နန္ဒလန်ထင်းသာ နယ်စားကြီး တော်ချက်ကို ကူညီခဲ့ပါက

မျိုးချစ်အဖွဲ့ များ ဒုက္ခရောက်ကြရလိမ့်မည်ကို သိထားပြီး ထိုသို့သော ဖြစ်ရပ်မျိုးကို မလိုလားပါချေ။

မန်ချူးကုန်းမြင့်သို့ ပြန်သွားပြီးနောက် ... ပြည်မသို့ ပြန် မလာတော့ဟု ဆုံးဖြတ်ထားသူလည်း ဖြစ်လေသည်။

'ဒေါ်ဒေါ်ဟာ ... သူ့ရဲ့သမီးတစ်ယောက်ကိုပဲ တန်ဖိုးထားပြီး ကျန်မျိုးချစ်အဖွဲ့တွေကိုတော့ မသက်ညှာတဲ့သဘောမျိုး ဖြစ်နေပြီ၊ ဒီအတိုင်းဆိုရင်တော့ ... မဖြစ်သေးပါဘူး'

ကြောင်ဟွာကျောင်းနှင့် အတူနေခဲ့ရသဖြင့် မျိုးချစ်လူငယ်များ ၏ ခံစားချက်ကိုလည်း ကောင်းစွာ နားလည်သဘောပေါက်နေပြီ ဖြစ်ပါသည်။

မန်ချူးတစ်ယောက် ဖြစ်သည့်တိုင် ... သူတစ်ပါး တိုင်းပြည် အား ကျူးကျော်နယ်ချဲ့ သိမ်းပိုက်ထားသည်ကို မနှစ်မြို့နိုင်ပါချေ။

ထို့ကြောင့်... နန္ဒလန်မင်ဟို၏စာကို မပေးဘဲနေရန် ဆုံးဖြတ် လိုက်လေတော့သည်။ နန္ဒလန်မင်ဂျော့သည် နန္ဒလန်မင်ဟို ပေးလိုက် သောစာကို ဆုတ်ဖြုတ် လက်စဖျောက်ပစ်လိုက်သည်။

'ဒေါ်ဒေါ်မေးရင် ... လမ်းမှာ ကျပျောက်သွားတယ်လို့ ပြော လိုက်တော့မယ်'

နောက်တစ်နေ့တွင် နန္ဒလန်မင်ဂျော့သည် တည်းခိုခန်းမှ ထွက် ကာ မန်ချူးကုန်းမြင့်သို့ ခရီးဆက်သွားလေသည်။

စိတ်ကောင်းရှိသော မန်ချူးလူငယ်ကလေးသည် ... ပြည်မသို့ မည်သည့်အခါမျှ ပြန်လာတော့မည် မဟုတ်ချေ။

နယ်စားကြီးတော်ချက်သည် လက်နှစ်ဘက် နောက်ပစ်လျက် အခန်းတွင်း၌ ခေါက်တို့ခေါက်ပြန် လျှောက်နေသည်။

သူ၏ မျက်နှာတွင် စိတ်ရှုပ်ထွေးသည့် အရိပ်အယောင်များ အထင်းသား ပေါ်လွင်နေလေသည်။ နန့်လန်မင်ဟိုအား ... သူက ချစ်ခင်ကြင်နာစွာ ပေါင်းသင်း ဆက်ဆံခဲ့သည်။

သူ့ဘက်မှ လိုလေသေးမရှိအောင် ဆောင်ရွက်ပေးခဲ့သည်။ သို့တိုင်အောင် နန့်လန်မင်ဟိုမှာ ယန်ယွင်ချုံးနှင့် သမီးဖြစ်သူ အပေါ် တမ်းတမဆုံး ဖြစ်နေသည်မှာ ခံပြင်းစရာ ကောင်းလှပေ သည်။ ကြောင်ဟွာကျောင်း၏ ကိစ္စမှာပင် ... နန့်လန်မင်ဟိုသည် မည်သို့သော သဘောထားရှိကြောင်း ပေါ်လွင်နေသည်ဟု ခံစားနေရ လေသည်။

ယန်ယွင်ချုံးနှင့် သမီးဖြစ်သူအပေါ် သံယောဇဉ်ရှိနေသေး ခြင်းကြောင့် ကြောင်ဟွာကျောင်းအား ကူညီခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်ဟု ယုံ ကြည်ထားသည်။

ထို့ကြောင့်လည်း ... နန့်လန်မင်ဟိုအား သံယောဇဉ်ဖြတ်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ဘုရင်ခေါင်ချီ၏ အမိန့်လည်း ရှိနေသဖြင့် နန့်လန်မင်ဟိုဖြင့် ထောင်ချောက်ဆင်ပြီး မျိုးချစ်အဖွဲ့များအား ချေမှုန်းရန် တစ်လက်စ တည်း ကြံစည်လိုက်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

တော်ချက် တွေးတောစဉ်းစားနေစဉ်မှာပင် ခြေသံများထွက် ပေါ်လာပြီး လူနှစ်ယောက်ရောက်ရှိလာသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေ သည်။ ချူကြောင်းနန်နှင့် ညိုထက်လူတို့ ဖြစ်လေသည်။ ချူကြောင်း နန်တို့သည် ဘုရင်ခေါင်ချီ အားထားရသော လက်ရုံးများ ဖြစ်ကြလေ သည်။

မျိုးချစ်အဖွဲ့များအား သုတ်သင်ရှင်းလင်းရာ၌ အလွန်နာမည် ကြီးသူများ ဖြစ်သည်။

ဘုရင်ခေါင်ချီသည် နယ်စားကြီးတော်ချက်အား တာဝန်ပေး ပြီးနောက် ... ချူကြောင်းနန်တို့အား စေလွှတ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ချူကြောင်းနန်က ... 'နယ်စားကတော်ဟာ လီကျင့် ဦးဆောင်တဲ့ မျိုးချစ်တွေရဲ့ စခန်းမှာ ရောက်နေတယ်လို့ သတင်းရပါတယ်။ ဘုရင်ခေါင်ချီကတော့ နယ်စားကြီးကိုယ်တိုင် ဦးဆောင်ပြီး လီကျင့်တို့ရဲ့ စခန်းကို တိုက် ခိုက်စေချင်နေပါတယ်'

ညိုထက်လူက ...

'ဂူစန်းကျွေ့ကို တိုက်ခိုက်ဖို့ ချီတက်သွားကြတဲ့ တပ်မှူးကြီး ကျန်းချင်ပိန်ရဲ့ တပ်မဟာ လီကျင့်တို့စခန်းကို သွားတဲ့လမ်းကြောင်း ပေါ်မှာ ရှိနေပါတယ်။ ဒါ့ကြောင့် ... ကျန်းချင်ပိန်ရဲ့ တပ်တွေဟာ လီကျင့်စခန်းကို ဝိုင်းဝန်းပိတ်ဆို့ ချေမှုန်းဖို့ ပါဝင်ဆောင်ရွက်ကြပါ လိမ့်မယ်'

၁၉၂ © မိုးကျော်သူ

တပ်မှူးကြီး ကျန်းချင်ပိန် ဦးဆောင်သော မန်ချူးတပ်ဖွဲ့များ ကား အင်အားထောင်သောင်းရှိ ရှိနေပြီး အလွန်အင်အားကြီးမားလှသော တပ်ဖွဲ့ကြီး ဖြစ်လေသည်။

တရုတ်ပြည်ကြီးမား ကျူးကျော်သိမ်းပိုက်ရာ၌ ရှေ့တန်းမှ ပါဝင်ခဲ့ပြီး အလွန်တိုက်ရည်ခိုက်ရည် ကောင်းသော တပ်ဖွဲ့ကြီးဟု ထင်ရှားလေသည်။

နယ်စားကြီးတော်ချက် သဘောကျစွာ ပြုံးလိုက်လေသည်။ ဘုရင်ခေါင်ချီမှာ ... အလွန်ပရိယာယ်ကြွယ်ဝသူ ဖြစ်ကြောင်း ကောင်းစွာ သဘောပေါက်ထားသည်။

ဂူစန်းကျွေသည် သစ္စာဖောက်ကာ အာခံဖို့ ကြီးစားသည်။ မန်ချူးများကို တိုက်ခိုက်နေသည့် မျိုးချစ်အဖွဲ့များအား သူ့ကိုယ်ကျိုးအတွက် စည်းရုံးသိမ်းသွင်းတာ အင်အားပိုမိုခိုင်မာ တောင့်တင်းလာအောင် ကြံစည်ခဲ့သည်။

ဘုရင်ခေါင်ချီမှာ ဂူစန်းကျွေအား ကြောက်ရွံ့ခြင်း မရှိပါချေ။ သူ အမြဲတမ်းစိုးရိမ်ပူပန်နေခဲ့သည်မှာ မျိုးချစ်အင်အားစုများ၏ အန္တရာယ်ပင် ဖြစ်သည်။

ဂူစန်းကျွေသည် ကိုယ်ကျိုးရှာ အတ္တသမား ဖြစ်သည်။ မျိုးချစ်အင်အားစုများကား ... တိုင်းပြည်နှင့်လူမျိုးအတွက် အသက်စွန့်ဝံ့ကြသူများ ဖြစ်ကြပြီး ... ဘယ်သောအခါမျှ ကိုယ်ကျိုးမကြည့်ကြသူများ ဖြစ်ပေသည်။

ဂူစန်းကျွေ အင်အားမည်မျှပင် ကြီးမားပါစေ ... ချေမှုန်းပစ်နိုင်မည် ဖြစ်သော်လည်း မျိုးချစ်အင်အားစုများ၏ မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ်ကိုမူ ဘယ်သောအခါမှ ချေမှုန်းပစ်နိုင်မည် မဟုတ်ပါ။

ဘုရင်ခေါင်ချီသည် ... ထိုအချက်ကို ကောင်းစွာ နားလည်သဘောပေါက်ထားသဖြင့် မျိုးချစ်အင်အားစုများအား အဓိကထား၍ ဖြိုခွဲပစ်ရန် ကြံစည်ခဲ့လေသည်။

နယ်စားကြီးတော်ချက်၏ ဇနီးသည် မျိုးချစ်အင်အားစုများနှင့် ပတ်သက်လျက်ရှိကြောင်း သိထား၏။

ထို့ကြောင့်လည်း ... မျိုးချစ်အင်အားစုများအား ချေမှုန်းရန် နယ်စားကြီး တော်ချက်အား တမင်ရွေးချယ်ကာ တာဝန်ပေးခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ နယ်စားကြီးတော်ချက်က ...

'ကျုပ်တို့တပ်ဖွဲ့တွေနဲ့ ဂူစန်းကျွေတို့ ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်တော့မယ်လို့ မျိုးချစ်အင်အားစုတွေက ယုံကြည်နေကြပြီး အခွင့်ကောင်းစောင့်နေကြတဲ့အချိန်မှာ ... ကျုပ်တို့က အိုင်ကဲဖမ်းပြီး တိုက်ခိုက်လိုက်ရင် သူတို့ ဘာခံနိုင်တော့မှာလဲ'

ကျေနပ်စွာ ပြောလိုက်သည်။ မျိုးချစ်အင်အားစုများသည် ... အခွင့်ကောင်းစောင့်နေရင်း အချင်းချင်း စုရုံးမိကြလိမ့်မည် ဖြစ်ပါသည်။

ထိုအချိန်၌ ... ချေမှုန်းပစ်ဖို့ အကောင်းဆုံး မဟုတ်ပါလား။ ညိုထက်လူက ...

'လီကျင့်စခန်းကို ချေမှုန်းဖို့ နယ်စားကြီး ဦးဆောင်ရပါလိမ့်မယ်၊ ဒါဟာ ... ဘုရင်ခေါင်ချီရဲ့ ဆန္ဒပါပဲ'

နယ်စားကြီး တော်ချက်က ...

'ကောင်းသားပဲ ... သွားကြတာပေါ့'

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

လင်ဝိဖုန်းတို့သည် နယ်စားကြီးတော်ချက်၏ လှည့်ကွက်ကို ရိပ်မိသွားကြပြီ ဖြစ်လေသည်။

ထို့ကြောင့် ... ခေါင်းဆောင်များ တိုင်ပင်ဆွေးနွေးကာ နယ်စားကြီးတော်ချက်၏ တပ်ဖွဲ့များ ရောက်မလာမီ ... လူစုခွဲကာ ဆုတ်ခွာသွားရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြလေသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် ... ရန်သူမန်ချူးတပ်ဖွဲ့များ၏ အခြေအနေကို စောင့်ကြည့်နေသော သတင်းပေးတစ်ဦးထံမှ သတင်းရောက်ရှိလာလေသည်။ ဝူဟန်ယင်း ... မျက်နှာပျက်နေသည်။

ဝူစန်းကျွေကို တိုက်ခိုက်ဖို့ ချီတက်လာတဲ့ မန်ချူးတပ်ဖွဲ့တွေဟာ လမ်းကြောင်းပြောင်းပြီး ကျုပ်တို့ဆီကို လာနေကြပြီ၊ ထွက်ပေါက်တွေအားလုံးလည်း ဝိတ်ဆိုထားလိုက်ကြပြီဗျ'

လီကျင့်၊ လီထက်ရှင်း၊ ဖူချင်စန်း၊ လင်ဝိဖုန်းတို့ စိတ်ပူသွားကြသည်။ အင်အားကြီးမားလှသော မန်ချူးတပ်ဖွဲ့များ၏ ဝိုင်းရံပိတ်ဆို့ ချေမှုန်းခြင်းခံရလျှင် ... မျိုးချစ်အင်အားစုများ မည်သို့ပင် သိုင်းပညာထက်မြက်ပါစေ၊ မည်သို့ပင် ခွဲသတ္တိခွန်အား ရှိပါစေ၊ ကြာရှည်ရင်ဆိုင်နိုင်မည်မဟုတ်ဘဲ အရေးနိမ့်သွားမည်သာ ဖြစ်ပါသည်။

မျိုးချစ်အင်အားစုများ ... အခက်ကြုံနေစဉ် နန်လန်မင်ဟိုက် ကူညီရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်လေသည်။

သူမသည် ... မန်ချူးတစ်ယောက် ဖြစ်သော်လည်း အမိမြေအပေါ် နယ်ချဲ့များ ကျူးကျော်သိမ်းပိုက်ထားသည်ကို လက်မခံဘဲ အသက်စွန့်ရင်ဆိုင်နေကြသည့် ... မျိုးချစ်အင်အားစုများ၏ မျိုးချစ်စိတ်ဓါတ်ကို ... ကောင်းစွာ နားလည် သဘောပေါက်သွားပြီ ဖြစ်ပေသည်။

လီကျင့်သည် နယ်မြေဒေသ ကျွမ်းကျင်သော လီထက်ရှင်းအား ထွက်ပေါက်ရှာရန် တာဝန်ပေးလိုက်လေသည်။

လီထက်ရှင်းသည် ထုံးစံအတိုင်း စာပေသမားအသွင် ဝတ်ဆင်ကာ ထွက်သွားသည်။ သူပြန်ရောက်လာသောအခါ ... သတင်းကောင်းတစ်ခု ပါလာလေသည်။

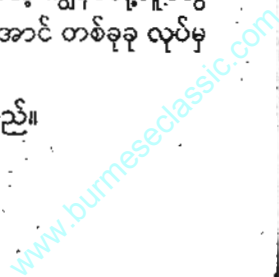
'ဝူကျိုးမြစ်ကမ်းမှာ မန်ချူးတပ်ဖွဲ့တွေ အနည်းအကျဉ်းပဲ ရှိပါသေးတယ်၊ နောက်ထပ်တပ်ဖွဲ့တွေ ရောက်မလာသေးခင် ကျွန်တော်တို့ တံငါသည်တွေ ဟန်ဆောင်ပြီး ထိုးဖောက်ထွက်သွားဖို့ အခွင့်အရေး ရှိပါတယ်'

ဤတွင် ... လီကျင့်သည် လင်ဝိဖုန်းတို့နှင့် တိုင်ပင်ပြီး ဝူကျိုးမြစ်ကမ်းအတိုင်း ဆုတ်ခွာရန် စီစဉ်လိုက်လေသည်။

လျူယုဖန်က ...

'ဝူကျိုးမြစ်ကမ်းအတိုင်း ဆုတ်ခွာသွားမယ့် ကျွန်မတို့လူတွေ အပေါ်... မန်ချူးတပ်ဖွဲ့တွေ အာရုံမစိုက်နိုင်အောင် တစ်ခုခု လုပ်မှ ဖြစ်မယ်'

လင်ဝိဖုန်းကလည်း ထောက်ခံလိုက်သည်။

၁၉၆ ● ဖိုးကျော်သူ

ထူပဲတို့တ တခြားနေရာတွေမှာ တိုက်ပွဲတွေ ဖန်တီးထားမှ
ထူပဲတို့အပေါ်ကို အာရုံရောက်နေတုန်း ကျန်တဲ့လူတွေ ဆုတ်ခွာ
သွားလို့ ရမှာပဲ ...

ဖုချင်စနန်း သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

‘မန်ချူးတွေကို အာရုံလွှဲထားဖို့ တိုက်ပွဲဆင်နွှဲတာကတော့
ဟုတ်ပါပြီ ဒါပေမယ့် ... တိုက်ပွဲဝင်မယ့် လူတွေရဲ့ ကံကြမ္မာကတော့
ကောင်းနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ... ထည့်တွက်ရလိမ့်မယ်’

ဝူဟန်ယင်းက ... တဟားဟား ရယ်မောလိုက်သည်။

‘ကျုပ်က သည်လိုကိစ္စတွေနဲ့ မကြာခဏ ကြုံတွေ့ခဲ့ဖူးပါတယ်
ဗျာ ... ကျုပ် တာဝန်ထားပါ’

လီကျင့်က ...

‘ကျုပ်လည်း တာဝန်မကျေနိုင်ဘဲနဲ့ ခေါင်းဆောင်ကောင်း
တစ်ယောက် ... ဘယ်ဖြစ်နိုင်တော့မှာလဲဗျာ’

ထိုစဉ် ... မိမိအမှားကို သိ၍ လျှို့ဝှက်ဖန်နှင့် စခန်းသို့ ပြန်လိုက်
လာသော ဟန်စုဖန်ကလည်း ဝင်ပြောလိုက်သည်။

‘ကျုပ်ဟာ ... မျိုးချစ်တစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့ပေမယ့် ဝူစန်းကျွေ
လက်အောက်မှာသွားပြီး အမှုထမ်းခဲ့တဲ့ အမှားကို ကျူးလွန်ခဲ့ပါတယ်၊
ဒါကြောင့် ... ကျုပ်အသက်သေသည်အထိ မန်ချူးတွေကို ဆုံးမပြီး
ကျုပ်ရဲ့ အမှားအတွက် ပေးဆပ်ပါမယ်’

လျှို့ဝှက်ဖန်၊ လင်ဝီဖုန်း၊ ဖုချင်စန်းတို့ကလည်း မန်ချူးများအား
တိုက်ခိုက်ရင်း အာရုံလွှဲပြောင်းပေးရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြသည်။

နန့်လန်မင်ဟို၏ မျက်နှာမှာ ... ပြုံးရွှင်နေသည်။

တစ်သက်လုံး မွှော်လင့်တောင့်တခဲ့ရသော သမီးဖြစ်သူ၏
ချစ်ခြင်းမေတ္တာတရားကို ရရှိခံစားလိုက်ရပြီ မဟုတ်ပါလား။

ယီလန်ကျူးသည် သူမအား မိခင်တစ်ယောက်အဖြစ် လက်ခံ
လိုက်ပြီ ဖြစ်ပါသည်။

နန့်လန်မင်ဟိုသည် သမီးဖြစ်သူအား သူမ ရင်ခွင်ထဲသို့ ဆွဲသွင်း
ထားရင်း ... ဣန်လွန်ခဲ့သော ကာလများအတွက် မေတ္တာတရားတို့ကို
အတိုးချ၍ ဖော်ပြခွင့်ရခဲ့ပေသည်။

သူမက ယီလန်ကျူး၏ ဆံနွယ်စကလေးများကို တယုတယ
ပွတ်သပ်ပေးလိုက်သည်။

ယီလန်ကျူးမှာ မိခင်ဖြစ်သူ၏ ရင်ခွင်တွင် ကလေးငယ်တစ်ဦး
ပမာ ငြိမ်သက်စွာ နေရာသည်။

ချောမောလှပသော ယီလန်ကျူး၏ ရုပ်သွင်မှာ ... နန့်လန်
မင်ဟို ငယ်စဉ်က ရုပ်သွင်နှင့် တစ်ထေရာတည်း တူနေပါသည်။

ထိုစဉ် ...

တိတ်ဆိတ်ခြင်းကို မိခင်ဖြစ်သူက စတင်ဖြိုခွင်းလိုက်သည်။

၁၉၈ © ပိုးကျော်သူ

‘သမီးနှင့် ကြောင်ဟွာကျောင်းတို့ ... အခြေအနေ ဘယ်လိုလဲ ဟင် ... သမီး’

နန့်လန်မင်ဟို မေးလိုက်သောအခါ ... ယိလန်ကျူး ရှက်သွေး ဖြန်းကာ ... ခေါင်းငုံ့ထားလိုက်လေသည်။ သမီးဖြစ်သူက ပြန်မဖြေ သော်လည်း နန့်လန်မင်ဟို နားလည်လိုက်ပေသည်။

နန့်လန်မင်ဟိုက ...

‘တကယ်တော့ ကြောင်ဟွာကျောင်းဟာ လူတော်လူကောင်း လေး တစ်ယောက်ပါ။ မေမေက သမီးနဲ့ သဘောတူပါတယ်ကွယ်’ ဟု တည်ကြည်စွာ ပြောလိုက်သည်။

‘မေမေ ...

ယိလန်ကျူး ... ဘာဆက်ပြောရမှန်း မသိတော့ပါချေ။

နန့်လန်မင်ဟိုက ...

‘သူက သမီးကို ဂရုစိုက်ပါလိမ့်မယ်၊ သမီးလည်း သူ့ကို ဂရု စိုက်ပါ။ မဆိုးရဘူးနော် ...’

ယိလန်ကျူးသည် နန့်လန်မင်ဟို၏ စကားများကို နားထောင် ရင်း ရင်ထဲ ထိတ်လန့်လာလေသည်။

မိခင်၏ စကားများသည် ခွဲခွာရကာနီး ... မှာကြားနေပုံမျိုး ဖြစ်နေသည် မဟုတ်ပါလား ...

‘မေမေက ...’

‘သမီးတို့ သွားကြပါ ... မေမေ သည်မှာ နေခဲ့ပါမယ်’

ရှင် ...

‘မေမေ အခုလို ဆုံးဖြတ်လိုက်တာကို ... သမီးလေးပေပေ သာ သိနိုင်မယ်ဆိုရင် ... ဘယ်လောက်များ ဝမ်းသာလိမ့်မလဲ’

စားသမား ဥပဒေ (ဒုတိယ) © ၁၉၉

ယိလန်ကျူး ... မယုံနိုင်အောင် ဖြစ်သွားလေသည်။

နန့်လန်မင်ဟိုက တည်ကြည်သော မျက်နှာထားဖြင့် ပြော လိုက်သည်။

‘သူတစ်ပါး တိုင်းပြည်ကို နယ်ချဲ့ကျူးကျော်သိမ်းပိုက်တာကို ဟန်လူမျိုးတွေသာ မကဘူး ... မန်ချူးတစ်ယောက်ကပါ လက်မခံ နိုင်ဘူးဆိုတာကို မေမေ သက်သေပြလိုက်ပါမယ်’

‘မေမေရယ် ...’

ယိလန်ကျူးသည် မိခင်ကြီးကို ကြည့်ရင်း ရင်ထဲတွင် ဆို့နှစ် သွားကာ ဘာဆက်ပြောရမှန်း မသိအောင် ဖြစ်သွားလေတော့သည်။

ဖုချင်စန်း၏ မျက်နှာမှာ တည်ကြည်စေးနက်နေသည်။

ကျွေးချိုးက ငေးကြည့်နေ၏။

မကြာမီ ... ပြင်းထန်သော တိုက်ပွဲကြီးတစ်ခု ဆင်နွှဲရတော့

မည် ဖြစ်ကြောင်း ကျွေးချိုး နားလည်ထားလေသည်။

သို့သော် ...

ဖုချင်စန်းက ... ဆုတ်ခွာသွားမည့် မျိုးချစ်အင်အားစုများအား

လီထက်ရှင်းနှင့်အတူ ဦးဆောင်သွားရမည်ဟု တာဝန်ပေးလာခြင်း

ကြောင့် ... ကျွေးချိုး အံ့ဩသွားရလေသည်။

ဖုချင်စန်းက ...

ရန်သူကို တိုက်ခိုက်ဖို့ဆိုတာ အချိန်အခါ ရွေးနေစရာ မလိုပါ

ဘူး၊ ဒါပေမယ့် ... ခုချိန်မှာတော့ မျိုးချစ်အင်အားစုတွေ ဘေးမသိ

ရန်မခန့် ဆုတ်ခွာသွားနိုင်ဖို့က အရေးအကြီးဆုံး ဖြစ်နေတယ်၊ သည်

တာဝန်ကို မင်းနဲ့ လီထက်ရှင်းတို့ လက်တွဲပြီး တာဝန်ယူသွားကြရ

မို့မယ်'

ကျွေးချိုးက ...

'ဧည့်တော်နဲ့ လီထက်ရှင်း ...'

'အေး ... နောက်ပိုင်းမှာလည်း မင်းနဲ့ လီထက်ရှင်း လက်တွဲ

ပြီး ... မျိုးချစ်အင်အားစုတွေကို ခေါင်းဆောင်သွားရမှာပဲ'

ဖုချင်စန်းက ကြားဖြတ်ပြောလိုက်လျှင်... ကျွေးချိုးမှာ အခြေ

အနေကို နားလည်သဘောပေါက်သွားလေတော့သည်။

ဖုချင်စန်းက ...

'ကျွေးချိုး ... မင်းရဲ့လက်ထဲ မောက်ဝမ်လင်ကို အပ်နှံလိုက်

မယ်၊ သူက ကလေးဆန်ပေမယ့် စိတ်ကောင်းတော့ ရှိပါတယ် ...

သူ့ကို ... မင်း ကောင်းကောင်း စောင့်ရှောက်ပါ'

'ကတိပေးပါတယ် ခင်ဗျာ ...'

ကျွေးချိုးသည် မောက်ဝမ်လင်ကို တာဝန်ယူ စောင့်ရှောက်

သွားမည်ဖြစ်ကြောင်း ကတိပေးလိုက်လေသည်။

လီထက်ရှင်းနှင့် ကွေ့ချုံးတို့ ဦးဆောင်သော မျိုးချစ်အင်အား စုများသည် ညတွင်းချင်းပင် ဂူကျိုးမြစ်ကမ်းဘက်သို့ ဆုတ်ခွာသွားကြလေသည်။

သူတို့နှင့်အတူ ကြောင်ဟွာကျောင်း၊ ယိလန်ကျုံး၊ မောက်ဝမ်လင်၊ ထုံမင်၊ ဝင်ချင်းယင်နှင့် ချင်းထုံတို့ လိုက်ပါသွားကြလေသည်။

- ထို့နောက်တွင်ကား ...
- လီကျင့်၏ စခန်းရှိသော တောင်ကုန်းပေါ်၌ ...
- လီကျင့် ...
- လင်ဝိဖုန်း ...
- ဖုချင်စန်း ...
- ဂူဟန်ယင်း ...
- လျူယုဖန် ...
- ဟန်စုဖန် ...
- နန်လန်မင်ဟို ...

ဤခုနစ်ယောက်သာ ... ကျန်ရစ်ခဲ့ကြလေသည်။

ကွေ့ချုံးတို့ ထွက်သွားပြီး မကြာမီ ... သူတို့ခုနစ်ယောက်လည်း တောင်ကုန်းပေါ်မှ ဆင်းလာခဲ့ကြလေသည်။

မကြာပါချေ ...

နယ်စားကြီးတော်ချက်၊ ညိုထက်လူနှင့် ချူကြောင်းနန်တို့ ဦးဆောင်သော မန်ချူးတပ်ဖွဲ့များနှင့် တွေ့ဆုံကြသည်။

လင်ဝိဖုန်းတို့သည် ကြိုတင်စီစဉ်ထားသည့်အတိုင်း လျှပ်တစ်ပြက်ဝင်ရောက်၍ အပြင်းအထန် တိုက်ခိုက်ခဲ့ကြသည်။

ထို့နောက် ... လူစုခွဲကာ ထွက်ပြေးကြသည်။

ဂူကျိုးမြစ်ကမ်းနှင့် ဆန်ကျင်ဘက်အရပ်များသို့ လူစုခွဲကာ အသီးသီး ထွက်ပြေးသွားကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။

နယ်စားကြီးတော်ချက်သည် ... နန်လန်မင်ဟို ကိုယ်တိုင်က မျိုးချစ်အင်အားစုများဘက်မှ ရပ်တည်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရလျှင် ဒေါသခြောင်းခြောင်း ထွက်ကာ ... တစ်ယောက်မကျန် သုတ်သင်ပစ်ရန် အမိန့်ပေးလိုက်လေသည်။

သူကိုယ်တိုင်လည်း ... ချူကြောင်းနန်တို့နှင့် လက်တွဲကာ တိုက်ပွဲဝင်ခဲ့လေသည်။

နေရာအနှံ့အပြား၌ တိုက်ပွဲများ ဖြစ်ပေါ်လာလေသည်။

တိုက်ပွဲများကား ပြင်းထန်လှသည်။

ဤတွင် ...

ဂူကျိုးမြစ်ကမ်းဘက်သို့ သွားကြမည့် မန်ချူးတပ်ဖွဲ့များမှာ မသွားဖြစ်တော့ဘဲ တိုက်ပွဲဖြစ်ပွားနေသော နေရာများဘက်သို့သာ စစ်ဦးလှည့်သွားကြရလေတော့သည်။

အား ...

အင့် ...

ဝုန်း ...

ဂူကျိုးမြစ်ကမ်းပါး၌ နေရာယူထားသော မန်ချူးတပ်ဖွဲ့ငယ် တစ်ခုမှာ လီထက်ရှင်းနှင့် ကွေ့ချိုးတို့ ဦးဆောင်သော မျိုးချစ်အင်အားစုများ၏ ရုတ်တရက် စီးနင်းတိုက်ခိုက်ခြင်း ခံရကာ ချေမှုန်းခံလိုက်ရလေသည်။

တို့နောက် ...

မျိုးချစ်အင်အားစုများသည် ... ဂူကျိုးမြစ်တစ်ဘက်ကမ်းသို့ ကူးဖြတ်နိုင်ခဲ့ပြီးနောက် အန္တရာယ်ကင်းစွာ လွတ်မြောက်သွားကြလေတော့သည်။

မြစ်ရေတစ်သွင်လုံး စီးဆင်းနေသည်။
ယီလန်ကျူးသည် မြစ်တစ်ဘက်ကမ်းသို့ လှမ်းမျှော်ကြည့်နေရှာသည်။

မြစ်တစ်ဘက်ကမ်း ဒေသတစ်ဝိုက်၌ မန်ချူးများ စုရုံးရောက်ရှိနေကာ ... ပြင်းထန်သောတိုက်ပွဲများ ဆင်နွှဲနေပြီ ဖြစ်သည်။
မန်ချူးတပ်ဖွဲ့များအား တကယ်တမ်းတိုက်ခိုက်နေကြသူများမှာ ... ဓားသမား ခုနစ်ယောက်သာ ဖြစ်လေသည်။

ထိုလူခုနစ်ယောက်သည် ထိပ်တန်းသိုင်းပညာရှင်များ ဖြစ်ကြပါသည်။

သိုင်းပညာ မည်မျှအဆင့်မြင့်မားစေကာမူ သူတို့ခုနစ်ယောက် တည်းဖြင့် အင်အားကြီးမားလှသော မန်ချူးတပ်ကြီးကို အနိုင် တိုက်ခိုက်နိုင်ကြမည် ဟုတ်ပါ။

သို့သော် ...

ထိတ်လန့်တကြား ဖြစ်သွားပြီး သည်ဘက်တွင် ကြီးမားစွာ အာရုံစိုက်လာစေရန် ... ကောင်းကောင်းကြီး ဒုက္ခပေးနိုင်သည် ကတော့ အမှန်ပင် ဖြစ်ပါသည်။

၂၀၆ © ပိုးကျော်သူ

ထိုလူခုနစ်ယောက်တွင် နန့်လန်မင်ဟိုလည်း ပါဝင်နေ၏။

သူမသည် တိုက်ပွဲဝင်ရင်း ... သမီးဖြစ်သူအပေါ် မည်မျှ ချစ်မြတ်နိုးကြောင်း သက်သေပြသွားပြီ ဖြစ်သည်။

လီကျင့်ဦးဆောင်သော ... ထိပ်တန်းသိုင်းသမားခုနစ်ယောက်သည် မန်ချူးများနှင့် တိုက်ခိုက်ရင်း သူရဲကောင်းပီသစွာ ကျဆုံးသွားခဲ့ကြလေသည်။

ထို့အတူ ...

မျိုးချစ်အင်အားစုများကို အန္တရာယ်ကြီးမားစွာ ပေးနိုင်သော နယ်စားကြီးတော်ချက်၊ ချူကြောင်းနန်နှင့် ညိုထက်လူတို့ အပါအဝင် မန်ချူးစစ်သည် အမြောက်အမြားလည်း မိုက်ဇာတ်သိမ်သွားခဲ့ကြပြီ ဖြစ်သည်။

ယိလန်ကျူး၏ မျက်ဝန်းအစုံမှ မျက်ရည်များ စီးကျလာ၏။ မိမိကိုယ်တိုင် ... မန်ချူးအမျိုးသမီးတစ်ယောက်ဖြစ်လျက်နှင့် မန်ချူးတို့၏ နယ်ချဲ့စိုးမိုးမှုကို လက်မခံဘဲ ဆန့်ကျင်တွန်းလှန်လာသော နန့်လန်မင်ဟိုအား နယ်စားကြီးတော်ချက်သည် လုံးဝခွင့်လွှတ်လိမ့်မည် မဟုတ်ပါ။

ထို့အတူ ...

နန့်လန်မင်ဟိုကလည်း အလျှော့ပေးနောက်ဆုတ်တော့မည် မဟုတ်သည်ကို အမေတူသမီးဖြစ်သူ ယိလန်ကျူးက တွတ်ဆစ်လိုက်သည်။

နောက်ဆုံးတွင်မူ ... နန့်လန်မင်ဟို၏ အခြေအနေ မည်သို့ရှိမည်ကို မစဉ်းစားရုံသဖြင့် ယိလန်ကျူး ဝမ်းနည်းကြေကွဲလာခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ထိုစဉ် ... သူမအနီးသို့ ကြောင်ဟွာကျောင်း ရောက်လာသည်။

ညီမ ... ကျုပ်တို့ သွားနှင့်ကြပါစို့၊ သခင်မတို့လဲ မကြာခင် နောက်က ... လိုက်လာကြမှာပါ။ ဘာမှ စိတ်မပူပါနဲ့

ဟု ရော့မော့ဖောင်းဖျလိုက်လေသည်။ သို့သော် ...

၂၀၈ © မိုးကျော်သူ

ကြောင်ဟွာကျောင်း၏ လေသံမှာလည်း တုန်ယင်နေ ညည်း။
သူ့ရဲကောင်းတို့၏စိတ်ဓါတ်ကို သူ့ရဲကောင်းအချင်းချင်း သိထား သည်
ဖြစ်ရာ နန္ဒလန်မင်ဟို အပါအဝင် ... သူ့ရဲကောင်း ခုနှစ်ယောက်မှာ
လှေခွက်ချည်းကျန် ... အလံမလှဲ' ဘဲ အသက်သေသည်အထိ တိုက်ပွဲ
ဝင်ကြမည်ကို ကျိန်းသေသိထားပေသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ... မျိုးချစ်အင်အားစုများ လွတ်မြောက်ရေး
အတွက် ကြာရှည်ဆိုင်းငံ့ရန်မသင့်ဟု နားလည်မိသော ယိလန်ကျား
မှာ မျက်ရည်များ သုတ်လိုက်သည်။

'ကောင်းပါပြီ အစ်ကို ...'

ထို့နောက် ... သူတို့နှစ်ယောက်မှာ မျိုးချစ်အင်အားစုများနှင့်
အတူ ဆက်လက် ထွက်ခွာသွားကြလေတော့သည်။

ညအမှောင်ထုမှာ တဖြည်းဖြည်းဖျော့လာရာ အရှေ့အရပ်ဆီမှ
ရောင်နီပျိုလာပြီ ဖြစ်သည်။ ယင်းရောင်နီသည်ကား မျိုးချစ် အင်အား
စုများအတွက် တစ်ချိန်တွင် မလွဲမသွေရှိမည့် မဟာအောင်မြင်မှုကြီး
၏ ရှေ့ပြေးနိမိတ်ပင် ဖြစ်ပေတော့သည်။

(ပြီးပါပြီ)

စာရှုသူများ၏ မေတ္တာကို ခံယူလျက်

မိုးကျော်သူ